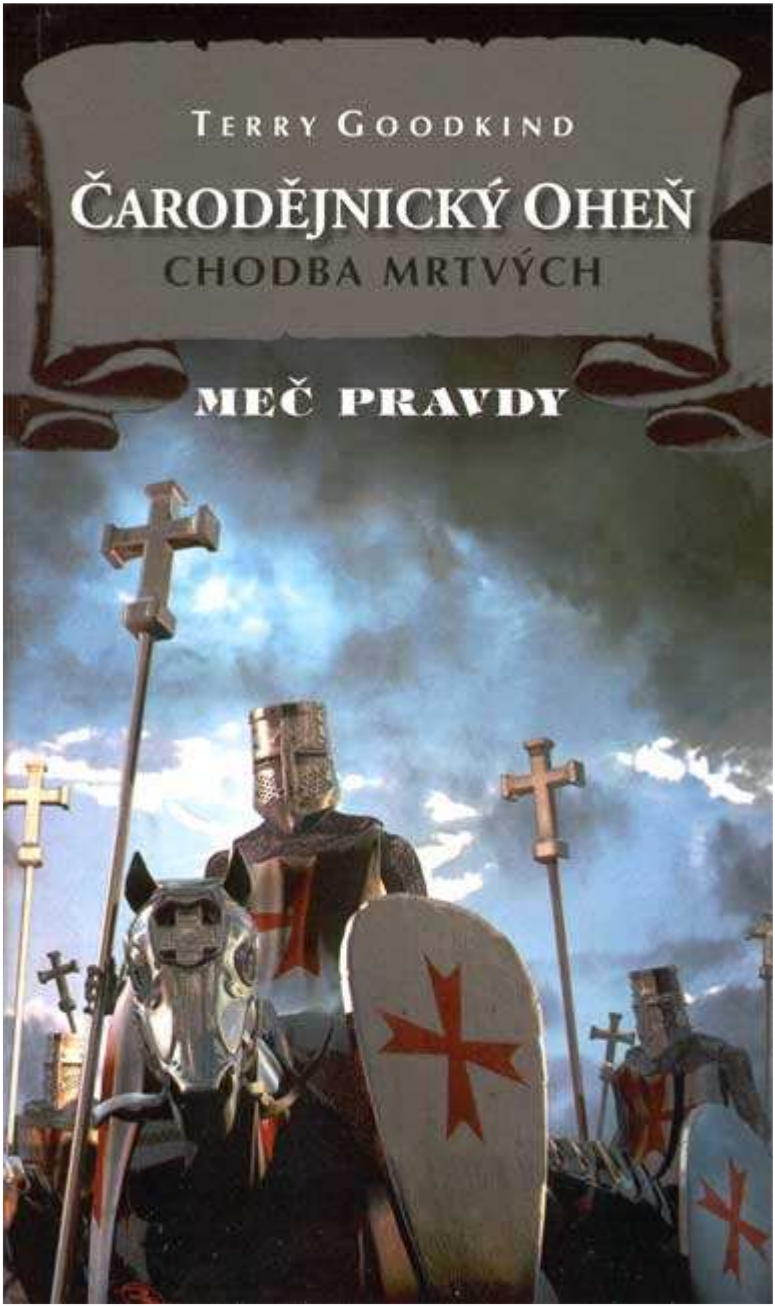
TERRY GOODKIND

ČARODĚJNICKÝ OHEŇ

CHODBA MRTVÝCH

MEČ PRAVDY

CHAINFIRE
SWORD OF TRUTH

Copyright © **2005 by Terry Goodkind**

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

Translation © **Václav Čuba, 2006**

Copyright 2006 © for the Czech edition by **CLASSIC**

Cover Art © by **Daniele Scerra**

ISBN: 80-86707-33-4

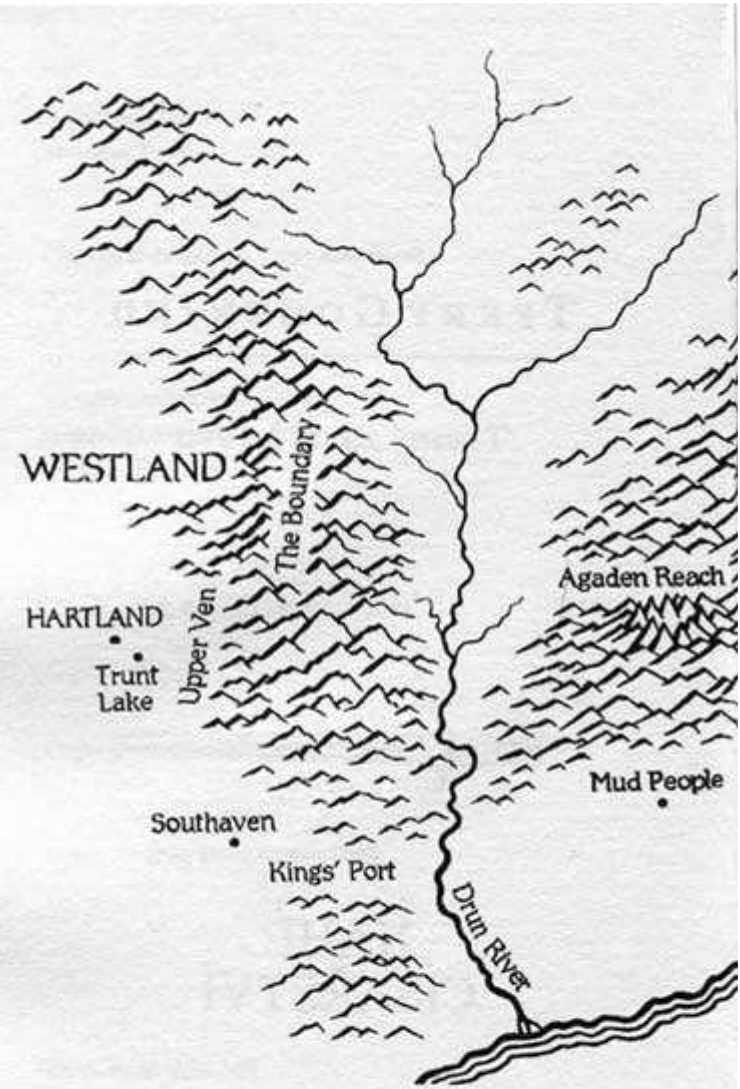
Distribuce - tel: 283 882 490
e-mail : classic-books@volny.cz

TERRY GOODKIND

CHODBA MRTVÝCH

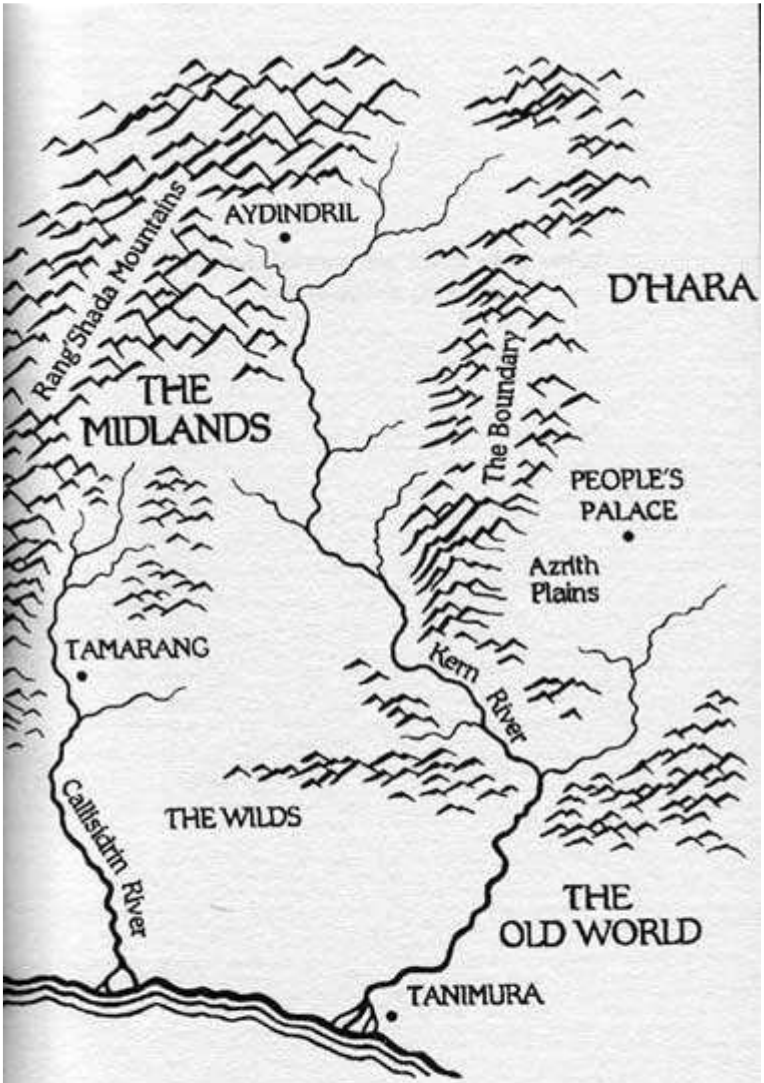
ČARODĚJNICKÝ OHEŇ

MEČ PRAVDY

Překlad názvů na mapě:

Westland - Západozemí, **The Boundary** - Hranice, **Hartland** - Hartland, **Southaven** - Jižní úkryt, **King's Port** - Královský průchod, **Upper Ven** - Horní Ven, **Trunt Lake** - jezero Trunt, **Drun River** - řeka Drun, **Agaden Reach** - Agadenská pustina, **Mud People** - Bahenní lid, **Rang'Shada Moutains** - hory Rang'Šada, **The Midlands** - Středozemí,

Aydindril - Aydindril, **Tamarang** - Tamarang, **The Wilds** - Divočina, **Callisidrin River** - řeka Callisidrin, **D'Hara** - D'Hara, **People's Palace** - Palác lidu, **Azrith Plains** - Azrithské planiny, **Kern River** - řeka Kern, **Tanimura** - Tanimura, **The Old World** - Starý svět.

Kapitola první

„Kolik z té krve je jeho?“ zeptala se žena.

„Obávám se že většina,“ odvětila druhá. Obě spěchaly po jeho boku.

Richard ze všech sil bojoval, aby neztratil vědomí, a oba hlasy mu zněly, jako by přicházely z veliké dálky. Nebyl si jistý, komu patří. Věděl, že by je měl znát, ale teď mu to nepřipadalo důležité.

Ochromující bolest, která mu vystřelovala z levé strany hrudi, a neschopnost pořádně se nadechnout ho téměř přiváděly k šílenství. Jen s úsilím nepropadal panice. Jeho život se odměřoval podle jednotlivých nádechů a výdechů.

Ale trápila ho větší starost.

Richard se ji pokoušel zformovat do slov, ale dokázal ze sebe vypravit jen sípavé zasténání. Sevřel paži ženy, která chvátala vedle něho v zoufalé snaze přimět ostatní, aby zastavili a poslouchali. Žena ho špatně pochopila a místo toho pobídla muže, kteří jej nesli, aby zrychlili krok. Nosiči se třásli námahou, protože Richarda nesli kamenitým terénem ve stínech vysokých borovic. Snažili se být pokud možno opatrní, ale spěchali.

Nedaleko ve vzduchu poletovalo hejno holubů, jako by tohle ráno bylo úplně obyčejné.

Richard pozoroval horečnatou činnost kolem sebe se zvláštním pocitem, že sem nepatří. Jen bolest mu připadala skutečná. Vzpomněl si, jak jednou slyšel, že když člověk umírá, je sám, bez ohledu na to, kolik je kolem něj lidí. A přesně takhle se teď cítil - opuštěně.

Vyšli z borovicového lesa a ocitli se na planině porostlé hustou trávou s osamělými stromy. Richard nad sebou spatřil nebe barvy olova, které slibovalo prudký liják. Déšť bylo to poslední, co potřeboval. Kdyby ho tak mohl zadržet.

Zanedlouho se skupina dostala na dohled dřevěných stěn malého stavení s hospodářským dvorem ohrazeným dřevěným plotem. Zaznělo kvokání vyděšených kuřat, která zděšeně prchala před davem lidí. Muži vykřikovali rozkazy. Richard stěží vnímal bledé tváře, které ho sledovaly, protože jím zmítala prudká bolest způsobená otřesy při chůzi. Měl pocit, že ho bolest rozerve na kusy.

Dav, který ho obklopoval, se vrhl do úzkých dveří a zmizel ve tmě za nimi.

„Sem," přikázala první žena. Richard si v tu chvíli překvapeně uvědomil, že ten hlas patří Nicci. „Položte ho na stůl. Rychle."

Richard slyšel řinčení nádobí, které někdo spěšně odsunoval stranou. Malé předměty s řinčením dopadaly na zem a kutálely se po špinavé podlaze. Kdosi s třeskem rozevřel okenice, aby se do zaprášené místnosti dostalo světlo a čerstvý vzduch.

Zdálo se, že se jedná o opuštěnou farmu. Stěny stavem se nakláněly v podivném úhlu, jako by se celá budova měla každou chvíli zhroutit. Bez lidí, kteří toto místo kdysi obývali a vdechli mu život, tu bylo vše prosycené tísnivou osamělostí a čekáním na smrt.

Muži, kteří ho nesli za ruce a za nohy, ho opatrně položili na desku stolu z hrubě otesaných prken. Richard toužil zadržet dech, aby zvládl nápor bolesti vystřelující z levé strany hrudi, ale dechu se mu zoufale nedostávalo.

Musel dýchat, aby mohl mluvit.

Zablesklo se. O chviličku později hlasitě zaduněl hrom.

„Štěstí, že jsme se dostali pod střechu než začalo pršet," pronesl jeden z mužů.

Nicci nepřítomně přikývla a sklonila se k Richardovi. Cílevědomě mu ohmatávala hruď. Vykřikl bolestí a prohnul se ve snaze uniknout jejím zkoumavým prstům. Druhá žena mu okamžitě přitiskla ramena zpátky na stůl a přidržela ho na místě.

Pokusil se promluvit. Málem se mu to podařilo, ale pak začal vykašlávat krev. Když se snažil nadechnout, začal se dusit.

Žena, která mu přidržovala ramena, mu otočila hlavu stranou. „Vyplivni to," přikázala a naklonila se k němu.

Vědomí, že se nedokáže nadechnout ho naplnilo strachem. Pokusil se učinit, co mu řekla. Žena mu vsunula prsty do úst a vyčistila mu hrtan. S její pomocí se mu nakonec podařilo vykašlat a vyplivnout většinu krve, která mu zabraňovala dýchat.

Nicci mu prsty prohmatávala oblast kolem šípu, který mu trčel z levé strany hrudi, a tiše přitom klela.

„Drazí duchové," zamumlala tichou modlitbu, když mu roztrhla krví nasáklou košili, „dejte, ať není pozdě."

„Bála jsem se ten šíp vytáhnout," řekla druhá žena. „Nevěděla jsem, co by se stalo - nevěděla jsem, jestli to smím udělat - a tak jsem se rozhodla, že bude lepší ponechat šíp v ráně a doufat, že tě najdeme včas."

„Buď ráda, že jsi to nezkusila," odvětila Nicci a vsunula ruku pod Richarda, který se kroutil bolestí. „Kdybys ten šíp vytáhla, už by byl mrtvý."

„Ale ty ho vyléčíš." Znělo to spíš jako prosba než otázka.

Nicci neodpověděla.

„Ty ho vyléčíš." Znovu zasyčela ta slova se zaťatými zuby. Tentokrát Richard tón hlasu poznal a uvědomil si, že je to Cara. Mluvila se stěží potlačovanou netrpělivostí. Před útokem s ní neměl čas mluvit. Určitě o něm musela vědět. Ale pokud o něm věděla, proč nic neřekla? Proč ho nevarovala?

„Nebýt jeho, byli by nás zaskočili," řekl jeden z mužů v místnosti. „Všechny nás zachránil, když zaútočil na vojáky, kteří se k nám plížili."

„Musíš mu pomoci," dodal rychle další muž.

Nicci netrpělivě mávla rukou. „Všichni odsud zmizte. Tohle místo je už tak dost malé. Nemohu si dovolit, aby mě něco rozptylovalo. Potřebuji klid a ticho."

Znovu se zablesklo, jako by se duchové rozhodli, že tento požadavek nesplní. Zaduněl hrom oznamující blížící se bouři.

„Až budeš vědět, jak je na tom, pošleš za námi Caru?“ zeptal se jeden z mužů.

„Jistě, jistě. Běžte.“

„A přesvědčte se, že kolem nejsou žádní další vojáci, kteří by nás překvapili,“ dodala Cara. „Mějte oči otevřené. Teď si nemůžeme dovolit, aby nás tady objevili.“

Muži slíbili, že rozkaz splní. Když se otevřely dveře, do místnosti proniklo kalné světlo. Muži odešli a zvenku byly slyšet jejich hlasy. Cestou ven se jeden z nich dotkl Richardova ramene - gesto, které ho mělo povzbudit a přinést mu útěchu. Richard si matně vzpomínal na jeho tvář. Tyto muže již dlouho neviděl. Mimoděk ho napadlo, že to není zrovna šťastné setkání. Když za sebou zavřeli dveře, v místnosti se opět zešeřilo, neboť světlo sem pronikalo pouze jediným oknem.

„Nicci,“ řekla Cara naléhavým hlasem, „dokážeš ho uzdravit?“

Richard byl zrovna na cestě za Nicci, když vojáci vyslaní potlačit povstání proti krutovládě Císařského řádu, náhodně narazili na střežený tábor. Richardova první myšlenka těsně před tím, než se na něj vojáci vrhli, patřila tomu, že musí najít Nicci. V temnotě jeho zoufalých obav vzplála jiskřička naděje; Nicci mu může pomoci.

Teď jí Richard potřeboval přinutit, aby ho poslouchala.

Když se k němu naklonila a vsunula pod něj ruku, zřejmě ve snaze zjistit, zda šíp neprošel skrz, Richard jí s námahou sevřel černé šaty na rameni. Všiml si, že má ruku pokrytou krví. Cítil, jak mu její proud vytéká koutkem úst.

Spočinuly na něm ženiny modré oči. „Všechno bude v pořádku, Richarde. Lež klidně.“ Do čela jí spadl neposlušný pramen plavých vlasů. Richard se marně snažil přitáhnou ji k sobě blíž. „Jsem tady. Uklidni se. Neopustím tě. Lež klidně, všechno bude v pořádku. Pomohu ti.“

Navzdory konejšivým slovům se v jejím hlase skrývala panika a za úsměvem se jí v očích leskly slzy. Richard pochopil, že jeho zranění může být tak vážné, že přesahuje její schopnosti.

O to důležitější bylo přimět ji, aby ho poslouchala.

Richard otevřel ústa a pokusil se promluvit. Zdálo se, že nedokáže dostat do plic dostatek vzduchu. Začínala mu být zima a dýchal stále hůře. Nesměl zemřít. Ne tady a ne teď. V očích se mu z té námahy objevily slzy.

Nicci ho jemně přitiskla na stůl.

„Lorde Rahle," řekla Cara, „lež klidně. Prosím." Jemně ho vzala za ruku, kterou držel Nicci, a pevně ho sevřela. „Nicci se o tebe postará. Budeš v pořádku. Jen klidně lež a nech ji dělat svou práci."

Zatímco Nicci nosila plavé vlasy volně rozpuštěné, Cara měla světlé vlasy spletené do jediného copu. Navzdory zřejmým obavám o Richardův život vyzařovala Cara autoritu a cílevědomost a v jejích rysech a ocelově modrých očích se zračila síla vůle. A právě její síla a sebejistota byly pro Richarda záchranným kruhem v rozbouřeném moři strachu.

„Šíp nepronikl skrz tělo," řekla Nicci Caře a vytáhla ruku zpod Richarda.

„Říkala jsem ti to. Podařilo se mu ho částečně odrazit mečem. To je dobré, ne? Lepší než kdyby ho probodl skrz naskrz."

„Ne," zašeptala Nicci téměř neslyšně.

„Ne?" Cara se k ní naklonila blíž. „Horší by přece bylo, kdyby mu šíp probodl i záda?"

Nicci na ni pohlédla. „Je to šipka z kuše. Kdyby mu vyjela ze zad nebo ho téměř probodla, stačilo by na ni jen trochu zatlačit, odlomit zubatý hrot a vytáhnout dřík."

Nechala nevyřčené co budou muset udělat teď.

„Nekrvácí tolik," řekla Cara. „Alespoň to se nám podařilo zastavit."

„Možná nekrvácí ven," řekla Nicci potichu. „Ale krvácí do hrudi - krev mu plní levou plíci."

Tentokrát to byla Cara, kdo popadl Nicci za oděv. „Ale ty s tím něco uděláš. Ty -"

„Samozřejmě," zavrčela Nicci a vytrhla se Caře ze sevření. Richard zalapal bolestí po dechu. Zaplavovaly ho vlny paniky.

Nicci mu položila ruku na hruď, aby ho uklidnila a poskytla útěchu.

„Caro, co kdyby jsi počkala venku s ostatními," požádala ji.

„To se nestane. Raději se s tím smiř."

Nicci vrhla na Caru pátravý pohled, pak se sklonila a uchopila dřík, který trčel Richardovi z hrudi. Richard cítil pátrající magické úponky, které proudily do rány. Poznal jedinečnou moc léčitelky, stejně jako rozeznal její sametový hlas.

Věděl, že nemá čas a že musí bez otálení učinit to, co je nutné. Jakmile léčitelka začne svou práci, nedá se odhadnout, kdy se Richard probudí... pokud se ještě někdy probudí.

S vynaložením veškerých sil se mi podařilo nadechnout a sevřel léčitelce límec oděvu. Přitáhl ji k sobě, aby ho mohla slyšet.

Musel se zeptat, jestli vědí, kde je Kahlan. Pokud to nevědí, musí Nicci požádat o pomoc s jejím nalezením.

Dokázal však ze sebe vypravit jen jediné slovo.

„Kahlan," zašeptal z posledních sil.

„V pořádku, Richarde. V pořádku." Nicci ho sevřela za zápěstí a stáhla mu ruku dolů. „Poslouchej mě." Přitiskla ho na stůl. „Poslouchej. Není čas. Musíš se uklidnit. Lež klidně. Uvolni se a nech mě pracovat."

Odhrnula si vlasy z čela a jemně mu položila ruku na tvář. Druhou rukou sevřela prokletý šíp.

Richard zoufale bojoval, aby řekl ne, bojoval, aby jim řekl, že musí najít Kahlan, ale do jeho těla již proudila magie, která jím projížděla jako ohnivé šípy.

Richard ztuhl pod přívalem bolesti, která mu probodávala hruď.

Nad sebou viděl obličeje Nicci a Cary.

V místnosti začala houstnout smrtelná temnota.

Již jednou ho Nicci uzdravila. Richard věděl, jaké to je cítit její moc. Tentokrát to bylo poněkud jiné. Nebezpečně jiné.

Cara zalapala po dechu. „Co to děláš!"

„To, co musím, abych ho zachránila. Je to jediná možnost."

„Ale nemůžeš..."

„Pokud ho chceš raději nechat v náručí smrti, tak to řekni. Jinak mě nech, ať se ho pokusím udržet mezi námi."

Caře stačil jediný pohled do rozhněvané tváře léčitelky, aby pomalu vydechla a přikývla.

Richard natáhl ruku, aby sevřel Nicci zápěstí, ale Cara ji zachytila a přitiskla zpátky na stůl. Jeho prsty spočinuly na zlatém drátku, který byl vyskládán do slova PRAVDA na jílci jeho meče. Znovu vyslovil Kahlanino jméno, ale tentokrát jeho rty nevydaly žádný zvuk.

Cara se zamračila a naklonila se k Nicci. „Slyšela jsi, co říkal?“

„Nevím. Nějaké jméno. Myslím že Kahlan.“

Richard se pokusil vykřiknout „Ano“, ale z úst se mu vydralo jen slabé zasténání.

„Kahlan?“ zeptala se Cara. „Kdo je Kahlan?“

„Nemám nejmenší tušení,“ zamumlala Nicci, která se již soustředila na svůj úkol. „Zřejmě blouzní ze ztráty krve.“

Richardem lomcovala taková bolest, že se jen stěží dokázal nadechnout.

Znovu se zablesklo, zaduněl hrom a na střechu stavení zabubnovaly kapky deště.

Tváře, které se nad ním skláněly, začala pohlcovat tma.

Richardovi se ještě jednou podařilo zašeptat Kahlanino jméno a pak do něj začala naplno proudit léčitelčina moc.

Svět zmizel v nicotě.

Kapitola druhá

Z hlubokého spánku probudilo Richarda osamělé vlčí zavytí. Jeho ozvěna zněla nad horami, ale zůstávala bez odpovědi. Richard ležel na boku, koupal se v přízračném světle falešného úsvitu, nepřítomně naslouchal a čekal na další vytí, které se však neozvalo.

Ať se snažil, jak chtěl, nedokázal otevřít oči na déle než kratičký okamžik a už vůbec nedokázal sebrat sílu, aby nadzvedl hlavu. Zdálo se mu, že se v příšeří kývají větve mohutného stromu. Bylo zvláštní, že ho probudil tak obyčejný zvuk, jako bylo vzdálené vlčí vytí.

Vzpomněl si, že Cara má třetí hlídku. Brzy nepochybně přijde, aby je vzbudila. S velikou námahou sebral síly, aby se převalil. Potřeboval se dotknout Kahlan, obejmout ji, sevřít v náručí a ještě na několik vzácných minut odplout do říše snů. Jeho ruka však nahmatala jen prázdnou zem.

Kahlan tu nebyla.

Kde je? Kam odešla? Možná se probudila dřív a šla si popovídat s Carou.

Richard se posadil. Instinktivně se přesvědčil, zda má po ruce meč. Jeho prsty nahmataly vyleštěnou pochvu a drátkem omotaný jílec meče. Ten dotyk mu dodal jistotu. Meč ležel na zemi vedle něho.

Richard slyšel tichý šepot vytrvalého deště. Vzpomněl si, že z nějakého důvodu potřeboval, aby nepršelo.

Ale pokud prší, proč necítí, jak kapky vody dopadají na jeho tělo? Proč má suchou tvář a proč je suchá i země?

Posadil se a promnul si oči. Snažil se vzpamatovat, pročistit zamlženou mysl a soustředit roztěkané myšlenky. Rozhlédl se a uvědomil si, že neleží pod širým nebem. Ve slabém, našedlém světle úsvitu, které sem pronikalo jediným malým oknem, uviděl, že se nachází v opuštěné místnosti. To místo páchlo mokrým dřevem a vlhkou plísní. V popelu v krbu skomíraly žhnoucí uhlíky. Krb byl zasazen v omítnuté stěně. Na stěně vedle krbu visela zčernalá dřevěná naběračka a na druhé straně se o stěnu opíral vypelichaný smeták. Kromě toho tu nebyly žádné jiné předměty patřící lidem, kteří tu žili.

Zdálo se, že do úsvitu zbývá ještě nějaká doba. Vytrvalé bubnování deště na střechu stavení slibovalo zamračený, vlhký a chladný den. Kromě toho, že dovnitř kapalo několika děrami v neudržované střeše, voda pronikala dovnitř také kolem komína a vytvářela na omítnuté zdi vlhké mapy.

Pohled na omítnutou stěnu, krb a těžký dřevěný stůl Richardovi vrátil útržky přízračných vzpomínek.

Hnán potřebou zjistit, kde je Kahlan, se potácivě zvedl na nohy, jednou rukou si sevřel levou stranu hrudi, kde mu vystřelovala ohnivá bolest, a druhou rukou se přidržel desky stolu.

Cara, která až dosud tiše seděla v křesle a opírala se hlavou o opěradlo, ho uslyšela a vyskočila. „Lorde Rahle!“

Na stole uviděl ležet svůj meč. Ale myslel si...

„Lorde Rahle, probudil ses!“ V matném světle Richard spatřil, že Cara vypadá rozjařeně. Všiml si, že je oděna ve svém oděvu z rudé kůže.

„Probudilo mě vlčí vytí.“

Cara zavrtěla hlavou. „Celou dobu jsem seděla přímo tady, bděla jsem a hlídala tě. Žádný vlk tady nebyl. Muselo se ti to zdát.“ Na tvář se jí vrátil úsměv. „Vypadáš lépe!“

Vzpomněl si, jak se nemohl nadechnout, jak nedokázal do plic dostat ani doušek vzduchu. Zkusmo se zhluboka nadechl a zjistil, že mu to jde snadno. Pořád ho ještě sužoval přízrak nesnesitelné bolesti, ale ta bolest bude brzy patřit jen vzpomínkám.

„Ano, myslím, že jsem v pořádku.“

V duchu před ním začaly defilovat krátké útržky vzpomínek. Vzpomněl si, jak stál osamělý a nehybný v přízračném ranním světle, zatímco zpoza stromů se k němu řinula záplava vojáků Císařského řádu. Útržkovitě si vzpomínal na jejich divoký útok a pozvednuté zbraně. Vzpomněl si, jak se oddal děsivému tanci se smrtí. Vzpomněl si také na spršku šípů a šipek z kuší, a na to, jak se do boje vrhali další muži.

Richard si nadzvedl předek košile a podíval se na něj. Nebylo mu jasné, jak to, že je košile celá.

„Tvoje košile byla úplně zničená," poznamenala Cara, která si všimla jeho údivu. „Umyly jsme tě, oholily a pak oblékly čistou košili."

My. To jediné slovo mu vyvstalo na mysli. *My*. Cara a Kahlan. Tak to Cara musí myslet.

„Kde je?"

„Kdo?"

„Kahlan," řekl a ustoupil od stolu, o který se až dosud opíral. „Kde je?"

„Kahlan?" Caře se na tváři objevil hravý úsměv. „Kdo je Kahlan?"

Richard vydechl úlevou. Cara by s ním takhle nežertovala, kdyby byla Kahlan zraněná nebo v nebezpečí - tím si byl naprosto jistý. Příliv úlevy, kterou pocítil zahnal jeho děs. A s úlevou se dostavila únava. Kahlan je v bezpečí.

Radostí ho naplnil také Cařin skřítkovský výraz. Moc rád ji viděl s úsměvem na rtech, protože to byl vskutku vzácný pohled. Když se některá z Mord-Sith usmála, byla to zpravidla předehra k něčemu velice nepříjemnému. To samé platilo o chvílích, kdy byly oděny do rudé kůže.

„Kahlan," řekl Richard, který se rozhodl přistoupit na Cařinu hru, „však víš, má žena. Kdepak je?"

Caře se na tváň objevil velice ženský úsměv. Něco takového bylo u Cary tak neobvyklé, že to Richarda nejen překvapilo, ale navíc to vyloudilo úsměv i na jeho tváři.

„Tak žena," opáčila hravě. „To je zvláštní představa - lord Rahl a vlastní manželka."

Richard si nikdy úplně nezvykl na to, že je lord Rahl, vůdce D'Hary. O něčem takovém se mu jako zálesákovi žijícímu v odlehlých končinách Západozemí ani nesnilo.

„To víš, někdo z nás musí být první.“ Přejel si rukou po tváři, aby ze sebe setřásl otupělost. „Kde je?“

Cařin úsměv se ještě rozšířil. „Kahlan.“ Pohodila hlavou a zvlnila obočí. „Tvá žena.“

„Ano, Kahlan, má žena,“ odvětil Richard se samozřejmostí. Už dávno zjistil, že je nebezpečné poskytnout Caře uspokojení z toho, že jí sedl na lep. „Však si na ni jistě vzpomeneš - chytrá, zelené oči, vysoká, dlouhé vlasy a je to samozřejmě nejkrásnější žena, jakou jsem kdy spatřil.“

Rudá kůže zaskřípěla, protože Cara se napřímila a založila si ruce na prsou. Chceš snad říct nejkrásnější s výjimkou mě?“ Usmála se a oči jí vesele zazářily. Richard jí na tuhle návnadu neskočil.

„Nu,“ řekla nakonec Cara s povzdechem, „lordu Rahlovi se zřejmě během dlouhého spánku zdál zajímavý sen.“

„Dlouhý spánek?“

„Spal jsi dva dny - poté, co vás Nicci uzdravila.“

Richard si prsty prohrábl špinavé, rozcuchané vlasy. „Dva dny...“ řekl, jako by se snažil vzpomenout. Cařina hra ho zatínala unavovat. „Tak kde je?“

„Tvá žena?“

„Ano, má žena.“ Richard si založil ruce v bok a naklonil se k ní. „Však víš, matka zpovědnice.“

„Matka zpovědnice! Lorde Rahle. Tvé sny tedy míří pěkně vysoko. Chytrá, překrásná a ještě k tomu matka zpovědnice.“ Cara pobaveně zavrtěla hlavou. „A nepochybně je do tebe šíleně zamilovaná, že?“

„Caro...“

„Ach počkej.“ Zvedla ruku, aby ho zarazila, a okamžitě zvážněla. „Nicci mi nařídila, abych za ní zašla hned, jak se vzbudíš. Trvala na tom - řekla, že až se vzbudíš, musí tě prohlédnout.“ Cara vyrazila k zavřeným dveřím v zadní části místnosti. „Spala jen dvě hodiny, ale bude chtít vědět, že jste vzhůru.“

Cara zmizela ve dveřích a za okamžik se objevila Nicci, která vběhla do místnosti a jen na chvíli se zastavila ve vchodu. „Richarde!“

Než mohl Richard cokoliv říci, Nicci se k němu vrhla a objala ho kolem ramen, jako by ho považovala za ducha, kterého ve světě živých může udržet jen její sevření. Oči měla rozšířené úlevou, že ho vidí naživu.

„Tolik jsem se bála. Jak se cítíš?“

Vypadala stejně vyčerpaně, jako se cítil on. Plavé vlasy měla neučesané a vypadalo to, že v černých šatech, které měla na sobě, také spala. Neupravený zevnějšek však jen zdůrazňoval její výjimečnou krásu.

„Cítím se celkem dobře, až na to, že jsem vyčerpaný, a klidně bych spal dál, i když Cara říkala, že jsem spal docela dlouho.“

Nicci odmítavě mávla štíhlou rukou. „To se dalo čekat. Až si pořádně odpočineš, vrátí se ti síla. Ztratil jsi hodně krve. Tvému tělu bude chvíli trvat, než se zotaví.“

„Nicci, potřebuji...“

„Tiše,“ řekla a objala ho jednou rukou za zády a dlaň druhé ruky mu přitiskla na hruď. Její hladké čelo se zamračilo soustředěním.

I když vypadala stejně stará jako Richard, maximálně o rok nebo dva starší, prožila velmi dlouhý čas jako Sestra Světla v Paláci proroků. Obyvatelé Paláce stárli mnohem pomaleji než ostatní lidé. Nicciny jemné způsoby, odhadující pohled jejích modrých očí a mírný potlačovaný úsměv - vždy doprovázený vědoucím pohledem - byly pro lidi, kteří ji neznali zpravidla znepokojující, ale pro Richarda byly důvěrně známé.

Richard zamrkal, neboť ucítil, jak do něj proudí léčitelčina moc. Nebylo to právě příjemné. Srdce se mu zachvělo. Zalila ho vlna slabosti.

„Sešité cévy drží, zamumlala Nicci sama pro sebe. Pak mu pohlédla do očí. „Všechny cévy jsou v pořádku.“ Její užaslý pohled Richardovi prozradil, jak málo si byla jistá úspěchem. Pak se jí na rty vrátil konejšivý úsměv. „Pořád ještě potřebuješ odpočívat, ale vedeš si dobře, Richarde, opravdu dobře.“

Přikývl. Ulevilo se mu, když z jejích úst uslyšel verdikt o tom, že je v pořádku, i když se zdálo, že to překvapilo samotnou léčitelku. Trápily ho však jiné starosti.

„Nicci, kde je Kahlan? Cara má dnes jednu ze svých nálad a nechce mi to říct."

Nicci vypadala zmateně. „Kdo?"

Richard ji uchopil za zápěstí a sňal si její ruku z hrudi. „Co se děje? Je zraněná? Kde ji najdu?"

Cara potřásla hlavou. „Lord Rahl si během spánku vysnil manželku," oslovila Nicci.

Nicci vrhla na Caru užaslý pohled. „Manželku!"

„Vzpomínáš si na jméno, které volal, když byl v deliriu?" Caře se objevil na rtech spiklenecký úsměv. „To je ta, se kterou se ve snu oženil. Je překrásná - a pochopitelně také nesmírně chytrá."

„Tak překrásná." Nicci zmateně zamrkala. „A chytrá."

Cara pohodila hlavou. „A je to matka zpovědnice."

Nicci vypadala nevěřícně. „A ještě k tomu matka zpovědnice."

„Tak dost," řekl Richard a pustil Niccino zápěstí. „Myslím to vážně. Kde je?"

Oběma ženám bylo okamžitě jasné, že si nedělá legraci. Zarazil je rozhodný tón jeho hlasu a výhružný pohled.

„Richarde," řekla Nicci opatrně, „byl jsi těžce raněný. Chvíli jsem ani nevěřila..." Odhodila si z tváře neposlušný pramen vlasů a začala znovu. „Podívej, když je člověk zraněný tak těžce, jako ty, může to provést s jeho myslí zvláštní věci. To je přirozené. Viděla jsem to již mnohokrát. Když jsi byl zasažen šípem, nemohl jsi dýchat. Nedostatek vzduchu může způsobit..."

„Co je to s vámi dvěma? Co se to děje?" Richard nechápal, proč obě tak váhají. Rozbušilo se mu srdce. „Je Kahlan zraněná? Povězte mi to!"

„Richarde," řekla Nicci klidným hlasem, který ho měl zřejmě utišit, „ta šipka z kuše ti málem pronikla srdcem. Kdyby se to stalo, nemohla bych pro tvou záchranu udělat vůbec nic. Neumím křísit mrtvé.

Ale i když ta šipka srdce minula, přesto v tvém těle napáchala veliké škody. Bez přehánění mohu říct, že tvé zranění bylo smrtelné. Běžným způsobem bych tě nedokázala vyléčit, protože to prostě nejde. Nebyl čas ani na to, abych zkusila vyjmout šíp klasickým způsobem. Krvácel jsi dovnitř. Musela jsem...“

Zaváhala a pohlédla mu do očí. Richard se k ní naklonil. „Co jsi musela?“

Nicci nepřítomně pokrčila rameny. „Musela jsem použít subtraktivní magii.“

Nicci byla mocná čarodějka a navíc byla výjimečná tím, že dokázala vládnout silami podsvětí. Kdysi byla těmto silám zasvěcena. Kdysi byla známá jako paní Smrt. Léčení tehdy nebyla zrovna její specialita.

Richard zpozorněl. „Proč?“

„Abych z tebe dostala ten šíp.“

„Ty jsi ten šíp vyňala pomocí subtraktivní magie?“

„Na nic jiného nebyl čas.“ Soucitně sevřela jeho ramena. „Kdybych nic neudělala, byl by jsi zanedlouho mrtev. Musela jsem.“

Richard pohlédl na Caru, uviděl její zachmuřený výraz a pak se podíval zpátky na Nicci. „No, asi to dává smysl.“

Alespoň to znělo, jakože to dává smysl. Jistý si tím rozhodně nebyl. Byl vychován v lesích Západozemí a o magii toho tolik nevěděl.

„A také tvou krev,“ dodala Nicci tiše.

Richardovi se nelíbilo, jak to řekla. „Cože?“

„Krvácel jsi do hrudi. Jedna plíce už ti vypověděla službu. Poznala jsem, že ti krev tlačí na srdce. Ten tlak byl takový, až hrozilo, že se hlavní tepny utrhnou. Abych tě mohla uzdravit, musela jsem krev dostat pryč - aby tvé plíce a srdce mohly správně fungovat. Byl jsi v šoku a v deliriu. Byl jsi na prahu smrti.“

V jejích modrých očích se zaleskly slzy. „Měla jsem takový strach, Richarde. Nikdo jiný než já, ti nemohl pomoci, ale já jsem se tak bála, že to nedokážu. I když jsem udělala všechno, co se dalo, abych tě uzdravila, pořád jsem nevěděla, zda se ještě probudíš.“

Richard ten strach viděl v jejím výrazu, poznal ho z toho, jak se jí třásly prsty, kterými svírala jeho ramena. Vypovídalo to hodně o tom, jak dalekou cestu urazila od chvíle, kdy se vzdala své víry v řád Sester temnot.

Výraz na Cařině tváři Richarda přesvědčil, že situace skutečně musela být zoufalá. Ani jedna z žen nevypadala, že by se za poslední dobu pořádně vyspala. Musely ho pořád hlídat a třásly se strachy, zda se probudí.

Na střechu bez ustání bušil déšť. Jinak byl dům hrobově tichý. Původní obyvatelé ho již dávno opustili a místo trochu připomínalo hrobku. Richard se otřásl.

„Zachránila jsi mi život, Nicci. Pamatuji si, jak jsem se bál, že zemřu. Ale ty jsi mi zachránila život.“ Konečky prstů se dotkl její tváře. „Děkuji ti. Přál bych si, abych to dokázal vyjádřit lépe, abych ti uměl říct, jak moc si vážím toho, co jsi udělala.“

Niccin úsměv a krátké pokývnutí mu prozradily, že léčitelka si cení hloubky jeho upřímnosti.

Richarda napadlo cosi dalšího. „Chceš říct, že použití subtraktivní magie způsobilo nějaký... problém?“

„Ne, ne, Richarde.“ Nicci ho pohladila po paži, jako by chtěla zahnat jeho obavy. „Nemyslím, že to napáchalo nějaké škody.“

„Co tím chceš říct, že si to nemyslíš?“

Na okamžik zaváhala, a pak se mu to pokusila vysvětlit. „Nic takového jsem před tím nikdy nedělala. Ani jsem neslyšela o tom, že by se o to někdo pokusil. Netušila jsem, že to vůbec jde. Jak si jistě dovedeš představit, použití subtraktivní magie tímto způsobem, mírně řečeno, je riskantní. Subtraktivní magie zabíjí vše živé, čeho se dotkne. Jako cestu do tvého těla jsem použila ten šíp. Byla jsem opatrná, jak jen to šlo, takže se mi podařilo šíp zlikvidovat... a krev.“

Richard přemýšlel, co se asi stane, když se živé bytosti dotkne subtraktivní magie - co se mohlo stát s jeho krví - ale hlava se mu točila a oni se v rozhovoru pořád ještě nedostali k tomu hlavnímu.

„Vzhledem ke všem faktorům,“ pokračovala Nicci, „vzhledem k velké ztrátě krve, zranění, nedostatku vzduchu, stresu, kte-

rému jsem tě vystavila, když jsem k tvému uzdravení použila aditivní magii - nemluvě o tom, že jsem do toho přidala prvky magie subtraktivní - jsi prošel zkušeností, jako dosud nikdo. Následky byly nepředvídatelné. Stav, ve kterém ses nacházel, mohl způsobit nečekané věci.“

Richard netušil, kam tím Nicci vlastně míří. „Jaké nečekané věci?“

„To je těžko říct. K tvému uzdravení jsem použila extrémní metodu. Tvůj stav byl natolik vážný, že bych ho za obvyklých okolností označila za smrtelný. Musíš pochopit, že si nějakou dobu nebyl sám sebou.“

Cara si zahákla palce za opasek. „Nicci má pravdu, lorde Rahle. Nebyl jsi sám sebou. Bojoval jsi s námi. Musela jsem tě přidržet, aby ti mohla pomoci.

Stála jsem nad mnoha lidmi, kteří se nacházeli na prahu smrti. Během umírání se dějí zvláštní věci. A věř mi, ty jsi tu první noc umíral.“

Richard moc dobře věděl, co má na mysli, když říká, že stála nad mnoha lidmi, kteří se nacházeli na prahu smrti. Specialitou Mord-Sith bylo mučení - alespoň dokud to Richard nezměnil. Měl u sebe Dennin Agiel. Dena byla Mord-Sitha, která mu ho kdysi dala, jako dar z vděčnosti, že ji osvobodil od jejích strašlivých povinností... i když věděla, že cena za tuto svobodu je smrt.

Tehdy se Richard cítil velmi vzdálen od mírumilovných lesů, ve kterých vyrůstal.

Nicci rozpřáhla ruce, jako by jej nabádala, aby se to snažil lépe pochopit. „Byl jsi v bezvědomí a pak jsi velmi dlouho spal. Musela jsme tě pokaždé probudit, abych do tebe vpravila trochu vody a vývaru. Ale většinu doby jsem tě nechala spát hlubokým spánkem, abys začal získávat zpátky svou sílu. Uspala jsem tě kouzlem. Ztratil jsi spoustu krve; kdybych dovolila, aby ses příliš brzy probudil, ještě víc by tě to unavilo a znovu by ses ocitl v nebezpečí života.“

Richard si stále více uvědomoval, jak blízko se musel nacházet smrti. Netušil, co se dělo v posledních třech dnech. Vzpomínal si jen na bitvu, a pak na vlčí zavytí, když se probouzel.

„Nicci,“ řekl a snažil se ukázat, že umí být klidný a chápavý, i když se tak necítil, „co to má co dělat s Kahlan?“

V jejích rysech se objevila směsice neklidu a soucitu. „Richarde, ta žena, Kahlan, je jen výplodem tvé představivosti, když ses nacházel ve stavu šoku a deliria, než jsem tě začala léčit.“

„Nicci, nic jsem si nepředstavoval.“

„Byl jsi na prahu smrti,“ řekla a zvedla ruku, čímž mu přikázala, aby mlčel a poslouchal. „V mysli ses potřeboval k někomu přimknout, aby ti pomohl - a tak sis tu osobu vytvořil. Prosím, věř mi, když říkám, že je to pochopitelné. Ale teď jsi vzhůru a musíš čelit pravdě. Ona je jen výplod tvé představivosti.“

Richard nechápal, jak může Nicci něco takového vůbec říci. Obrátil se na Caru a pohledem ji prosil, aby mu alespoň ona přišla na pomoc. Jak si něco takového můžete myslet? Jak tomu můžete věřit?“

„Cožpak jsi nikdy neměl sen, který tě vyděsil? A pak se v něm objevila tvoje dávno mrtvá matka, živá a zdravá a pomohla ti?“ Cara upírala modré oči kamsi do dáli. „Nevzpomínáš si, jak ses po takových snech probudil a byl si jistý, že ten sen byl skutečný, že tvá matka je stále naživu? Nevzpomínáš si, jak moc ses toužil přimknout k tomu pocitu? Nevzpomínáš si, jak zoufale sis přál, aby to byla skutečnost?“

Nicci se zlehka dotkla Richardovy zacelené rány. „Když jsem tě uzdravila natolik, že jsi překonal nejhorší krizi, ponořil ses do hlubokého spánku hraničícího s bezvědomím. Své představy a sny sis nesl s sebou. Snil jsi o nich, zdokonaloval jsi je, velice dlouho jsi s nimi žil. Tento dlouhý sen, pokračující iluze, pronikl do všech koutů tvé mysli a stal se pro tebe skutečností. Je to tak, jak říká Cara, a protože jsi spal tak dlouho, získaly nad tebou tvé představy velikou moc. Teď, když ses právě probudil ze svého spánku, máš pochopitelně potíže přebrat si, co je skutečnost a co je jen součást tvých snů.“

„Nicci má pravdu, lorde Rahle.“ Richard si nevzpomínal, kdy naposledy se Cara tvářila takhle smrtelně vážně. „Byl to jen sen - stejně jako to, že jsi slyšel vlčí vytí. Musel to být pěkný sen - ale nic víc: jen sen.“

Richardova mysl se tomu vzpírala. Představa, že by Kahlan nebyla nic víc než sen, útržek iluze zrozený z deliria, byla děsivá. Richard cítil, jak jím prostupují záchvěvy hrůzy. Pokud to, co mu obě říkaly, byla pravda, pak se nechtěl probudit. Pokud to je skutečnost, pak si přál, aby ho Nicci nebyla uzdravila. Nechtěl žít ve světě, kde Kahlan není.

Měl pocit, jako by se topil v temném moři nejistoty a zoufale tápe po pevné zemi. Nedokázal si uspořádat myšlenky. Cítil se zmatený, a věděl, že si toho příliš nepamatuje. Jeho jistota ohledně toho, co považoval za pravdu, se začala otřásat.

Vzpamatoval se. Byl zkušený, věděl, že nesmí věřit strachu, neboť tak by mu vdechl tvar. I když netušil, jak obě ženy přišly na tak nepochopitelné vysvětlení, věděl, že Kahlan není sen.

„Po tom všem, co jste s ní vy dvě prožily, mi přece nemůžete tvrdit, že je Kahlan jen sen."

„Kdybychom to s ní skutečně prožily, nikdy bychom nic takového netvrdily," opáčila Nicci.

„Lorde Rahle, nikdy bychom nebyly tak kruté, abychom vás klamaly v něčem, co je pro vás tak důležité."

Richard na ně zamrkal. Je to vůbec možné? Zoufale se snažil odhadnout, jestli existuje nějaká možnost, že to, co říkají, je pravda.

Sevřel pěsti. „Přestaňte s tím - obě dvě!"

Byla to prosba, aby se všem vrátila příčetnost. Nechtěl, aby to znělo výhrůžně, ale stalo se tak. Nicci o krok ustoupila. Caře se z tváře ztratila trocha barvy.

Richard nedokázal zpomalit svůj dech, ani srdce, které mu tlouklo jako splašené.

„Nevzpomínám si na žádné sny." Postupně se jim oběma podíval do tváře. „Sny se mi nezdály od té doby, kdy jsem byl malý chlapec. Nevzpomínám si na žádné sny, když jsem byl zraněný nebo když jsem spal. Sny jsou bezvýznamné. Kahlan nikoliv. Nedělejte mi to, prosím. Tímhle ničemu nepomůžete a uděláte to jen horší. Prosím, jestli se Kahlan něco stalo, chci to vědět."

Tak to musí být. Něco se jí stalo a obě ženy ho zatím nepovažují za natolik silného, aby se s tím dokázal vypořádat.

Zvedl se v něm ještě horší strach, když si vzpomněl, jak Nicci řekla, že nedokáže oživit mrtvé. Snaží se ho snad uchránit před strašlivou novinou?

Stiskl zuby s úsilím se ovládnout, aby na ně nezačal křičet. Snažil se, aby jeho hlas zněl klidně a vyrovnaně. „Kde je Kahlan?“

Nicci pomalu sklonila hlavu, jako by ho prosila za odpuštění. „Richarde, ona je jen ve tvé mysli. Vím, že se tyto věci stávají, a mohou člověku připadat velice skutečné, ale nejsou. Vysnil sis ji, když jsi byl zraněný... nic víc.“

„Kahlan jsem si nevysnil.“ Obrátil se k Mord-Sithe s prosbou v očích. „Caro, strávila jsi s námi víc než dva roky. Bojovala jsi s námi, bojovala jsi pro nás. V době, kdy byla Nicci ještě Sestrou Temnot a přivedla mě sem do Starého světa, jsi Kahlan chránila. A ona chránila tebe. Zažily jste spolu věci, které si většina lidí nedokáže ani představit. Staly se z vás přítelkyně.“

Ukázal na její Agiel, zbraň, která vypadala jako obyčejná tyčka z rudé kůže, visící na tenkém zlatém řetízku z jejího pravého zápěstí.

„Dokonce jsi Kahlan nazvala sestrou Agielu.“

Cara ztuhla a mlčela.

Tento titul vypovídal o tom, jakou změnou prošel vztah Cary a Kahlan. Ze smrtelných nepřátel se stali lidé, kteří si navzájem naprosto důvěřují a respektují se.

„Caro, začala jsi jako ochránkyně lorda Rahla, ale pro mě a Kahlan jsi se stala něčím víc. Stala jsi se součástí naší rodiny.“

Cara by ochotně a bez váhání obětovala pro Richarda život. Mnohokrát ho tvrdě a odhodlaně bránila.

Teď se hněval, když viděl, jak se v jejích očích zračí strach.

„Děkuji, lorde Rahle,“ řekla nakonec tichým hlasem, „že jsi mě zahrnul do svého krásného snu.“

Richarda zalila vlna chladné hrůzy. Přitiskl si ruku na čelo a zavřel oči. Tyto dvě ženy si nevymýšlejí, protože mu nechtějí sdělit špatné zprávy. Ony mu říkají pravdu.

Přesněji řečeno to, co za pravdu považují. Pravdu, která se nějak zkroutila a změnila v noční můru.

Nedokázal to pochopit, nedokázal si to srovnat v hlavě. Nerozuměl, jak po tom všem, co s Kahlan prožily, mohou tvrdit, že neexistuje.

A přesto tomu tak bylo.

I když nechápal příčinu, bylo mu jasné, že něco je hrozně špatně. Zalil ho dusivý pocit zlé předtuchy. Jako by se celý svět obrátil vzhůru nohama a Richard ho nedokázal složit dohromady.

Musel něco udělat - to, co se chystal udělat těsně předtím, než na ně zaútočili vojáci. Možná ještě není příliš pozdě.

Kapitola třetí

Richard poklekl vedle lůžka a začal si do batohu skládat šaty. Chladný déšť, který viděl skrze malé okno, nevypadal, jako by chtěl brzy skončit, a tak nechal plášť venku.

„Co si myslíš, že děláš?“ zeptala se ho Nicci.

Opodál uviděl povalovat se kus mýdla. Sebral jej. „Jako co ti to připadá?“

Už tak ztratil příliš mnoho času; ztratil celé dny. Nemohl plýtvat dalším. Kus mýdla, svazky sušených bylin a koření a váček se sušenými meruňkami strčil do batohu a rychle si začal skládat pokrývku. Cara se ho přestala na cokoliv ptát nebo něco namítat, a místo toho se věnovala balení vlastních věcí.

„Takhle jsem to nemyslela, a ty to víš.“ Nicci si dřepla vedle něj, uchopila ho za ruku a otočila ho, aby se na ni musel podívat. „Richarde, nemůžeš odejít. Musíš odpočívat. Řekla jsem ti přece, že jsi ztratil spoustu krve. Na pronásledování přízraků nejsi dost silný.“

Spolkl nerudnou odpověď a srolované lůžko pevně převázal koženou šňůrkou. „Cítím se dobře.“ Pochopitelně se dobře necítil, ale nebylo to tak hrozné.

Nicci strávila předchozí dny zoufalou snahou zachránit mu život. Kromě toho, že se o něj bála, byla vyčerpaná a nejspíš nedokázala jasně uvažovat. To všechno nejspíš přispívalo k její víře, že Richard jedná nezodpovědně.

Přesto ho zlobilo, že mu tak málo věří.

Když zavazoval uzel, Nicci ho pevně chytila za košili. „Zatím si ještě neuvědomuješ, jak slabý doopravdy jsi, Richarde. Dáváš v

sázku svůj život. Musíš odpočívat, aby se tvé tělo dokázalo zotavit. Ještě zdaleka jsi neměl dostatek času, aby se ti vrátila síla.“

„A kolik času má asi Kahlan?“ Rozhněvaně uchopil Nicci za ramena a přitáhl ji k sobě. „Ona je kdovíkde a v nebezpečí. Ty si to neuvědomuješ, Cara si to neuvědomuje, ale já ano. Myslíš, že se tu mohu jen tak povalovat, když žena, kterou miluji nade všechno na světě, je v nebezpečí?

Kdyby hrozilo nebezpečí tobě, Nicci, přála by sis, abych na tebe zapomněl? Cožpak bys nechtěla, abych se ti vydal na pomoc? Nevím, co se děje, ale něco není v pořádku. Pokud mám pravdu - a já ji mám - pak se nechci ani začít dohadovat, jaké důsledky to může mít.“

„Co tím myslíš?“

„No, jestli máš pravdu ty, pak považuji některé své sny za skutečnost. Ale jestli mám pravdu já - a je celkem zřejmé, že ty a Cara nemůžete trpět stejnou ztrátou paměti - znamená to, že ať už se děje cokoliv, může to mít děsivé důsledky. Nemohu si dovolit zdržovat se a všechno riskovat, zatímco se budu snažit přesvědčit vás o vážnosti celé situace. Již jsem ztratil příliš mnoho času. V sázce je příliš.“

Nicci byla tak zaražená, že ani nedokázala odpovědět. Richard ji pustil a rychle se vrátil zpátky k balení. Neměl čas, aby se pokoušel vyřešit hádanku, co se stalo s Nicci a Carou.

Nicci konečně nalezla rovnováhu. „Richarde, cožpak nevidíš, co děláš? Začínáš si vymýšlet absurdní vysvětlení, abys ospravedlnil to, čemu věříš. Sám jsi to řekl - Cara a já nemůžeme trpět stejnou ztrátou paměti. Zůstaň a odpočívej. Můžeme se pokusit zjistit podstatu tvého snu, který se tak pevně uchytil v tvé mysli, a snad se nám podaří dát všechno do pořádku. Pravděpodobně jsem to způsobila já, když jsem se tě pokoušela uzdravit. Jestli je to tak, je mi to moc líto. Prosím, Richarde, zůstaň se mnou.“

Soustředila se jen na to, co viděla jako problém. Richardův dědeček Zedd, muž, který ho pomáhal vychovat, často malému Richardovi říkával, *nepřemýšlej o problému, přemýšlej o řešení.* Teď se Richard musel soustředit na řešení svého problému, na to,

jak najít Kahlan dřív, než bude pozdě. Litoval, že tady nemá Zedda, aby mu pomohl zjistit, kde je Kahlan.

„Pořád ti ještě hrozí vážné nebezpečí," trvala na svém Nicci a uhýbala před kapkami vody, které prosakovaly dřevěnou střechou. „Budeš-li se přepínat, může to mít osudové následky."

„Já to chápu - opravdu ano." Richard kontroloval čepel nože, který nosil zastrčený za opaskem, a pak jej vrátil zpátky do pochvy. „Nehodlám tvé rady ignorovat. Budu na sebe opatrný."

„Richarde, poslouchej mě," řekla Nicci a mnula si prsty spánky, jako by ji bolela hlava. „Nejde jen o tohle."

Odmlčela se a prohrábla si rukou vlasy, jako by pátrala po vhodných slovech. „Nejsi neporazitelný. Máš svůj meč, ale ten tě nemůže pokaždé ochránit. Tvoji předkové - každý lord Rahl před tebou - navzdory svému bojovému mistrovství a daru magie, obklopovali se jeden jako druhý osobními strážci. Narodil ses s darem magie, ale i kdybys byl naplno vycvičen v jeho používání, není to záruka ochrany - zvláště teď ne.

Ten šíp ti jasně ukázal, jak zranitelný doopravdy jsi. Jsi důležitý člověk, Richarde, ale jsi jen člověk. My všichni tě potřebujeme. My všichni tě tak zoufale potřebujeme."

Richard sklopil zrak, aby se nemusel dívat na úzkostný výraz v Niccině tváři. Moc dobře věděl, jak doopravdy je zranitelný. Život bylo to nejcennější, co měl. A věděl, že o něj může kdykoliv přijít. Skoro nikdy nic nenamítal, když se Cara držela blízko u něj. Ona, i ostatní Mord-Sithy, a také další tělesní strážci, které získal, mnohokrát prokázali svou cenu. Ale to neznamenalo, že je Richard bezmocný, a věděl, že nesmí připustit, aby mu opatrnost zabránila udělat to, co je nezbytné.

Dobře však chápal, co se skrývá za slovy léčitelky. V Paláci proroků zjistil, že Sestry Světla věří, že je ústřední postavou starobylého proroctví - postavou, kolem které se odvíjejí rozhodující události.

Sestry věřily, že vyhrají proti silám temnoty, které proti nim stojí, jen tehdy, když je k vítězství povede Richard. Podle proroctví bez něj bude vše ztraceno. Jejich matka představená Annalina strávila velkou část života tím, že manipulovala událostmi tak, aby

Richard dospěl ve zdravého silného muže, schopného vést Sestry Světla do války. Všechny naděje matky představené spočívaly na Richardových ramenech. Alespoň že Kahlan Annalinu v tomto směru částečně umírnila. Richard však věděl, že bez něj Sestry Světla propadnou naprostému zoufalství. Věděl také, že on, jako lord Rahl, přinesl naději mnoha obyčejným lidem, kteří toužili jen po svobodném životě.

Richard navštívil sklepení Paláce proroků a četl některé z nejdůležitějších a nejlépe střežených knih proroctví. Připouštěl, že proroctví je tajemné a zázračně předpovídá některé události. Ze zkušenosti však věděl, že proroctví říkají přesně to, co lidé chtějí slyšet, a že jejich význam se mění podle toho, kdo je vykládá.

Měl osobní zkušenost s proroctvím čarodějnice Šoty, které zahrnovalo jeho a Kahlan. Co se Richarda týkalo, proroctví zpravidla přinášela jen málo užitku a hodně potíží.

Přinutil se trochu usmát. „Nicci, teď mluvíš jako Sestra Světla.“ Vůbec nevypadala pobaveně. „Cara bude se mnou,“ řekl ve snaze ji uklidnit.

Vzápětí poté, co to řekl, si uvědomil, že i když měl s sebou Caru, nezastavilo to šíp, který jej zasáhl. Když už nad tím tak přemýšlel, kde byla Cara během bitvy? Nevzpomínal si, že by byla vedle něho. Cara se nebála boje; ani párem koní by ji nedokázali odtáhnout od Richarda, když byl v nebezpečí. Určitě musela být někde blízko, ale Richard si nepamatoval, že by ji viděl.

Zvedl velký těžký kožený pás a omotal si ho kolem sebe. Tento pás a další části oděvu patřily kdysi dávno velikému čaroději a Richard je získal v Pevnosti čarodějů, kde nyní sídlil Zedd a chránil ji před císařem Jagangem a jeho vojáky ze Starého světa.

Nicci vydala netrpělivý povzdech - náznak tvrdé a prudké stránky její povahy, kterou Richard až příliš dobře znal. Věděl však, že tentokrát za to může její upřímný strach o jeho zdraví.

„Richarde, teď si nemůžeme dovolit žádná zdržení. Jsou důležité věci, o kterých si musíme pohovořit. Právě proto jsem se za tebou v první řadě vydala. Nedostal jsi dopis, který jsem ti poslala?“

Richard se zarazil. Dopis... dopis... „ano," řekl, když si vzpomněl. „Tvůj dopis jsem dostal. Poslal jsem ti odpověď - po vojákovi, kterého se Kahlan dotkla svou mocí."

Richard si povšiml, jak Cara vrhla rychlý pohled na Nicci - překvapený pohled, který říkal, že ona si nic takového nepamatuje.

Nicci pohlédla na Richarda s nečitelným výrazem ve tváři. „Tvou odpověď jsem nikdy nedostala."

Richard poněkud překvapeně ukázal směrem, kde ležel Nový svět. „Hlavním úkolem toho vojáka bylo vydat se na sever a zavraždit císaře Jaganga. Dotkla se ho moc zpovědníků. Spíš by zemřel, než by nesplnil příkaz. Jestli tě nemohl najít, vydal se nejspíš za Jagangem. Možná se mu něco přihodilo. Ve Starém světě hrozí mnohá nebezpečí."

Z léčitelčina výrazu poznal, že jí právě nabídl další důkaz toho, že se zbláznil. „Ty si opravdu myslíš, že snového cestovatele lze tak snadno zabít? Něco takového si nemůžeš myslet ani ve svých nejdivočejších představách."

„Ne, samozřejmě že ne." Zastrčil do batohu pánev na vaření. „Předpokládali jsme, že ten voják nejspíš při pokusu zemře. Poslali jsme ho za Jagangem, protože to byl vrah a odsouzený zločinec. A navíc existovala nepatrná možnost, že uspěje. A i kdyby neuspěl, chtěl jsem, aby Jagang přišel o klidný spánek, když bude vědět, že kterýkoliv z jeho mužů může být vrah."

Podle Niccina až příliš klidného výrazu poznal, že léčitelka i tohle považuje za součást jeho představ.

Richard si vzpomněl i na další věci, které se staly. „Nicci, obávám se, že krátce poté, co Sabar doručil tvůj dopis, na nás zaútočil nepřítel. Sabar v tom boji zemřel."

Léčitelka vrhla pátravý pohled na Caru a ta souhlasně přikývla.

„Drazí duchové," řekla Nicci, když se doslechla smutnou zvěst o mladém Sabarovi. Richard sdílel její smutek.

Vzpomněl si na Niccino naléhavé varování v dopise. Dopis se týkal toho, že Jagang začal vytvářet zbraně z lidí obdařených darem. Něco takového se naposledy dělalo ve veliké válce před tře-

mi tisíci lety. Dnes se to považovalo za nemožné, ale Jagang nalezl způsob, jak uspět s pomocí Sester Temnot, které držel v zajetí.

Během útoku na tábor shořel Niccin dopis v ohni. Richard si ho nestihl přečíst celý. Přečetl však dost, aby pochopil hrozící nebezpečí.

Když se vydal ke stolu, na kterém ležel jeho meč, Nicci se postavila před něj. „Richarde, vím, že je to těžké, ale budeš muset nechat tenhle sen za sebou. Nemáme na to čas. Musíme si promluvit. Jestli jsi dostal můj dopis, tak alespoň víš, že nemůžeš..."

„Nicci," řekl Richard, aby ji umlčel, „musím to udělat." Položil jí ruku na rameno a mluvil tak trpělivě, jak jen to šlo. Ve tváři měl naléhavý výraz a jeho tón dával najevo, že už o tom nehodlá dále diskutovat. „Pokud půjdeš a námi, můžeme si promluvit cestou, až na to bude čas. Ale zrovna teď ten čas nemám a nemá ho ani Kahlan."

Jemně ji odstrčil stranou a vydal se ke stolu.

Když zvedl meč ve vyleštěné pochvě, mimoděk se podivil, proč měl ve chvíli, kdy uslyšel vlčí vytí a probudil se, pocit, že meč leží vedle něho na zemi. Možná si vzpomněl na úryvek snu. Dychtil vydat se na cestu, a proto ty myšlenky odsunul stranou.

Přehodil si přes hlavu starobylý kožený bandalír a upravil si meč v pochvě na pravém boku. Dvěma prsty lehce meč povytáhl, aby se ujistil, že v pochvě hladce klouže. Nevzpomínal si, co přesně se stalo během boje, a nevěděl, jestli meč nedošel úhony.

Lesklá ocel byla pokrytá tenkou vrstvou zaschlé krve.

V mysli se mu vynořily útržky vzpomínek na bitvu. Boj se rozhořel náhle a nečekaně, ale jakmile vytasil meč, už na tom nezáleželo. Nepřítel však byl v obrovské početní převaze, a na tom záleželo. Moc dobře věděl, že Nicci má pravdu, když říká, že není neporazitelný.

Nedlouho poté, co Richard potkal Kahlan, ho Zedd ze svého titulu čaroděje prvního řádu jmenoval hledačem a dal mu tento meč. Kvůli tomu, co si mylně myslel, že představuje Richard zbraň nenáviděl. Zedd mu řekl, že meč pravdy - tak se zbraň jmenovala - je jen nástroj a že účel a smysl mu dává až ruka nositele. Platilo to u všech zbraní, ale u této obzvlášť.

Meč byl nyní připoután k Richardovi, svázán k jeho vůli a jeho cílům. Od začátku bylo Richardovým posláním chránit ty, které miloval a na kterých mu záleželo. Brzy si uvědomil, že aby to dokázal, musí pomoci utvářet svět tak, aby se v něm dalo žít v bezpečí a míru.

A meč mu pomáhal tyto cíle naplnit.

Jak ji zasunul zpátky do pochvy, čepel zasyčela.

Teď bylo jeho cílem najít Kahlan. Pokud mu meč pomůže splnit tento záměr, nebude váhat jej použít.

Přehodil si plný, zavázaný batoh přes záda a rozhlédl se po holé místnosti, aby se ujistil, že tu nic nezapomněl. Na podlaze vedle krbu uviděl sušené maso a cestovní suchary. Vedle nich leželo další zabalené jídlo. Byly tam také dvě prosté dřevěné misky patřící Richardovi a Caře. V jedné byl vývar, ve druhé zbytky ovesné kaše.

„Caro," řekl, když zvedal tři měchy s vodou a přehazoval si jejich popruhy kolem krku, „vezmi tolik jídla, kolik pobereš, a nezapomeň na naše mísy."

Cara přikývla. Teď, když si uvědomila, že ji tady Richard nemíní nechat, připravovala se usilovně na cestu.

Nicci ho popadla za rukáv. „Richarde, myslím to vážně, musíme si promluvit. Je to důležité."

„Pak udělej, o co jsem tě žádal; sbal si věci a pojď se mnou." Popadl luk a toulec. „Pokud mě nebudeš zdržovat, můžeš mluvit, jak jen budeš chtít."

„S rezignovaným přikývnutím se Nicci nakonec vzdala další argumentace a pospíšila si do zadní místnosti sbalit věci. Richardovi vůbec nevadilo, že s ním Nicci půjde, právě naopak. Richard potřeboval její pomoc. Při hledání Kahlan mohl být Niccin dar užitečný. Ve skutečnosti to bylo tak, že když se Richard ráno před útokem probudil a uvědomil si, že Kahlan zmizela, chtěl vyhledat Niccinu pomoc.

Richard si přes ramena přehodil svůj lesní plášť s kápí a zamířil ke dveřím. Cara, která klečela vedle krbu a rychle balila zbývající věci, na něj pohlédla a přikývla. Dala mu tím najevo, že

ho bude vzápětí následovat. Richard viděl, jak Nicci v zadní místnosti spěšně balí, aby jí Richard neutekl příliš daleko.

Zoufalá touha nalézt Kahlan vyvolala v Richardovi nejhorší představy. V duchu ji viděl zraněnou, zmítající se v bolestech. Představy způsobily, že se mu srdce rozbušilo děsem.

Proti jeho vůli ho zaplavily strašlivé vzpomínky na to, jak byla Kahlan málem ubita k smrti. Richard se tehdy všeho vzdal a vzal ji daleko do hor, kde je nikdo nemohl najít a kde měla Kahlan čas se zotavit. To léto, když se Kahlan začala vracet síla, předtím než se objevila Nicci, aby Richarda zajala a odvedla, bylo nejkrásnější, jaké kdy zažil. Nechápal, jak mohla Cara na ten krásný čas zapomenout.

Ze zvyku vytáhl meč, aby se ujistil, že hladce klouže v pochvě, a teprve potom otevřel jednoduché prkenné dveře.

Uvítal ho chladný vzduch a ocelově šedé ranní světlo. Ze střechy kapala voda, která na zemi vytvářela kaluže. Na tvář mu dopadaly dešťové kapky. Alespoň že déšť už nebyl tak prudký a změnil se v jemné mrholení. Nízko nad zemí visely těžké neproniknutelné mraky, které téměř zakrývaly vrcholky dubů zahrazujících vzdálenou stranu malé pastviny porostlé trávou pokrytou lesklými vodními kapkami, nad kterou se jako duchové vznášely cáry mlhy. Pod mohutnými pokroucenými kmeny dubů se rozprostíral stín.

Richard měl vztek, že zrovna teď musí pršet. Kdyby nepršelo, měl by mnohem větší šance. Ale i tak to nebude nemožné. Vždy se daly najít nějaké stopy.

Kvůli dešti budou hůře čitelné, ale ani takový déšť, jako je tento, nevymaže všechny. Celý život stopoval Richard zvířata i lidi. Dokázal sledovat stopu v dešti. Bylo to mnohem těžší a časově náročnější, vyžadovalo to intenzivní soustředění, ale on to mohl dokázat.

A v tu chvíli ho to napadlo.

Kdyby našel Kahlaniny stopy, mohl by dokázat, že je skutečná. Nicci a Caře by nezbylo než mu uvěřit.

Stopy každého člověka jsou unikátní. Richard věděl, jaké stopy zanechává Kahlan. Znal cestu, kterou sem přišli. Vedle jeho a

Cařiných stop musí být také stopy Kahlan. Všichni je uvidí. Zalila ho vlna naděje hraničící s úlevou. Jakmile nalezne čitelné otisky nohou a ukáže je Nicci a Caře, nebude již o čem diskutovat. Obě si uvědomí, že Richardovi se nic nezdálo, a že je doopravdy něco velice špatně.

Pak bude Richard sledovat Kahlaniny stopy vedoucí pryč z tábora a najde ji. Déšť ho zpomalí, ale nezastaví, a třeba mu Nicci nějak pomůže svými zvláštními schopnostmi.

Muži, pohybující se venku, spatřili Richarda vystoupit z malého stavení a pospíšili mu v ústrety. Nebyli to v pravém slova smyslu vojáci. Byli to vozkové, uhlíři, tesaři, kameníci, farmáři a obchodníci, kteří celý život strádali pod krutovládou Řádu a pokoušeli se vydělat si na živobytí pro sebe a své rodiny.

Pro většinu těchto lidí byl život ve Starém světě plný neustálého strachu. Každý, kdo se odvážil promluvit proti Řádu, byl okamžitě uvězněn, obviněn z velezrady a popraven. Do vězení proudil nekonečný příliv lidí, kteří se často vůbec ničím neprovinili. Taková rychlá „spravedlnost“ udržovala poddané ve strachu a poslušnosti.

Neustálé vštěpováni idejí Řádu, zejména mladým lidem, neslo své ovoce. Velké procento populace fanaticky věřilo, že vláda řádu je pokroková a osvícená. Málem od narození se děti učily, že samostatné myšlení je hřích a že pouze oddaná víra v nesobecké obětování se většímu dobru, je způsob, jak dosáhnout posmrtného života po boku Stvořitele, a jediný způsob, jak se vyhnout věčnému utrpení v temných hlubinách podsvětí a v nemilosrdných rukách Strážce. Každý jiný způsob myšlení byl považován za špatný.

Ti, kteří byli fanatickými zastánci tohoto pořádku, nechtěli nic jiného, než aby věci zůstaly tak, jak jsou. Slib přerozdělování bohatství mezi obyčejné lidi udržoval všechny v dychtivém očekávání. Ti, kteří se Řádu znelíbili, byli uvrženi do žaláře a jejich majetek byl zkonfiskován. Nahlíželo se na ně jako na narušitele pořádku, hříšníky, kteří si plně zasloužili svůj osud.

Z řad „spravedlivých“ plynul do armády zástup nových mužů, kteří dychtili přispět k ušlechtilému zápasu s nevěřícími, ztrestat

je a zabavit jejich neprávem získaný majetek. Oficiálně schválené plundrování, brutalita s popuštěnými otěžemi a právo chovat se na dobytých územích, jak se jim zlíbí, přetvořilo tyto mladé muže v obzvláště nebezpečné a kruté fanatiky. Tak vznikla armáda chovající se jako divá zvěř.

Taková byla povaha vojáků Císařského řádu, kteří se hrnuli do Nového světa a nyní téměř bez odporu řádili v domovině Richarda a Kahlan.

Svět stál na prahu velmi temného věku.

Anna věřila, že Richard se narodil proto, aby se postavil právě této hrozbě. Ona a mnozí další věřili proroctví, že mají-li mít svobodní lidé naději přežít tuto velikou bitvu, mají-li mít naději na vítězství, stane se tak pouze v případě, že je povede Richard.

Tito muži, kteří teď stáli před ním, prohlédli prázdné ideály a falešné sliby Řádu a poznali co představuje: tyranii. Rozhodli se vybojovat si zpátky své životy. To z nich učinilo válečníky bojující za svobodu.

Ranní ticho porušily překvapené a radostné výkřiky. Muži se shromáždili kolem Richarda a začali na něj mluvit všichni najednou. Ptali se ho, jak se cítí, vyjadřovali, jakou o něj měli starost. Jejich upřímný zájem ho dojal. Navzdory naléhavé touze vydat se co nejrychleji na cestu, přinutil se Richard k úsměvu a začal si s muži, které znal z města Altur'Rang, potřásat rukama. Muži na něj hleděli se zbožnou úctou, jako na svého vůdce.

Richard s mnoha z nich spolupracoval a s dalšími se seznámil. Věděl, že je pro ně symbolem svobody. Lord Rahl z Nového světa, lord Rahl ze země, kde žijí svobodní lidé. Ukázal jim, že i oni mohou svobodně žít, ukázal jim vizi, jaké by mohly být jejich životy.

Richard sám sobě vždy připadal jako ten stejný zálesák, kterým vždycky byl - i když získal titul hledač a vedl D'Haranskou říši. Přestože toho od chvíle, kdy opustil domov zažil tolik, ve skutečnosti byl pořád tím samým člověkem a věřil stejným věcem. Tam, kde dříve čelil surovcům a násilníkům, musel nyní čelit celým armádám. Měřítko bylo jiné, ale principy zůstaly stejné.

Ale zrovna teď mu záleželo jen na tom, aby našel Kahlan. Bez ní mu celý zbytek světa včetně života nepřipadal důležitý.

Nedaleko se o přístřešek s naskládaným dřevem opíral svalnatý muž, který neměl na tváři úsměv, ale výhružný pohled, který mu zvrásnil čelo vráskami. Se svalnatýma rukama založenýma na prsou pozoroval ostatní muže, jak vítají Richarda. Richard se k němu dral davem mužů, kterým cestou potřásal rukama. „Viktore!“ oslovil zamračeného kováře.

Mužův zamračený výraz se téměř proti jeho vůli rozplynul v radostném úsměvu. Srdečně si s Richardem potřásl rukou. „Nicci a Cara mě k tobě pustily jen dvakrát. Pokud by mě k tobě nepustily dnes ráno, chystal jsem se jim kolem krku omotat železné závory.“

„To jsi byl ty - to první ráno? Minul jsi mě cestou ven a dotkl ses mého ramene?“

Viktor se usmál a přikývl. „Byl jsem to já. Pomohl jsem tě sem přinést.“ Položil mocnou paži Richardovi na rameno a zkusmo s ním zatřásl. „Vypadáš už docela dobře, i když jsi trochu bledý. Mám něco, co ti dodá sílu.“

„Jsem v pořádku, možná později. Díky za to, že jsi mě sem přinesl. Poslouchej Viktore, viděl jsi Kahlan?“

Viktorovo obočí se udiveně pozdvihlo. „Kahlan?“

„Mou ženu.“

Viktor na něj jen mlčky hleděl. Měl vlasy ostříhané tak nakrátko, až to vypadalo, že je úplně oholený. Po lebce mu stékaly kapky deště. Udiveně potřásl hlavou.

„Richarde, ty ses za tu dobu, kdy jsme se neviděli, oženil?“

Richard se nervózně ohlédl přes rameno na ostatní muže, kteří ho pozorovali. „Viděl někdo z vás Kahlan?“

Odpověděly mu prázdné výrazy na většině tváří. Ostatní muži si vyměňovali udivené pohledy. V šedém ránu se rozhostilo ticho. Nikdo nevěděl, o čem to Richard mluví. A přitom mnozí z nich Kahlan znali a měli by si ji pamatovat. Teď vrtěli hlavami nebo lítostivě krčili rameny.

Richardova nálada poklesla až pod bod mrazu. Problém byl zcela zjevně horší, než si myslel. Doufal, že se možná něco stalo jen s Niccinou a Cařinou pamětí. Teď pochopil, že tomu tak není.

Obrátil se zpátky na zamračeného mistra kováře. „Viktore, mám potíže, ale není čas na vysvětlování. Vlastně ani nevím, jak bych ti to vysvětlil. Potřebuji tvou pomoc.“

„Co pro tebe mohu udělat?“

„Odveď mě na místo, kde jsme bojovali.“

Viktor přikývl. „To je snadné.“

Obrátil se a vyrazil k temným lesům.

Kapitola čtvrtá

Nicci rukou odstrčila z cesty mokrou větev. Následovala několik mužů hustými lesy. Na kraji zalesněného hřebenu se vydali dolů po příkré stezce, která se kroutila sem a tam, aby byl sestup co nejmírnější. Kluzké kameny způsobovaly, že cesta byla zrádná. Byla kratší než ta, kterou využili, když nesli zraněného Richarda na opuštěnou farmu. Když se dostali pod hřeben, vyrazili přes popraskané kameny vyčnívající ze země a obešli bažinatou oblast, jejíž okraj vyznačovaly stříbřité kmeny cedrů držící zde svou stráž navzdory deštivému počasí.

V měkkém lesním podloží vymlel déšť potůčky a odhalil popraskaný žulový podklad. Kvůli několika dnům vytrvalé průtrže byly všechny prohlubně a výmoly plné vody. Díky dešti voněl les z větší části příjemně vlhkou půdou, ale na níže položených místech a ve stržích páchla vegetace rozkladem.

I když se Nicci díky namáhavé cestě zahřála, z vlhkého vzduchu jí mrzly konečky prstů a uši. Věděla, že takhle daleko na jihu Starého světa se brzy znovu objeví horké a vlhké počasí, až začne toužit po vzácném kouzlu chladného vzduchu.

Nicci vyrostla ve městě a v přírodě strávila jen málo času. V Paláci proroků, kde prožila většinu života představovaly přírodu pečlivě upravené trávníky a zahrady. Venkov jí vždycky připadal nehostinný, znamenal pro ni jen překážku na cestě z jednoho města do druhého, něco, čemu je lepší se vyhnout. Města a budovy byly útočištěm chránícím před nebezpečnou divočinou.

A co víc, ve městech nacházela jako léčitelka největší uplatnění. Její práce nikdy nekončila. Lesy a pole ji vůbec nezajímaly.

Nikdy nedokázala ocenit krásu kopců, stromů, potoků, jezer a hor, dokud se neseznámila s Richardem. Poté, co ho poznala, však nahlížela novýma očima i na města. Díky Richardovi vnímala veškerý život jako zázrak.

Na malém pahorku si opatrně vybírala cestu mezi kluzkými tmavými kameny a nakonec spatřila zbytek mužů tiše čekajících pod nataženými větvemi věkovitého javoru. O kus dál uviděla Richarda krčícího se u země a studujícího stopy. Nakonec vstal a zahleděl se do šerého přítmí stromů. Cara, jeho všudypřítomný stín, čekala vedle něj. Na pozadí husté zeleně vypadala rudá kůže Mord-Sithy jako krvavá krůpěj.

Nicci chápala, proč Cara s takovou oddaností a vášní Richarda chrání. I Cara totiž kdysi byla jeho nepřítel. Richard si nezískal Cařinu slepou oddanost tím, že získal titul lord Rahl; mnohem důležitější bylo, že si získal její respekt, důvěru a věrnost. Její oděv z rudé kůže působil výhružně a sliboval násilnou odplatu každému, kdo by třeba i jen pomyslel na to, že Richardovi ublíží. Nebyla to prázdná hrozba. Mord-Sithy byly od mládí cvičeny k tomu, aby byly naprosto nemilosrdné a nelítostné. Jejich hlavním úkolem bylo zajímat lidi obdařené darem a využívat jejich moc proti nim samotným. Byly zároveň dokonale schopné využívat své schopnosti proti jakýmkoliv protivníkům. Když byla oděna v rudou kůži, i ti, kteří Caru znali a důvěřovali jí, si od ní mimoděk udržovali větší odstup.

Nicci věděla, jaké to pro Caru je, že si znovu dokáže vážit života, a že byla zbavena povinností, které vykonávala za předchozího lorda Rahla a které ji dohánějí k šílenství.

Z dáli zněl skřek havranů. Nicci ucítila odporný zápach hnijících mrtvol. Rozhlédla se po kraji tak, jak ji to učil Richard, a z kamenité země pod sebou uviděla vyrůstat borovici, kterou si pamatovala, protože měla dva kmeny. To místo si pamatovala; za křovisky se tu odehrála bitva.

Richard se vydal dál. Vynořil se na druhé straně hustých křovisek, zamával rukama nad hlavou a zařval jako šílenec. Ze země se zvedl černý mrak plný křídel a zobáků. Černí havrani vzlétli do vzduchu a vztekle křičeli, když je někdo vyrušil v jejich hostině.

Nejprve to vypadalo, že se vrátí, ale poté, co ve vzduchu zazpívala vytasená čepel Richardova meče, uprchli havrani do tmy mezi stromy, jako by tu zbraň poznali a báli se jí. Jejich hrdelní skřeky pomalu utichaly v mlžném oparu. Richard, vítězný strašák vran, za nimi vrhal hněvivé pohledy. Nakonec zasunul meč zpátky do pochvy.

Po chvíli se obrátil k mužům. „Prosím všechny, aby se drželi stranou.“ Mezi vysokými borovicemi přelétávala ozvěna jeho hlasu. „Počkejte tady.“

Cara, která se považovala za nejvyšší autoritu co se týkalo Richardovi bezpečnosti, nevěnovala jeho žádosti pozornost. Místo toho ho následovala na malou mýtinu. Držela se blízko u něho, ale nepřekážela. Nicci se proplétala mezi mokrými větvemi, minula mlčící muže a nakonec došla k malému hájku bílých bříz, které rostly na kopci, který ohraničoval jednu stranu mýtiny. Měla pocit, že ji stromy mlčky pozorují. Když položila ruku na jeden z kmenů, všimla si, že ze stromu trčí šipka z kuše. Šípy a šipky byly zaraženy i do ostatních kmenů stromů.

Mýtina byla poseta těly mrtvých vojáků. Do nosu ji udeřil strašlivý pach rozkladu. Havrani se dali na ústup, ale mouchy, které se žádných mečů nebály, zůstaly, aby hodovaly a množily se. S některými těly již hýbali červi.

Řada mrtvých měla useknutou hlavu nebo jim chyběly končetiny. Některá těla ležela částečně ponořená do kaluží s vodou. Havrani i jiná zvířata se na nich živili a využívali přitom otevřených sečných ran. Tlustá kožená zbroj, okované opasky, kroužkové košile a různorodá sbírka zbraní již mrtvým nemohly pomoci.

Všechno - těla, zbraně i fanatická víra - tu leželo a tlelo v zapomenutém kousku lesa.

Nicci čekala mezi stromy a pozorovala Richarda, který prohlížel mrtvé. To ráno, kdy došlo k boji, zabil velké množství nepřátelských vojáků ještě dřív, než dorazili Viktor a jeho muži a vrhli se mu na pomoc. Nicci nevěděla, jak dlouho Richard bojoval s šípem v hrudi, ale nebyl to druh zranění, se kterým by se kdokoliv udržel dlouho na nohách.

Muži, kterých bylo zhruba dva tucty a kteří Richarda doprovázeli, se shromáždili pod velikým javorem, který jim poskytoval částečný úkryt před chladem. Zachumlali se do plášťů a čekali. V tichém lese se ozývalo jen kapání vody z větví stromů. Někde se občas zachvěla větev javoru, dubu či jilmu rozkývaná závanem větru. Vzduch byl prosycený vlhkostí a chladné počasí nikomu na náladě nepřidávalo.

U kaluže stojaté vody se Richard přikrčil a studoval zemi. Nicci netušila, co hledá.

Nikdo z mužů stojících pod stromem zjevně neměl chuť znovu navštívit místo boje nebo si prohlédnout mrtvé. Všichni se spokojili s tím, že čekali tam, kde byli. Pro tyto muže bylo zabíjení nepřirozené a těžké. Bojovali pro to, co považovali za správné, a dělali, co museli, ale nelibovali si v tom. To samo o sobě vypovídalo mnohé o jejich ceně. Pohřbili tři své padlé, ale nepohřbili těla téměř stovky vojáků, kteří by je pobili, kdyby Richard nezasáhl.

Nicci si vzpomněla na své překvapení, když dorazila k místu bitvy a spatřila Richarda mezi tolika mrtvými. Nejprve nechápala, co se všem stalo. Pak spatřila Richarda, jak doslova tančí mezi nepřátelskými vojáky a jeho meč se pohybuje ve smrtících kruzích. Bylo téměř fascinující to pozorovat. S každým bodnutím nebo seknutím zemřel jeden z mužů. Kolem Richarda se jich rojilo nespočet a mnozí z nich byli zděšení brázdou mrtvých, kterou za sebou Richard zanechával. Většinou to byli hřmotní muži, kteří vynikali převahou svých svalů - typ lidí, kteří si užívají, když mohou zastrašovat slabší. Vojáci se vrhali do útoku ve snaze zasáhnout Richarda, ale jejich zbraně zasahovaly jen vzduch. Richard jim bez námahy uhýbal, rozséval smrt a vojáci začínali dostávat strach, že bojují proti přízraku. Svým způsobem tomu tak možná bylo.

Přesto jich bylo na jediného člověka příliš mnoho, i když tím člověkem byl Richard, navíc ozbrojený mečem pravdy. Vojákům stačilo, aby se jedinému z nich podařil šťastný zásah sekyrou. Stačilo, aby jediný šíp nalezl cíl. Richard nebyl neporazitelný ani nesmrtelný.

Viktor a jeho muži dorazili na scénu právě včas - několik okamžiků před tím, než dorazila Nicci. Viktorovi muži se vrhli do boje a podstatně tak Richardovi odlehčili. Jakmile dorazila Nicci, ukončila celý boj v oslepivém záblesku magie, jejíž moc vrhla proti vojákům, kteří se ještě drželi na nohou.

Nicci se bála, že je ohrožuje nejen blížící se bouře, ale hlavně jen stěží odhadnutelný počet nepřátelských vojáků, kteří se mohli kdykoliv objevit na scéně. Proto mužům přikázala, aby odnesli Richarda na opuštěnou farmu. Na bojišti mu nebyla schopná ošetřit ránu, a tak do něj jenom vlila trochu sil v naději, že ho to udrží naživu do té doby, než pro něho bude moci udělat víc. Otřásla se, když si vzpomněla na úzkost, kterou tehdy cítila.

Z dálky se dívala, jak Richard pokračuje v podrobném průzkumu bojiště. Tělům mrtvých nevěnoval přílišnou pozornost, ale soustředil se hlavně na zkoumání země. Netušila, co chce objevit. Během pátrání postupoval zepředu dozadu ve stále se rozšiřujících obloucích. Tu a tam klesl na všechny čtyři a cosi podrobně zkoumal.

Dopoledne pak Richard zmizel v lese.

Viktora nakonec unavila nudná hlídka, a tak se vydal k místu, kde čekala Nicci.

„O co jde?“ zeptal se jí tichým hlasem.

„Něco hledá.“

„To jsem pochopil. Ptám se, o co jde s tou jeho manželkou?“

Nicci ze sebe vydala unavený povzdech. „Já nevím.“

„Ale něco tuší.“

Nicci zahlédla Richarda pohybujícího se v dáli mezi stromy. „Byl těžce zraněný. Lidé v takovém stavu jsou občas v deliriu.“

„Ale teď už se uzdravil. Nevypadá, ani se nechová, jako by byl v deliriu. Mluví úplně normálně, rozhodně ne jako člověk, který by měl halucinace. Nikdy jsem neviděl Richarda, aby se takhle choval.“

„Ani já,“ přiznala Nicci. Věděla, že Viktor by se jí nikdy takhle nesvěřoval se svými obavami o Richarda, kdyby ho to hluboce netrápilo. „Navrhuji, abychom se snažili být tak chápaví, jak je jen možné, a budeme doufat, že se s tím Richard nakonec nějak

vypořádá. Byl několik dní v bezvědomí. Probral se jen na pár hodin. Dejme mu čas, aby si pročistil hlavu.“

Viktor se nad jejími slovy zamyslel, nakonec si povzdechl a přikývl na souhlas. Nicci se ulevilo, že se nezeptal, co budou dělat, pokud se Richard svých představ nezbaví.

Pak uviděla Richarda, jak se vrací mezi stromy. Nicci a Viktor se mu vydali přes bojiště naproti. Richard se tvářil bezvýrazně, ale Nicci ho dobře znala a z jeho výrazu poznala, že něco je opravdu špatně.

Když k nim Richard došel, oprášil si z kalhot listí, mech a větvičky. „Viktore, tihle vojáci sem nepřišli, aby dobyli zpátky Altur'Rang.“

Viktor udiveně pozdvihl obočí. „Ne?“

„Ne. Na takový úkol by potřebovali tisíce mužů, možná desítky tisíc. Na to, aby dokázali něco takového, jich bylo příliš málo. A kromě toho, pokud by jim šlo o tohle, jaký by mělo smysl prodírat se lesem právě tady?“

Viktorův výraz napovídal, že Richardovu závěru věří. „A co myslíš, že tu tedy dělali?“

„Když jsme se srazili, ještě ani nebylo ráno. Z toho vyplývá, že se mohlo jednat o průzkumný oddíl.“ Richard ukázal někam mezi stromy. „Tímhle směrem se nachází stezka. Cestovali jsme po ní z jihu. Myslel jsem si, že tábořím dost daleko od ní, abychom se vyhnuli potížím. Zjevně jsem se mýlil.“

„Naposledy jsme se o tobě doslechli, že se nacházíš na jihu,“ podotkl Viktor. „Po té cestě se postupuje daleko rychleji a my jsme se snažili na ni dostat co nejrychleji, abychom tě dostihli.“

„Je to důležitá cesta,“ dodala Nicci. „Je to jedna z hlavních dopravních tepen - a také jedna z prvních - které Jagang vybudoval. Může po nich rychleji přesouvat své vojáky. Cesty, které vybudoval, umožnily podrobit celý Starý svět nadvládě Císařského řádu.“

Richard se zahleděl směrem, kterým cesta ležela, téměř jako by dokázal prohlédnout hradbu stromů a keřů. „Také mu umožňuje přesouvat zásoby. Myslím, že právě o tohle šlo. Takhle blízko od Altur'Rangu a s vědomím toho, že se tam odehrála vzpoura se

vojáci nejspíš obávali útoku z těchto míst. Protože se určitě nechystali proti Altur'Rangu, odhaduji, že měli na práci něco jiného: střežili zásoby mířící na sever pro Jagangovu armádu. Jagang musí rozdrtit zbytky odporu v Novém světě dřív, než se mu doma rozhoří revoluce."

Richardův pohled se vrátil k Viktorovi. „Myslím, že tihle vojáci prováděli průzkum - zabezpečovali okolí před zásobovacím konvojem. Takhle před ránem pravděpodobně vyrazili v naději, že případné nepřátele zastihnou ve spánku nepřipravené."

„A to se jim podařilo." Viktor si nespokojeně založil svalnaté paže na prsou. „Nikdy by nás nenapadlo, že v těchto lesích narazíme na nepřátelské vojáky. Spali jsme jako děti. Kdyby nebylo tebe, a toho, že jsi zastavil jejich postup, podřezali by nám krky přímo v našich postelích. Teď bychom krmili vrány my, a ne oni."

Všichni zmlkli a každý přemýšlel nad tím, co se mohlo stát.

„Slyšeli jste nějaké zprávy o zásobách mířících na sever?" zeptal se Richard.

„Jistě," odpověděl Viktor. „Hodně se mluví o tom, že na sever míří obrovské množství zboží. Některé konvoje jsou doprovázeny čerstvými posilami mířícími do války. Tvůj názor na to, že tohle byl průzkumný oddíl podobného konvoje, dává smysl."

Richard přidřepl na zem a ukázal na ni prstem. „Vidíš tyhle stopy? Jsou o něco čerstvější než stopy bitvy. Byl to veliký oddíl - pravděpodobně velký počet vojáků, kteří hledali tyhle mrtvé. Došli až sem. Ze stop se dá vyčíst, že tady se obrátili. Vypadá to, že vojáci přišli sem, uviděli své mrtvé druhy a odešli. Podle stop bych řekl, že odcházeli ve velikém spěchu."

Richard se postavil a jeho levá ruka spočinula na jílci meče. „Kdybyste mě neodnesli hned po boji, tihle vojáci by nás přepadli. Máme štěstí, že se raději vrátili a neprohledávali okolní lesy."

„Proč myslíš, že to udělali?" zeptal se Viktor. „Proč při spatření svých nedávno pobitých druhů utekli?"

„Pravděpodobně se báli, že tu na ně číhá veliká nepřátelská armáda, takže se co nejrychleji vrátili zpátky, aby vyhlásili poplach a zajistili dostatečnou ochranu zásobovacího konvoje. Pro-

tože si nenašli čas ani na to, aby pohřbili své mrtvé, počítám, že jejich největší starostí bylo dostat konvoj z této oblasti.“

Viktor zamračeně pohlédl na stopy a pak na mrtvé vojáky. „No,“ řekl a z čela si otřel kapky vody, „alespoň z této situace můžeme ledacos vytěžit. Zatímco Jaganga plně zaměstnává válka, my máme čas zbavit jeho týl vlády Císařského řádu.“

Richard zavrtěl hlavou. „Jaganga sice zaměstnává válka, ale to mu nezabrání, aby tady neobnovil svou vládu. Jestli jsme se o snovém cestovateli naučili alespoň jedinou věc, pak tu, že je velmi metodický, co se týká likvidace veškerého odporu.“

„Richard má pravdu,“ souhlasila Nicci. „Považovat Jaganga za hlupáka spoléhajícího se jen na svoji sílu, by byla nebezpečná chyba. Je nesmírně krutý a zlý, ale je také velice chytrý a brilantní taktik. Během let získal mnoho zkušeností. Je téměř nemožné přinutit ho, aby udělal něco neuváženého. Umí být odvážný a dokáže se vrhnout do útoku - pokud má důvod věřit, že mu odvaha v danou chvíli přinese vítězství - ale je vypočítavý a pokaždé pečlivě zvažuje všechna pro a proti. Vždycky jedná pevně přesvědčen, že jeho tah je správný, a nenechá se vyprovokovat. Klidně tě nechá myslet si, že jsi vyhrál - když už o tom mluvíme, klidně tě nechá, ať si myslíš, co chceš - a on bude zatím pečlivě plánovat, jak tě podřízne. Jeho trpělivost patří k jeho nejnebezpečnějším vlastnostem.

Když zaútočí, je mu jedno, jaké ztráty utrpí jeho armáda za předpokladu, že mu ještě zbude dost vojáků na konečné vítězství. Ale během jeho kariéry - tedy vlastně až do jeho tažení v Novém světě - většinou vždy utrpěl podstatně menší ztráty než jeho nepřátelé. To je proto, že Jagang se vůbec nezabývá nesmyslnými představami o klasickém boji, o vojácích srážejících se s třeskem čepelí na poli cti a slávy. Jagang vždy útočí záludně, nečekaně, pokud je to možné, s tak ochromující převahou, že rozdrtí veškerý odpor dřív, než si nepřátelé uvědomí, co se stalo.

Zvěrstva, kterých se dopouštějí jeho vojáci, jsou už legendární. Ti, na které ještě nedošla řada, s hrůzou očekávají příchod Jagangovy armády. A žádný příčetný člověk by nechtěl zůstat naživu a nechat se zajmout Jagangovými muži.

Z tohoto důvodu jej mnozí vítají s otevřenou náručí, žehnají mu za to, že je osvobodil, a uctivě žádají, aby směli konvertovat a připojit se k Řádu.“

Jediný zvuk, který k nim doléhal pod přístřeším z větví stromů, byl tichý šepot deště. Viktor nepochyboval o jejích slovech. Nicci byla svědkem mnoha podobných událostí.

Byly doby, kdy Nicci toužila po smrti, protože ji sužovalo vědomí, že se podílela na tomto pokřiveném boji, že pomáhala vytvářet iracionální víru a ideály, které z lidí dělaly pouhá zvířata. A nic menšího než smrt si nepochybně nezasloužila. Teď se však nacházela v jedinečné pozici, která jí dávala možnost zvrátit vše, čeho Řád až dosud dosáhl. Napravit vše, čeho se dopustila pro ni bylo hlavní, dodávalo jí to sílu a smysl života.

„Je jen otázkou času, než Jagang vyrazí, aby znovu dobyl Altur'Rang,“ prohlásil Richard do ticha.

Viktor přikývl. „Ano, pokud si Jagang myslí, že se revoluce omezila na Altur'Rang, pak udělá logicky vše, co bude nutné, aby město dobyl nazpátek. A bude se přitom chovat nesmírně krutě, aby to ostatním sloužilo jako výstražný příklad. Přesně jako říkala Nicci. Ale my se postaráme o to, aby k tomu nedošlo.“ Obdařil Richarda odhodlaným úsměvem. „Kdekoliv můžeme, zapalujeme ve městech a vesnicích ohně vzpoury. Na mnoha místech jsou lidé připraveni odhodit své řetězy. Pumpujeme měchy a výheň vzpoury vydává stále větší žár. Nakonec se rozhoří takový požár, jaký Jagang nedokáže uhasit.“

„Dej pozor, abys neklamal sám sebe,“ varoval Richard. „Altur'Rang je jeho domovské město. Odtamtud Jagang pochází a tam teď začala vzpoura. Lidové povstání právě ve městě, ve kterém Jagang postavil svůj císařský palác, podrývá vše, čeho dosáhl a o čem učí Císařský řád. Vždyť právě z tohoto města a z jeho vysokého paláce chtějí Jagang a kněží Řádu vládnout ve jménu Stvořitele celému lidstvu. Lidé ten palác zničili a zvolili si svobodný život.

Jagang nedovolí, aby taková vzpoura proti jeho autoritě pokračovala. Musí vzpouru zničit, pokud má Císařský řád přežít a vládnout Starému i Novému světu. Pro něj je to otázka nutnosti a

také přesvědčení. Dívá se na opozici stejně jako kněží na kacířství proti stvořiteli. Nebude váhat poslat do boje své nejkrutější a nejzkušenější vojáky. Udělá z vás krvavý, výstražný příklad. Jeho útok bych očekával spíš dřív než později."

Viktor vypadal zneklidněně, ale ne úplně překvapeně.

„A nezapomeň," dodala Nicci, „že bratři ze společenstva Řádu, kteří unikli, budou mezi těmi, kteří budou pomáhat s obnovením autority Řádu. Tito lidé vládnoucí darem nejsou obyčejní nepřátelé. S jejich vykořeňováním jsme ještě ani pořádně nezačali."

„To všechno je pravda a já netvrdím, že to, co nás čeká bude snadné, ale nějak se přece začít musí." Viktor pozvedl ruku sevřenou v pěst. „A my jsme začali s tím, co je nutné udělat."

Na to Nicci odpověděla přikývnutím a úsměvem, který měl zjemnit temný obraz, který pomáhala nakreslit. Věděla, že Viktor má pravdu, že boj musel dříve či později začít. Viktor usilovně bušil kladivem svobody do řetězů, které poutaly obyvatele Starého světa. Jen nechtěla, aby ztratil pojem o realitě a o obtížích, které na ně čekají.

Nicci by se velice ulevilo, kdyby viděla, že Richard věnuje veškerou svou energii těm nejdůležitějším záležitostem, které je nutno vyřešit, ale znala ho až příliš dobře. Věděla, že když se Richard upne na něco, co je pro něj životně důležité, je sice ochoten řešit i ostatní záležitosti, když je to nutné, ale bylo by velkou chybou myslet si, že tím sebeméně poleví jeho pozornost na hlavní cíl. Ve skutečnosti Viktora varoval stručně a rychle shrnul to nejpodstatnější - jen proto, aby tuhle záležitost mohl smést ze stolu. Nicci v jeho očích viděla, že se zaobírá otázkami, které jsou pro něj mnohem důležitější.

Richard nakonec obrátil své pronikavé šedé oči na Nicci.

„Ty jsi nebyla s Viktorem a jeho muži?"

V náhlém záblesku porozumění si Nicci uvědomila, proč je otázka vojáků a jejich zásobovacího konvoje pro Richarda tak důležitá: Byla to jedna z neznámých ve velké rovnici. Snažil se odhalit, jak a zda tento konvoj zapadá do iluze, které stále věřil. Snažil se zjistit, kde je pravda.

„Ne," odvětila Nicci. „Neměli jsme o tobě žádné zprávy a nevěděli jsme, co se stalo. Viktor po tobě začal pátrat v mé nepřítomnosti. Nedlouho poté jsem se vrátila do Altur'Rangu. Zjistila jsem, kam Viktor odešel, a vyrazila jsem na cestu, abych ho dostihla. Na konci druhého dne cesty jsem byla pořád ještě daleko za ním, a tak jsem třetího dne vyrazila ještě před úsvitem a doufala, že ho dostihnu. Byla jsem na cestě téměř dvě hodiny, když jsem zaslechla zvuky boje. Dostala jsem se na bojiště, když už bylo všechno u konce."

Richard zamyšleně přikývl. „Vzbudil jsem se a Kahlan byla pryč. Protože jsme byli blízko Altur'Rangu, jako první mě napadlo, že se vypravím za tebou a ty mi pomůžeš Kahlan najít. A tehdy jsem uslyšel, jak se lesem prodírají vojáci."

Richard ukázal na hřeben. „Slyšel jsem je přicházet mezi tamtěmi stromy. Stál jsem ve stínu. Neviděli mě, takže jsem je dokázal překvapit."

„Proč ses neukryl?" zeptal se Viktor.

„Další vojáci přicházeli z tamtoho směru a ještě další odtamtud," vysvětloval Richard a přitom ukazoval. „Nevěděl jsem, kolik jich vlastně je, ale z toho, jak byli roztaženi, jsem poznal, že pátrají. Schovat se by bylo riskantní. A dokud tu byla možnost, že Kahlan je někde blízko a možná zraněná, nemohl jsem utíkat. Kdybych se schoval a čekal, až mě vojáci najdou, ztratil bych prvek překvapení. A co bylo horší, blížil se úsvit. Právě tma a překvapení pro mě představovaly výhodu, kterou jsem nechtěl ztratit. Bez Kahlan jsem si nemohl dovolit marnit čas. Pokud ji zajali, musel jsem je zastavit."

Na to nikdo nic neřekl.

Richard se vzápětí obrátil k Caře. „A kde jsi byla ty?"

Cara překvapeně zamrkala. Chvíli musela přemýšlet, než dokázala odpovědět. „Já... si nejsem tak úplně jistá."

Richard se zamračil. „Ty si nejsi jistá? Co si pamatuješ?"

„Byla jsem na hlídce. Byla jsem se podívat kousek od našeho tábořiště. Myslím, že něco muselo vzbudit mé obavy, a tak jsem se chtěla ujistit, že je čistý vzduch. Pak jsem ucítila kouř a chystala jsem se zjistit jeho zdroj, když jsem uslyšela zvuky boje."

„Takže sis pospíšila nazpátek?“

Cara si mimoděk přehodila cop přes rameno. Zdálo se, že má potíže vůbec si vzpomenout. „Ne...“ Při usilovném přemýšlení se zamračila. „Ne, věděla jsem, co se děje - že na tebe někdo zaútočil - protože jsem slyšela řinčení oceli a křik umírajících. Právě v tu chvíli jsem si uvědomila, že tím směrem, ze kterého jsem ucítila kouř, táboří Viktor a jeho muži, takže cítím kouř z jejich táborového ohně. Věděla jsem, že se nacházím mnohem blíž k Viktorovi než k tobě, a tak mě napadlo, že nejlepší bude přivést na pomoc Viktora a jeho muže.“

„To dává smysl,“ řekl Richard. Unaveně si z tváře setřel kapky deště.

„To odpovídá,“ přitakal Viktor. „Cara byla velmi blízko, když jsem i já uslyšel řinčení oceli. Pamatuji si to, protože tou dobou jsem byl už vzhůru.“

Richard udiveně pozvedl obočí. Pohlédl na Viktora. „Ty jsi byl vzhůru?“

„Ano. Probudilo mě vlčí vytí.“

Kapitola pátá

Richard se ke kováři se zájmem naklonil. „Ty jsi slyšel vytí vlků?“

„Ne,“ řekl Viktor a zamračeně zavzpomínal. „Slyšel jsem vytí jen jednoho vlka.“

Všichni tři mlčky čekali, zatímco Richard zíral kamsi do dáli, jako by se v duchu snažil poskládat díly nějaké velké skládačky. Nicci se ohlédla přes rameno na muže čekající pod velikým javorem. Někteří během čekám zívali. Někteří se posadili na spadlé klády. Několik mužů spolu tlumeně hovořilo. Ostatní se opírali o kmeny stromů s založenýma rukama a během čekání pozorovali okolní les.

„Nestalo se to dnes ráno,“ zašeptal Richard sám pro sebe. „Když jsem se probudil dnešního rána a byl jsem ještě v polospánku, doopravdy jsem si vzpomněl, co se stalo toho rána, kdy zmizela Kahlan.“

„Toho rána, kdy došlo k boji,“ opravila ho jemně Nicci.

Richard, ztracený v myšlenkách, ji zřejmě neslyšel. „Z nějakého důvodu jsem si musel vzpomenout, co se stalo, když jsem se tehdy ráno probudil.“ Náhle se obrátil a uchopil ji za ruku. „Když mě nesli na opuštěnou farmu, kokrhal kohout.“

Nicci, překvapená tím, jak náhle změnil předmět hovoru, pokrčila rameny. Netušila, kam Richard míří. „Asi je to možné. Nepamatuji se. Proč?“

„Nebyl vůbec žádný vítr. Vzpomínám si, že jsem slyšel kokrhat kohouta, vzhlédl jsem a nad sebou uviděl nehybné větvě stromů. Bylo úplné bezvětří. Pamatuji si, že se nepohnul ani lísteček.“

„Máš pravdu, lorde Rahle," souhlasila Cara. „Vzpomínám si, že jsem vběhla do Viktorova tábora a viděla, že kouř z ohniště stoupá přímo vzhůru, protože vzduch byl zcela nehybný. Myslím, že to je důvod, proč jsme mohli slyšet řinčení oceli a výkřiky z takové dálky - protože je neodnášel vítr."

„Jestli to pomůže," přidal se kovář, „když jsme tě přinesli na farmu, potulovala se po dvoře nějaká kuřata. A máš pravdu, že tam byl kohout a kokrhal. Po pravdě řečeno, řekl jsem svým mužům, aby mu zakroutili krkem, protože jsme se snažili, aby nás nikdo nenašel. Nicci potřebovala čas, aby tě uzdravila, a já jsem se bál, že k nám ten kohout přiláká nechtěnou pozornost."

Richard Viktora vyslechl a pak se hluboce zamyslel. Prstem si poklepával na spodní ret a přemýšlel nad dalším kouskem skládačky. Nicci napadlo, jestli nezapomněl, kde se vlastně nacházejí.

Naklonila se k němu. „Nuže?"

Zamrkal a po chvíli na ni pohlédl. „Musí to být tak, že když jsem se dnes probudil, vzpomněl jsem si na to osudné ráno - a vzpomněl jsem si na něj z nějakého důvodu. Občas se to stává - člověk si vzpomene, protože tam byla nějaká část, která nedávala smysl, a z nějakého důvodu si na to vzpomene."

„Z jakého důvodu?" zeptala se Nicci.

„Kvůli tomu větru. Toho rána vůbec nefoukal vítr. Ale já si vzpomínám, když jsem se tehdy probudil ve slabém světle nastávajícího úsvitu, viděl jsem, jak se větve stromů pohybují, jako by si s nimi pohrával vánek."

Nicci nebyla jen zmatená jeho starostí o vítr, ale bála se, v jakém stavu se nachází jeho mysl. „Richarde, tehdy jsi spal a právě se probudil. Byla tma. Nejspíš se ti jen zdálo, že se větve stromů pohybují."

„Možná," bylo to jediné, co řekl.

„Třeba se větve rozhoupaly, protože pod stromy procházeli vojáci," navrhla Cara.

„Ne," řekl a zavrhl její návrh podrážděným mávnutím ruky. „To bylo až později, až poté, co jsem zjistil, že Kahlan zmizela."

Nicci viděla, že ani Viktor, ani Cara se s Richardem nehodlají přít, a tak se také rozhodla držet jazyk za zuby. Zdálo se, že Ri-

chard téhle záležitosti přikládá velkou důležitost. Se smrtelně vážným výrazem na všechny tři pohlédl.

„Podívejte, chci vám všem něco ukázat. Ale musíte si uvědomit, navzdory tomu, jak málo byste z toho sami dokázali vyvodit, že vím, o čem mluvím. Nečekám od vás, že mi budete hned věřit, ale musíte pochopit, že v tomhle mám za sebou celoživotní zkušenost, že své stopařské schopnosti a lesní moudrost používám neustále. Každému z vás plně důvěřuji v oblastech, ve kterých jste odborníci. Toto je má odbornost. Neuzavírejte svou mysl před tím, co vám chci ukázat."

Nicci, Cara a Viktor si vyměnili pohledy.

Viktor Richardovi pokývl, odsunul své pochyby stranou a obrátil se na své muže. „Mějte oči na stopkách." Varovně zvedl ruku. „Kolem nás mohou být vojáci, takže buďte potichu a ve střehu. Ferrane, prozkoumej okolí."

Muži přikývli. Někteří se zvedli a zjevně byli rádi, že mají co dělat a nemusí tu jen tak posedávat ve vlhku a chladu. Čtyři muži se rozestavili na hlídce.

Ferran podal svůj batoh a složenou pokrývku jednomu z mužů, aby mu je pohlídal. Pak založil šíp do tětivy a neslyšně zmizel mezi stromy. Tento mladík se u Viktora učil kovářskému umění. Byl vychován na farmě a jeho vrozené schopnosti z něj činily dokonalého zvěda. Viktora zbožňoval. Nicci věděla, že Viktor má mladého muže také rád, ale právě proto byl na něj mnohem tvrdší než na ostatní. Viktor jí jednou ohledně tvrdých požadavků na svého učedníka řekl, že do železa se musí dlouho bušit kladivem, aby se odstranili všechny nečistoty a příměsi. Teprve potom se z něj dá vykonat něco opravdu cenného.

Od bitvy Viktor udržoval neustálé hlídky a vysílal Ferrana s několika dalšímu muži na průzkum do okolních lesů. Nikdo nechtěl riskovat, že je nečekaně přepadnou nepřátelští vojáci, zatímco se Nicci pokouší zachránit Richardovi život. Když pro Richarda udělala, co mohla, vyléčila Nicci ještě jednomu z mužů ošklivou sečnou ránu na noze a postarala se o rány i ostatních raněných.

Od toho rána, kdy se odehrála bitva, se vyspala jen málo. Byla vyčerpaná.

Viktor se přesvědčil, že se jeho muži vydali za svými úkoly, a potom poplácal Richarda po rameni. „Takže nám ukaž, co chceš."

Richard vedl Caru, Viktora a Nicci přes mýtinu s mrtvými vojáky do lesa na druhé straně. Volil mezi stromy cestu, kde byl volnější terén. Na úpatí mírného kopce se náhle zastavil a přidřepl.

Na jednom koleni, s pláštěm přehozeným přes záda, mečem v zářící pochvě u boku, s kápí staženou tak, že bylo vidět mokré vlasy na jeho svalnatém krku, s lukem a toulcem přehozeným přes levé rameno, vypadal Richard velice vznešeně - jako válečný král - a současně vypadal jako pouhý zálesák ze vzdálené země, kterým skutečně kdysi byl. Jeho prsty se zručně probíraly spadanými borovicovými šiškami, větvičkami, listím a spadanou kůrou. Nicci poznala, jak hluboce rozumí lesu a jak přesně dokáže ze země vyčíst, co všechno se tu odehrávalo. Vzápětí si Richard vzpomněl, proč sem ostatní přivedl, a pokynul jim, aby přidřepli vedle něj.

„Tady," řekl jim a ukázal. „Vidíte tohle?" Prsty pečlivě objel nezřetelný otisk v husté vrstvě spadaného listí. „Toto je Cařin otisk."

„Ale to není nic překvapivého," řekla Cara. „Tudy jsme přicházeli, když jsme opustili cestu a vydali se najít tábořiště."

„To je pravda." Richard se trochu naklonil a ukázal dál. „Podívej se sem a támhle. Je tu víc tvých stop, Caro. Vidíš, jak jsou v řadě za sebou a ukazují, kudy jsi šla?"

Cara podezřívavě pokrčila rameny. „Jistě."

Richard se přesunul víc doprava. Ostatní ho následovali. Znovu jim ukázal na otisk vlastní kůže, aby si ho všimli. Nicci nedokázala ze země vyčíst vůbec nic, dokud jí Richard otisk neobjel těsně nad zemí. V tu chvíli se jí zdálo, jako by se stopa zázračně vynořila ze země.

„Tohle je má stopa," vysvětloval a díval se na otisk, jako by se bál, že zmizí, když pohlédne někam jinam. „Déšť stopy smývá - na některých místech rychleji než na jiných - ale některé ještě zůstaly." Palcem a ukazováčkem opatrně nadzvedl mokrý zhnědlý

dubový list ležící ve středu otisku. „Podívejte, vidíte, jak se pode mnou při chůzi lámaly tyto malé větévky? Takové věci déšť smýt nedokáže.“

Vzhlédl k nim, aby se ujistil, že mu věnují pozornost, a pak ukázal kamsi do mlhy. „Vidíte, že mé stopy míří k nám stejným směrem, jako stopy Cary.“ Natáhl ruku a rychle jim ukázal dva další otisky v lesní půdě, aby jim vysvětlil, co má na mysli. „Vidíte? Ještě pořád se dají rozeznat.“

„A co z toho vyplývá? zeptal se Viktor.

Richard se ohlédl přes rameno a pak ukázal na obě řady stop. „Vidíte tu vzdálenost mezi Cařinými a mými otisky? Když jsme sem přicházeli, byl jsem nalevo a Cara byla napravo ode mě. Vidíte, jak daleko jsme šli od sebe?“

„A co z toho?“ zeptala se Nicci a přetáhla si kápi pláště hluboko do čela ve snaze ochránit obličej před chladným mrholením. Dlaně si pod pláštěm strčila do podpažních jamek, aby je zahřála.

„Naše stopy jsou takhle daleko od sebe,“ řekl Richard, „protože když jsme kráčeli lesem, šla uprostřed mezi námi Kahlan.“

Nicci se znovu upřeně zahleděla na zemi. Nebyla žádný expert, takže nebyla nijak mimořádně překvapená, že nevidí žádné další stopy. Ale v tomto případě pochybovala, že tam vůbec nějaké jsou.

„A můžeš nám ukázat Kahlaniny stopy?“ zeptala se.

Richard se otočil a pohlédl na ni s takovou intenzitou, že na okamžik zatajila dech.

„O to právě jde.“ Rozvážně zvedl prst do výše. „Její stopy jsou pryč. Nesmyl je déšť, jsou pryč... pryč, jako by tu nikdy nebyly.“

Viktor ze sebe vydal tichý a velmi znepokojený povzdech. Jestli byla Cara šokována, dobře to skrývala. Nicci věděla, že Richard jim ještě neřekl všechno, co chtěl, a tak si své pochyby zatím nechávala pro sebe.

„Chtěl jsi nám ukázat, že tady po té ženě nezůstaly žádné stopy?“

„Přesně tak. Hledal jsem velice pečlivě. Mé a Cařiny otisky jsem našel na různých místech, ale tam, kde by měly být stopy Kahlan, nezůstalo vůbec nic.“

Rozhostilo se neklidné ticho. Zdálo se, že nikdo nechce nic říct. Nicci nakonec nezbylo, než vzít ten těžký úkol na sebe.

„Richarde, musíš přece vědět, co to znamená. Cožpak to nechápeš? Je to jen tvůj sen. Nejsou tu žádné stopy, protože ta žena nikdy neexistovala.“

Richard klečící na kolenou na ni pohlédl a Nicci se zdálo, že v mužových šedých očích vidí jeho obnaženou duši. V tu chvíli by dala cokoliv, jen aby ho dokázala utišit. Ale to nesměla udělat. Musela se přinutit pokračovat.

„Sám jsi řekl, že jsi zkušený stopař, a přesto ani ty sám nedokážeš nalézt otisky, které ta žena zanechala. Tím by mělo být všechno jasné. To by tě mělo konečně přesvědčit, že ona zkrátka neexistuje - že nikdy neexistovala.“ Vytáhla ruku zpod pláště a jemně mu ji položila na rameno ve snaze zjemnit dopad svých slov. „Musíš se s tím smířit, Richarde.“

Odvrátil od ní pohled a kousl se do rtu. „Ten obraz není tak jednoduchý, jak ho maluješ,“ řekl klidným hlasem. „Všechny vás žádám, abyste se podívali - jen podívali - a snažili se pochopit význam toho, co vám ukazuji. Podívejte se, jak daleko od sebe jsou mé z Cařiny stopy. Cožpak nevidíte, že tu mezi námi musela být ještě třetí osoba?“

Nicci si unaveně promnula oči. „Richarde, lidé vždycky blízko u sebe přece nechodí. Možná jste se s Carou rozestoupili, dávali pozor na možné nebezpečí, nebo jste byli zkrátka unavení a nedávali jste pozor. Existuje velké množství jednoduchých vysvětlení toho, proč jste vy dva nešli blízko u sebe.“

„Když spolu dva lidé někam jdou, obvykle nechodí takhle daleko od sebe.“ Ukázal dozadu. „Podívejte se na stopy, které jsme zanechali, když jsme kráčeli sem. Cara opět šla po mé pravici. A pohleďte o kolik blíž jsou její stopy. To je normální vzdálenost, kterou udržují dva lidé kráčející vedle sebe. Ty a Viktor jste šli za námi. Vaše stopy jsou také blízko u sebe.

Ale stopy, které vám ukazuji, jsou jiné. Cožpak vám není jasné, že jsou tak daleko od sebe, protože mezi námi kráčela další osoba?“

„Richarde...“

Nicci se odmlčela. Nechtěla se přít. Cítila pokušení mlčet a nechat ho být, ať si věří čemu chce. A přesto věděla, že i mlčení by napomáhalo posílit jeho pomýlené představy. I když ji bolelo vidět jeho bolest a toužila stát při něm, nemohla připustit, aby sám sebe klamal, to by mu nakonec ublížilo mnohem víc. Richard se nemohl plně zotavit, dokud nebude schopen čelit pravdě skutečného světa. Věděla, že mu může pomoci jen tak, když mu ukáže, co je realita a co pouhý sen.

„Richarde,“ řekla tiše ve snaze dostat do něj tu pravdu co nejjemnějším způsobem, „vidíme tvé stopy a Cařiny stopy. Vidíme je, protože jsi nám je ukázal. Ale žádné jiné stopy tady nejsou. I to jsi nám ukázal. Kdyby tu byl ještě někdo další, kdo kráčel mezi tebou a Carou, proč tady nejsou jeho otisky?“

Všichni se choulili chladem a čekali. Richard se nakonec trochu sebral a promluvil pevným jasným hlasem.

„Myslím, že stopy Kahlan byly vymazány pomocí magie.“

„Magie?“ zeptala se Cara, která náhle zostražitěla a znepokojila se.

„Ano. Myslím, že ten, kdo Kahlan unesl, nechal její stopy pomocí kouzla zmizet.“

Nicci byla zmatená a ani se to nesnažila skrývat.

Viktor hleděl střídavě na Nicci a na Richarda. „Je něco takového vůbec možné?“

„Ano,“ trval na svém Richard. „Když jsem poprvé potkal Kahlan, pronásledoval nás Darken Rahl. Byl blízko za námi. Zedd, Kahlan a já jsme museli utíkat. Kdyby nás Darken Rahl dostihl, bylo by po nás. Zedd je čaroděj, ale není tak mocný, jako byl Darken Rahl. Proto seslal nějaké kouzlo, které zakrylo naše stopy. A právě to se muselo stát i zde. Ten, kdo Kahlan unesl, zakryl její stopy pomocí magie.“

Viktor a Cara pohlédli tázavě na Nicci, žádaje potvrzení nebo vyvrácení této informace. Viktor byl kovář a s magií nebyl obe-

známen. Mord-Sithy neměly rády magii a záměrně se vyhýbaly podrobnostem o tom, jak funguje; jejich pečlivě vytrénované instinkty a schopnosti jim umožňovaly eliminovat každého uživatele magie, který by představoval byť i jen potenciální hrozbu pro lorda Rahla. Viktor i Cara čekali, aby si poslechli, jak se Nicci vyjádří o možnosti využití magie k zakrývání stop.

Nicci zaváhala. Byla sice čarodějka, ale to neznamenalo, že věděla o magii úplně všechno. Ale přesto...

„Domnívám se, že takové použití magie je teoreticky možné, ale dosud jsem o tom nikdy neslyšela.“ Nicci se přinutila pohlédnout Richardovi do očí. Ten na ni upíral vyčkávavý pohled. „Myslím, že vysvětlení, proč tu nejsou žádné stopy, je podstatně jednodušší a ty to víš, Richarde.“

Richard nedokázal skrýt své zklamání. „Dívám-li se na to vašima očima, s vědomím, že nejste obeznámeni s povahou stopování a s tím, co stopy odhalují, chápu, že je pro vás těžké věřit mým slovům. Ale tohle není všechno. Chci vám ukázat ještě něco, a to vám snad pomůže vidět celý obraz. Následujte mě.“

„Lorde Rahle,“ řekla Cara a zastrčila si pramen mokrých vlasů zpátky pod kápi tmavého pláště, „neměli bychom se spíše věnovat dalším důležitým záležitostem?“ Přitom se neodvážila pohlédnout Richardovi do tváře.

„Chci vám třem ukázat něco důležitého. Chceš tu snad počkat, zatímco to ukážu Viktorovi a Nicci?“

Modrýma očima na něj pohlédla. „Samozřejmě že ne.“ „Výborně. Tak pojďme.“

Bez dalších protestů ho rychle následovali hlouběji do lesa, směrem na sever. Když překračovali širokou strž, na jejímž dně proudila kalná voda, přeskakovali z kamene na kámen. Nicci málem uklouzla a upadla, ale Richard ji uchopil za ruku a pomohl na druhou stranu. Jeho veliká ruka byla teplá, ale alespoň horečnatě nesálala. Nicci by si přála, aby Richard zpomalil a neriskoval své chatrné zdraví.

Začali šplhat po mírném svahu na protější straně. Stromy nahoře byly ukryté v oparu. Nalevo se zvedal do výše skalnatý hřeben. Nicci slyšela zurčení vody stékající po jeho svazích.

Když se ponořili hlouběji do vířící šedé mlhy a husté zeleně vegetace, začali z větví stromů vzlétat ptáci. S roztaženými křídly kroužili mimo jejich dohled. Lesem zněly skřeky neviditelných zvířat. Poutníci se prodírali mezi větvemi vzrostlých borovic, překračovali padlé kmeny prastarých dubů, které byly kluzké a pokryté mechem, a cestou museli rozhrnovat šlahouny popínavých rostlin a hustá křoviska. Kvůli tomu, a ještě proto, že byla mlha, viděli jen na pár kroků dopředu. Jen tam, kam často dopadaly sluneční paprsky, se les jevil laskavěji.

Hlouběji v promočeném lese křovisek ubylo a jen temné kmeny stromů sledovaly tři poutníky, kteří se odvážili vstoupit pod jejich mocné koruny. Cestovalo se tu o něco snáz, protože na zemi již nebylo tolik překážek a půda byla pokrytá vrstvou borovicových šišek. Nicci se domnívala, že i za slunečních dní si sem prorazí cestu jen tenké paprsky světla. Po stranách viděla stěnu hustého porostu, která vypadala naprosto neproniknutelně. Ale tady pod vysokými borovicemi byla cesta poměrně čistá a rychlá.

Nakonec Richard zastavil a rozpřáhl paže, aby ho jeho společníci nepředběhli. Terén před nimi byl stejný jako dosud - půda pokrytá vrstvou šišek, mezi kterými tu a tam vyrůstaly mladé stromky. Ostatní tři se vydali směrem, který ukázal, a přidřepli vedle něj.

Richard ukázal kamsi přes své pravé rameno. „Odtamtud jsme Cara, Kahlan a já přišli té noci, když jsme se chystali utábořit. V tom tábořišti se pak odehrála bitva. Na různých místech kolem našeho tábora jsou mé stopy z doby, kdy jsem držel druhou hlídku, a Cařiny stopy z doby její třetí hlídky. Kahlan měla tu noc první hlídku. Z její hlídky tam ale žádné stopy nezůstaly.“

Mlčky na všechny tři pohlédl a tím pohledem je žádal, aby ho vyslechli dřív, než se s ním začnou přít.

„Odtamtud,“ řekl a ukázal prstem, „přišli lesem vojáci. Z tamtoho směru dorazil do bitvy Viktor a jeho muži. Skoro na stejném místě jsou tvé stopy, když jsi mě nesl zpátky na opuštěnou farmu. A támhle se nacházejí stopy těch dalších vojáků, kteří přišli a nalezli své druhy mrtvé. To jsem vám již ukazoval.

Nikdo z nás, ani z vojáků nebyl tady.

Tady, kde se nacházíme, nejsou žádné stopy. Rozhlédněte se kolem. Uvidíte jen mé čerstvé stopy z dnešního rána, když jsem tady pátral. Kromě toho tady nejsou žádné další otisky někoho, kdo by tudy procházel - vlastně tu není ani známky po tom, že by tu kdo kdy byl. Alespoň to tak vypadá.“

Viktor si nepřítomně položil ruku na násadu palcátu, který mu visel u opasku. „Ale ty si myslíš něco jiného?“

„Ano. I když tu nejsou žádné stopy, někdo tudy prošel. A zanechal za sebou důkaz.“ Richard se naklonil a prstem se dotkl hladkého kamene velikého asi jako bochník chleba. „Když tudy ti neznámí spěchali, zakopli o tenhle kámen.“

Zdálo se, že Viktora to zaujalo. Jak to můžeš říct?“

„Dobře se na ten kámen podívej.“ Když se Viktor kousek naklonil, Richard ukázal. „Vidíš, jak je kámen zažloutlý od lišejníku na místech, kde byl vystaven vlivům počasí? A tady - jako dno lodi pod čárou ponoru - můžeš vidět tmavě hnědou barvu, neboť tam se kámen dotýkal půdy.

Ale teď leží špatně. Není usazený v prohlubni v zemi, ve které tak dlouho spočíval. Je trochu nadzvednutý a částečně pootočený. Vidíš, jak teď vyčuhuje kus jeho spodní části? Kdyby k tomu došlo před delší dobou, déšť by smyl tmavou barvu a holá místa by porostla lišejníkem. Ale tolik času zatím neuplynulo. Tohle se stalo teprve nedávno.“

Richard nad kamenem přejel prstem odzadu dopředu. „Prohlédni si zemi tady na této straně kamene. Všimneš si prohlubně, ve které kámen původně ležel, ale teď je trochu posunutý a mezi touto stranou kamene a stěnou prohlubně zůstala mezera. Na druhé straně lze rozeznat nakupenou hlínu a jehličí z toho, jak se kámen náhle posunul.

Z této mezery a nakupení hlíny a jehličí na druhé straně lze usuzovat, že ten, kdo zakopl o kámen, se pohyboval pryč od našeho tábora a mířil na sever.“

„Ale kde jsou jejich stopy?“ tázal se Viktor. „Žádné tu nevidím.“

Richard si rukou prohrábl mokré vlasy. „Jejich stopy vymazala magie. Hledal jsem je; žádné tu nejsou.

Podívejte se na ten kámen. Někdo o něj zakopl a vykopl ho z jeho lůžka. Ale není na něm otisk boty. I když se ten kámen nepohnul o mnoho, přece jen se trochu posunul. Bota, která do něj tak silně narazila, by na jeho povrchu musela zanechat otisk. Ale nic takového tu není a nejsou tady ani žádné jiné stopy.“

Nicci si stáhla z hlavy kápi. „Překrucuješ všechno, co najdeš, aby to souhlasilo s tím, čemu věříš, Richarde. Ale tak to přece nejde. Pokud zde někdo použil magii k vymazání stop, jak je možné, že se ten kámen nevrátil zpátky do svého lůžka?“

„Možná proto, že magie, kterou použili dokázala vymazat jen otisky. Osoba, která magii použila toho o stopování nejspíš příliš mnoho nevěděla. Myslím, že únosci nebyli příliš zkušení zálesáci. Když použili magii, aby vymazali své stopy, pravděpodobně je ani nenapadlo vrátit na místo vykopnuté kameny.“

„Richarde, přece...“

„Rozhlédni se kolem,“ řekl a udělal rukou rozmáchlé gesto. „Podívej, jak dokonalá je tu lesní půda.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se ho Viktor.

„Je až příliš dokonalá. Větvičky, listí, kůra, to všechno je totiž příliš rovnoměrně rozložené. Příroda je mnohem chaotičtější.“

Nicci, Viktor a Cara se rozhlédli kolem sebe. Nicci viděla jen normální lesní půdu. Tu a tam se povalovaly borovicové šišky, spadané větévky, listí, malé semenáčky stromů a to bylo vše. O stopování nevěděla vůbec nic a o divočině také ne. Richard jí vždy musel nechávat zářezy na stromech, když chtěl, aby našla jeho stopu a sledovala ho. Přesto jí to ale všechno připadalo úplně normální a nezdálo se jí to příliš dokonalé, jak Richard tvrdil. Když se rozhlížela, připadalo jí to místo stejné, jako jiné části lesa, se kterými ho srovnávala. Viktor a Cara vypadali stejně zmatení jako ona.

„Richarde,“ řekla Nicci s nekonečnou trpělivostí, „jsem si jistá, že existuje celá řada vysvětlení, proč se ten kámen ze svého místa posunul. Klidně ho mohl odsunout los nebo jelen, který tudy šel k napajedlu.“

Richard zavrtěl hlavou. „Ne. Podívej se na lůžko, ve kterém ten kámen spočíval. Není vůbec zdeformované. Podle toho, že má

stále ještě ostré okraje, lze poznat, že k tomu došlo teprve před pár dny. Čas - obzvláště když prší - je ke stopám neúprosný, a kdyby se to stalo dříve, bylo by lůžko již zpola zasypané. Ale protože se to stalo nedávno, měly by tu být vidět také stopy toho jelena nebo soba. Kromě toho bychom na tom kameni viděli otisk kopyta, ne lidské boty. Říkám ti, že před třemi dny o tento kámen někdo zakopl."

Nicci ukázala na ulomenou větev. „Na ten kámen mohla dopadnout támhleta větev a posunout ho."

„Kdyby to tak bylo, lišejník, kterým je ten kámen porostlý, by byl podraný, a na větvi by bylo poznat, že narazila do něčeho tvrdého. Ale není to tak, už jsem se díval."

Cara rozhodila ruce. „Možná ze stromu seskočila veverka a přistála na tom kameni."

„Veverka není dost těžká, aby s tím kamenem dokázala pohnout," opáčil Richard.

Nicci se unaveně nadechla. „Takže ty vlastně říkáš, že skutečnost, že po té ženě Kahlan nezůstaly žádné stopy, dokazuje její existenci."

„Ne, tohle neříkám. Ne tak, jak to stavíš. Ale to, že Kahlan existuje, potvrzují všechny ty drobné náznaky, které se vám snažím ukázat, a které chci, abyste si složili dohromady."

Nicci sevřela ruce v pěsti. Čekaly je důležité záležitosti. Docházel jim čas. A místo toho, aby se snažili vypořádat se záležitostmi, které naléhavě vyžadovaly jejich pozornost, postávali uprostřed lesů a dívali se na hloupý kámen. Cítila, jak jí do tváře stoupá krev.

„Tohle je směšné. Všechno, co jsi nám ukázal, Richarde, dokazuje, že ta žena existuje jen ve tvých představách. Není skutečná. Nezanechala žádné stopy, protože sis ji vysnil! Na tom není nic tajemného! To není magie! Je to jen sen!"

Richard prudce vstal. Mžiknutím oka se změnil z člověka vyzařujícího chladnou rozhodnost v někoho, z koho byla cítit děsivá moc a probouzející se vztek.

Ten hněv však nemířil na Nicci. Směrem, kterým sem přišli, udělal Richard několik rychlých kroků kolem ní a zastavil se. Nehybný a napjatý hleděl skrz les.

„Něco není v pořádku,“ řekl varovně.

Cařin Agiel vklouzl do její ruky. Viktor se zamračil a prsty nahmatal palcát, který mu visel u opasku.

Nicci náhle odněkud zdály uslyšela divoké poplašené skřeky havranů.

Výkřiky, které uslyšela vzápětí, však vypovídaly pouze o smrti.

Kapitola šestá

Richard se hnal lesem směrem k čekajícím mužům, zpátky k výkřikům. Spěchal mezi stromy, zkroucenými větvemi, křovím, popínavými rostlinami. Přeskakoval hnijící klády a vyčnívající kameny. Proklestil si cestu hájem mladých borovic, mezi kterými rostlo husté houští. Bez zpomalení odhrnoval větve modřínů a shýbal se pod mohutnými korunami dubů. Větve stromů ho šlehaly, ale on si jich nevšímal. Více než jednou se málem nabodl na vyčnívající větev, ale v posledním okamžiku vždy uskočil.

Běžet tak rychle hustým lesem těsně po dešti bylo velice zrádné. Nebylo snadné rozpoznat včas rizika a vyhnout se jim. Kterákoliv z vyčnívajících větví mu mohla snadno vypíchnout oko. Jediné uklouznutí na mokrých listech, mechu nebo kamenech mohlo způsobit pád, při kterém by si rozbil lebku. Stačilo špatně došlápnout do nějaké prolákliny nebo si zaklínit nohu mezi dva kameny a to by mohlo mít za následek roztříštěnou kost. Richard znal mladíka, kterému se kdysi stalo právě tohle. Zlomená noha a kotník mu nikdy pořádně nesrostly a on zůstal na celý zbytek života částečný mrzák.

Richard soustředil svou pozornost na cestu, snažil se být tak opatrný, jak jen to bylo možné. Ale nezpomalil.

Neodvažoval se zpomalit.

Celou cestu slyšel strašlivé výkřiky, nářek a děsivě praskavé zvuky. Slyšel také Caru, Viktora a Nicci, jak se s hlomozem prodírají za ním. Nečekal na ně. Každým dlouhým krokem, každým skokem získával před nimi stále větší náskok.

Běžel tak rychle, jak jen dokázal, a zjistil, že je udýchaný dřív, než by čekal. Překvapilo ho to. Jeho znepokojení se však

rozplynulo, když si uvědomil důvod. Nicci mu říkala, že se ještě nezotavil, a protože ztratil spoustu krve, jeho síly se mu nevrátily ještě v plné míře. Pokračoval v běhu. Musí si poradit se silou, která mu zbývá. Věděl, že už to není daleko.

Pokračoval však v běhu hlavně proto, že jeho lidé potřebovali pomoc. Když jemu samotnému hrozilo nebezpečí, přišli mu na pomoc oni. Nevěděl, co se teď děje, ale bylo mu jasné, že se nacházejí v ohrožení života.

To ráno, kdy došlo k útoku, by býval mohl použít svůj dar k tomu, aby zastavil útočící vojáky dřív, než dorazil Viktor a jeho muži. Musel by však vědět, jak svůj dar přivolat. Kdyby to dokázal, během boje by nezemřeli tři z Viktorových mužů. Na druhou stranu, kdyby Richard nebyl na svém místě a nepostavil by se vojákům, Viktor a jeho muži by byli povražděni ve svém táboře během spánku.

Richard se však nemohl zbavit pocitu, že měl udělat víc. Nechtěl, aby se těmto lidem něco stalo. Běžel ze všech sil, nesnažil se nijak šetřit. Věděl, že síla se mu zase vrátí. Zmařené životy však nikoli.

Byly chvíle, jako tahle, kdy si přál, aby o svém daru věděl víc. Jeho schopnosti však naneštěstí fungovaly jinak než u ostatních. Většina čarodějů, jako například Nicci, dokázala svůj dar vědomě ovládat. Richardovy schopnosti však fungovaly skrze vztek a potřebu. To ráno, kdy se na něj vyřítili imperiální vojáci, vytasil meč s touhou po přežití a nechal se zbraní zcela ovládnout. Věděl, že na moc meče se na rozdíl od svého daru může vždycky spolehnout.

Ostatní lidé, kteří měli dar, jej zpravidla používali již od mládí. Richard však ne. Vyrůstal v bezpečí a v míru, cenil si lidského života, a to mělo za následek, že svůj talent nikdy nepoznal a ani ho nemusel použít.

Teď v dospělém věku však pro něj bylo více než obtížné naučit se využívat svých latentních schopností. Důvodem byla nejen jeho výchova, ale také to, že dar, kterým oplýval, byl mimořádně vzácný. Ani Zedd, ani Sestry Světla nedosáhli přílišných pokroků, když se ho snažili naučit, jak vědomě využívat svou moc.

Teď věděl jen o trochu víc, než co mu kdysi řekl Nathan Rahl. Jeho moc se nejčastěji projeví kvůli hněvu a zvláštnímu, specifickému druhu zoufalé potřeby, kterou Richard dosud nedokázal identifikovat ani záměrně vyvolat. Zatím získal dojem, že zoufalá potřeba, nutná k zažehnutí jeho moci je pokaždé vyvolaná něčím jiným a projevuje se jinak.

Věděl také, že jeho magie není ovlivnitelná vůlí. Bez ohledu na to, jak moc si to přál nebo se snažil, se nedostavily žádné výsledky. Zažehnutí jeho magie vyžadovalo zvláštní podmínky; Richard zatím nedokázal určit, jaké přesně to jsou podmínky a jak jich dosáhnout.

Dokonce i zkušení a mocní čarodějové se občas museli radit s knihami, když chtěli použít nějaký málo známý druh magie, a potřebovali si připomenout, jak na to. Když byl Richard malý, naučil se nazpaměť jednu z těchto knih, která se jmenovala *Kniha známých stínů.* To byla kniha, po které prahl Darken Rahl poté, co vložil do hry schránky Ordenu.

Toho rána, kdy Kahlan zmizela a Richard čelil zdánlivě nekonečným zástupům nepřátelských vojáků, se musel spolehnout na svůj meč a ne na svou vrozenou moc. Zuřivý boj ho přivedl téměř na pokraj vyčerpání. Současně měl starosti o Kahlan, které odváděly jeho pozornost od boje. Věděl, že něco takového může být smrtelně nebezpečné a že je to nesmírně hloupé..., ale byla to přece Kahlan. Nemohl si pomoci a dělal si o ni zoufalé starosti.

Kdyby jeho zoufalá potřeba nepřivolala dar, kterým oplýval, sprška šípů, která ho náhle zasypala, by pro něj byla dozajista smrtelná.

Neviděl šipku vystřelenou z kuše. Mířila mu na srdce a Richard si uvědomil hrozbu až v posledním možném okamžiku. Současně však musel odrážet útoky tří vojáků, kteří ho obklopovali, a tak dokázal šipku jen mírně odrazit a změnit její dráhu.

Snad posté se tím ve vzpomínkách probíral a pokaždé litoval toho, co měl udělat a neudělal, aby zabránil tomu, co se stalo. Jak správně říkala Nicci, nebyl neporazitelný.

Zatímco se hnal lesem, před ním se neočekávaně rozhostilo ticho. Zoufalé výkřiky odumřely. Zelená divočina pokrytá mlhou

byla znovu tichá a kolem se rozléhal jen šepot dopadajících kapek. Ta změna byla tak rychlá, až Richarda napadlo, zda si ty děsivé výkřiky jen nepředstavoval.

Navzdory únavě nezpomalil. Běžel, naslouchal a pátral po tom, zda neuvidí nějaké stopy svých mužů. Slyšel však jen vlastní přerývaný dech, tlukot srdce a ozvěnu kroků. Slyšel také praskání větví, jak se za ním hnali jeho společníci. Za Richardem však zůstávali stále více pozadu.

Z nějakého důvodu byl nepřirozený klid mnohem děsivější než předtím výkřiky. To, co zpočátku znělo jako skřek havranů - křik, jaký zvířata vydávají, když je někdo zabíjí - začalo posléze znít jako lidský křik. Ale teď se všude rozhostilo hrozivé ticho.

Richard se pokoušel přesvědčit sám sebe, že si jen představoval, že výkřiky jsou lidské. Ten křik byl mrazivý, ale nepřirozené zvláštní ticho, které teď vládlo, způsobovalo, že mu naběhla husí kůže.

Těsně před tím, než dorazil na počátek mýtiny, vytasil Richard meč. Ticho přerušil syčivý zvuk čepele vyjíždějící z pochvy.

Každou částečku jeho bytí okamžitě zaplavil žár hněvu meče. Tomuto žáru odpověděl Richardův vlastní hněv. Richard se znovu odevzdal magii, kterou znal a na kterou se mohl spoléhat.

Naplněn mocí meče pátral po zdroji ohrožení a toužil jej zničit.

Bývala doba, kdy strach a nejistota způsobovaly, že váhal odevzdat se bouři síly pocházející z prastaré čarodějné čepele, váhal odpovědět na její volání svým vlastním hněvem. Ale již dávno se naučil bez odporu se odevzdat vlnám hněvu. Byl to spravedlivý hněv a Richard se ho naučil ovládat svou vůlí. Dokázal tuto moc směřovat tak, jak bylo potřeba.

V minulosti byli takoví, kteří si libovali v moci tohoto meče, ale ve své slepé touze po tom, co patřilo ostatním, ignorovali hrozivá nebezpečí, která vznikala používáním této zbraně. Nebyli vládci jeho magie, stali se služebníky této čepele, otroky jejího hněvu a své vlastní lakoty. V minulosti byli takoví, kteří moc zbraně zneužívali ke zlým účelům. To však nebyla chyba meče.

Osoba, která meč třímá, vědomě činí rozhodnutí, zda bude konat dobro nebo zlo, a veškerá odpovědnost tedy padá na ni.

Richard se hnal mezi kmeny stromů a křovisky a zastavil na okraji mýtiny, kde před několika dny padli v bitvě vojáci řádu. S mečem v ruce zprudka oddechoval - navzdory zápachu, který se nad mýtinou vznášel - a zoufale se snažil popadnout dech.

Když si prohlížel hrůznou scénu, která se před ním rozkládala, měl nejprve potíže pochopit, co to vlastně vidí.

Všude leželi mrtví havrani. Nejen mrtví, ale roztrhaní na kusy. Křídla, hlavy a části těl se povalovaly úplně všude. Tlející mrtvoly vojáků pokrývala vrstva černého peří.

Richard se vzpamatoval ze šoku a se zatajeným dechem se rozhlížel. Věděl, že tohle není to, co hledá. Rozběhl se přes okraj mýtiny k mezeře mezi stromy a po zdupané vegetaci zamířil k místu, kde čekali jeho muži.

Zaléval ho hněv meče a kvůli němu Richard zapomínal na únavu, na to, že je udýchaný, že se ještě úplně nezotavil, a místo toho se cítil plně připraven na boj, který ho čeká. V tu chvíli Richardovi záleželo jen na tom, aby se dostal ke svým mužům, nebo lépe řečeno k nebezpečí, které je ohrožovalo.

Zabíjení těch, kteří sloužili zlu, mu přinášelo nevýslovné potěšení. Za všech okolností bylo nutné se zlu postavit. Ničení zla bylo skutečnou oslavou ceny života, protože při ničení zla umírali ti, kteří ostatním upírali právo na život.

V tom se skrýval pravý důvod toho, proč meč vyvolával takový hněv. Hněv otupoval hrůzu ze zabíjení, zbavoval člověka přirozené neochoty zabít a zanechával jen obnaženou nutnost vykonat to, co je správné.

Když Richard běžel březovým hájem, první, co upoutalo jeho pozornost, byl javor, pod kterým předtím čekali jeho muži. Jeho spodní větve byly zcela zbavené listí. Vypadalo to, jako by se lesem prohnala bouře. Tam, kde ještě před nedávnem rostly malé stromky, leželo jen zpřerážené dříví. Všude kolem se povalovaly větve, listí a šišky. Ze země trčely ulámané pahýly kmenů, připomínající hrozivá kopí.

Pod javorem uviděl Richard něco, čemu nejprve odmítal uvěřit. Tam, kde předtím všechno zářilo nejrůznějšími odstíny zeleně, teď byla půda krvavě rudá.

Richard se zastavil, třásl se, srdce mu bušilo a snažil se soustředit svůj hněv na hrozbu, kterou se zatím marně snažil určit. Pohledem prozkoumával stíny a tmu mezi stromy, pátraje po jakémkoliv pohybu. Současně se snažil rozumem pochopit to, co viděl na zemi před sebou.

Po jeho levici se objevila Cara připravená k boji. O chvíli později doběhl i Viktor, který se zarazil napravo od Richarda a v pěsti svíral palcát. Nicci dorazila hned vzápětí. Neměla žádnou viditelnou zbraň, ale Richard cítil, jak vzduch kolem ní doslova praská čarodějnou mocí, kterou se chystala vrhnout na neviditelného nepřítele.

„Drazí duchové," zašeptal zděšeně kovář. Pozvedl palcát s šestihrannou hlavicí, který si sám vyrobil, a chystal se vyrazit kupředu.

Aby ho přinutil zastavit, jako závoru zvedl Richard před Viktora meč. S hrudí opřenou o čepel meče kovář váhavě poslechl tichý příkaz a zastavil.

To, co se jim zpočátku jevilo jako zmatená scéna nedávající smysl, bylo náhle až příliš jasné. V mechu u Richardových nohou leželo lidské předloktí bez ruky, ale stále oblečené v hnědý flanelový rukáv. Nedaleko odsud stála na zemi těžká okovaná bota, ze které trčel kus nohy. V hustém křoví kousek stranou uviděli část trupu, ze kterého vyčuhovala bílá žebra a páteř. Na kládě, kde předtím seděl jeden z mužů, se teď povalovaly růžové vnitřnosti. Všude mezi trávou a křovím ležely kusy vlasů a kůže.

Richard si nedokázal představit, jaká moc by dokázala způsobit tak děsivou scénu.

Něco ho napadlo. Přes rameno se ohlédl na Nicci. „Sestry Temnot?"

Zatímco si prohlížela jatka, Nicci pomalu zavrtěla hlavou. „Je tu pár podobností, ale jinak to se způsobem, jakým zabíjejí Sestry Temnot nemá nic společného."

Richard nevěděl, jestli je to útěcha nebo ne.

Pomalu a opatrně se vydal mezi krvácející pozůstatky. Nepřipadalo mu, že by tady došlo k boji; nikde neviděl rány od mečů ani seker, místo nebylo poseté šípy ani oštěpy. Nezdálo se, že by některé údy byly odsekané zbraní. Vypadalo to, jako by muže někdo roztrhal.

Byl to tak děsivý a nepochopitelný pohled, až z toho Richarda jímala závrať. Snažil se odhadnout, co mohlo způsobit takovou zkázu - nejen lidem, ale také okolní krajině. A pod vlnami hněvu, kterými ho zalévala magie meče, cítil agónii smutku, neboť se stala tragédie, které nedokázal zabránit. Věděl, že smutek bude jen narůstat. A zrovna teď netoužil po ničem jiném, než najít toho - nebo to - kdo to způsobil.

„Richarde," zašeptala Nicci, která stála hned za ním, „myslím, že bude nejlepší, když odsud zmizíme."

V klidném nevzrušeném tónu jejího hlasu se skrývalo varování.

Naplněn hněvem a bezmocným vztekem ji ignoroval. Pokud někdo zůstal naživu, musí ho najít.

„Nikdo nezůstal," zamumlala Nicci, jako by odpovídala na jeho myšlenky.

Pokud ta hrozba stále číhá někde poblíž, musí to vědět. „Kdo tohle mohl způsobit?" zašeptal Viktor, který zjevně nehodlal odejít, dokud se mu do rukou nedostane viník.

„Nevypadá to na dílo člověka," odpověděla Cara v tiché obžalobě.

Richard opatrně kráčel mezi pozůstatky mužů, a okolní ticho ho tížilo jako obrovitý balvan. Neslyšel zpěv ptáků ani bzučení hmyzu. K tichu přispívalo i neustálé mrholení.

Z listí, větví a stvolů trávy odkapávaly kapky krve. Krví byly pokryté i kmeny stromů. Těsně u kmene obrovitého horského javoru ležela dlaní vzhůru utržená ruka.

Richard viděl otisky na místech, kudy sem všichni přišli. Další stopy označovaly místo, kudy on, Cara, Nicci a Viktor odešli. Mnoho zbytků těl leželo v nepoškozeném lese, kam nikdo z mužů nevkročil. Na zemi nebyly žádné zvláštní otisky, i když tu a tam

se v zemi objevily nevysvětlitelné trhliny. Některé z těchto prohloubenin dokonce odhalovaly kořeny stromů.

Když si je Richard lépe prohlédl, uvědomil si, že tyto prohloubeniny jsou způsobeny tím, jak s některými z mužů cosi mrštilo o zem takovou silou, až se lesní půda roztrhla. Na některých místech nalezl na odhalených kořenech kusy masa a kůže.

Cara ho uchopila za rameno a pokusila se ho táhnout nazpět. „Lorde Rahle, chci tě odtud dostat pryč."

Richard setřásl její ruku. „Mlč."

Tiše kráčel mezi pozůstatky mrtvých a v koutku mysli k němu promlouvaly hlasy těch, kteří v minulosti také používali jeho meč.

Nesoustřeď se jen na to, co vidíš; to už se stalo. Dávej pozor na to, co to způsobilo a co se může vrátit. Teď je čas na ostražitost.

Richard nepotřeboval takové varování. Svíral jílec meče omotaný kovovým drátem tak pevně, až cítil, jak se mu do dlaně zarývají vystupující písmena tvořící dohromady slovo PRAVDA. Slovo bylo vytepáno ze zlatého drátku a vystupovalo ze stříbrného jílce. Richard svíral meč tak pevně, až se mu nehty zarývaly do dlaně.

U jeho nohou ležela lidská hlava, jejíž oči na něj prázdně zíraly. Rty měla zkřivené děsem. Richard tu tvář poznal. Byl to Nuri. Vše, co se tento mladý muž naučil, vše, co zažil, vše, co plánoval a o čem snil, teď skončilo. Pro všechny ty mrtvé nastal konec. Jediný život, který měli, byl navždy pryč.

Agonie, kterou Richard pociťoval nad tou hroznou ztrátou, málem potlačila i hněv vyzařující z meče. Všichni ti muži měli blízké, kteří čekali na jejich návrat. Smrt každého z nich poznamená mnohá srdce smutkem.

Richard se ovládl. Teď nebyl čas na smutek. Teď bylo nutné najít viníky a přinést odplatu a spravedlnost dřív, než znovu udělají něco takového jako zde. Teprve potom bude čas tesknit nad mrtvými.

Navzdory tomu, jak pečlivě hledal, nenašel Richard jediné tělo, které by nebylo strašlivě zmrzačené. Celá oblast byla posetá

děsivě potrhanými pozůstatky. Kusy těl se nacházely i v okolním lese, jako by se někteří z mužů pokoušeli uprchnout. Jestli ano, nikdo z nich se daleko nedostal. Richard se pohyboval mezi stromy, pátral po stopách, které by mu pomohly odhalit, kdo zabil jeho muže, a přitom neustále ostražitě sledoval okolí. Viděl stopy prchajících, ale nenašel žádné otisky toho, co je pronásledovalo.

Když obešel vzrostlou borovici, spatřil nad sebou horní polovinu lidského trupu visící z ulomené větve hlavou dolů. Pozůstatky visely hodně vysoko nad Richardovou hlavou. Žalostný zbytek torza s utrhanými pažemi byl nabodnutý na pahýlu ulomené větve jako na řeznickém háku. Tvář ztuhla ve výrazu čiré hrůzy. Vlasy visící dolů byly nasáklé krví, která ztuhla a srazila se.

„Drazí duchové," zašeptal Viktor. Tvář mu zkřivil hněv. „To je Ferran."

Richard pozorně prozkoumal okolí, ale ve stínech se nic nehýbalo. „Ať už se tu stalo cokoli, myslím, že nikdo neunikl." Povšiml si, že na zemi, kam kapala Ferranova krev, nejsou žádné otisky.

Kahlaniny stopy také zmizely.

Představa, že to samé se mohlo stát Kahlan, v něm vyvolala takovou bolest a hrůzu, až se mu málem roztřásla kolena. Ani hněv meče nebyl dostatečně silný, aby ho uchránil před touto bolestí.

Nicci, která šla těsně za ním, se k němu naklonila. „Richarde, měli bychom odsud ihned odejít," naléhala hlasem ztišeným v šepot.

Cara se naklonila vedle Nicci. „Souhlasím."

Viktor pozvedl palcát. „Chci toho, kdo to udělal." Ruku, ve které třímal zbraň svíral tak pevně, až mu zbělely klouby. „Dokážeš je vystopovat?" zeptal se Richarda.

„Nemyslím, že by to byl dobrý nápad," namítla Nicci.

„Dobrý nápad nebo špatný," řekl jim Richard, „nevidím žádné stopy," pohlédl Nicci do modrých očí. „Možná bys mě chtěla znovu přesvědčit, že si to jen představuji."

Vydržela jeho pohled, ale na jeho výzvu neodpověděla.

Viktor hleděl na Ferranovy pozůstatky. „Slíbil jsem jeho matce, že na něj dám pozor. Co jí teď řeknu?“ V očích se mu blyštěly slzy hněvu a bolesti. Ukázal palcátem na další pozůstatky. „Co řeknu jejich matkám, ženám a dětem?“

„Že je zahubilo zlo,“ opáčil Richard. „Že si neodpočineš, dokud nevykonáš spravedlnost. Že všechny mrtvé pomstíme.“

Viktor přikývl, jeho hněv opadl a na jeho místo nastoupil smutek. „Musíme je pohřbít.“

„Ne,“ prohlásila Nicci zachmuřeně. „I když plně chápu tvou touhu postarat se o mrtvé, tvoji přátelé tu již nejsou. Jejich duše odlétly ke Stvořiteli, ale my se k nim ještě nesmíme připojit.“

Viktora znovu zachvátil hněv. „Ale musíme...“

„Ne,“ odsekla Nicci. „Rozhlédni se. Tady se odehrála krvavá jatka. Nechceme se stát jejich další obětí. Těmto mužům již nepomůžeme. Musíme se odsud dostat.“

Než se mohl Viktor začít hádat, naklonil se Richard k čarodějce. „Co o tomhle víš?“

„Už jsem ti říkala předtím, Richarde, že si musíme promluvit. Ale tady na to není ani vhodný čas ani vhodné místo.“

„Souhlasím,“ zavrčela Cara. „Musíme odsud vypadnout.“

Richard přejížděl pohledem od Ferranových pozůstatků ke zkrvavené zemi pod velikým javorem a náhle se cítil strašlivě osamělý. Toužil po Kahlan tak zoufale, až to bolelo. Chtěl, aby byla v bezpečí. Chtěl, aby byla v pořádku. Bolest z toho, že nevěděl, zda je vůbec naživu, byla nesnesitelná.

„Cara má pravdu.“ Nicci Richarda naléhavě uchopila za paži. „Nevíme, proti čemu stojíme. Ať už má tohle na svědomí cokoliv, obávám se, že nás tvůj meč nedokáže ochránit, protože jsi ještě příliš slabý. A zrovna teď nás nedokážu ochránit ani já. Pokud je to stále ještě v tomto lese, není čas se s tím teď střetnout. Musíme vykonat spravedlnost a pomstu. Nejprve ale musíme zůstat naživu.“

Viktor si hřbetem ruky otřel z tváře slzy smutku a vzteku. „Strašlivě nerad to připouštím, ale myslím, že Nicci má pravdu.“

„Ať už tě hledalo cokoli, lorde Rahle, nechci, abys tu byl, pokud se to rozhodne vrátit,“ prohlásila Cara.

Richard si všiml, že Cara v rudé kůži už nevypadá, jako by do lesa nepatřila. Barva jejího oděvu ladila se zemí pokrytou krví.

Richard stále ještě nebyl ochoten odejít a přestat pátrat po tom, co zabilo jeho muže. Navíc v něm cosi začalo zvonit na poplach. Zamračil se a pohlédl na Mord-Sithu. „Proč si myslíš, že to šlo po mně?“

„Už jsem ti říkala, že tady není vhodné místo ani čas na podobný rozhovor,“ procedila Nicci místo Cary skrze sevřené zuby. Tady už nemůžeme udělat vůbec nic. Ti muži jsou mimo dosah naší pomoci.“

Mimo dosah. Je snad Kahlan také mimo dosah Richardovy pomoci? Nesměl takovým myšlenkám uvěřit.

Pohlédl na sever. Richard nevěděl, kde ji hledat. To, že severně od jejich tábořiště narazil na kámen vykopnutý z lůžka, ještě neznamenalo, že ten, kdo Kahlan unesl, s ní odešel tímto směrem. Únosci mohli k severu udělat jen okliku, aby se vyhnuli Viktorovi a jeho mužům a vojákům střežícím zásobovací konvoj. Únosci se možná snažili, aby zůstali nepozorováni, než se dostanou z této oblast. Pak se mohli vydat kamkoli.

Ale kam?

Richard věděl, že potřebuje pomoc.

Snažil se vymyslet, kdo by mu s tímto problémem mohl poradit. Kdo mu uvěří? Zedd by mu možná uvěřil, ale Richard pochyboval, že mu jeho dědeček může nabídnout druh pomoci, jaký za těchto okolností potřebuje. A jít za Zeddem jen proto, aby zjistil, že jeho schopnosti se k řešení tohoto problému nehodí, to je dlouhá zacházka.

Kdo by mu byl ochoten pomoci a mohl o této záležitosti něco vědět?

Richard se náhle otočil na Viktora. „Kde seženu koně? Potřebuji koně. Kde je nejbližší takové místo?“

Viktora jeho otázka zaskočila. Spustil těžký palcát a druhou rukou si z čela otřel kapky vody. Hluboce se zamyslel a přitom se zamračil.

„Nejbližší bude asi Altur'Rang,“ řekl po chvíli.

Richard zasunul meč zpátky do pochvy. „Jdeme. Musíme si pospíšit.“

Cara, potěšená jeho rozhodnutím odejít ho přátelsky postrčila směrem, kterým ležel Altur'Rang. Nicci měla v očích podezření, ale cítila takovou úlevu, že je Richard ochoten opustit místo, kde došlo k mnohonásobné smrti, že se neptala, proč chce koně.

Čtveřice zapomněla na únavu a pospíšila si pryč od mužů, kterým už nikdo z nich nemohl pomoci. Bolelo je, že musí odejít, ale každý chápal, že by bylo příliš nebezpečné zůstat a pokoušet se pohřbít jejich pozůstatky. Pohřeb mrtvých nestál za riskování dalších životů.

S mečem v pochvě zmizel Richardův vztek. Jeho místo obsadil ochromující žal nad smrtí tolika dobrých mužů. Zdálo se, že i les pláče.

Ještě horší však bylo pomyšlení, co se mohlo stát s Kahlan. Jestli se ocitla v rukou takového zla...

Mysli na řešení, připomněl si Richard.

Věděl, že pokud má Kahlan najít, musí získat pomoc. Aby získal pomoc, musí získat koně. To byl nejbližší problém, který ho čekal. Pořád jim ještě zbýval půlden denního světla. Nehodlal proplýtvat ani okamžik.

Richard vedl celou čtveřici hustým lesem a nasadil vražedné tempo. Nikdo si nestěžoval.

Kapitola sedmá

V prohlubujícím se šeru nadcházejícího soumraku svazovali Richard s Carou kmínky mladých stromů pomocí drátovitých kořenů borovic, které vytahali z promáčené země. Viktor a Nicci pátrali kolem úpatí zalesněného kopce, kde odsekávali a sbírali větve balzy. Richard přidržoval klády u sebe a Cara jim omotávala kořeny. Richard odsekával přebytečné konce kořenů. Když zhotovili hrubý rám, opřeli jej o převislou skálu a mezi kmínky stromů začali zastrkovat balzové větve. Viktor a Nicci mezitím přinesli plné náruče dalších větví.

Místo pod převislou skálou, která vytvářela jakousi střechu, bylo suché, ale poměrně malé. Šikmo opřená dřevěná stěna jim poskytne dostatek místa ke spánku. Bez ohně jim nebude příliš teplo, ale aspoň budou v suchu.

Mrholení se během dne změnilo ve vytrvalý déšť. Dokud se pohybovali, bylo jim docela teplo, ale teď, když se museli na noc zastavit, začal po nich natahovat své paňáty chlad. Nemrzlo, ale i chladné počasí vysávala z člověka teplo, a tedy i sílu. Richard věděl, že člověk vystavený neustálému chladu bez možnosti se ohřát, může cestou padnout vyčerpáním.

Protože Nicci a Cara se za posledních pár dnů vyspaly jen málo, a protože on sám nebyl ještě zotaven, usoudil, že potřebují teplé a suché místo, kde si pořádně odpočinou. Nesměl připustit, aby je cokoliv zpomalovalo.

Celé odpoledne a večer vytrvale pochodovali k Altur'Rangu. Po pohledu na brutální jatka pod velikým javorem neměl nikdo z nich hlad. Všichni však věděli, že musí jíst, mají-li si uchovat sílu

na další cestu, a tak během pochodu pustou divočinou ukusovali sušené maso a cestovní suchary.

Richard byl tak vyčerpaný, že se stěží udržel na nohou. Aby urazili co největší vzdálenost, a přitom nebyli zpozorováni, vedl skupinku zkratkami skrze hustý les, kde byla cesta neschůdná a vzdálená od hlavních silnic. Všichni měli za sebou těžký den. Richarda bolela hlava, záda i nohy. Pokud však zítra vyrazí časně a nasadí stejné tempo, mohou se dostat k Altur'Rangu během dne. Tam seženou koně a další cesta bude snazší a rychlejší.

Přál si, aby nemuseli jít tak daleko, ale nevěděl, co jiného dělat. Nemohl ztrácet čas pátráním v okolních nekonečných lesích a spoléhat na to, že díky šťastné náhodě najde další vykopnutý kámen, který mu prozradí, kterým směrem únosci Kahlan odvlekli. Další takový kámen už nemusí nikdy najít, a i kdyby ano, nebyl důvod spoléhat na to, že půjde-li tím směrem, najde tam Kahlan. Ten, kdo ji unesl, mohl měnit směr a nemusel při tom pokaždé zakopnout o kámen.

Ostatní stopy únosců zmizely. Richard neznal způsob, jak stopovat někoho, kdo své stopy zakryl pomocí magie. Niccin dar mu nemohl pomoci. Potulovat se bezcílně kolem ničemu nepomůže. A přestože Richard váhal s opuštěním oblasti, kde naposledy viděl Kahlan, věděl, že nemá na výběr a že se musí vydat hledat pomoc.

Pracoval na stavbě přístřešku, ale v myšlenkách bloumal jinde. Cara, která o něj měla starost, jej ve slábnoucím světle pozorovala koutkem oka. Zdálo se, že má strach, že se Richard každou chvíli zhroutí, a ona byla připravena ho chytit.

Zatímco pracovali, Richard uvažoval nad sice malým, ale přesto hrozícím nebezpečím, že po nich v lesích pátrají imperiální vojáci. Současně uvažoval nad tím, co mohlo zahubit všechny Viktorovy muže a zda je to náhodou nepronásleduje. Zvažoval, jaká opatření učinit, a přemýšlel, jak by mohl proti této neznámé hrozbě bojovat.

A po celou tu dobu se snažil přijít na to, kde může být Kahlan. Probral všechny možnosti, které ho napadly, děsil se pomyšlení, že je zraněná. Trápily ho pochyby, zda nepřehlédl něco zásadního. Bál se toho, že Kahlan je teď plna strachu a pochyb,

přemýšlí proč k ní ještě nedorazil, aby jí pomohl uprchnout, proč ji ještě nenašel a jestli se mu to podaří dřív, než ji její věznitelé zabijí.

Ze všech sil se snažil vyhnat ze své mysli sžíravý strach, že už je třeba mrtvá.

Snažil se nemyslet na to, co s ní mohou udělat a jak ji mohou mučit. Jagang měl mnoho důvodů proč se snažit udržet Kahlan naživu co nejdéle; jen živí mohou cítit bolest.

Pro Jagangovy ambice představovala Kahlan překážku od samého počátku a občas se jí podařilo zvrátit jeho úspěchy. Jedním ze zvěrstev první výpravy, kterou Císařský řád vyslal do Nového světa, bylo vyvraždění všech obyvatele velkého galeanského města Ebinissie. Kahlan ta jatka spatřila krátce poté, co se na místě objevil oddíl mladých galeanských rekrutů. Jeho mladé muže ovládl slepý vztek, a navzdory tomu, že čelili přesile deset ku jedné, byli připraveni dosáhnout pomsty a vítězství. Dychtili přepadnout vojáky, kteří mučili, znásilňovali a povraždili jejich milované.

Kahlan na rekruty, vedené kapitánem Bradleym Ryanem, narazila těsně předtím, než napochodovali do bitvy, která by byla jejich zkázou. Byli mladí, nezkušení a odvážní. Věřili, že navzdory drtivé nepřátelské početní převaze, jim smělý útok přinese vítězství.

Kahlan věděla, jak dobře bojují zkušení imperiální vojáci. Věděla, že pokud mladé rekruty nechá udělat to, co mají v plánu, napochodují do nemilosrdné záhuby a všichni zemřou. Výsledkem jejich krátkozrakých představ bude jen to, že císařští vojáci budou bez odporu pokračovat k dalším městům a budou i nadále loupit a vraždit bezbranné obyvatele.

Kahlan se ujala vedení nad mladými rekruty a začala pracovat na jejich naivních představách o čestném boji. Přinutila je plně pochopit, že jejich jediným cílem je pobít útočníky. Nezáleží na tom, jak toho Galeánci dosáhnou, podstatné bylo, že se jim to musí podařit. V zabíjení, které je čekalo, nebyla žádná sláva, šlo jen o přežití. Museli zabíjet, aby se jejich národ zachoval. Kahlan rekruty naučila vše, co potřebovali vědět o boji s nepřítelem, který je

počtem převyšoval. Přetvořila je v jednotku, která ten nesnadný úkol mohla splnit.

Noc předtím, než se Kahlan s muži vydala do boje, vstoupila sama do nepřátelského tábora a zabila nepřátelského čaroděje a některé důstojníky. Dalšího dne bojovalo po jejím boku pět tisíc mužů, následovalo její rozkazy, učilo se od ní, a navzdory strašlivým ztrátám nakonec jednotka mladých rekrutů dokázala do posledního pobít všechny císařské vojáky. Expediční sbor čítající padesát tisíc mužů byl zcela zničen. Takový čin se v historii podařil jen málokomu.

A to byla první z mnoha ran, které Kahlan Jagangovi zasadila. Císař proti ní na oplátku poslal vrahy. Ti však selhali.

Za Richardovy nepřítomnosti, poté, co ho Nicci odvedla do srdce Starého světa, připojila se Kahlan k Zeddovi a silám D'Haranské říše. Našla D'Harany demoralizované a na útěku po prohrané bitvě, která trvala tři dny. Matka zpovědnice zaujala Richardovo místo a s mečem pravdy v ruce vrátila armádě bojového ducha a okamžitě podnikla protiútok. Překvapila nepřítele a porazila ho. Vrátila d'haranským silám páteř a oheň. Stala se pro ně inspirací. Připojili se k ní muži vedeni kapitánem Rvanem. Společně všichni bojovali proti Jagangovým útočícím hordám. Téměř rok vedla Kahlan síly D'Haranské říše a mařila Jagangovy snahy rychle si podmanit Nový svět. Nenechala nepřítele ani na chvilku vydechnout. Pomáhala připravovat plány, které stály Jagangovu armádu stovky tisíc mužů.

Kahlan způsobila císařské armádě mnoho krvácejících ran a nakonec zastavila postup vysíleného nepřítele před branami Aydindrilu. V zimě evakuovala obyvatele Aydindrilu a nechala je přejít přes průsmyk do D'Hary. D'haranské síly pak tyto průsmyky neprodyšně uzavřely a prozatím držely císařská vojska v šachu. Císařští vojáci nebyli schopni splnit svůj hlavní cíl, dobýt D'Haru a přivést Nový svět pod krutovládu impéria.

Jagangovu nenávist ke Kahlan překonávala jedině jeho nenávist k Richardovi. Naposledy za nimi snový cestovatel poslal mimořádně nebezpečného čaroděje jménem Nicholas. Jen stěží se Richardovi a Kahlan podařilo uniknout zajetí.

Richard věděl, že Jagang si nesmírně libuje v mučení zajatých nepřátel a věděl, že císařovo srdce nejvíc prahne po něm a po matce zpovědnici. Udělal by cokoli, aby ji dostal do rukou. A kdyby se mu to podařilo, vystavil by Kahlan těm nejstrašnějším mukám.

Richard si uvědomil, že ztuhle stojí na místě, třese se a prsty svírá otýpku větví. Cara ho mlčky pozorovala. Zatímco bojoval, aby ty strašné myšlenky zahnal ze své mysli, poklekl a znovu začal pokládat větve na místo. Cara se vrátila ke své práci. Snažil se soustředit jen na vybudování přístřešku. Čím dříve se uloží ke spánku, tím více si do rána odpočinou a tím rychleji budou moci cestovat.

Přestože byli daleko od nejbližší silnice a daleko od stezek a cest, Richard nechtěl zapalovat oheň ze strachu, že by jej mohl zpozorovat nepřátelský průzkumný oddíl. A přestože by kouř kvůli mrholení a mlze nejspíš nezpozorovali, dokázalo počasí držet kouř nízko u země a hnát jej lesem sem a tam, takže by jej nepřítel mohl ucítit. Nebezpečí bylo velice reálné, takže se s Richardem nikdo nehádal. Všichni byli ochotni raději vydržet chlad, než aby riskovali, že budou muset bojovat o život.

Nicci přitáhla náruč balzových větví a Richard je začal vplétat do dřevěného rámu. Nikdo nemluvil. Každého zřejmě sužovaly obavy, že to, co zabilo Viktorovy muže, číhá tam někde venku mezi dloužícími se stíny a chystá se to zahubit bezbrannou čtveřici, která nemá na svou ochranu nic lepšího než skrýš vyrobenou z balzy.

První den jejich cesty k Altur'Rangu nepřipomínal ani tak cestování, jako spíš závod o život. Ale to, co zabilo Viktorovy muže, je nepronásledovalo. Alespoň Richard si to myslel. Nedokázal si představit, že by něco mělo takovou moc, dokázalo zabít tolik mužů tak krutým způsobem, a přitom by to nedokázalo chytit čtyři uprchlíky. A protože sama Nicci řekla, že je to naplněné krvavým šílenstvím, Richard pochyboval, že se to dobrovolně vzdalo pronásledování.

Pokud se Richard pohyboval v lese, obvykle dokázal poznat, když se kolem něj pohybovala zvířata, a dokázal odhadnout, jak

jsou asi daleko. A téměř s bezchybnou jistotou poznal, když se v jeho blízkosti ocitli lidé. Kdyby Viktor a jeho muži netábořili tak daleko od místa, kde nocovali Richard, Kahlan a Cara, věděl by, že tam jsou. Dokázal také s přehledem poznat, kdy je pronásledován a jestli jeho stopu někdo sleduje. Jako zálesák občas stopoval lidi ztracené v lesích. On a ostatní zálesáci spolu někdy soutěžili a navzájem se stopovali. Richard věděl, jak si dát pozor na případné pronásledovatele.

Stejně jako ostatní i on přesto chvílemi pociťoval záchvěvy chladné hrůzy. Představa, že je pronásleduje vražedný přízrak toužící po krvi, naplňovala všechny strachem. Tento strach je neustále popoháněl kupředu. Richard si však dobře uvědomoval, že právě útěk přiměje predátora k útoku.

Uvědomoval si také, že horký dech pronásledovatelů cítí na krku jen kvůli své představivosti. Zedd ho učil, že je vždy důležité vědět, proč má člověk některé pocity. Pak totiž může odhadnout, zda jsou tyto pocity vyvolané něčím, co vyžaduje pozornost nebo nikoliv. A kromě strachu vyvolaného pohledem na jatka, neměl Richard žádný důkaz, že jsou pronásledováni. A tak se snažil udržet strach na uzdě.

Právě samotný strach se často projevil jako největší hrozba. Lidé kvůli strachu dělali hloupé věci, které je dostávali do potíží. Kvůli strachu lidé přestávali myslet. A když přestali myslet, často činili hloupá rozhodnutí.

Richard v minulosti často stopoval lidi, kteří se ztratili v rozlehlých lesích Hartlandu. Jednoho chlapce Richard stopoval dva dny. Ten hoch ze strachu utíkal i po setmění až nakonec spadl z útesu. Naštěstí to nebylo příliš hluboko. Richard ho našel na dně příkré strže s vymknutým kotníkem. Kotník byl oteklý a bolel, ale jinak se chlapci nic nestalo. Byla mu jen zima, byl unavený a vyděšený. Mohl dopadnout mnohem hůř a věděl to. Měl obrovskou radost, když se Richard objevil. Celou cestu domů se ho pevně držel kolem krku.

V lesích se dalo zemřít mnoha způsoby. Richard slyšel o lidech, na které zaútočil divoký kanec či jaguár, nebo které uštkl had. Ale nedokázal si představit, co zabilo Viktorovy muže. Ni-

kdy nic takového neviděl. Věděl, že to nebyli vojáci. Domníval se, že to mohl být někdo ovládající dar magie, kdo k povraždění Viktorových mužů použil jakousi děsivou moc, ale měl pocit, že to není správné vysvětlení.

Uvědomil si, že o neznámém pachateli uvažuje jako o jakési stvůře.

Ať už ty muže zabilo cokoliv, bylo nutné učinit bezpečnostní opatření. Richard vedl ostatní podél úzkého potoka, dokud se neocitli dostatečně daleko od místa jatek. Postupovali proti proudu a potom dál od vody přes terén, na kterém nezanechali mnoho stop. Několikrát během dne je vedl přes kamenitou zemi nebo skrze vodu, takže i zkušený stopař by měl potíže je sledovat a zabralo by mu to mnoho času. Také přístřešek, který si stavěli, měl co nejvíce splynout s okolním lesem. Bude těžké ho objevit, pokud někdo neprojde dostatečně blízko.

Viktor přitáhl plnou náruč balzových větví a položil ji Richardovi k nohám. „Budeš potřebovat ještě další?“

Richard špičkou boty rozhrnul hromadu, aby odhadl, kolik větví to asi je. „Ne, myslím, že tyhle větve s těmi, které přináší Nicci, budou stačit.“

Nicci složila svůj náklad vedle větví, které přinesl Viktor. Richardovi připadal pohled na Nicci vykonávající tuto práci poněkud zvláštní. I když tahala náruče větví, vypadala při tom královsky. Cara byla také neuvěřitelně krásná žena, ale v lese a při stavbě přístřešku vypadala mnohem přirozeněji, zdála se k této práci stvořená - stejně jako k rozbíjení hlav Richardových nepřátel. Zdálo se, že Nicci a podobná práce k sobě nejdou moc dohromady. Jako by si měla každou chvíli stěžovat, že si zašpiní ruce, ale nikdy nic takového neudělala. Vždycky se ochotně pustila do všeho, o co ji Richard požádal, jen se zdálo, že tady v lese, při stavbě provizorního přístřešku, není její místo. Její vznešené chování, které ji neopustilo ani při tahání dříví, ten dojem ještě zvýrazňovalo.

Teď, když přitáhla všechny větve, které Richard potřeboval, postavila se mlčky pod strom, objímala se rukama a chvěla zimou. Také Richard měl konečky prstů znecitlivělé chladem a rychle

vplétal zbývající větve do konstrukce přístřešku. Všiml si, že i Cara čas od času ustane v práci a strčí si dlaně do podpaždí. Jen Viktor nevypadal, že by mu byla zima. Možná ho práce u kovářské výhně zahřála do zásoby.

„Proč se vy tři nejdete hochu prospat," navrhl Viktor, když vpletl Richard do přístřešku poslední větve. „Jestli proti tomu nic nemáte, vezmu si první hlídku. Nejsem moc ospalý."

Z Viktorova hlasu zaznívalo vztek a Richard tušil, že uplyne ještě hodně času, než bude moci Viktor klidně spát. Chápal hořký smutek, který Viktora tížil. Kovář bude nepochybně během hlídky přemýšlet, co má říci Ferranově matce a příbuzným ostatních mužů.

Richard chápavě položil Viktorovi ruku na rameno. „Nevíme, proti čemu stojíme. Neváhej nás probudit, pokud uvidíš nebo uslyšíš něco neobvyklého. A nezapomeň se nechat vystřídat, aby ses také trochu prospal. Zítra nás čeká dlouhý den a usilovný pochod. Musíme být silní.

Viktor přikývl. Richard se díval, jak kovář zvedá svůj plášť, přehazuje si ho přes ramena a pak s pomocí kořenů a popínavých rostlin šplhá nahoru po skále nad přístřešek, kde bylo ideální místo pro noční hlídku. Richarda napadlo, zda by všechno skončilo jinak, kdyby byl Viktor zůstal se svými muži. Pak si vzpomněl na zpřelámané stromy a hluboké trhliny v zemi způsobené takovou silou, že to zpřevracelo kameny a roztrhalo tlusté kořeny. Vzpomněl si na rozervanou koženou zbroj, rozdrcené kosti, zmrzačená těla, a byl rád, že v době útoku Viktor se svými muži nebyl. Ani těžký palcát třímaný v hněvu mocnou paží mistra kováře by nezastavil to, co vstoupilo na mýtinu.

Nicci přitiskla Richardovi ruku na čelo a zkoušela, jestli nemá horečku. „Musíš si odpočinout. Dnes v noci nebudeš držet hlídku. My tři to zvládneme."

Richard se chtěl přít, ale věděl, že má pravdu. Tohle nebyla bitva, do které by se měl pouštět, a tak to neudělal a místo toho přikývl na souhlas. Cara, která byla zjevně připravená zastat se Nicci, kdyby Richard nesouhlasil, se k nim obrátila zády.

V prohlubující se temnotě okolního lesa náhle zazněl pronikavý drásavý cvrkot, který stále sílil. Teď, když dokončili práci na stavbě přístřešku, mohli takový zvuk jen stěží ignorovat. Jako by celý les ožíval nějakou horečnatou činností. Nicci si toho také povšimla a zarazila se, aby se rozhlédla po okolí.

Pak se zamračila. „Co je to vlastně za zvuk?“

Richard utrhl prázdnou slupku z kmene stromu. Všude po lese byly stromy pokryté bledými nazelenalými lusky velikosti palce.

„Cikády.“ Richard se sám pro sebe usmál a převaloval v dlani prázdnou kůži cikády. „Tohle po nich zbude, když se svléknou.“

Nicci pohlédla na prázdnou slupku v jeho dlani a pak se rozhlédla po okolních stromech. „I když jsem strávila většinu života ve městech, od chvíle, kdy jsem opustila Palác proroků, jsem poznala i kus přírody. Tyhle cikády musí být velice vzácné. Nevzpomínám si, že bych je někdy viděla nebo slyšela.“

„To jsi ani nemohla. Když jsem je viděl naposledy, byl jsem ještě chlapec. Tenhle druh cikád vylézá z podzemí na povrch jen jednou za sedmnáct let. Dnes je první den, kdy se začaly objevovat. Zůstanou na povrchu jen pár týdnů, budou se pářit a klást vajíčka. Pak je dalších sedmnáct let neuvidíme.“

„Opravdu?“ zeptala se Cara a potřásla hlavou. „Každých sedmnáct let?“ Chvíli nad tím přemýšlela a pak se na Richarda zamračila. „Radila bych jim, aby nás nebudily.“

„Vzhledem k jejich množství vytvářejí neuvěřitelný zvuk. Když všechny ty cikády spustí najednou, je v jejich písni občas slyšet zvláštní melodie, která stoupá a klesá a rozléhá se lesem. V nočním tichu se zpočátku může jejich cvrkot zdát ohlušující, ale věř tomu nebo ne, ve skutečnosti tě to ukolébá ke spánku.“

Cara spokojená zjištěním, že hlasitý hmyz nebude budit její svěřence ze spánku, zmizela v přístřešku.

Richard si vzpomněl na svůj úžas, když s ním kdysi Zedd kráčel lesem, ukazoval mu cikády, které se právě objevily, a vyprávěl mu o jejich sedmnáctiletém životním cyklu. Malému Richardovi to připadalo jako zázrak. Zedd mu tehdy řekl, že cikády se znovu objeví, až bude dospělý muž. Richard si vzpomínal, jak se nad tím

tehdy podivoval, a jak si slíbil, že až se cikády znovu objeví, stráví jejich pozorováním více času.

Nad ztrátou dětské nevinnosti pocítil Richard vlnu těžkého smutku. Jako chlapci mu objevení cikád připadalo jako největší zázrak, který si dokázal představit, a čekat sedmnáct let do jejich návratu mu připadalo jako ta největší věc, kterou kdy bude muset dokázat. A teď se cikády vrátily.

A z Richarda je dospělý muž. Odhodil na zem prázdnou slupku.

Richard si svlékl mokrý plášť, jako poslední vlezl do přístřešku a zakryl jej rámem z větví. Hustě propletené větve poněkud tlumily zpěv cikád. Zpěv, který ho pomalu ukolébával ke spánku.

Potěšilo ho zjištění, že jejich přístřešek dobře funguje jako střecha proti dešti. Pod skalním převisem sice nebude teplo, ale aspoň tady zůstane celou noc sucho. Cestovatelé naskládali na studenou zem vrstvu měkkých větví a vytvořili tak z celé podlahy improvizované lůžko. Ale i bez deště byla ve vzduchu veliká vlhkost a mlha. Jejich dech se jim srážel před ústy.

Richarda už dál nebavilo být mokrý. Po práci na přístřešku měl ruce pokryté prachem a špínou z kůry stromů. Prsty se mu lepily k sobě, protože je měl zamazané pryskyřicí. Nevzpomínal si, kdy se naposledy cítil tak mizerně, byl tak provlhlý, unavený a špinavý. Alespoň, že borovicové a balzové větve plnily jejich přístřešek příjemnou vůní.

Zatoužil po horké koupeli. Doufal, že Kahlan je teplo, je v suchu a nezraněná.

Ačkoliv byl unavený a zpěv cikád ho ukolébával ke spánku, chtěl se ještě dozvědět jisté věci. Pálily ho otázky mnohem důležitější než spánek nebo jeho chlapecký úžas.

Potřeboval zjistit, kolik toho Nicci ví o tom, co zabilo Viktorovy muže. Bylo tady příliš mnoho pojítek, než aby je mohl ignorovat. Útok přišel blízko místa, kde Richard, Kahlan a Cara před pár dny tábořili. Co však bylo důležitější, ať už Viktorovy muže zabilo cokoliv, nezanechalo to žádné stopy, alespoň ne takové, které by během krátkého průzkumu dokázal najít. A kromě jedno-

ho odkopnutého kamene, Richard nedokázal nalézt stopy ani po Kahlan a jejím únosci.

Než se uloží ke spánku, hodlal od Nicci vyzvědět, co o tajemném zabijákovi ví.

Kapitola osmá

Richard rozvázal kožené šňůry, které u batohu přidržovaly stočené pokrývky. Rozložil je v úzkém prostoru mezi lůžky Nicci a Cary.

„Nicci, na tom místě, kde zemřeli Viktorovi muži jsi řekla, že to bylo krvavé šílenství.“ Zády se opřel o skálu pod převisem. „Jak jsi to myslela?“

Nicci se pomalu posadila na pokrývku napravo od něj. „To, co jsme viděli, nebylo obyčejné zabíjení. Není to snad zjevné?“

V tom měla Nicci pravdu. Richard nikdy nespatřil bitevní scénu, ze které by tak čišela zuřivost útočníka. Tušil však, že o tom Nicci ví mnohem víc.

Cara se posadila nalevo od něj. „Pochybuji, že o tom ví, to ti říkám rovnou,“ podotkla k Nicci.

Richard vrhl na Mord-Sithu a pak na čarodějku nedůvěřivý pohled. „Ví o čem?“

Nicci si prsty prohrábla své mokré vlasy a odhodila si z tváře neposlušný pramen. Vypadala trochu udiveně. „Řekl jsi, že jsi dostal dopis, který jsem ti poslala.“

„Dostal.“ Od té doby uplynul již nějaký čas. Navzdory únavě a starostem pokusil se vzpomenout si, co Niccin dopis obsahoval - cosi o tom, že Jagang přetváří lidi ve zbraně. „Tvůj dopis nám neocenitelně pomohl, když jsme se snažili pochopit, co se tehdy dělo. A velice oceňuji tvé varování ohledně Jagangova temného záměru tvořit zbraně z lidí vládnoucích darem; Nicholas představoval pěkně ošklivou ukázku jeho práce.“

„Nicholas.“ Nicci to jméno doslova vyplivla a pak si přehodila pokrývku kolem ramen. „To je jen blecha ve vlčím kožichu.“

Jestli byl Nicholas blecha, Richard doufal, že nikdy nenarazí na vlka. Nicholas byl čaroděj, kterého Sestry Temnot přetvořily tak, aby měl nadlidské vlastnosti. Mnozí to považovali za ztracené umění a někteří říkali, že je to zcela nemožné, protože k tomu bylo nutné vyvolat jak aditivní, tak i subtraktivní magii. A do Richardova narození se celé tisíce let nenarodil nikdo, kdo by vládl darem subtraktivní magie. Bylo však několik takových, kteří se jejímu tajemství naučili.

Někteří ten dar neobdrželi při narození, ale dokázali jej získat. Právě Darken Rahl byl příkladem. Říkalo se, že od Strážce podsvětí získal výměnou za čisté duše dětí mnoho temných darů, včetně schopnosti používat subtraktivní magii.

Richard se domníval, že i první Sestry Temnot získaly znalosti o používaní subtraktivní magie až poté, co se odevzdaly do moci Strážce. Pak znalosti o tomto daru předávaly svým učednicím.

Když padl Palác proroků, Jagang zajal mnoho světlých i temných Sester. Ale jejich počet ubýval. Podle toho, co se Richard dozvěděl, patřilo mezi schopnosti snového cestovatele vstoupit do kterékoliv části mysli libovolného člověka a tak ho ovládnout. Snový cestovatel dokázal číst i ta největší tajemství, neexistovalo před ním soukromí, nebylo před ním ochrany. Ani to nejtajnější zákoutí lidské duše před ním nemohlo zůstat ukryto. A co bylo horší, oběť si nikdy nebyla jistá, zda Jagang zrovna teď nečte její myšlenky a neodhaluje její nejtajnější přání a touhy.

Nicci Richardovi vyprávěla, že přítomnost snového cestovatele v mysli dohnala nejednu sestru k šílenství. Richard také věděl, že kvůli schopnosti vstoupit do mysli jiného člověka dokázal Jagang způsobovat druhým strašlivou bolest, a pokud si to přál, mohl je klidně zabít. Jednoduše řečeno, Jagang Sestry naprosto ovládal a dokázal je bez námahy přimět, aby konaly vše co si přál.

Díky starobylé magii, kterou vytvořil jeden z Richardových předků, aby uchránil svůj lid před snovými cestovateli, kterých tehdy bylo víc, byli před jejich schopnostmi chráněni všichni ti, kteří ve starodávném rituálu přísahali věrnost lordu Rahlovi. Kromě schopnosti vládnout magií, Richard zdědil i toto pouto, a s jeho pomocí nyní chránil ty, kteří mu tuto věrnost přísahali. Do

jejich myslí Jagang nemohl vstoupit a zotročit je. Všichni D'Harané věrnost lordu Rahlovi přísahali v tradičním rituálu, ale magické zasvěcení poskytovalo ochranu všem lidem, kteří toto pouto přijali v srdci. Samotná slova přísahy nebyla tak důležitá, jako to, co člověk cítil ve svém nitru.

Anna, matka představená Sester Světla, a Verna, její jmenovaná nástupkyně, se vetřely do tábora Císařského řádu a pokusily se zachránit své zotročené Sestry. Nabídly zajatým Sestrám ochranu lorda Rahla - stačilo, aby v srdci přísahaly věrnost Richardovi, a tím by se mezi nimi vytvořilo magické pouto - ale řada sester měla z Jaganga takový strach, že odmítla nabídku svobody. Ne každý byl ochoten přijmout volnost. Svoboda znamená nejen námahu, ale také riziko. Někteří lidé klamou sami sebe a považují své okovy za ochrannou zbroj.

Nicci kdysi sloužila Řádu, Sestrám Světla, potom Sestrám Temnot a nakonec Jagangovi. Teď už nikoli. Místo toho přijala Richardovu lásku k životu. Její neotřesitelná věrnost Richardovi a tomu, čemu věřil, ji nejen osvobodila ze spárů snového cestovatele, ale sňala z ní také břemeno služby, které nosila celý svůj život. Teď konečně patřila jen sama sobě. Richarda napadlo, že možná právě to je důvodem jejího vznešeného postoje.

„Nečetl jsem ten dopis celý," přiznal Richard. „Než jsem ho stihl dočíst, zaútočili na nás Nicholasovi muži, kteří nás měli zajmout. Už jsem ti o tom říkal - právě tehdy byl zabit Sabar. Během boje spadl dopis do ohně."

Nicci zavrtěla hlavou. „Drazí duchové," zamumlala. „Myslela jsem, že to víš."

Richard byl unavený a téměř mu docházela trpělivost. „Vím co?"

Nicci nechala paže sklouznout kolem boků. Pohlédla na něj ve slábnoucím světle a vydala vyčerpaný vzdech.

„Jagang nalezl způsob, jak využít Sester Temnot, které drží v zajetí, a jak s jejich pomocí přetvářet lidi ve zbraně, jako se to dělalo za časů veliké války. V mnoha ohledech je to brilantní muž. Považuje za svou povinnost neustále se učit. Shromažďuje knihy z

míst, která vyplení. Některé z těch knih jsem viděla. Mezi různými svazky má i starobylé příručky magie z doby veliké války.

Problém je v tom, že je sice snový cestovatel, a v některých oblastech je naprosto brilantní, ale nemá dar, a proto mu ani nerozumí. Neví přesně, co je Han, a jak tato životní síla funguje. Člověk, který neovládá magii, jen těžko takovým věcem porozumí. Ty máš dar, a přesto ani ty mu doopravdy nerozumíš a máš jen nejasné povědomí, jak funguje. Ale protože Jagang neví, jak funguje magie, dožaduje se, aby se věci dělaly jednoduše, protože si je tak vysnil, protože on je veliký císař a přeje si, aby se jeho vize probudily k životu."

Richard si prsty promnul čelo, aby se zbavil špíny. „V tomto ohledu ho nepodceňuj. Je možné, že o tom, co dělá, ví víc, než si uvědomuješ."

„Jak to myslíš?"

„Přiznávám, že toho o magii moc nevím, ale jednu věc jsem se naučil. Na magii lze nahlížet jako na formu umění, a stejně jako v umění i tady lze vymýšlet nové postupy. Skrze umělecký výraz - pro nedostatek lepších termínů - lze vytvořit magii, kterou dosud nikdo neviděl."

Nicci na něj zírala s výrazem užaslé nedůvěry. „Richarde, nevím, kde jsi takovou věc slyšel, ale takhle to prostě nefunguje."

„Já vím, já vím. Kahlan si také myslela, že jsem se úplně zbláznil, když jsem jí to řekl. Vychovali ji čarodějové a ví toho o magii spoustu. Byla si naprosto jistá, že se mýlím. Ale já se nemýlím. Dokázal jsem to. Používal jsem svůj dar novými a originálními způsoby, a díky tomu jsem se dostal z jinak neřešitelných situací."

Nicci na něj hleděla svým typicky zkoumavým pohledem. Náhle si uvědomil proč. Nešlo o to, co řekl o magii. Znovu mluvil o Kahlan. O ženě, která neexistuje a kterou si vysnil. Cařin výraz prozradil její tiché obavy.

„Každopádně," řekl Richard, aby se vrátil k podstatě věci, „to, že Jagang nemá dar, ještě neznamená, že si nemůže věci vysnít - i když se mu zdají jen noční můry - jako Nicholas. Právě díky schopnosti používat dávno známé věci originálním způsobem

lze vytvářet například ty nejnebezpečnější zbraně, proti kterým neexistuje běžná obrana. Myslím, že právě takto přetvářeli čarodějové za starých časů lidi ve zbraně.“

Nicci byla úplně mimo sebe.

„Richarde, magie takhle prostě nefunguje. Nemůžeš si vysnít, cokoli by sis přál. I magie se řídí zákony přírody, stejně jako ostatní věci na světě. Pouhé přání nenařeže ze stromů prkna. Musíš strom nasekat do požadované formy. Pokud chceš dům, nestačí si jen přát, aby se cihly a trámy naskládaly samy na sebe a vytvořily tak obydlí. Musíš použít ruce, abys tu stavbu vytvořil.“

Richard se k čarodějce naklonil. „Ano, ale je to právě lidská představivost, díky které jsou tyto konkrétní činnosti nejen možné, ale účinné. Většina stavitelů uvažuje jen v rámci domu nebo stodoly; dělají to, co už bylo uděláno dřív prostě proto, že to takhle funguje. Většinou nechtějí přemýšlet, nechtějí využívat svou představivost. Sami sebe omezují a opakují to, co dělali jejich předci. Přitom se vymlouvají, že to takhle musí dělat, protože to tak dělaly i nesčetné generace před nimi a jinak to nejde. A s magií je to stejné - lidé obdaření darem prostě opakují to, co už bylo uděláno, a věří, že to tak musí dělat, protože jinak to prostě není možné. A to je jejich jediné ospravedlnění.

Předtím než lze postavit velkolepý palác, musí nejdřív přijít někdo dostatečně odvážný a nadaný představivostí, aby ho dokázal vymyslet. Palác sám od sebe nevyraší ze země k překvapení všech, zatímco se lidé pokoušejí postavit stodolu. Jen smělé používání představivosti může naše sny uvést v realitu.

A to, že díky aktu tvůrčí představivosti vznikne palác, ještě neznamená, že dojde k porušení přírodních zákonů. Právě naopak. Osoba, která si představuje velkolepý palác a chce ho postavit, musí dokonale znát povahu věcí, ze kterých ho postaví. V opačném případě se palác zřítí. Musí znát povahu stavebních materiálů lépe než člověk, který staví prostou stodolu. Nejde o to, přát si něco, co překračuje zákony přírody. Jde o to umět originálně myslet právě na základě těchto přírodních zákonů.

Vyrostl jsem v lesích kolem Hartlandu a nikdy jsem palác neviděl.“ Richard roztáhl ruce, jako by chtěl naznačit, kolik nového

poznal od chvíle, kdy opustil svůj domov. „Nikdy jsem si nedokázal představit, že něco takového existuje, dokud jsem neuviděl hrad Tamarang, Pevnost čarodějů, Palác zpovědníků v Aydindrilu nebo Palác lidu v D'Haře. Ani mě nenapadlo, že by taková místa vůbec mohla existovat. Přesahovala hranice mé tehdejší zkušenosti.

A přestože mě samotného nikdy nenapadlo, že by taková místa mohla vzniknout, jiní lidé je vymysleli a postavili. Myslím, že jednou z důležitých funkcí velkolepých výtvorů je, že inspirují ostatní lidi.“

Nicci vypadala nejen zaujatá jeho vysvětlováním, ale navíc se zdálo, že o jeho slovech s vážným zájmem přemýšlí. „Chceš tedy říci, že umělecká forma dokáže utvářet i tak složité věci, jako je fungování magie?“

Richard se usmál. „Nicci, nedokázala jsi pochopit důležitost života, dokud jsem v Altur'Rangu nevytvořil sochu. Když jsi uviděla to pojetí v hmatatelném tvaru, byla jsi konečně schopná dát si dohromady všechny věci, které ses během života naučila, a pochopit jejich význam. Umělecký výtvor se dotkl tvé duše. Proto říkám, že důležitou funkcí uměleckých děl je inspirace ostatních.

Protože tebe to inspirovalo krásou života a lidskou ušlechtilostí, rozhodla ses jednat tak, aby ses osvobodila. A to bylo něco, co jsi až do té chvíle nepovažovala za možné. Protože i obyvatelé Altur'Rangu v té soše viděli, co by mohlo a mělo být, dokázali se postavit tyranii, která sužovala jejich životy. A nedokázal jsem to tím, že bych kopíroval ostatní sochy, dělal to, co byla běžná sochařská norma ve Starém světě, ve kterém se člověk zobrazuje jako slabý a hloupý. Dokázal jsem to díky představě krásy a vizi ušlechtilosti, které při sochání vedly mé ruce.

A přitom jsem neporušil žádné přírodní zákony, neudělal jsem nic, co by bylo proti povaze mramoru, se kterým jsem pracoval. Místo toho jsem kámen využil k tomu, abych dokázal něco jiného, co ostatní normálně dělali. Studoval jsem vlastnosti kamene, učil jsem se, jak jej opracovávat, a snažil jsem se pochopit, co všechno s ním mohu dokázat, abych uvedl v život to, co jsem si představoval. Viktor mi vyrobil ty nejlepší nástroje, díky kterým

jsem se mohl pustit do práce tak, jak jsem potřeboval. Tímto způsobem jsem přivedl na svět to, co jsem chtěl vytvořit a co dosud nikdo neudělal.

Myslím, že magie takhle také může fungovat. Věřím, že takové originální nápady hrály svou roli ve způsobu, jakým byly kdysi lidé přetvářeni ve zbraně. Koneckonců, když tyto zbraně vznikly, byly účinné z velké části proto, že byly originální, protože dosud nikoho nenapadlo je vyrobit, ani je nikdo neviděl. V mnoha případech musela druhá z válčících stran vytvořit také úplně nové věci z magie, pomocí kterých se těmto zbraním dokázala ubránit. Často se podařilo tyto zbraně zneutralizovat objevením magie, která proti nim fungovala, a na druhé straně začal vzápětí někdo pracovat na tom, aby vymyslel nějakou novou hrůzu. Kdyby kreativní používání magie nebylo možné, jak by mohli staří čarodějové s její pomocí vytvářet zbraně? Nemůžeš přece tvrdit, že tyto znalosti získali z knih nebo z minulých zkušeností. Kde a jak by tyto zbraně vznikly, nebýt originálního nápadu? Někdo musel používat magii tvůrčím způsobem.

Myslím, že právě tohle dělá Jagang s magií. Studoval něco z toho, co bylo dokázáno ve velké válce. Dozvěděl se, jaké zbraně byly vytvořeny, a poučil se z toho. Občas třeba přikáže, aby jeho čarodějové znovu vyrobili to, co už kdysi existovalo. Tak tomu bylo v případě Nicholase. Ale myslím, že v jiných případech si prostě představuje něco, co tady ještě nebylo, a s pomocí těch, kteří ovládají magii, mění své sny ve skutečnost.

Při této tvůrčí činnosti není nejpozoruhodnějším aspektem samotná práce, ale původní myšlenka, která stojí na začátku. Tesaře a pokrývače, kteří stavějí domy a stodoly, lze přece najmout i na stavbu paláce. Ale jejich práce není na stavbě paláce tím nejpozoruhodnějším. Tím nejdůležitějším je prvotní vize a nápad, díky kterému ti tesaři a pokrývači věděli, co mají dělat.“

Nicci soustředěně přikývla a pomalu zvažovala jeho slova. „Vidím, že to, co říkáš není tak šílené, jak jsem si nejprve myslela. S tímto způsobem uvažování jsem se dosud nikdy nesetkala. Musím přemýšlet o všech možnostech, které z toho plynou. Možná jsi první, kdo doopravdy chápe, co Jagang plánuje - možná jsi

přišel na tajemství výtvorů dávných čarodějů. Vysvětlovalo by to spoustu věcí, které jsem sama dosud nechápala.“

Nicci mluvila s respektem, jako by se setkala s myšlenkou, která pro ni byla úplně nová, ale kterou plně pochopila. Nikdo, s kým Richard dosud hovořil o svých nápadech, na ně nenahlížel s takovým pochopením. Tohle bylo poprvé, kdy někdo skutečně pochopil, o co Richardovi jde.

„No, já jsem se musel s Jagangovými výtvory vypořádat,“ řekl. „Jak jsem poznamenal, Nicholas nám způsobil spoustu problémů.“

V matném světle studovala Nicci jeho tvář.

„Richarde, z toho, co jsem dokázala zjistit, nebyl Nicholas Jagangovým skutečným cílem,“ řekla tiše. „Nicholas byl jen rozcvička.“

„Rozcvička!“ Richard potřásl hlavou. „Já nevím, Nicci. Nejsem si tím tak jistý. Nicholas byl děsivý nepřítel. Nemáš tušení, kolik námahy stálo ho porazit.“

„Nicci pokrčila rameny. „Ale tys ho porazil.“

Richard na ni užasle pohlédl. „Ty to říkáš, jako by Nicholas byl jen nepatrná překážka. Mýlíš se. Říkám ti, byl to děsivý výtvor a málem nás zabil.“

Nicci pomalu zavrtěla hlavou. „A já ti říkám, že ať byl Nicholas děsivý jak chtěl, nebyl zdaleka konečným cílem Jagangovy snahy. Řekl jsi mi, abych snového cestovatele nebrala na lehkou váhu - tak teď nedělej stejnou chybu. Jagang nikdy nepovažoval Nicholase za tvého rovnocenného soupeře.

To, co říkáš o důležitosti představivosti v procesu vytváření nových věcí vlastně dává smysl, obzvláště v tomto případě. Dokonce se tím pár věd vysvětlí. Z toho mála, co jsem byla schopná se dozvědět usuzuji, že Nicholas byl od začátku zamýšlen jen jako pomocník, který měl rozšířit schopnosti Sester, jimž Jagang přidělil úkol vytvářet zbraně. Nicholas nebyl Jagangovým cílem. Byl pouhým cvičením na cestě k tomuto cíli.

A protože počty Sester, které má k dispozici, klesají, přidělil výsledku tohoto cvičení úkol, kterým by jinak pověřil některou ze

Sester. I tak se ale zdá, že má dostatek poddaných, kteří ovládají dar a kteří pro něho mohou tvořit zbraně.“

Richard cítil, jak mu naskakuje husí kůže, neboť si začínal uvědomovat plný dosah toho, co mu Nicci říká.

„Chceš říci, že vytvoření Nicholase bylo, jako by Jagang přikázal svým stavitelům postavit dům, aby se procvičili, než se pustí do stavby něčeho mnohem komplikovanějšího, jako je třeba palác?“

Nicci na něj pohlédla a usmála se. „Ano, to je přesně ono.“

„Ale on poslal Nicholase s vojáky, aby vládl zemi, nejen aby nás zajal.“

„To byla jen shoda okolností. Jagang testoval, jak moc se jeho nově vytvořená zbraň osvědčí. Že Nicholas splní jeho očekávání, doopravdy nečekal. Císař tě sice nenávidí, protože zdržuješ jeho postup v Novém světě, možná tě nepovažuje za vhodného soupeře, může si o tobě myslet, že jsi bezectný pohan, pro kterého je smrt příliš dobrá, ale je natolik chytrý, aby dokázal ocenit rozsah tvých schopností. Stejně jako když ty jsi poslal toho zajatého vojáka, aby zavraždil Jaganga. Nečekal jsi, že osamělý voják uspěje v obtížném úkolu, který spočívá v zavraždění dokonale chráněného císaře. Ten voják pro tebe neměl cenu, a protože sis myslel, že existuje alespoň malá šance, že uspěje, poslal jsi ho na výpravu a ty jsi zatím pracoval na něčem, co bude mít větší naději na úspěch. A když byl ten voják zabit, nijak ti to nevadilo, protože jsi nic víc ani nečekal.

S Nicholasem to bylo stejné. Byl výsledkem cvičení na cestě k něčemu mnohem většímu. Nebyl pro Jaganga příliš cenný, a tak ho tímto způsobem využil. Stejně by ho dříve či později musel zabít. Kdyby Nicholas uspěl, získal by Jagang vítězství, ale tím, že jsi ho zabil, jsi mu vlastně prokázal službu.“

Richard si rukou prohrábl vlasy. Cítil, jak ho zavalují všechny možné důsledky. Kritizoval Nicci za to, že není schopná vidět celkový obraz věcí, a on se přitom provinil tím samým.

„Co může Jagang vyvolat, aby to bylo horší než Nicholas,“ zeptal se jí.

Rozhostilo se ticho, které naplnil jen hlasitý zpěv cikád.

„Věřím, že už pokročil mnohem dál a že své mistrovské dílo již vytvořil," řekla Nicci s tichou sebejistotou. Přitáhla si pokrývku pevněji kolem ramen. „Myslím, že právě tomu čelili naši muži v lese."

V prohlubující se temnotě pozoroval Richard její výraz. „Co víš o tom, co Jagang udělal?"

„Vím toho jen málo," přiznala Nicci. Jen pár slov, které mi zašeptala má bývalá Sestra, když se vydávala na cestu."

„Na cestu?"

„Do světa mrtvých."

Podle tónu jejího hlasu a způsobu, jakým hleděla do prázdna, Richard usoudil, že se raději nebude ptát na podrobnosti. „A co ti teda řekla?"

Nicci ze sebe vydala unavený povzdech. „Že Jagang cosi tvoří z životů zajatců i dobrovolníků. Někteří z mladých čarodějů si ve skutečnosti myslí, že se obětují pro vyšší dobro." Nad takovým smutným omylem potřásla Nicci hlavou. „Právě ta Sestra mi řekla, že Nicholas byl jen stupínek na cestě ke skutečnému a ušlechtilému cíli jeho excelence císaře Jaganga." Nicci vzhlédla, aby se ujistila, že Richard dává pozor. „Řekla mi, že Jagang se nachází na prahu stvoření bytosti, která je podobná čemusi ze starých knih, ale která je mnohem lepší, mnohem nebezpečnější a neporazitelná."

Richard cítil, jak ho obchází hrůza. „Bytost? Jaký druh bytosti?"

„Stvůra. Neporazitelná stvůra."

Richard ztěžka polkl. Slovo stvůra mu v této souvislosti připadalo obzvláště děsivé. „A co ta bytost dokáže? Zjistila jsi to? Jaká je její podstata?"

Z nějakého důvodu se nedokázal přimět, aby vyslovil slovo stvůra, jako by se bál, že když je řekne nahlas, přivolá tu strašlivou bytost z okolní temnoty.

Nicci znepokojeně odvrátila zrak. „Když ta Sestra klouzala do náruče smrti, usmála se jako samotný Strážce s plnou hrstí čerstvých duší a řekla: ‚Jakmile Richard Rahl použije svou moc, stvů-

ra ho konečně pozná. Pak ho najde a zabije ho. Jeho život, stejně jako můj, je konečně u konce'.“

Richard překvapeně zamrkal. „Řekla ještě něco?“

Nicci zavrtěla hlavou. „V tu chvíli se zkroutila ve smrtelné křeči a zemřela. V místnosti se setmělo, jak si Strážce vzal její duši, podle smlouvy, kterou s ním kdysi uzavřela.

Znepokojuje mě jedna věc. Nevím, jak nás ta stvůra našla. Přesto si nemyslím, že naše situace je tak zoufalá, jak možná vypadá. Nemáme žádný přesvědčivý důkaz, že to, co zabilo naše muže, byla Jagangova stvůra. Koneckonců, ty jsi svou moc nepoužil, takže tě nemohla najít.“

Richard sklopil zrak. „Když na nás zaútočili vojáci,“ řekl tichým hlasem a přejel si rukou přes oči, „použil jsem svůj dar k odražení šípů. S tím posledním šípem jsem ale neměl příliš štěstí.“

„Lorde Rahle, myslím, že to není pravda,“ řekla Cara. „Myslím, že ty šípy jsi odrážel mečem.“

„Ty jsi tam v tu chvíli nebyla, takže jsi neviděla, co se děje,“ řekl Richard a zachmuřeně potřásl hlavou. „Mečem jsem bojoval s vojáky; nemohl jsem s ním ještě odrážet tucty šípů. Ty jsem odrážel s pomocí svého daru.“

Nicci se teď napřímila. „Ty jsi použil svůj dar? Jak jsi ho vyvolal?“

Richard mimoděk pokrčil rameny. I on si přál, aby o tom věděl víc. „Myslím, že jsem ho prostě potřeboval. Neměl jsem tušení, že budu zodpovědný za...“

Jemně se dotkla jeho paže. „Nedávej si to zbytečně za vinu. Nemohl jsi to vědět. Kdyby jsi nepoužil svůj dar, zemřel bys. Jednal jsi tak, abys zachránil svůj život. O té stvůře jsi neměl tušení. Navíc si myslím, že za to nejsi zodpovědný jen ty sám.“

Richard se na ni zamračil. „Jak to myslíš?“

Nicci se opřela o kamennou stěnu. „Obávám se, že i já jsem přispěla k tomu, aby nás ta stvůra našla.“

„Ty? Ale jak?“

„Použila jsem subtraktivní magii, abych zastavila vnitřní krvácení a zbavila tě krve, která do tebe vytekla. I když mi o tom umírající Sestra neřekla nic konkrétního, mám takový nejasný

pocit, že ta bytost je spojena s podsvětím. Pokud je to tak, mohla jsem mu při tvém léčení pomocí subtraktivní magie dát doslova ochutnat tvou krev.“

„Udělala jsi správnou věc,“ řekla Cara. „Udělala jsi to jediné, co jsi mohla. Kdybys nechala lorda Rahla zemřít, Jagang by dostal vše, po čem touží.“

Nicci jí přikývnutím poděkovala.

Richard, který až dosud zadržoval dech, teď vydechl. „Co ještě mi můžeš říct o té bytosti?“

„Obávám se, že už nic podstatného. Sestra mi ještě řekla, že Sestry, které experimentovaly s přetvářením lidí ve zbraně, vytvořily nejprve Nicholase, aby si ujasnily některé detaily celého procesu, a vzápětí se vrhly na svou hlavní práci. Ale i při Nicholasově vyvolání některé z nich zemřely - a protože jich zemřelo už tolik, Jagang si nemůže dovolit Sestrami plýtvat. Použil všechny, které mu zbyly, dokud jich bylo ještě dost, aby dosáhl svého cíle. Vytvořit stvůru bylo zjevně mnohem složitější a těžší, než vytvořit Nicholase, ale dozvěděla jsem se, že to stálo za to. Domnívám se, že přikázal, aby se během celého procesu používaly zkratky zahrnující podsvětí.

Pokud máme s tou stvůrou bojovat, musíme o ní zjistit vše, co se dá. A musíme to zjistit dřív, než nás dostihne. Podle toho, co se stalo s našimi muži myslím, že nemáme moc času.“

Richard věděl, že Nicci jde ještě o něco jiného, co neřekla nahlas. Chtěla, aby zapomněl na to, co považovala za nesmyslné sny o Kahlan, a aby upřel veškerou svou vůli a úsilí na boj s Jagangovým nebezpečným výtvorem.

„Musím najít Kahlan,“ řekl tichým tónem, kterým chtěl sám sobě dodat odvahu a rozhodnost.

„Když budeš mrtvý, moc toho neuděláš,“ řekla Nicci.

Richard si přes hlavu stáhl bandalír. Opřel vyleštěnou plochu s mečem pravdy o kamennou stěnu.

„Podívej, vždyť ani nevíme jistě, zda to, co zabilo Viktorovy muže je skutečně stvůra, o které mluvíš.“

„Co tím myslíš,“ zeptala se ho Nicci.

„No, pokud mě to dokáže najít, když použiji svůj dar, proč to zaútočilo na ty muže? Jistě, právě na tom místě jsem použil své schopnosti, ale útok stvůry se odehrál až po třech dnech. Pokud mě stvůra měla poznat ve chvíli, kdy použiji svou moc, proč zaútočila na někoho jiného?“

„Možná si prostě myslela, že jste mezi nimi,“ navrhla Cara.

Nicci přikývla. „Cara může mít pravdu.“

„Možná,“ řekl Richard. „Ale pokud mě ta věc poznala podle toho, že jsem použil dar, a navíc kvůli Nicci ochutnala mou krev, proč nepoznala, že nejsem mezi těmi muži?“

Nicci pokrčila rameny. „Já nevím. Může to být tak, že když použiješ svůj dar, přivoláš ji jen do oblasti, kde jsi ho použil, a jakmile přestaneš využívat magii, ta stvůra je vůči tobě slepá. Možná se tak rozzuřila, že tě těsně minula, že propadla vražednému šílenství a zahubila každého, na koho narazila. Kdyby tomu tak bylo, předpokládám, že i když je tak blízko, dokáže tě najít jen tehdy, když znovu použiješ svůj dar.“

„Ale ta Sestra přece řekla, že mě pozná, jakmile použiji dar. To nezní, jakože bych ho musel použít znovu, aby mě našla.“

„Možná že tě skutečně zná,“ řekla Nicci. „Ale možná tě ještě musí najít. Je možné, že když tě teď zná, stačí, abys znovu použil svůj dar, a ona zaútočí.“

To byla děsivá ukázka logiky. „Myslím, že je dobře, že na svém daru nejsem závislý.“

„Musíš nás nechat, abychom tě chránili,“ řekla Cara. „Myslím, že by ses měl vyhýbat všemu, co tě může třeba i jen náhodou přimět k tomu, abys použil magii.“

„Obávám se, že s Carou musím souhlasit,“ řekla Nicci. „Nejsem si jistá tím, že ta stvůra skutečně ochutnala tvou krev, ale vím, co mi prozradila má bývalá Sestra - najde tě, použiješ-li svůj dar. Dokud tě ta stvůra pronásleduje, a dokud o ní nezjistíme co nejvíc a nepřijdeme na způsob, jak se s ní vypořádat, nesmíš svůj dar za žádných okolností používat.“

Richard s přikývnutím souhlasil. Nevěděl, zda je něco takového možné. Nevěděl, jak svůj dar přivolat, a nebyl si jistý, že zná způsob, jak ho potlačit. Jeho dar se probouzel s hněvem a reagoval

na určitý druh potřeby. Richard nevěděl o žádných konkrétních podmínkách, které probouzely jeho schopnosti. Zkrátka se to stávalo. I když teorie o tom, že by neměl používat svůj dar dávala smysl. Richard neměl jistotu, zda dokáže ovládat své schopnosti natolik, aby je v případě nutnosti mohl potlačit.

Napadla ho další děsivá myšlenka. Bylo možné, že ho ta stvůra už našla, přesně věděla, kde se nachází, a zabila Viktorovy muže jen proto, že toužila po krvi. Podle toho, co věděl, mohla teď klidně číhat někde v lese, pozorovat ho, využívat zpěv cikád, aby zakryla dusot svých kroků a mohla se pomalu blížit k jejich přístřešku.

Nicci ho ve slábnoucím světle pozorovala. Když z jeho tváře vyčetla, že zvažuje ty nejhorší varianty, natáhla ruku dlaní dopředu a přitiskla mu ji na čelo.

„Bude lepší, když si trochu odpočineme," prohlásila, když ruku stáhla. Třeseš se zimou. Obávám se, že ve stavu, v jakém jsi, u tebe může brzy propuknout horečka. Lehni si. Budeme se navzájem udržovat v teple. Ale nejprve se osušíš, jinak se nikdy pořádně nezahřeješ.

Cara se přes Richarda naklonila k Nicci. „Jak ho chceš usušit bez ohně?"

Nicci jen pokynula rukou. „Oba dva si lehněte na záda."

Richard si lehl a Cara také váhavě uposlechla. Nicci se nad nimi sklonila a natáhla ruce těsně nad jejich čela. Richard cítil jemné dotyky magie, ale nebyl to tak nepříjemný pocit jako naposledy. Viděl, že nad Carou se tvoří slabá záře. Richardovi připadalo ještě daleko pozoruhodnější, že Nicci Caře natolik věří, že je ochotna na ni použít magii. Působit magií na Mord-Sithu znamenalo dát jí možnost tuto magii převzít a s její pomocí ovládnout osobu, která tuto magii vyvolala. A přinejmenším stejně pozoruhodné Richardovi připadala to, že Cara svolila, aby na ní Nicci prováděla své čáry. To znamenalo, že také ona léčitelce bezvýhradně důvěřuje. Mord-Sithy neměly magii rády.

Nicciny ruce pomalu klesaly nad jejich těly. Ve chvíli, kdy léčitelka přesunula své ruce až k jejich nohám, Richard si uvědo-

mil, že se cítí suchý. Přejel si rukou přes košili, potom přes kalhoty a zjistil, že jeho oděv už skutečně není mokrý.

„Tak co vy na to?“ zeptala se Nicci.

Cara si odfrkla. „Raději bych byla promočená.“

Nicci pozdvihla obočí. „Jestli chceš, mohu to zařídit.“

Cara zmlkla a objala se pažemi, aby se zahřála. Nicci měla radost, když viděla, jak je Richard spokojený, a stejným způsobem se také začala sušit. Pohybovala oběma rukama podél šatů, jako by vytlačovala vodu pryč.

Když skončila, třásla se a zuby jí cvakaly, ale byla suchá stejně jako její černé šaty.

Richard dostal strach, že se Nicci příliš vyčerpala a může omdlít. Vstal a jemně jí sevřel paži. „Jsi v pořádku?“

„Jsem jen vyčerpaná,“ přiznala. „Kromě toho, že jsem tě léčila a dnes jsme celý den strávili na cestě, jsem se již celé dny skoro nevyspala. Obávám se, že se ve mně hromadí únava. Tahle trocha magie mi vzala zbývající sílu a teplo. Prostě se potřebuji trochu prospat, to je všechno. Ale i když si to neuvědomuješ, Richarde, ty to potřebuješ ještě víc. Běž si hned lehnout a spát. Prosím. Pokud budeme ležet u sebe, můžeme se navzájem zahřívat.“

Richard byl suchý, ale unavený, a stále mu byla zima. Zachumlal se do pokrývky. Nicci měla pravdu. Richard potřeboval odpočinek. Nemůže pomoci Kahlan, pokud nebude odpočatý.

Cara se bez zaváhání přitiskla k jeho levému boku a Nicci se k Richardovi přitiskla z druhé strany, aby se navzájem zahřáli. Teplo bylo úlevné. Richard si neuvědomil, jaká je mu zima, dokud se k sobě všichni tři nezačali tisknout. Podle toho, jak se cítil, poznal, že Nicci měla pravdu a že ještě není plně zotaven. Alespoň, že potřeboval jen spánek a nikoliv magii.

„Myslíš, že ta stvůra mohla unést Kahlan, aby dostala mě?“ zeptal se ve tmě a tichu, které v přístřešku vládly.

Nicci si dala s odpovědí načas. „Takové stvoření nepotřebuje žádné složité metody, aby se k tobě dostalo, Richarde. Podle toho, co říkala Sestra, a tomu, co jsem udělala, tě stvůra dokáže najít. K tomu všemu jsi ještě použil svůj dar. A protože Viktorovy muži jsou mrtví, obávám se, že už tě našla.“

Richard cítil, jak se ho zmocňuje pocit viny. Nebýt jeho, ti muži by byli ještě naživu.

Nedokázal polknout knedlík, který měl v krku. Přál si, aby existoval nějaký způsob, jak vše odčinit. Jak mrtvým vrátit jejich životy a jejich budoucnost.

„Lorde Rahle?“ zašeptala Cara. „Ráda bych se ti k něčemu přiznala, pokud odpřísáhneš, že to nebudeš nikdy opakovat.“

Richard od ní tak podivnou žádost nikdy neslyšel. „Dobrá. K čemu se mi chceš přiznat?“

Chvíli trvalo, než odpověděla, a když se tak stalo, promluvila tiše, že by ji neslyšel, kdyby u něj nebyla tak blízko. „Bojím se.“

Richard téměř v rozporu se svým zdravým rozumem zvedl paži, objal ji kolem ramen a přitiskl k sobě. „Neboj se. Ta stvůra jde po mně, ne po tobě.“

Zvedla hlavu a zamračila se na něj. „To je právě důvod, proč se bojím. Když jsem viděla co ta stvůra udělala našim mužům, začínám mít strach, že jde po tobě, a že není nic, co bych mohla udělat pro tvoji ochranu.“

„Ach tak,“ řekl Richard. „No, jestli ti to pomůže, toho se bojím také.“

Cara si položila hlavu na jeho rameno a spokojeně zůstala v objetí jeho paže. Zpěv cikád, který zněl ze všech stran, způsobil, že se Richard začal cítit zranitelný. Sedmnáctiletý životní cyklus byl nevyhnutelný, neúprosný a nezastavitelný.

Stejně jako Jagangova stvůra. Jak se má před něčím takovým ukrýt?

„Pověz mi,“ začala Nicci, která se zjevně pokoušela odlehčit pochmurnou náladu v přístřešku, „kde jsi potkal tu ženu z tvých snů?“

Richard nevěděl, jestli se Nicci pokouší svou otázku zjemnit trochou humoru, nebo jestli je sarkastická. Kdyby ji dobře neznal, myslel by si, že to znělo trochu žárlivě.

Zahleděl se do tmy a myšlenkami zalétl zpátky k tomu dni. „Byl jsem v lesích a hledal jsem důkazy, kdo zabil mého otce - muže, kterého jsem celý svůj život za otce považoval, George

Cyphera, muže, který mě vychoval. Tehdy jsem spatřil Kahlan kráčející podél jezera Trunt.

Sledovali ji čtyři muži. Byli to vrazi, které vyslal Darken Rahl, aby ji zabili. Darken Rahl zabil všechny ostatní zpovědníky. Ona je poslední."

„Takže jsi ji zachránil?" zeptala se Cara.

„Pomohl jsem jí. Společně jsme dokázali vrahy zlikvidovat.

Přišla do Západozemí, neboť hledala dávno ztraceného čaroděje. Posléze se ukázalo, že tím velkým čarodějem, kterého chtěla najít, je Zedd - stále ještě zastával úřad čaroděje prvního řádu, přestože se vzdal Středozemí a prchl do Západozemí dřív, než jsem se narodil. Celou tu dobu, co jsem vyrůstal, jsem neměl ani potuchy, že Zedd je čaroděj a k tomu ještě můj dědeček. Znal jsem ho jen jako svého nejlepšího přítele na celém světě."

Cítil, jak na něj Nicci hledí, a vnímal její teplý hebký dech na líci. „K čemu toho velkého čaroděje potřebovala?"

„Darken Rahl vložil do hry schránky Ordenu. To byla pro všechny ta nejhorší noční můra." Richard si jasně vzpomínal na svůj děs, když se tu novinu doslechl. „Musel být zastaven dřív, než otevře správnou krabici. Kahlan byla vyslána, aby požádala dávno ztraceného čaroděje prvního řádu, aby jmenoval hledače. Od prvního dne, kdy jsem ji uviděl u jezera Trunt, už můj život nikdy nebyl stejný."

Rozhostilo se ticho, které porušila otázkou až Cara. „Takže to byla láska na první pohled?"

Obě si dělaly legraci, snažily se odvést jeho myšlenky pryč od mužů povražděných Jagangovou stvůrou. Stvůrou, která měla zabít Richarda. Obě se snažily odpoutat jeho pozornost alespoň na chvíli někam jinam.

Zasáhla ho myšlenka, že možná někde hluboko v lesích, snad nedaleko místa, kde tábořili, leží na nějakém skrytém místě, kam se nedíval, Kahlaniny roztrhané pozůstatky.

To pomyšlení mu způsobovalo takovou bolest, že je raději okamžitě zahnal, protože jinak by jej smutek přemohl.

Richard neudělal nic, aby otřel slzu, která mu stékala po líci. Jemným dotykem to ale učinila Nicci. Její ruka ho krátce a jemně pohladila po tváři.

„Myslím, že bude lepší, když se trochu prospíme," řekl.

Nicci stáhla ruku a opřela si hlavu o jeho paži.

V temnotě Richard nedokázal zavřít své pálící oči. Zanedlouho slyšel pravidelný dech Cary, která odplula do říše snů. Nicci tiskla svou tvář k jeho rameni a zavrtěla se, aby se uvelebila co nejpohodlněji.

„Nicci?" zašeptal.

„Ano?"

„Jaký druh mučení používá Jagang na zajatce?"

Cítil, jak se Nicci zhluboka nadechla a pak vydechla. „Richarde, na tuhle otázku ti neodpovím. Jsem si jistá, že už dávno víš, že Jagang je muž, který musí zemřít."

Richard tu otázku položit musel. Ulevilo se mu, že Nicci byla tak laskavá a neodpověděla na ni.

„Když mi Zedd dal meč, řekl jsem mu, že nebudu vrah. Postupně jsem zjistil, že někdy lze ochránit životy nevinných lidí jen zabitím těch, kteří je ohrožují. Chtěl bych, aby k vyhnání Císařského řádu z Nového světa stačilo zabít Jaganga."

„Mohu ti říci, že jsem si mnohokrát přála, abych ho bývala zabila, když jsem měla příležitost. Ale máš pravdu v tom, že tohle je nikdy nekončící válka. Přála bych si, abych přestala myslet na všechny příležitosti, které jsem propásla. Přála bych si, abych přestala myslet na všechny věci, které jsem měla udělat."

Richard se natáhl a objal ji kolem třesoucích se ramen.

Cítil, jak se pomalu uvolňuje. Její dech se postupně zpomaloval, až nakonec usnula.

Richard věděl, že pokud má najít Kahlan, musí si pořádně odpočinout. Zavřel oči a po tváři mu stékala další slza. Tolik mu chyběla.

Myšlenkami stále dlel u prvního dne, kdy Kahlan uviděl v bílém saténovém oděvu, o kterém se až mnohem později dozvěděl, že je odznakem matky zpovědnice. Vzpomněl si na to, jak ji oděv obepínal a jak ušlechtile a vznešeně vypadala. Vzpomínal, jak jí v

kaskádách kolem ramen spadaly prameny dlouhých vlasů, kterými občas prosvítaly paprsky světla pronikající korunami stromů. Vzpomínal, jak pohlédl do jejích překrásných zelených očí a uviděl v nich záři. Od první chvíle, od prvního pohledu měl pocit, že ji zná odjakživa.

Řekl jí o těch čtyřech mužích, kteří ji sledují. „Rozhodl ses mi pomoci?“ zeptala se ho tehdy.

Dřív než se mu v mozku stihla zformovat jakákoliv myšlenka, uslyšel se odpovědět: „Ano.“

Nikdy ani na jediný okamžik nelitoval, jak tehdy odpověděl. Teď Kahlan znovu potřebuje jeho pomoc.

Když odplouval do neklidného spánku, patřily jeho poslední myšlenky Kahlan.

Kapitola devátá

Anna spěšně pověsila jednoduchou cínovou lucernu na hák přede dveřmi. Napřáhla dlaň, soustředila své magické síly a nad dlaní jí vzplanulo malé světélko. Vstoupila do malé místnosti a plamínek jemně vyslala ke knotu svíčky, která stála na stole. Když svíčka vzplanula, zavřela za sebou dveře.

Bylo to již dávno, co naposledy obdržela zprávu, která se zobrazila v její cestovní knížce. Netrpělivě toužila po tom si ji přečíst.

Místnost byla prostá. V jednoduchých stěnách nebyla žádná okna. Malý stůl a dřevěná židle s rovným opěradlem, o kterou požádala, vyplnily většinu prostoru, který nezabírala postel. Tato místnost sloužila jako ložnice, ale také jako přijatelné útočiště, místnost, kde mohla být Anna sama, kde mohla přemýšlet, meditovat a modlit se. Také jí poskytovala soukromí, když si chtěla přečíst cestovní knížku.

Na stole na ní čekal plátek sýra a nakrájené ovoce. Jennsen tu nejspíš nechala tác s jídlem, než odešla s Tomem pozorovat měsíc.

I když byla Anna stále starší, vždycky ji naplňovalo vřelým vnitřním uspokojením, když v jejich očích viděla vzájemnou lásku. Oba si vždycky mysleli, že se jim před ostatními daří skrývat city, které je navzájem poutaly, ale jak bylo v těchto případech obvyklé, byli asi stejně nenápadní, jako kdyby byli natřeni na fialovo.

Anna čas od času pocítila lítost nad tím, že ona a Nathan na podobné věci nikdy neměli čas. Nikdy neměli čas ponořit se do

složitých tajů vzájemné přitažlivosti. Pro matku představenou však bylo vyjádření podobných citů nepřípustné.

Anna se zarazila. Napadlo ji, kde vlastně přišla k tomuto přesvědčení. Když byla ještě novickou, žádná učitelka ve třídě jí nikdy neřekla, „staneš-li se někdy matkou představenou, musíš vždy dobře skrývat své city.“ Samozřejmě až na nesouhlas. Ten nebylo nutné maskovat nikdy. Dobré matce představené by měl stačit pouhý pohled, aby se lidem nekontrolované roztřásla kolena. Anna nevěděla, kde se tuto schopnost naučila, ale každopádně ji nikdy nepostrádala.

Možná že Stvořitel od začátku plánoval, že se stane matkou představenou, a obdaroval ji pro tuto práci patřičnými prostředky. Občas svou práci postrádala.

A co víc, nikdy si nedovolila vědomě přiznat své city k Nathanovi. On byl prorok. Když byla matkou představenou Sester Světla a nejvyšší autoritou v Paláci proroků, byl Nathan v podstatě jejím zajatcem - i když se tomu tak samozřejmě neříkalo, a všichni se snažili tomuto citlivému tématu vyhýbat. Ale bylo tomu tak. Odjakživa se věřilo, že proroci jsou příliš nebezpeční, než aby se jim dovolilo běhat svobodně po světě mezi normálními lidmi.

Již od mladého věku byli proroci uvězněni v Paláci proroků a zbaveni svobodné vůle. Bylo jim zabráněno napáchat sebemenší škody, i když k tomu vlastně nikdy neměli příležitost. Proroci byli prohlášeni za vinné, aniž by spáchali zločin. Byla to starobylá a také zastaralá a iracionální víra, ale Anna ji bezmyšlenkovitě přijímala po většinu svého života. Občas smutně přemýšlela, co to o ní samotné vypovídá.

Teď, když ona i Nathan zestárli a byli spolu - i když v jednu dobu se něco takového zdálo nemožné - jejich vztah nebylo možné popsat jako vzájemnou přitažlivost. Anna byla většinu svého života vystavena Nathanovým posměškům a musela přetrpět klukoviny, které prováděl. Dohlížela na to, aby nikdy neunikl obojku a svému vězení v Paláci. Tím si vysloužila jeho vzpurnost, což mělo za následek hněv Sester, Nathan zůstával kvůli tomu ještě víc vzteklý a tak pořád dokola.

Bez ohledu na zmatek, který pokaždé dokázal zdánlivě bez námahy vyvolat, však na něm bylo něco, co v Anně vždy udeřilo na jakousi ženskou strunu, občas se choval jako dítě. Dítě, které bylo takřka tisíc let staré. Dítě, které bylo čarodějem. Dítě, které vládlo darem proroctví. Prorokovi stačilo otevřít ústa, ale kdyby vyslovil proroctví před nevzdělanými masami, zažehlo by to nepokoje, které mohly vyústit až ve velikou válku. Toho se alespoň odjakživa všichni báli.

I když měla Anna hlad, odstrčila tác se sýrem a ovocem stranou. To počká. Srdce se jí chvělo nedočkavostí nad tím, jakou zprávu jí Verna posílá.

Anna se posadila a přisunula židli k jednoduchému dřevěnému stolu. Vytáhla malou kůží pokrytou cestovní knížku a listovala stránkami na příslušné místo. Komnata byla malá a tmavá. Mžourala ve snaze rozlišit jednotlivá slova. Nakonec si přisunula svíčku trochu blíž.

Má nejdražší Anno, začínal vzkaz od Verny, *doufám, že má zpráva zastihne tebe i proroka v dobrém zdraví. Vím, že jsi říkala, že se Nathan projevil jako cenný pomocník v naší věci, ale pořád mám špatný pocit z toho, že jsi s ním sama. Doufám, že od chvíle, kdy jsem o tobě slyšela naposledy, jeho ochota ke spolupráci nepovadla. Přiznám se, že si dovedu jen obtížně představit, jak spolupracuje bez obojku kolem krku. Doufám, že jsi opatrná. Nezapomeň, že proroci nejsou nikdy úplně upřímní - obzvlášť, když se usmívají!*

Anna se sama pro sebe usmála. Docela dobře Vernu chápala, ale ta neznala Nathana tak jako ona. Občas dokázal přivolat neuvěřitelné potíže, ale navzdory všemu bylo naprosto zřejmé, že na světě není nikdo jiný, s kým by toho měla tolik společného.

Anna si povzdechla a obrátila svou pozornost zpátky k poselství v cestovní knížce.

Měli jsme spoustu práce s Jagangem, který oblehl průsmyky vedoucí k D'Haře, psala Verna, *ale přinejmenším jsme uspěli. Možná až příliš. Pokud jsi tam, matko představená, prosím odpověz.*

Anna se zamračila. Jak může být někdo až příliš úspěšný ve snaze zabránit plenícím hordám nepřátel, aby nepřemohly obránce a nezotročily všechny svobodné lidi? Netrpělivě si přitáhla svíčku blíž ke čtení. Po pravdě řečeno byla velice nervózní ohledně toho, k čemu se Jagang chystá. Brzy se dá do pohybu, neboť zima skončila a jarní bláto vyschlo.

Snový cestovatel byl trpělivý nepřítel. Jeho muži pocházeli z dalekého jihu, ze Starého světa, a nebyli zvyklí na zimy na dalekém severu v Novém světě. Mnoho jich padlo za oběť krutým podmínkám, mnoho jich zemřelo na nemoci, které se jako blesk rozšířily zimními vojenskými tábory. Navzdory tomu, že Jagang utrpěl v bojích těžké ztráty, ztratil mnoho mužů díku nemocem a z řady dalších příčin, z jihu přicházely stále další a další posily. A tak Jagangova armáda neustále rostla. Přesto Jagang neplýtval svými vojáky v nesmyslných a marných zimních taženích. Ne, že by mu záleželo na životech vojáků, ale záleželo mu na dobytí Nového světa, a tak se vydal na pochod jen když bylo příznivé počasí. Jagang nepodstupoval rizika, kterým se mohl vyhnout. Dokázal jednoduše, vytrvale a rozhodně rozdrtit své nepřátele na prach. Záleželo mu na tom ovládnout celý svět, ale bylo mu jedno, jak dlouho to bude trvat. Díval se na svět živých skrze víru Bratrstva Řádu. Život jednotlivce včetně jeho samotného nebyl důležitý. Důležitý byl jen příspěvek, který mohl Řádu jednotlivec poskytnout.

Kvůli obrovité armádě v Novém světě byly síly D'Haranské říše vydány na milost tomu, co snový cestovatel udělá dál. Jistě, d'haranské síly byly značné, ale určitě nebyly dostatečné k tomu, aby vydržely, a tím méně odrazily plnou sílu zdánlivě nekonečného množství vojáků Císařského řádu. Alespoň pokud Richard neudělá něco, co zvrátí průběh války.

Proroctví říkalo, že Richard je „oblázek v jezírku“, což znamenalo, že jeho dopad na vodní hladinu způsobí vlnky, které se budou šířit přes všechno a všechno ovlivní. Proroctví také říkalo, a to mnoha rozličnými způsoby a v mnoha rozličných textech, že jen tehdy, povede-li síly Nového světa Richard, mají šanci v poslední bitvě triumfovat.

Proroctví bylo v tomto ohledu naprosto jasné. Nepovede-li je do poslední bitvy Richard, bude vše ztraceno.

Anna si přitiskla ruku na břicho, aby potlačila žaludeční nevolnost, a pak zpod kožené vazby na páteři knihy vytáhla pero, dvojče toho, které měla Verna.

Jsem tady, Verno, napsala, *ale matkou představenou jsi teď ty. Prorok a já jsme dávno mrtví a pohřbení.*

Byl to klam, který těm dvěma umožnil zachránit velké množství životů. Anna čas od času postrádala své postavení matky představené a chyběly jí její Sestry. Mnohé z nich velice milovala, přinejmenším ty, u kterých se nakonec neodhalilo, že jsou ve skutečnosti Sestrami Temnot. Palčivá bolest z toho, že tyto Sestry zradily nejen ji, ale také Stvořitele, se dosud nezmenšila.

Ale když se zbavila břemene zodpovědnosti tížící matku představenou, byla lépe schopná soustředit se na jinou, důležitější práci. I když se jí protivilo ztratit starý způsob života, přijít o postavení matky představené a vládu nad Palácem proroků, byla povolána sloužit vyššímu účelu a nikoliv kamenným zdem Paláce a organizaci Sester, novicek a mladých čarodějů ve výcviku. Jejím pravým posláním bylo pomoci zachránit svět živých. Aby to mohla dokázat, musely Sestry Světla a všichni ostatní uvěřit, že ona a Nathan jsou mrtví.

Když se na stránce začalo objevovat Vernino písmo, Anna se napřímila.

Anno, jsem ráda, že jsi zase se mnou, i když jen na stránkách cestovní knížky. Zbylo nás tak málo. Přiznám se, že občas toužím po mírumilovných časech v Paláci, kdy všechno vypadalo tak jednoduché a snadné a všechno dávala smysl. Tehdy jsem si jen myslela, že je všechno těžké. S Richardovým narozením se svět skutečně změnil.

S tím Anna ze srdce souhlasila. Vložila si do úst kousek sýra, a pak se naklonila a začala psát.

Modlím se den co den, aby se na světě znovu rozhostil mír a my se mohly vrátit k našim starým stížnostem na počasí.

Verno, jsem zmatená. Co jsi myslela tím, že jste byli možná až příliš úspěšní při obraně průsmyků? Prosím, vysvětli mi to. Čekám na tvou odpověď.

Anna se opřela o opěradlo židle a během čekání žvýkala plátek hrušky. Protože její cestovní knížka byla dvojčetem stejné knížky, kterou měla Verna, vše, co bylo napsáno do jedné, se okamžitě objevilo i v druhé. Byl to jeden z mála starobylých magických artefaktů, které se v Paláci proroků zachovaly.

Na prázdné stránce se znovu začala objevovat Vernina slova. *Naši zvědové a stopaři přinesli zprávu, že se Jagang vydal na pochod. Protože nedokázal prorazit naši obranu v průsmycích, císař rozdělil své síly, a odvádí armádu na jih. Generál Meiffert se již dlouho obával, že Jagang něco takového udělá.*

Není těžké domyslet si jeho strategii. Jagang nepochybně plánuje pochodovat s velikým kontingentem vojáků do údolí Kern a potom na jih kolem hor. Jakmile obejde všechny překážky, vydá se podél jižních výběžků D'Hary a potom se stočí na sever.

To pro nás znamená jen to nejhorší. Nemůžeme přestat bránit průsmyky, protože na druhé straně stále čeká velká část nepřátelské armády. A zrovna tak nemůžeme dovolit Jagangovým silám, aby nás z jihu obešly. Generál Meiffert říká, že budeme muset naše síly také rozdělit. Část vojáků zanecháme v průsmycích a s jádrem našich sil zamíříme na jih, abychom se střetli s útočníky.

Nemáme na výběr. Polovina Jagangových vojáků zůstala na severu na druhé straně průsmyků a druhá polovina zamířila dolů kolem hor. Palác lidu je tedy přesně uprostřed. Jagang si nepochybně nad touto představou mne ruce.

Anno, obávám se, že nemám mnoho času. V táboře to jen vře. Právě jsme se tu zlověstnou novinu, že Jagang rozdělil svou armádu, dozvěděli a chystáme se zrušit tábor a vydat se na jih.

I já musím rozdělit své Sestry. Zbylo nás tak málo, že není moc co dělit. Občas mám pocit, jako bych s Jagangem soutěžila, kterému z nás zbude poslední Sestra. Mám strach, co se stane se všemi dobrými lidmi, pokud žádná z nás nepřežije. Nebýt toho, spokojeně bych opustila tento svět a připojila se k Warrenovi ve světě duchů.

Generál Meiffert říká, že nesmíme plýtvat časem a s prvním světlem musíme vyrazit na cestu. Budu vzhůru celou noc a pokusím se přispět k tomu, aby průsmyky zůstaly dostatečně bráněné. Pokud tudy prorazí nepřátelská armáda, bude to znamenat náš rychlý konec.

Pokud nemáš něco důležitého, co musíme prodiskutovat, obávám se, že budu muset jít.

Anna si při čtení zakryla ústa rukou. Novinky, které četla, byly vskutku zlověstné. Okamžitě se pustila do psaní odpovědi, aby Vernu nezdržovala.

Ne, má drahá, teď nemám nic důležitého. Doufám, že jsi pořád v mém srdci.

Téměř okamžitě se objevila odpověď.

Průsmyky jsou úzké, takže jsme je úspěšně ubránili. Císařský řád v nich nemůže využít svou drtivou převahu. Cítím se celkem jistá, že průsmyky vydrží. Protože jsme zmařili Jagangův plán na překročení hor, získali jsme poměrně dost času. On teď musí s armádou urazit celou dlouhou cestu na jih a pak zpátky do D'Hary. Počasí mu přeje. Teď pro nás představuje mnohem větší nebezpečí nepřítel na jihu, a proto se připojím k jižní armádě.

Modli se za nás. Nakonec budeme nuceni střetnout se s Jagangovými hordami v otevřené krajině, kde bude mít Jagang spoustu místa na manévrování a bude proti nám moci vrhnout všechny své síly. Bojím se, že pokud se něco nezmění, nemáme šanci takovou bitvu přežít.

Mohu jen doufat, že Richard naplní proroctví dřív, než budeme všichni mrtví.

Anna ztěžka polkla a odpověděla. *Verno, máš mé slovo, že udělám vše, co bude nutné, abych tomu napomohla. Nezapomeň, že Nathan i já sloužíme proroctví ze všech sil. Možná jen ty jediná dokážeš skutečně pochopit, že právě tohle je to, čemu jsem zasvětila více než pět set let svého života. Svůj úkol neopustím. Udělám všechno, abych Richardovi pomohla. Kéž tebe i všechny statečné obránce provází Stvořitel. Každý den se za vás všechny budu modlit. Měj víru ve Stvořitele, Verno. Ty jsi teď matkou představenou. Věř a předávej svou víru těm, kteří tě následují.*

Za okamžik se začala objevovat další zpráva. *Děkuji ti, Anno. Každou noc budu kontrolovat cestovní knížku, jestli jsi získala nějaké nové zprávy o Richardovi. Chybíš mi. Doufám, že se v tomto životě ještě setkáme.*

Anna pečlivě napsala poslední odpověď.

Já také, mé dítě. Šťastnou cestu.

Opřela se o lokty a promnula si spánky. Tohle nebyly dobré zprávy, ale nebyly ani úplně špatné. Jagang chtěl prorazit skrze průsmyky a rychle ukončit válku, ale průsmyky se udržely a císař byl nakonec nucen rozdělit svou armádu a vydat se na dlouhý strastiplný pochod. Anna se na to pokusila nahlížet z té lepší stránky. Pořád mají čas. Existuje řada věd, o které se ještě mohou pokusit. Na něco přijdou. Richard určitě na něco přijde. Proroctví tvrdilo, že Richard přináší naději na vykoupení všech lidí.

Anna odmítala uvěřit, že svět zaplaví zlo.

Zaklepání na dveře, které se vzápětí ozvalo způsobilo, že sebou vylekaně trhla. Přitiskla si ruku na zběsile bušící srdce. Její Han ji nevaroval, že je někdo poblíž.

„Ano?“

„Anno, to jsem já, Jennsen,“ ozval se tlumený hlas z druhé strany dveří.

Anna vrátila pero na místo, zastrčila si cestovní knížku za opasek, vstala a odsunula židli. Uhladila si sukni a zhluboka se nadechla. Snažila se uklidnit své bušící srdce.

„Pojď dál, drahá,“ řekla, když otevřela dveře a usmála se na Richardovu sestru. „Děkuji ti za tác s jídlem.“ Ukázala na stůl. „Nedala by sis se mnou?“

Jennsen zavrtěla hlavou. „Ne, děkuji.“ Její tvář lemovaná rusými loknami byla plná úzkosti. „Anno, poslal mě Nathan. Chce s tebou mluvit. Velice na tom trval. Víš, jaký Nathan umí být. Víš, jak se tváří, když je něčím rozrušený.“

„Ano,“ zavrčela Anna, „obvykle se takhle chová, když ho napadne kdejaká pitomost.“

Jennsen zamrkala a vypadala trochu poplašeně. „Každopádně mi jasně sdělil, že tě mám okamžitě najít a přivést.“

„Nathan si pořád myslí, že lidé budou skákat tak, jak on písk-ne.“ Anna mladé ženě pokynula, aby ji vedla. „Domnívám se, že bude nejlepší, když za ním zajdu. Kde tedy je?“

Jennsen zvedla lucernu, aby osvítila cestu, a vydala se ven. „Je na hřbitově.“

Anna ji chytila za rukáv. „Na hřbitově? On chce, abych za ním šla na hřbitov?“ Jennsen se ohlédla přes rameno a přikývla. „Co dělá na hřbitově?“

Jennsen polkla. „Když jsem se ho na to zeptala, odpověděl, že vykopává mrtvé.“

Kapitola desátá

Na okraji travnatého kopce, po jehož úpatí se šlo ke hřbitovu, rostla rozsochatá smuteční vrba. V její koruně se ukrýval drozd, který trávil noc tím, že vyluzoval rozličné skřeky, s jejichž pomocí bránil své teritorium před případnými vetřelci. Drozdovo volání bylo sice míněno jako hrozba ostatním drozdům, ale Anna by je jindy považovala za příjemné. V mrtvém nočním klidu však drozdovy pronikavé trylky jitřily její podrážděné nervy. Z dálky slyšela jiného drozda volajícího podobné výhružky. I mezi ptáky panoval boj.

Kráčeli vysokou neudržovanou trávou. Jennsen po chvíli pozvedla lucernu a druhou rukou ukázala do tmy. „Tom řekl, že ho najdeme támhle."

Anna byla z dlouhé cesty zpocená. Zahleděla se do tmy. Neměla tušení, co prorok objevil. Za celou dobu, co ho znala, nikdy nic tak zvláštního neudělal. Jistě, udělal spoustu podivných věcí, ale tohle bylo něco jiného. Vzhledem k jeho pokročilému věku by si člověk myslel, že se nebude chtít dostat na hřbitov o nic dřív, než je nutné.

Anna následovala Richardovu mladší sestru, která vyrazila rychlou chůzí dolů z kopce, a snažila se s ní držet krok, aniž by musela utíkat. Připadalo jí, že už kráčejí polovinu noci. Byla udýchaná. Neměla o existenci tohoto hřbitova tušení. Ležel tu zapomenutý v divočině. Přála si, aby ji napadlo vzít si s sebou trochu jídla z tácu, který ležel na stolku v jejím pokoji.

„Jsi si jistá, že tam Tom ještě je?"

Jennsen se na ni přes rameno ohlédla. „Měl by být. Nathan chtěl, aby hlídal."

„Aby hlídal co? Očekává snad návštěvu jiných lupičů mrtvol?“

„Já nevím, možná,“ řekla Jennsen bez náznaku úsměvu.

Anna nikdy nebyla příliš dobrá ve snaze rozesmát ostatní. Byla velice dobrá, když šlo o to, aby se jim roztřásla kolena, ale vtipy nebyly zrovna její parketa. Pomyslela si, že hřbitov není za temné noci vhodné místo na vtipkování. Ale rozhodně je to dobré místo na roztřesená kolena.

„Možná Nathan jen chtěl společnost,“ navrhla Anna.

„Myslím, že v tom to není.“ Jennsen našla díru v plaňkovém plotě, který obklopoval hřbitov, a proklouzla dovnitř. „Nathan mě požádal, abych tě sem přivedla, a Tom měl zůstat na stráži nejspíš proto, aby nám neuniklo, kdyby se tu potloukal někdo cizí.“

Nathan se rád pasoval do role vůdce. Anna to považovala za přirozené vzhledem k tomu, že prorok pocházel z rodu Rahlů obdařených mocí. Pořád tu ještě zbývala možnost, že celá tahle věc je jen zástěrka, která má přinutit Jennsen, Toma a Annu, aby skákali, jak Nathan píská. Prorok měl až přehnaný smysl pro drama a hřbitov byl pro něco takového ideálním místem.

Po pravdě řečeno, Anna by byla ze srdce ráda, kdyby se ukázalo, že tohle všechno je skutečně jenom nějaký Nathanův výmysl. Naneštěstí měla nejasný pocit, že to nebude tak jednoduché.

Během všech staletí, po která ho znala, býval Nathan tajnůstkářský, lstivý a občas nebezpečný, ale nikdy ne se zlými úmysly - i když to často zpočátku nebylo zřejmé. Během svého zajetí v Paláci proroků pokoušel trpělivost Sester až do té míry, že mnohé z nich měly chuť začít řvát a rvát si vlasy, ale nikdy nebyl zlovolný ani záměrně proradný. Setrvale a z celého srdce nenáviděl tyranii a pociťoval téměř dětskou radost ze života. Bez ohledu na to, jak dokázal někdy rozčilovat, a Nathan dokázal rozčílit až do extrému, měl dobré srdce.

Takřka od začátku, navzdory okolnostem, byl Anniným důvěrníkem a spojencem v boji proti Strážci a jeho snaze vstoupit do světa živých. Po jejím boku bojoval proti tomu, aby zlí lidé ovládli nevinné. Usilovně pracoval a měl velký podíl na úsilí zastavit

Jaganga. On byl koneckonců ten, kdo jí poprvé ukázal proroctví o Richardovi, pět set let předtím, než se vůbec narodil.

Anna zjistila, že si přeje, aby nebyla tma a nenacházeli se na hřbitově. A taky, aby Jennsen neměla tak dlouhé nohy.

Náhle se podivila, proč by Nathan potřeboval, aby Tom zůstal na stráži a zajistil, aby se tu nepotloukal někdo, o kom nevědí, což byl podle Jennsen důvod prorokova podivného počínání. Jennsen, i ostatní obyvatelé Bandakaru zcela postrádali sebemenší formu daru. Nebyli obdařeni ani nepatrnou jiskřičkou Stvořitelova daru, kterou v sobě nosili ostatní obyvatelé světa. Kvůli té jiskřičce byli všichni podřízeni zákonům magie. Ale pro tyhle lidi magie neexistovala.

Nepřítomnost jiskřičky nejenže činila místní obyvatele vůči magii imunní, ale protože se zcela míjeli s tím, co pro ně neexistovalo, byli také pro moc daru neviditelní.

Pokud v sobě alespoň jeden rodič tento znak přechovával, přenesl se na potomka. Tito lidé byli původně vyhnáni, aby se v lidském nitru dar zachoval. Bylo to hrozné řešení, jistě, ale v důsledku toho v lidské rase dar přetrval. Kdyby takové opatření nebylo přijato, magie by již dávno přestala existovat.

Protože proroctví bylo také magií, bylo i ono vůči těmto lidem slepé. Žádná kniha proroctví se nikdy ani slůvkem nezmiňovala o těch, kteří nemají ani stopu daru. Proroctví se nezmiňovalo ani o budoucnosti lidstva a magie v současné době, kdy Richard tyto lidi objevil a ukončil jejich vyhnanství. Co se stane dál, nikdo nevěděl.

Anna se domnívala, že Richard by nic jiného nepřipustil. Nedalo se říct, že by byl proroctvím zrovna nadšený. Navzdory tomu, co o něm proroctví říkalo, nepokládal to Richard za důležité. Věřil ve svobodnou vůli. Nelíbilo se mu vědomí, že jsou okolo něj věci, které jsou předurčené.

V celé přírodě a obzvláště v magii musela být rovnováha. Svým způsobem představovaly Richardovy činy svobodné vůle rovnováhu v rámci proroctví. Byl středem víru sil. Podle Richarda se proroctví pokoušelo předpovídat nepředpověditelné. A přesto tomu tak muselo být.

Nejznepokojivější bylo, že Richardova svobodná vůle z něj v proroctví činila divokou kartu. A to dokonce i v těch proroctvích, která hovořila přímo o něm. Byl vírem chaosu mezi vzory, rušivým elementem v uspořádání světa, a byl zhruba stejně ovladatelný jako blesk. A přesto ho vedla pravda a poháněl rozum, nikoliv náhoda nebo okamžité popudy. Nebyl náladový. Jak mohl být chaosem v rámci proroctví a současně se chovat zcela racionálně, bylo pro Annu záhadou.

Anna se o Richarda velice obávala, protože takové protichůdné aspekty v povaze lidí vládnoucích darem byly občas předehrou k jejich postupnému propadávání sebeklamu. A poslední věc na světě, kterou by si přáli, byl vůdce propadající sebeklamu.

Ale to všechno byly jen akademické úvahy. Hlavním problémem bylo to, že nutně museli využít zbývajícího času a najít nějaký způsob, jak zajistit, že se Richard ujme úkolu, který mu připisují proroctví, a naplní svůj osud. Pokud selžou, pokud selže on, pak bude vše ztraceno.

V koutku Anniny mysli seděla Vernina zpráva jako stín smrti.

Z temnoty se vynořil Tom, který spatřil světlo jejich lucerny, a spěchal vysokou trávou, aby se s nimi setkal. „Tady jsi," oslovil Annu. „Nathan bude mít radost, že jsi konečně dorazila. Pojď, ukážu ti cestu."

Podle slabého záblesku světla lucerny měla dojem, že se Tom tváří ustaraně.

Veliký D'Haran ji vedl hlouběji do středu hřbitova s řadami vyvýšených hrobů ohraničených kameny. Tyto hroby musely být novější, protože vysoká tráva, kameny i hroby rychle zakrývala. V jedné části hřbitova byly malé žulové náhrobky. Podle jejich sešlosti věkem bylo jisté, že pocházejí z velmi starých časů. Do některých hrobů byly zaraženy prosté dřevěné plaňky, do kterých byla vyřezána jména mrtvých. Většina těchto prostých náhrobků se již dávno změnila v prach, takže hřbitov z větší části připomínal travnatou louku.

„Co jsou zač ti tlustí brouci, co dělají všechen ten hluk?" zeptala se Jennsen Toma.

„Nejsem si jistý,“ odpověděl Tom. „Nikdy předtím jsem je neviděl. Najednou se vynořily jakoby odnikud a teď je jich všude plno.“

Anna se sama pro sebe usmála. „Jsou to cikády.“

Jennsen se ohlédla přes rameno a zamračila se. „Co že to jsou?“

„Cikády. Těžko můžeš vědět, co jsou zač. Při jejich posledním svlékání slupky jsi nejspíš ještě byla batole, příliš malá, než aby sis to pamatovala. Životní cyklus těchto cikád s červenýma očima je sedmnáct let.“

„Sedmnáct let!“ řekla Jennsen v úžasu. „Chceš říct, že vylézají jen jednou za sedmnáct let?“

„Přesně tak. Když se samičky spáří se samečky, kteří dělají všechen ten hluk, nakladou do větví vajíčka. Z nich se vylíhnou nymfy, které spadnou ze stromů a zahrabou se do země, aby se vynořily až za sedmnáct let jako dospělé cikády. Život dospělých jedinců je ovšem krátký.“

Jennsen i Tom si během pochodu hřbitovem užasle mumlali. Ve světle Jennseniny lucerny neviděla Anna téměř nic kromě temných stínů stromů pohybujících se v závanech větru. Když všichni tři tiše kráčeli hřbitovem, obklopovalo je bzučení cikád zaznívající z temnoty všude kolem. Anna použila svůj Han a pokusila se zjistit, zda je v okolí ještě někdo další, ale necítila nikoho jiného než Toma a někde v dálce další osobu, nepochybně Nathana. Protože Jennsen postrádala jakékoliv stopy daru, byla pro Anninu magii neviditelná.

Jennseniným, stejně jako Richardovým otcem byl Darken Rahl. Narození dětí postrádajících stopy daru byl neočekávaný a náhodný vedlejší efekt pouta, které v sobě nesl každý lord Rahl vládnoucí darem. Ve starých časech, když se tento dědičný znak začal šířit, bylo řešením vyhnat lidi s tímto znakem pryč a uzavřít je v zapomenuté zemi Bandakar. V pozdějších dobách byli všichni takoví potomci lorda Rahla posíláni na smrt.

Na rozdíl od všech předchozích lordů Rahlů, měl Richard velikou radost, když zjistil, že má sestru. Nikdy by nepřipustil, aby byla poslána na smrt kvůli tomu, čím je, a ani nehodlal nadále

tolerovat, aby ona ani ostatní jí podobní lidé trávili život ve vyhnanství.

I když Anna s těmito lidmi strávila již nějaký čas, pořád si ještě nezvykla na jejich matoucí přítomnost. Přestože jeden z nich stál přímo před ní, Anniny kouzelné smysly jí tvrdily, že tam nikdo není. Bylo to jako druh slepoty, ztráta jednoho ze smyslů, který vždycky považovala za naprosto spolehlivý.

Jennsen kráčela dlouhými kroky, aby udržela krok s Tomem. Aby dokázala totéž, musela Anna popobíhat.

A pak, když obešli malou vyvýšeními, objevil se před nimi kamenný monument. Světlo z lucerny osvětlovalo jednu stranu obdélníkové kamenné základny, která byla o něco vyšší než Anna, ale ne tak vysoká, jako Jennsen. Hrubě opracovaný kámen byl počasím zvětralý a kolem zapuštěných čtverců po stranách měl vytesané kamenné římsy. Ve světle lucerny byla vidět místa tak narušená, že se málem rozpadala. Místy se kámen ztrácel pod vrstvami lišejníků barvy hořčice. Na vrcholku mohutné základny spočívala veliká urna s kamennými hrozny vytesanými přes jednu její stranu. Hrozny Nathan miloval.

Tom je vedl kolem a Anna si kamenný monument s úžasem prohlížela.

Na druhé straně zpod něj vycházelo slabé světlo.

Anna teprve teď pochopila, že celý monument byl pootočený kousek stranou a odhalil tak příkré kamenné schody, které vedly dolů do země ve slabé záři světla.

Tom vrhl na obě ženy významný pohled. „Je tam dole.“

Jennsen se kousek naklonila a pohlédla do příkré jeskyně. „Nathan je dole? Pod těmi schody?“

„Obávám se, že ano,“ odvětil Tom.

„Co je to za místo?“ zeptala se Anna.

Tom omluvně pokrčil rameny. „Obávám se, že nemám tušení. Ani jsem nevěděl, že tu něco takového je, dokud mi to před chvílí Nathan neukázal, abych věděl, kde ho najít. Řekl mi, abych tě poslal dolů, hned jak sem dorazíš. Velice na tom trval. Nechce, aby o tomhle místě věděl někdo další. Poručil mi, abych tu stál, hlídal a zaháněl případné návštěvníky. Pochybuji, že sem někdo

chodí, zvláště v noci. Místní lidé nemají příliš dobrodružnou povahu.“

„Na rozdíl od Nathana,“ zamumlala Anna. Poplácala Toma po svalnaté paži. „Děkuji ti, můj chlapče. Udělej, co ti Nathan řekl, a hlídej. Já půjdu dolů a zjistím, o co mu jde.“

„Půjdeme obě,“ řekla Jennsen.

Kapitola jedenáctá

Anna, poháněná starostlivou zvědavostí, okamžitě vyrazila po zaprášených schodech dolů. Jennsen ji těsně následovala. Odpočívadlo je obrátilo doprava a zase dolů. Na třetím odpočívadle se dlouhá řada schodů obrátila doleva. Zaprášené kamenné zdi byly nepříjemně blízko u sebe. Také strop byl hrozivě nízko, dokonce i pro Annu. Jennsen se musela skrčit. Anna měla pocit, jako by kráčela chřtánem hřbitova přímo do jeho žaludku.

Na spodním konci schodů se zastavila a začala se nevěřícně rozhlížet. Jennsen tiše hvízdla. Dole nebyla jeskyně, ale podivná pokroucená místnost, která se nepodobala ničemu, co Anna dosud viděla. Kamenné stěny se křivily sem a tam v podivných úhlech, každá část zdi měla trochu jiný tvar a byla nezávislá na ostatních. Některé části kamenných stěn byly pokryté omítkou. V sérii křivolakých zákrut se celá místnost vlnila do dáli a mizela za špičatými rohy.

Na tomto místě vládl podivný uspořádaný nesoulad, který považovala Anna za zneklidňující. Temné výklenky, které se tu a tam nacházely v omítnutých zdech, byly obklopeny vybledlými modrými symboly a ozdobami, které na některých místech odpadly. Ve stěnách byla také vytesána slova, ale ta byla již příliš stará a napůl setřelá, než aby se dala přečíst bez pečlivého studia. Stály tu zaprášené police knihovny a starobylé dřevěné stoly pokryté nánosem prachu a opírající se o pokřivené zdi.

Všude visely ze stropu nehybné pavučiny ztěžklé prachem připomínající drapérie, které zdobily tuto zvláštní komnatu pod pohřebištěm. Na stole a v některých prázdných výklencích stály tucty svíček, jejich světlo dodávalo celému tomuto místu měkkou

přízračnou záři, jako by všichni mrtví ležící nad Anninou hlavou pravidelně scházeli dolů, aby tu probírali své záležitosti a vítali mezi sebe nové členy svého věčného řádu.

Za bělavými závoji prachem pokrytých pavučin, mezi čtyřmi mohutnými stoly, které byly přitaženy k sobě, stál Nathan. Všude kolem něj se na stolech hromadily neuspořádaně rozházené svazky knih.

„Vida, tady jsi," zvolal Nathan ze své knižní pevnosti.

Anna vrhla na Jennsen postranní pohled.

„Neměla jsem tušení, že je tady něco takového," řekla mladá žena v odpověď na Anninu nevyslovenou otázku. V modrých očích jí tančily odrazy plamínků svíček. „Dokonce jsem ani nevěděla, že tohle místo vůbec existuje."

Anna se znovu rozhlédla kolem sebe. „Pochybuji, že kdokoli během posledních několika tisíc let věděl o existenci tohoto místa. Zajímalo by mě, jak je našel *on*."

Nathan s prásknutím zavřel knihu a odložil ji na hromadu za sebou. Když se obrátil, jeho rovné bílé vlasy zavířily kolem jeho širokých ramen. Temně azurové oči, částečně zastřené kápí upřel na Annu.

Anna pochopila nevyslovený význam Nathanova pohledu. Obrátila se na Jennsen. „Proč nejdeš nahoru a nepočkáš tam s Tomem, má drahá? Držet hlídku na hřbitově je osamělá práce."

Jennsen vypadala zklamaně, ale zdálo se, že chápe jejich potřebu být o samotě. Vykouzlila na tváři krátký úsměv. „Samozřejmě. Kdybyste něco potřebovali, budu nahoře."

Když se zvuk Jennseniných kroků na kamenných schodech v dáli rozplynul a změnil se v šepot, Anna se opatrně mezi pavučinami vydala k Nathanovi.

„Nathane, co je tohle místo pro všechno na světě zač?"

„Nemusíš šeptat," řekl. „Vidíš, jak se tu stěny klikatí ve všech těch podivných úhlech? Zabraňuje to ozvěnám."

Anna si trochu překvapeně uvědomila, že má pravdu. V kamenných místnostech většinou vládla rozčilující ozvěna, ale tato podivně pokroucená místnost tlumila všechny zvuky.

„Na tvaru tohoto místa je něco podivně známého."

„Maskovací kouzlo," řekl prorok, jakoby mimochodem.

Anna se zamračila. „Cože?"

„Celé toto místo má tvar maskovacího kouzla." Když uviděl udivený pohled, který na něj vrhla, ukázal na obě strany. „Nejde o rozložení celého místa, o to, kde jsou umístěny jednotlivé komnaty a kudy vedou různé chodby a průchody - jako je tomu v Paláci lidu. Nic z toho kouzlo netvoří. Jde o to, že linie samotných stěn je vedena přesně tak, aby vytvářela kouzelnou formu, jako by někdo načrtl kouzlo v obřím měřítku na zem a pak přesně podle něj v hlubině postavil stěny. Všechny stěny jsou stejně široké, a to znamená, že zvenku mají také tvar kouzla. Myslím, že je to velice chytré."

Aby takové kouzlo mohlo fungovat, muselo být nejspíš načrtnuto krví a v základech kamenných zdí musely spočívat lidské kosti. Těch tu byla nepochybně po ruce spousta.

„Někdo musel podstoupit spoustu potíží, aby to místo vybudoval," řekla Anna a vrhla kolem sebe hodnotící pohled. Už začala poznávat některé tvary a úhly. „K čemu přesně to místo slouží?"

„Nejsem si úplně jistý," přiznal Nathan s povzdechem. „Nevím, jestli zde tyto knihy měly být pohřbeny s mrtvými na věčnost, nebo jestli zde byly ukryty, či zda je tu nějaký jiný důvod, který neznám." Nathan jí pokynul rukou. „Tudy. Dovol, abych ti něco ukázal."

Anna ho následovala několika zatáčkami, obešla s ním roh a minula další řady polic se zaprášenými knihami, dokud nedošli do místa, kde byly po každé straně ve třech řadách nad sebou výklenky.

Nathan se loktem opřel o zeď. „Podívej se támhle," pronesl a ukázal dlouhým prstem směrem dolů na jeden z nízkých obloukovitých výklenků v kamenné stěně.

Anna se sklonila a nahlédla dovnitř. Uviděla tam tělo.

Zbývaly z něj jen kosti oděné v zaprášených cárech šatů. Kolem pasu mělo kožený opasek a přes rameno řemen. Kostlivé paže byly složené na prsou. Kolem krku mu visely zlaté řetězy. Anna v záblesku světla zahlédla medailon visící na jednom z řetězů. Aby

si jej prohlédl a očistil jej od prachu, musel jej již předtím Nathan zdvihnout.

„Máš tušení, kdo to je?“ zeptala se, když se napřímila a založila si ruce na prsou.

Nathan se k ní naklonil.

„Věřím, že to byl prorok.“

„Myslela jsem, že není důvod šeptat.“

Nathan se napřímil do své plné velikosti a pozvedl obočí. „Odpočívá tu mnoho dalších lidí,“ mávl rukou směrem do tmy. „Támhle.“

Annu napadlo, jestli je možné, aby to všechno byli proroci. „A knihy?“

Nathan se k ní znovu naklonil a opět odpověděl šeptem. „Proroctví.“

Zamračila se a pohlédla směrem, ze kterého přišli. „Proroctví? Myslíš všechna proroctví? Tohle všechno jsou knihy proroctví?“

„Většina z nich.“

Anna pocítila příval vzrušení. Knihy proroctví byly neocenitelné. Byly vzácnější než ty nejdražší drahokamy. Knihy proroctví byly návodem, kudy se ubírat, poskytovaly odpovědi, kterých teď bylo tak zoufale potřeba. Mohly jim ušetřit zbytečnou námahu a zaplnit mezery ve vědomostech. Odpovědí teď bylo potřeba víc než kdykoliv dříve. Museli se dozvědět víc o poslední bitvě, do které je má Richard vést.

Zatím ani nezjistili, kde se má bitva odehrát. Proroctví byla v tomto směru zoufale nejasná a k poslední bitvě mohlo dojít až za mnoho let. Co se toho týká, bylo dokonce možné, že se neodehraje dřív, než bude z Richarda starý muž. Vzhledem k obtížím, kterým čelili během posledních několika let, mohli jen doufat, že ještě řadu let potrvá, než k bitvě dojde, že budou mít čas se připravit. Proroctví jim s tím mohlo pomoci.

Sklepem Paláce proroků byla plná tisíců svazků proroctví, ale tyto knihy byly zničeny spolu s Palácem, aby nepadly do rukou císaře Jaganga. Lepší takové bohatství navždy ztratit, než dovolit zlu, aby listovalo stránkami proroctví.

O tomto místu však nikdo nevěděl. Bylo ukryté maskovacím kouzlem. Anninou myslí vířily nesčetné možnosti.

„Nathane... tohle je úžasné.“

Obrátila se a pohlédla na něj. Hleděl na ni způsobem, který ji znervózňoval. Natáhla se a položila mu ruku na paži.

„Nathane, tohle je víc, než jsme kdy mohli doufat.“

„Tohle je ještě mnohem víc,“ řekl záhadně a vyrazil zpátky. Jsou tu knihy, které mne přiměly, abych začal pochybovat o své příčetnosti,“ řekl a otřásl se.

„Vida, konečně přiznáš, co já už dávno vím,“ popíchla ho Anna, která muže těsně následovala.

Zastavil se a obrátil. Vyčítavě na ni pohlédl. „O tomhle bys neměla žertovat.“

Anna cítila, jak jí naskakuje husí kůže. „Tak mi to ukaž,“ řekla vážně. „Co jsi našel?“

Zavrtěl hlavou a zdálo se, že se jeho nálada na okamžik zlepšila. „To si ani nejsem jistý.“ Když kráčel ke stolům, které přitáhl k sobě, jeho obvyklá výstřednost a sebedůvěra byly ty tam. Převládala u něj nedůvěra s ostražitostí. „Třídil jsem knihy.“

Anna chtěla, aby si pospíšil, toužila ho popohnat, aby jí ukázal svůj objev, ale věděla, že když je Nathan znepokojený, je nejlepší nechat ho, ať se vyjádří po svém. V případech, kdy se Nathan zabýval záležitostmi magie to platilo obzvláště.

„Třídil jsi je?“

Přikývl. „Knihy v této hromadě pro nás zřejmě nemají žádné skutečné využití. Většinou se týkají dávno naplněných proroctví, obsahují jen nejasné záznamy nebo jsou napsány neznámým jazykem - podobné věci.“

Obrátil se a udeřil rukou do svrchní knihy na další hromadě. Zvedlo se mračno prachu. „Tohle všechno jsou knihy, které jsme měli v Paláci.“ Ukázal rukou na hromady knih navršené na stole, před kterým stál. „Tyhle všechny. Tenhle plný stůl.“

S očima rozšířenýma pohlédla Anna na police a výklenky, které lemovaly celou tu podivnou místnost. „Tady je nesrovnatelně víc knih, než kolik jsi jich narovnal na stoly. Zatím jsi roztřídil jen zlomek.“

„Přesně tak. Zatím jsem neměl příležitost si všechny ani prohlédnout. Nakonec jsem usoudil, že bude lepší, když vyšlu Toma, aby tě našel. Chtěl jsem, abys viděla, co jsem objevil. A také je tu spousta čtení. Bral jsem knihy jednu po druhé, prohlížel jsem je a dával je na hromady."

Anna se podivila, že navzdory tisíciletím pod zemí jsou tyto knihy stále použitelné. Už předtím navštívila podobná sklepení, kde byly knihy poničené plísní a vlhkostí, dvěma svými největšími nepřáteli. Rozhlédla se kolem sebe, prozkoumala stěny a strop, ale nespatřila sebemenší známku toho, že někudy prosakuje voda.

„Na první pohled to vypadá, že žádná z těchto knih není poškozená vlhkostí. Jak může být v tomhle podzemí takové sucho? Zdálo by se, že sem bude prosakovat spousta vody, kterou všechno navlhne a zplesniví. Stěží mohu uvěřit tomu, že všechny zdejší knihy vypadají tak dobře zachovale."

„*Vypadají* je to důležité slovo," vydechl Nathan.

Obrátila se a vrhla na něj zamračený pohled. „Co tím myslíš?"

Podrážděně mávl rukou. „Za chvíli. Za chvíli. Zajímavé je, že strop a stěny jsou pokryté olovem, aby sem nepronikala voda. Další ochranu tomuto místu zajišťuje magický štít. I vchod je zakrytý štítem."

„Ale obyvatelé Bandakaru nevládnou magií a jejich země je zapečetěná. Není tu magie, proti které by bylo nutno toto místo zaštiťovat."

„Ale pečeť uzavírající jejich vyhnanství byla nakonec zlomena," připomněl jí Nathan.

„Ano, to je pravda." Anna si prstem poťukávala na bradu. „Zajímalo by mě, jak k tomu došlo."

Nathan pokrčil rameny. „Teď není důležité jak, i když si ohledně toho dělám starostí."

Mávl rukou, jako by tento problém odsouval stranou. „Prozatím je podstatné, že k tomu došlo. Ten, kdo sem uložil ty knihy, chtěl, aby byly skryté a chráněné. A vynaložil značnou námahu, aby to tak zůstalo. Zdejší lidé neobdařeni darem by se těžko nechali zastavit magickým štítem, ale překážkou pro ně mohla být

samotná váha kamenného monumentu nahoře. Místní obyvatelé by však museli mít důvod věřit, že je pod ním něco zajímavého, aby se s ním pokusili hýbat. Co by v nich vyvolalo takové podezření? Skutečnost, že sem tisíce let nikdo nevstoupil dokazuje, že o existenci tohoto místa neměli ani tušení. Myslím, že magické štíty sem byly umístěny, aby odrazily případné cizí vetřelce, jako jsou například Jagangovi muži."

„Myslím, že to dává smysl," mumlala Anna, když se zamyslela. „Vztyčení kouzelných štítů mohlo být způsobeno opatrností stavitelů, kteří možná nevěřili, že se Bandakar někdy otevře."

„Nebo je vztyčili kvůli proroctví," dodal Nathan.

Anna vzhlédla. „To je také možnost." Prolomit tyto štíty by vyžadovalo čaroděje Nathanových schopností. Ani Anna neměla dostatečnou moc, aby prolomila některé ze štítů. Věděla také, že za dávných časů existovaly kouzelné štíty, které bylo možné prolomit pouze s pomocí subtraktivní magie.

„Je také možné, že sem tyto knihy umístili jednoduše proto, aby je uchovali jako cennou památku - pro případ, že by se s ostatními kopiemi něco stalo."

„Opravdu si myslíš, že by podstoupili tolik obtíží jen pro něco takového?" zeptala se.

„No, teď jsou přece všechny knihy, které byly v Paláci proroků ztraceny. Knihám proroctví vždycky hrozí nebezpečí, že budou ztraceny. Některé byly zničeny, jiné padly do rukou nepřátel a některé jednoduše zmizely. Místa, podobná tomuto, slouží jako bezpečná úschova knih - zvláště, když proroctví předpovídá nutnost takového místa."

„Myslím, že můžeš mít pravdu. Slyšela jsem o vzácných nálezech knih proroctví, které byly ukryty, aby nedošly k úhoně, nebo aby na nich nespočinuly zraky nepovolaných." Zavrtěla hlavou a pohledem prozkoumala místnost. „Nicméně jsem nikdy neslyšela o místu, které by se podobalo tomuhle."

Nathan jí podal jakousi knihu. Její starobylé desky z červené kůže byly vybledlé skoro dohněda. I tak na ní bylo cosi známého. Anna prsty přejela po zlaceném žebrování na hřbetě knihy, které jí

něco připomínalo. Otevřela desky a pohlédla na první prázdnou stránku.

„Vida, vida, vida," podivila se Anna tiše, když uviděla název. *„Glendhillova kniha teorie odchylek.* Je nádherné držet ji znovu v rukou." Zavřela desky a přitiskla si knihu na prsa. „Je to jako najít starého přítele, kterého jsem považovala za mrtvého."

Tato kniha byla jedním z jejích oblíbených svazků zabývajících se rozvětveným proroctvím. Bylo to jedno ze stěžejních děl, které obsahovalo cenné informace o Richardovi. Anna knihu podrobně studovala a často se k ní během staletí, kdy čekala na Richardovo narození, vracela. Teď ji prakticky znala nazpaměť. Málem jí zlomilo srdce, když musela být zničena spolu s ostatními svazky ve sklepeních Paláce proroků. Stále se z ní dalo vyčíst množství informací o možnostech, které mohou nastat.

Nathan vzal z hromady další svazek a s pozdviženým obočím jej položil před ni. *„Precese a podvojné zvraty."*

„Ne!" Anna po knize dychtivě chňapla. „To není možné."

Literární zdroje se nemohly shodnout ani v tom, zda tato záhadná kniha doopravdy existuje. Na Nathanovu žádost po ní Anna již dávno pilně pátrala, kdykoliv se vydávala na cesty. Pověřovala tím také ostatní cestující Sestry. Během doby se našly různé náznaky, kde by se kniha mohla nacházet, ale nikdy se do Paláce proroků nedostala.

Anna pohlédla na vysokého proroka. „Je opravdová? Mnoho pramenů popírá samotnou její existenci."

„Jiné prameny tvrdí, že všechny její kopie zmizely. Podle dalších je to jen mýtus. Kousek jsem si přečetl, a podle větví proroctví, které popisuje, musí být pravá. Pokud je to padělek, tak brilantně provedený. Musím tu knihu ještě podrobně studovat, abych dokázal říci, zda je to originál, či padělek, ale podle toho, co jsem zatím viděl, si myslím, že je opravdová. Kromě toho, k čemu by bylo ukrývat tady podvrh? Podvrhy se většinou dělají, aby se pak výhodně prodaly."

To byla pravda. „A tak ta kniha byla celou dobu tady. Pohřbená pod kostmi."

„Mám pocit, že s mnoha dalšími svazky, které jsou stejně tak cenné.“

Anna si jazykem olízla rty, znovu se rozhlédla po všech těch knihách. Její úžas rostl každou vteřinou. „Nathane, objevil jsi poklad. Poklad nevyčíslitelné hodnoty.“

„Možná,“ řekl. Když se na něj udiveně zamračila, vzal z další hromady těžký svazek. „Nebudeš věřit, co je tohle. Prosím, otevři tuhle knihu a sama si přečti její název.“

Anna váhavě odložila svazek, který držela v rukou, a převzala od Nathana těžkou knihu. Také ji položila na stůl a sehnula se nad ní. Opatrně rozevřela desky. Zamrkala a pak se narovnala.

„*Selleronův sedmý úkol!“ Zírala* na proroka.

Ale já jsem si myslela, že existovala jen jediná kopie a ta byla zničena.

Koutek Nathanových úst se zkřivil v úsměšku. Zvedl další knihu. „*Dvanáct slov rozumu.* Nalezl jsem také *Dvojí předurčení.*“ Ukázal prstem na hromadu knih. „Je někde támhle.“

Anna otevřela ústa, ale chvíli jí trvalo, než ze sebe dokázala něco vypravit. „Myslela jsem, že jsme tato proroctví navždy ztratili.“ Mlčky ji sledoval a na rtech měl pořád ten stejný zvláštní úsměv. Natáhla ruku a uchopila ho za paži. „Opravdu máme takové štěstí, že někdo ze všech těch knih udělal kopie?“

Nathan přikývl a potvrdil tak její dohad. Pak jeho úsměv pohasl.

„Anno,“ řekl a podal jí *Dvanáct slov rozumu.* „Podívej se do téhle knihy a řekni mi, co si myslíš.“

Anna, udivená zachmuřeným výrazem, který se mu usadil na tváři, položila knihu na desku stolu a pomalu začala otáčet stránkami. Písmo bylo poněkud vybledlé, ale to bylo u takhle staré knihy normální. Po pravdě řečeno byla kniha ve velmi dobrém stavu a dala se snadno číst.

Dvanáct slov rozumu byla kniha, která obsahovala dvanáct základních proroctví a množství přidružených větví. Když se tyto pomocné větve navzájem pečlivě srovnaly a porovnaly se s odkazy v jiných knihách, bylo s jejich pomocí možné přiřadit skutečné události mnoha jiným knihám proroctví, která by jinak nebylo

možné chronologicky seřadit. Dvanáct základních proroctví nebylo ve skutečnosti až tak důležitých. Byly to právě pomocné větve, které umožňovaly propojit ostatní kmeny a větve ve strom proroctví. Proto byl svazek *Dvanáct slov rozumu* tak neocenitelný.

Ti, kteří se zabývali výkladem proroctví, většinou čelili velikému problému, kterým byla časová návaznost jednotlivých událostí. Zpravidla bylo nemožné říci, zda se proroctví naplní nazítří nebo až v dalším století. Události byly v neustálém pohybu. Posadit proroctví do správného kontextu událostí a zjistit, kdy má dojít k jeho naplnění, bylo to nejdůležitější. Nešlo jen o to dozvědět se, kdy se které proroctví dostane na řadu, ale hlavně o to, že proroctví, jehož naplnění by mohlo mít jednoho roku nesmírný dopad na svět, se mohlo v případě naplnění roku dalšího stát jen událostí okrajového významu. Dokud nebylo zřejmé, kterého roku se proroctví splní, nebylo ani jasné, zda předpovídá nebezpečí nebo jen nedůležitý sled událostí.

Většina proroků nechala na svých následnících, aby jejich proroctví zasadili do správného kontextu v událostech skutečného světa. Mezi zasvěcenými nepanovala shoda v tom, zda to proroci dělali záměrně, z lhostejnosti nebo proto, že si prorok vyslovující vizi nebyl schopen uvědomit, jak důležité a obtížné bude v pozdějších časech tuto vizi chronologicky zařadit. Anna si toho častokrát povšimla i u Nathana. Samotnému prorokovi byly jeho vize tak křišťálově jasné, že jednoduše nedokázal pochopit, jak obtížný úkol bude pro ostatní jeho vidění vyluštit a zařadit na správné místo v mozaice života.

„Počkej," vyhrkl Nathan, když obracela stránkami. „Vrať se zpátky o stránku."

Anna na něj pohlédla a poslechla.

„Tady," řekl Nathan a poklepal prstem na stránku. „Podívej se sem. Chybí tu několik řádek."

Anna pohlédla na malou mezeru mezi řádky, ale nepřipadalo jí to nijak důležité. V knihách často byla prázdná místa z řady různých důvodů.

„No a?"

Nathan místo odpovědi potřásl hlavou a pokynul jí, aby pokračovala. Začala znovu obracet stránky. Nathan ji vzápětí přerušil a poklepal na další prázdné místo mezi řádky, aby jí na něj upozornil. Pak dal znovu pokyn, aby pokračovala.

Anna si povšimla, že prázdná místa jsou stále častější. Nakonec se dostala až k celým prázdným stránkám. Ale ani to nebylo příliš neobvyklé. Existovalo množství svazků, které jednoduše končily uprostřed. Všeobecně panoval názor, že prorok pracující na těchto knihách nejspíš zemřel a jeho nástupci se nechtěli plést do díla svého předchůdce, nebo možná dávali přednost práci na větvích proroctví, které jim připadaly zajímavější nebo důležitější.

„*Dvanáct slov rozumu* je jedna z těch několika málo knih proroctví, které jsou napsané chronologicky," připomněl jí tichým hlasem.

Anna to samozřejmě věděla. To byl jeden z důvodů, proč byla tato kniha tak neocenitelná. Neměla však představu, proč jí to Nathan teď připomíná.

„No dobrá," řekla Anna s povzdechem, když se dobrala až nakonec, „asi máš pravdu, že je to zvláštní. Co však z existence prázdných míst vyplývá?"

Místo přímé odpovědi jí podal další knihu. *Pododdělení Burkettova kořene.* Podívej se na to."

Anna se začala probírat stránkami dalšího neocenitelného svazku a hledala něco neobvyklého. Narazila na tři prázdné stránky, za kterými následoval další text.

Nathanova hra ji začala unavovat. „Co bych tady měla vidět?"

Nathanovi chvíli trvalo, než odpověděl. Když nakonec promluvil, jeho hlas zněl tak, že z toho Annu zamrazilo.

„Anno, tuhle knihu jsme měli ve sklepeních Paláce."

Pořád ještě jí nebylo jasné, co tak strašně důležitého se jí snaží vysvětlit. „Ano, měli. Docela dobře si na ní vzpomínám."

„Naše kopie neměla prázdné stránky."

Zamračila se a obrátila se zpět ke knize. Znovu prohlížela jednotlivé stránky, dokud nenašla prázdné místo.

„Hmm," zabručela, když si prohlédla místo, kde jedno proroctví končilo, a po prázdných stránkách následovala úplně jiná větev. „Možná že ten, kdo dělal tuhle kopii se z nějakého důvodu rozhodl, že některé části proroctví vynechá. Možná měl nějaký pádný důvod věřit, že vynechaná část je jen slepá ulička, a než by ve stromě proroctví nechával mrtvé dřevo, raději je vyťal. Něco takového není neobvyklé. A aby to nevypadalo, že chce někoho klamat, nechal tu prázdné stránky, aby na svůj zásah upozornil."

Vzhlédla. Prorokovy azurově modré oči se upíraly přímo na ni. Annu na zádech studily kapičky potu.

„Podívej se na *Glendvillovu knihu teorie odchylek,*" řekl tichým hlasem, aniž by od ní odvrátil svůj pronikavý pohled.

Anna odvrátila zrak a přitáhla si *Glendvillovu knihu teorie odchylek.* Probírala se stránkami stejně jako u předchozích svazků, jen o něco rychleji.

Také tu byly prázdné stránky a bylo jich víc.

Pokrčila rameny. „Řekla bych, že to není moc přesná kopie."

Nathan netrpělivě natáhl ruku a obrátil stránky zpátky na začátek.

Tam, na první stránce se skvěla autorova značka.

„Drahý Stvořiteli," zašeptala Anna, když uviděla malý symbol. Stále ještě se chvěla magií, kterou autor do své pečeti vložil. Cítila, jak se jí ježí vlasy na zátylku. „Tohle není kopie. Tohle je originál."

„Správně. Pokud si vzpomínáš, naše kniha v Paláci byla kopie."

„Ano, vzpomínám si, že jsme měli kopii."

Domnívala se, že i tato kniha je jedna z mnoha kopií. Mnoho knih proroctví, které se dochovaly, byly kopie originálů, ale to nijak nesnižovalo jejich hodnotu. Opisy knih pořizovali uznávaní učenci své doby, jejichž práci kontrolovali ještě další znalci. Autor opisu nechával na knize svou pečeť, aby svou pověstí ručil za její přesnost. Knihy proroctví byly ceněny pro svůj obsah, nikoliv pro své stáří nebo proto, že se jedná o originální svazky. Hodnotu těchto knih představovalo samotné proroctví, nikoliv ruka, která je sepsala.

Ale vidět originál knihy, kterou tak milovala, byla pro Annu úžasná zkušenost. Tyto stránky tedy zaplnila ruka dávného proroka, který vyslovil všechna ta úžasná proroctví.

„Nathane, já nevím, co říct. Tohle je něco úžasného. Víš přece, co pro mě tahle kniha znamená."

Nathan se trpělivě nadechl. „A ty prázdné stránky?"

Anna pokrčila rameny. „Já nevím. Raději nebudu ani hádat. Kam míříš?

„Podívej se na místo, kde končí text a je přerušen prázdnými stránkami."

Anna znovu upřela svou pozornost na knihu. Přečetla si kousek textu před prázdnými stránkami a pak přečetla kus, který následoval. Na prázdném místě mělo být proroctví o Richardovi. Náhodně nalistovala další prázdné místo a přečetla kus před a po prázdné oblasti. Na prázdných stránkách měla být další část o Richardovi.

„Vypadá to," řekla, když si prostudovala třetí prázdné místo, „že chybí text pojednávající o Richardovi."

Nathan měl na tváři stále naléhavější výraz. „To proto, že o Richardovi pojednává většina této knihy. Ten vzor prázdných stránek, které s ním souvisí však neobstojí, když se začneš dívat na ostatní knihy."

Anna zvedla ruce a pak je nechala klesnout podél boků. „Pak se vzdávám. Uniká mi, o co ti jde."

„Jde o to, co v těch knihách nevidíme. Ty prázdné stránky představují problém."

„Proč to říkáš?"

„Protože," pokračoval a poněkud zesílil hlas, „na těch prázdných částech je něco velice podivného."

Anna si odhodila z čela pramen šedých vlasů, který se jí uvolnil z uzlu na zátylku. Začala být netrpělivá.

„A to je co?"

„To řekni ty mě," opáčil. „Vsadil bych se, že *Glendvillovu knihu teorie odchylek* dokážeš prakticky citovat."

Anna pokrčila rameny. „Možná."

„Rozhodně ji mohu citovat já. V každém případě tu kopii, kterou jsme měli v Paláci. Procházel jsem si tuhle knihu a zkoušel jsem srovnávat její obsah s tím, co si pamatuji.

Anně se zkroutil úzkostí žaludek. Začala se děsit, že kopie, kterou měli ve sklepeních paláce mohla obsahovat falešné proroctví zaplňující prázdná místa, která ponechal původní autor. Taková představa byla příliš strašlivá, než aby se jí mohla zabývat.

„A co jsi objevil?“

„To, že tento originál dokáži přesně citovat. Nic víc, nic míň.“

Anna vydechla úlevou. „Nathane, to je báječné. To znamená, že naše kopie neobsahovala smyšlené proroctví. Proč tě znepokojuje, že si nepamatuješ, co je na prázdných stránkách? Jsou prázdné, není na nich nic. Není nic, co by sis měl pamatovat.“

„Kopie, kterou jsme měli v Paláci, žádné prázdné stránky neměla.“

Anna zamrkala a zavzpomínala. „Ne, to neměla. Dobře si na ni vzpomínám.“ Obdařila proroka hřejivým úsměvem. „Ale cožpak to není jasné? Pokud dokážeš citovat tenhle originál, nic víc, nic míň, a naučil ses to, protože jsi četl kopii, pak to znamená, že ten kdo kopii udělal, jednoduše opsal celý text pohromadě a nevynechával zbytečně prázdná místa jako původní autor. Prorok pravděpodobně vynechal stránky jako pojistku pro případ, že by měl nějaké další vize zapadající mezi sepsaná proroctví. Zjevně k tomu nikdy nedošlo, a tak prázdné stránky zůstaly.“

„Vím, že v naší kopii bylo víc stánek.“

„Pak ti tedy nerozumím.“

Tentokrát to byl Nathan kdo rozhodil ruce. „Anno, cožpak to nechápeš? Prosím, podívej se na tuhle knihu.“ Obrátil ji k ní. „Podívej se na tuhle předposlední větev proroctví. Je to jedna stránka a pak šest prázdných stránek. Vzpomínáš si na kteroukoliv větev proroctví v naší kopii téhle knihy, která měla jen jednu jedinou stránku? Ne. Žádná nebyla takhle krátká. Všechny větve byly příliš komplexní. Víš, že to proroctví by mělo obsahovat víc informací, já to vím také, ale moje mysl je stejně prázdná jako ty stránky. Ty informace chybějí nejen v téhle knize, ale také v mé mysli.

A pokud nedokážeš zpaměti odcitovat zbytek proroctví, o kterém víš, že by tu mělo být, pak je tvá mysl stejně prázdná.“

„Nathane, to prostě není - chci říct nechápu, jak...“ vyrazila ze sebe Anna zmateně.

„Tady,“ řekl a vytáhl jednu z knih. „*Sebrané originály*, musíš si ji pamatovat.“

Anna uctivě převzala knihu z jeho rukou. „Ach Nathane, samozřejmě že si ji pamatuji. Jak bych mohla zapomenout na takovou krátkou, ale překrásnou knihu?“

Sebrané originály bylo proroctví nesmírně vzácného typu, neboť bylo celé sepsané ve formě příběhu. Anna ten příběh milovala. Měla slabost pro romance, i když by to nikdy nikomu nepřiznala. A protože tato romance byla vlastně proroctvím, bylo oficiálně nutné, aby se s ní seznámila.

Usmála se a malou knihu otevřela.

Stránky byly prázdné.

Všechny.

„Pověz mi,“ řekl Nathan tichým důrazným hlasem, „o čem tahle kniha je?“

Anna otevřela ústa, ale nedokázala ze sebe vypravit ani slovo.

„Pak mi tedy řekni,“ pokračoval Nathan stejným tónem hlasu, který byl poznávacím rysem rodu Rahlů a kterým by se dal lámat kámen, „jak zní alespoň jedna řádka z tvé milované knihy? Pověz mi, o čem je. Pověz mi, jak ten příběh začíná, jak končí, nebo cokoli, co je uprostřed.“

Annina mysl byla prázdná jako nepopsaný list papíru.

Když hleděla do Nathanových pronikavých očí, prorok se k ní naklonil trochu blíž. „Pověz mi jedinou věc, kterou si z té hle knihy pamatuješ.“

„Nathane,“ podařilo se jí nakonec zašeptat s rozšířenýma očima, „často si tuhle knihu čítával. Znáš ji možná lépe než já. Co si pamatuješ z jejího obsahu?“

„Ani... jedinou... věc.“

Kapitola dvanáctá

Anna ztěžka polkla. „Nathane, jak si můžeme nepamatovat knihu, kterou tak milujeme? A jak je možné, že ty specifické části, které si nepamatujeme odpovídají prázdným místům?“

„No, tak tohle je opravdu dobrá otázka.“

Annu náhle cosi napadlo. Zalapala po dechu. „Kouzlo. Musí to být tak, že knihy byly očarovány.“

Nathan se zamračil. „Cože?“

„Mnoho knih má na sobě kouzla kvůli ochraně informací, které se v nich ukrývají. V případě knihy proroctví jsem se s tím ještě nesetkala, ale u knih zabývajících se výukou magie je to docela běžné. Toto místo bylo vytvořeno se záměrem ukrýt tyto knihy. Možná ochranné kouzlo způsobuje, že si nepamatujeme informace, které mají tyto knihy střežit.“

Podobné kouzlo by se aktivovalo, když by knihu otevřel kdokoli jiný než autorizovaná osoba s dostatečnou mocí. Kouzla tohoto typu byla občas zacílena i jen na konkrétní jednotlivce. Obvyklá metoda ochrany spočívala v tom, že pokud do knihy nahlédla špatná osoba, kouzlo jí z paměti vymazalo vše, co v knize viděla. Nepovolaná osoba text uviděla a vzápětí jej zapomněla: Kouzlo text účinně vymazalo z její mysli.

Nathan neodpověděl, ale když nápad zvažoval, jeho výraz trochu změkl. Podle mužova výrazu Anna poznala, že o její teorii pochybuje. Zjevně se však zrovna teď o tomhle nechtěl přít, možná proto, že se chystal k něčemu mnohem důležitějšímu.

A skutečně, prorok poklepal prstem na vrchol malé hromádky knih, která byla navršena kousek stranou od ostatních. „Tyhle knihy,“ řekl vážným tónem, „se zabývají především Richardem.

Většinu z nich jsem dosud nespatřil. Považuji za alarmující, že takové knihy byly ukryté na tomhle místě. Většina z nich má rozsáhlé oblasti prázdných stránek.“

Bylo skutečně alarmující, že tak mnoho knih proroctví, a ještě ke všemu týkajících se Richarda bylo ukrytých tady a v Paláci proroků chybělo. Anna přitom strávila pět století tím, že prohledávala svět a pátrala po všech možných knihách, které mohly mít něco společného s Richardem.

Promnula si čelo a zvažovala důsledky. „Dokázal jsi zjistit něco nového?“

Nathan vzal jeden svazek z vrchu hromady a otevřel ho. „No, mimo jiné mne velice znepokojuje tenhle symbol. Jedná se o nesmírně vzácnou formu proroctví, vyslovenou v okamžiku, kdy se prorok ocitne v bouři různých vidění. Tato grafická proroctví bývají kreslena v žáru mocných vizí, když by psaní trvalo příliš dlouho a mohlo by přerušit věštecký trans.

Anna si jen matně uvědomovala, že tento typ proroctví existuje. Vzpomínala si, že ve sklepeních Paláce měli několik podobných svazků. Nathan se jí nikdy nezmínil, co jsou zač, a nikdo jiný to nevěděl. Zřejmě další z Nathanových malých, tisíc let starých tajemství.

Naklonila se k němu a studovala složitou kresbu, která zabírala většinu stránky. Nebyly v ní žádné rovné čáry, jen zakřivené linie, oblouky a spirály, které měly zhruba kruhovitý tvar a celá kresba vypadala téměř živě. Místy se pero zarylo do papíru tak silně, až se jeho špice rozlomila vedví a způsobila dvojité čáry. Anna zvedla knihu k plameni svíčky a zvědavě studovala část kresby, která byla zvlášť hustě rozvětvená. Uviděla starou kaňku zaschlého inkoustu a tečku tam, kde se hrot pera ulomil. Hned za ní začala čistá čára namalovaná novým perem, které však tlačilo na papír stejně silně.

Nic, co inkoust nakreslil na papíře, nepředstavovalo rozpoznatelný předmět - celá kresba připomínala spíš nesmyslnou čáranici - a přesto byla z nějakého důvodu tak hluboce znepokojivá, až se z toho Anně zježily vlasy na hlavě. Jako by téměř chápala význam kresby, ale ten pokaždé unikl těsně mimo dosah.

„Co to je?“ Položila knihu na stůl a nechala ji otevřenou na stránce s kresbou. „Co to znamená?“

Nathan potřásl hlavou. „To je docela těžké vysvětlit. Neexistují slova, kterými bych přesně popsal, co se zobrazí v mé mysli, když kresbu vidím.“

„Myslíš,“ zeptala se Anna s nucenou trpělivostí a sepjala přitom ruce, „že by ses mohl pokusit vynaložit trochu námahy a popsat mi ten obraz podrobněji?“

Nathan na chvilku zavřel oči a zamyslel se. „Jediná slova, kterými bych to mohl přibližně popsat jsou *Stvůra přichází.*“

„Stvůra?“

„Ano. Nevím, co to znamená. To proroctví je částečně zastřené, ať už záměrně, nebo možná proto, že představuje něco, s čím jsem se dosud nesetkal. Možná nějakým způsobem souvisí s prázdnými stránkami, a bez textu, který se na nich nacházel ta kresba nikdy nebude dávat smysl.“

„A co ta přicházející stvůra bude dělat?“

Nathan zavřel knihu, takže si Anna mohla přečíst její název: *Oblázek v jezírku.*

Na řasách se jí zaperlil chladný pot.

„Ten symbol představuje grafické varování,“ řekl.

Proroctví se často o Richardovi zmiňovala jako o „oblázku v jezírku“. Kdyby nezmizel, musel mít text této knihy nesmírnou cenu.

„Chceš říct, že výraz stvůra přichází, je nějaké varování pro Richarda?“

Nathan přikývl. To je asi tak vše, co z toho dokážu dostat - tohle a nejasný dojem přízračné aury kolem té věci.“

„Kolem té stvůry.“

„Ano. Doprovodný text ke kresbě by mi nepochybně umožnil porozumět lépe. S ním bych dokázal poznat podstatu té stvůry. Ale text chybí. Další stránky jsou také prázdné, takže to varování nelze umístit do patřičného kontextu. Ani nevíme, o které době vlastně mluví. Podle toho co vím, to může být něco, čemu už čelil a porazil to, nebo něco, co může porazit jeho, až bude velmi starý.

Bez náznaku doprovodného textu prostě není způsob, jak to zjistit.“

Chronologie byla pro pochopení proroctví důležitá, ale podle míry děsu, který Anna ucítila, když pohlédla na kresbu, dospěla k přesvědčení, že téhle stvůře Richard ještě nečelil.

„Možná je to míněno metaforicky. Jagangova armáda se chová jako stvůra a její vojáci jsou nepochybně horší než přízraky. Vraždí všechno, co jim stojí v cestě. Pro svobodné lidi, a zvláště pro Richarda je císařský dav stvůra, která přichází zničit je a všechno, co je jim drahé.“

Nathan pokrčil rameny. „Právě tohle může klidně být vysvětlení. Já prostě nevím.“

Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval. „Nejen v této knize, ale ještě v několika dalších je ještě jeden znepokojivý kousek nejasné rady.“ Vrhl na Annu významný pohled. „A jsou to knihy, které jsem dosud nikdy neviděl.“

Anna také z mnoha důvodů cítila znepokojení nad tím, že na tomto podivném místě v podzemí, pod zapadlým hřbitovem, leží ukryto tolik neznámých knih.

Nathan ukázal k hromadám knih naskládaným na čtyřech velikých stolech. „Přestože jsou tu kopie mnohých knih, které známe a které jsem ti ukázal, většina knih z támhle těch hromad je pro mě nová. Jistě, každá knihovna na světě obsahuje několik unikátních svazků, ale tohle místo mi připadá jako úplně jiný svět. Téměř každý druhý svazek pro mě představuje úžasný objev.“

V Anně se probudila opatrnost. Instinktivně vycítila, že Nathan konečně dorazil do středu labyrintu, kterým cestovala jeho mysl. Uvažovala o tom, co právě řekl.

„Rady?“ Podezřívavě se zamračila. „O jakou radu se jedná?“

„Tato rada doporučuje čtenáři, že pokud jeho zájem není jen obecné povahy, ale snaží se získat rozsáhlejší a konkrétní znalosti o daném předmětu, měl by si pročíst příslušné svazky uchovávané v kostnicích.“

Anna pozvedla obočí. „V kostnicích?“

„Ano. Mluví se o nich také jako o střediscích.“ Nathan se k ní naklonil a tvářil se přitom jako pavlačová drbna. „O těchto stře-

discích se zmiňuje celá řada knih, ale zatím jsem našel jméno jen jediného z nich: katakomby pod sklepením Paláce proroků.“

Anně údivem poklesla čelist. „Katakomby... to je přece nesmysl. Pod Palácem proroků žádné takové místo nebylo.“

„To, že jsme o něm nevěděli, neznamená, že neexistuje,“ prohlásil Nathan smrtelně vážným hlasem.

„Ale, ale,“ vydechla Anna rozechvěle, „to přece není možné. Tak to zkrátka nemůže být. Něco takového by nemohlo zůstat nepovšimnuto. Za celou tu dobu, co tam žily Sestry bychom to zjistili.“

Nathan pokrčil rameny. „Za celou tu dobu se nikdo nedozvěděl o tomto místě pod hřbitovem.“

„Ale nikdo nežil přímo nad ním.“

„Co když se o katakombách pod Palácem všeobecně nevědělo? Koneckonců, o čarodějích dřívější doby víme jenom velice málo, a ještě méně víme o stavitelích Paláce proroků. Možná že se rozhodli ukrýt ty katakomby stejným způsobem, jakým ukryli tuto knihovnu.“

Nathan se pousmál. „Co když důvodem pro vznik paláce - místa, kde se cvičili mladí čarodějové - byla snaha umně zamaskovat existenci tajné knihovny v katakombách?“

Anna cítila, jak jí rudne tvář. „Chceš snad říct, že naše poslání nemělo žádný význam? Jak se odvažuješ vůbec naznačovat, že naše životy nebyly zasvěceny ničemu jinému než klamu, a že životy mnoha mladých hochů oplývajících darem by přišly nazmar, kdyby nebylo...“

„Nic takového nenaznačuji. Neříkám, že Sestry byly jen loutky, ani že záchrana všech těch mladých chlapců a jejich výcvik byl pro nic. Říkám jen, co jsem vyčetl z těchto knih. Za stavbou paláce se skrýval vyšší záměr. Co když stavitelé paláce nezamýšleli jen připravit základnu, kde by Sestry mohly plnit své důležité poslání? Co když za tím vším bylo něco víc? Koneckonců, uvažuj o tom hřbitově nad námi. Je jasné proč vznikl, ale mimo jiné příhodně umožňuje zamaskovat existenci tohoto místa.

Možná že hřbitov je mladší než tato knihovna. A jestli katakomby pod Palácem proroků vznikly s tím, že mají zůstat ukryté,

a pokud byly zakryty maskovacím kouzlem, není divu, že jsme o nich nevěděli. A o existenci tajných katakomb jistě neexistují ani žádné písemné záznamy.

Ze zdejších knih jsem získal dojem, že kdysi existovaly svazky, které byly považovány za tak znepokojivé, nebo případně obsahovaly kouzla tak nebezpečná, že byly raději ukryty v několika nepřístupných střediscích. Dávné stavitele k tomu vedla opatrnost. Naši předci nechtěli, aby se tyto knihy příliš rozšířily a aby vzniklo více jejich kopií, jak je tomu s většinou svazků proroctví. Jaký existuje lepší způsob, jak tyto knihy ukrýt než hluboko v podzemí na místech, o kterých nikdo neví? A protože odkazy v knihách o těch místech hovoří jako o kostnicích, domnívám se, že i ostatní střediska jsou katakomby podobné těm pod sklepením Paláce proroků."

Anna pomalu vrtěla hlavou a snažila se to nějak vstřebat. Pokoušela se představit si, co to znamená, kdyby měl Nathan pravdu. Znovu pohlédla na stůl se svazky knih, které byly převážně o Richardovi a které dosud nikdy neviděla.

Ukázala na ně. „A co támhle ty knihy?"

„Skoro bych si přál, abych si to, co je v nich, nepřečetl."

Anna ho chytila za rukáv. „Proč? Co ses dočetl?"

Na okamžik se zdálo, že se Nathan snaží ovládnout. Pak mávl rukou, jako by předtím jen tak něco plácl, pousmál se a změnil předmět hovoru.

„Nejvíce mne znepokojuje, že všechny ty prázdné stránky v knihách mají něco společného. Zatímco ne všechen chybějící text se zabývá Richardem, zjistil jsem, že chybějící části v jednotlivých knihách mají jednu věc společnou."

„Která to je?"

Nathan zvedl prst, aby zdůraznil svá slova. „Všechny chybějící texty jsou součástí proroctví, která hovoří o době po Richardově narození. Nechybí žádná část proroctví zabývající se dobou před Richardovým narozením."

Anna pomalu sepjala ruce a pečlivě se nad tou záhadou zamyslela. Uvažovala, jak tuto hádanku vyřešit.

„Nuže,“ řekla nakonec, „můžeme zjistit jedno. Mohu požádat Vernu, ať pošle posla do Pevnosti čarodějů v Aydindrilu. Pevnost chrání Zedd, takže to místo nemůže padnout do Jagangových rukou. Můžeme Zedda požádat, aby se ve svých kopiích knih proroctví přesvědčil, zda tam chybějí stejné části textu.“

„To je dobrý nápad,“ souhlasil Nathan.

„Vzhledem k tomu, že Pevnost má obrovskou knihovnu, nepochybně tam najde i mnoho svazků proroctví, které známe a které jsou i tady.“

Nathanovi se rozjasnila tvář. „Ještě lepší by bylo, kdyby Verna někoho vyslala do Paláce lidu v D'Haře. Když jsem tam byl, strávil jsem hodně času v palácových knihovnách. Jasně si vzpomínám, že jsem tam viděl mnoho svazků, které jsou i tady. Ať je někdo zkontroluje, a podle toho zjistíme, jestli na těchto knihách skutečně leží nějaké kouzlo, nebo jestli se ten úkaz chybějících textů rozšířil po celém světě. Ať Verna okamžitě někoho pošle do Paláce lidu.“

„To bude jednoduché. Verna se zrovna chystá vyrazit na jih. Cestují v podstatě stejným směrem, kterým leží Palác lidu.“

Nathan se na ni zamračil. „Verna se ti ozvala? A řekla, že míří na jih? Proč?“

Annina nálada se prudce zhoršila. „Předtím než jsi mě zavolal, mi napsala.“

„A co ti naše mladá matka představená psala? Proč se chystá na jih?“

Anna si rezignovaně zhluboka povzdechla. „Obávám se, že nemám dobré zprávy. Verna mi napsala, že Jagang rozdělil svou armádu. S částí svého vojska se snaží obejít hory, aby pronikl do D'Hary z jihu. Verna se chystá vyrazit na pochod s velikým kontingentem d'haranských sil. Na jihu nejspíš dojde k bitvě s armádou Řádu.“

Nathanova tvář zpopelavěla.

„Co jsi to řekla,“ zašeptal.

Annu udivil jeho vyděšený výraz. „Myslíš to, že Jagang rozdělil svou armádu?“

Nevěřila, že je to možné, ale prorokova tvář ještě více pobledla.

„Drazí duchové, ochraňujte nás," zašeptal. „Je příliš brzy. Nejsme připravení."

Anna cítila, jak do ní pronikají spáry plíživého strachu. Otřásla se zimou. „Nathane, o čem to mluvíš? Co se děje?"

Obrátil se a začal zuřivě prohrabávat hromady knih naskládaných na deskách stolů. Uprostřed jedné hromady nakonec našel to, co chtěl, a vytáhl to ven. Zbytek hromady se zbortil. Nathan spěšně listoval knihou a přitom si pro sebe něco mumlal.

„Tady to je," řekl a přitiskl prst na příslušné místo. „Ve zdejších knihách jsem našel množství proroctví, které jsem dosud nečetl. Proroctví týkající se poslední bitvy jsou přede mnou zahalena tajemstvím - mé prorocké vize k nim neproniknou - ale slova, která je v knihách popisují jsou až příliš děsivá. Tato pasáž mluví za všechny."

Naklonil se a ve světle svíčky začal z knihy předčítat. „V roce cikád, až šampión obětování a utrpení pod praporem lidstva a světla nakonec rozdělí své houfce, bude to znamení, že proroctví se probudilo a blíží se rozhodující poslední bitva. Buďte pozorní, protože všechny pravé větve a jejich související odbočky vyrůstají z tohoto prorockého kořene. Z tohoto podhoubí raší jen jediný kmen. Pokud *fuer grissa ost drauka* nebude v této poslední bitvě vůdcem, pak svět, který se již v té době bude nacházet na prahu temnoty, padne pod nadvládu děsivého stínu."

Fuer grissa ost drauka bylo jedno z prorockých jmen Richarda. Takhle ho nazývalo dobře známé proroctví sepsané v horní d'haranštině. Toto jméno v překladu znamenalo *posel smrti*. To, že ho tímto jménem nazývaly i proroctví v této knize znamenalo, že obě proroctví jsou propojena ve stejné větvi.

„Jestli se letos objeví cikády," řekl Nathan, „pak to bude znamenat, že proroctví je nejen autentické, ale navíc se probudilo k životu."

Anně se rozklepala kolena. „Cikády se začaly objevovat právě dnes."

Nathan na ni zíral a pak se mu na tváři objevil slavnostní výraz, jako by sám stvořitel vynášel rozsudek. „Pak je chronologie událostí jasně dána. Všechna proroctví zapadla na své místo. Události jsou označeny. Přichází konec.“

„Drahý stvořiteli, ochraňuj nás,“ zašeptala Anna.

Nathan vsunul knihu do kapsy. „Musíme najít Richarda.“

Anna kývla na souhlas. „Ano, máš pravdu. Není čas nazbyt.“

Nathan se rozhlédl. „Rozhodně s sebou nemůžeme brát všechny tyhle knihy a nemáme čas si je přečíst. Musíme toto místo zapečetit do předešlého stavu a pak okamžitě vyrazit.“

Než mohla Anna souhlasit, Nathan mávl rukou. Všechny svíčky zhasly. Jen lucerna stojící v rohu jednoho ze stolů zůstala svítit. Nathan ji sebral cestou ven.

„Pojďme,“ řekl a lucernu svíral v mohutné dlani.

Anna spěchala, aby mu stačila, a snažila se držet v malém prstenci světla, které lucerna vydávala. Zbytek místnosti se ponořil do tmy. „Jsi si jistý, že bychom si neměli vzít žádnou z knih?“

Prorok chvátal k úzké schodišťové šachtě a kruh světla spěchal s ním. Jen by nás to zpomalovalo. Kromě toho, kterou knihu by sis chtěla vzít?“ Na chvíli se zastavil a ohlédl se přes rameno. Jeho tvář byla ve slabém světle lucerny plná úhlů a ostrých linií. „Už víme, co proroctví říkají, a teď poprvé známe i chronologii. Musíme najít Richarda. Musí být na místě, až se armády střetnou v bitvě, jinak bude vše ztraceno.“

„Ano, a musíme se postarat o to, aby naplnil slova proroctví.“

„Takže jsme dohodnuti?“ pronesl Nathan a s těmito slovy se obrátil a pospíšil si vzhůru po schodech. Schodištní šachta byla tak úzká a nízká, že měl co dělat, aby se skrze ni protáhl. Na vrcholku schodiště vyběhli do noci a vzápětí je obklopil bzučivý zpěv cikád. Nathan zavolal Toma a Jennsen. Stromy se mírně vlnily ve slabém vánku a Nathan s Annou čekali na odpověď. Připadalo jim to jako věčnost, ale ve skutečnosti uplynula jen krátká chvíle, než se oba vynořili ze tmy a rozběhli se jim vstříc.

„Co se děje,“ zeptala se Jennsen bez dechu.

Vedle ní se jako temný stín tyčil Tom. „Nějaké potíže?“

„Veliké potíže,“ přiznal Nathan.

Anna si myslela, že by mohl být ohledně celé záležitosti trochu diskrétnější, ale vzhledem k vážnosti situace byla diskrétnost zřejmě zbytečná. Vytáhl z kapsy knihu, kterou si přinesl z knihovny. Otevřel ji na prázdné stránce, kde chybělo proroctví.

„Pověz mi, co se tu píše," přikázal Jennsen a podržel knihu před jejíma očima.

Zamračila se na něj. „Co se tu píše? Nathane, nic tu není."

Prorok nespokojeně zavrčel. „To znamená, že je v tom nějak zapletená subtraktivní magie. To je magie podsvětí, vládne mocí smrti, a proto ovládá nás všechny, dokonce i Jennsen."

Nathan se obrátil zpátky k dívce. „Našli jsme proroctví, které se týká Richarda. Musíme ho najít, nebo Jagang vyhraje válku."

Jennsen zalapala po dechu. Tom tiše hvízdl.

„Víš, kde je?" zeptal se Nathan.

Tom se bez váhání kousek pootočil a zvedl ruku, aby ukázal do noci. Jeho pouto k Richardovi prozradilo to, co Nathanovi ani Anně nemohla odhalit sebemocnější magie. „Nachází se tímhle směrem. Není příliš daleko, ale ani blízko."

Anna se zahleděla do tmy. „Musíme si sbalit věci a za úsvitu vyrazit."

„Pohybuje se," řekl Tom. „Pochybuji, že ho najdete na stejném místě, až se tam dostanete."

Nathan tiše zaklel. „Nedá se odhadnout, kam ten chlapec míří."

„Řekla bych, že míří zpátky do Altur'Rangu," řekla Anna.

„Ano, ale co když tam nezůstane?" Položil ruku Tomovi na rameno. „Potřebujeme, abys šel s námi. Jsi jeden z tajných strážců lorda Rahla. Tohle je důležité."

Anna viděla, jak Tom sevřel ruku kolem jílce nože, který měl zasunutý za opaskem. Na stříbřitém jílci zbraně bylo vyryté zdobené písmeno „R", znak rodu Rahlů. Byl to vzácný nůž, který nosilo jen několik málo jednotlivců, kteří zasvětili život ochraně lorda Rahla.

„Samozřejmě," řekl Tom.

„Já půjdu také," přidala se spěšně Jennsen. „Jen musím sehnat..."

„Ne,“ řekl Nathan a umlčel ji. „Ty musíš zůstat tady.“

„Proč?“

„Protože,“ ozvala se Anna měkčím tónem, než jaký použil Nathan, „ty jsi Richardovou spojkou s těmito lidmi. Oni potřebují pochopit velký svět, který se před nimi nedávno otevřel. Jsou zranitelní. Císařský řád by je mohl využít proti nám. Teprve nedávno se rozhodli bojovat za naši věc a stát se součástí D'Haranské říše. Richard tě teď potřebuje tady. Musíš zastoupit Toma a plnit jeho povinnosti.“

S panikou v očích pohlédla Jennsen na Toma. „Ale já...“

„Jennsen,“ řekl Nathan a objal ji kolem ramen, „podívej se támhle.“ Ukázal dolů po schodišti. „Víš, co je tam dole. Pokud se nám něco stane, Richard se to musí dozvědět. Musíš tady zůstat a strážit pro něj toto místo. Tohle je důležité, stejně důležité jako to, aby Tom šel s námi. Nesnažíme se tě chránit před nebezpečím; to, že zůstaneš, tě může ve skutečnosti vystavit většímu nebezpečí, než kdyby jsi šla s námi.“

Jennsen pohlédla na Nathana, potom na Annu, a pomalu si začala uvědomovat, jak vážná je situace. „Pokud si myslíte, že mě Richard tady potřebuje, pak musím zůstat.“

Anna ji prsty jemně pohladila po rameni. „Děkuji ti, dítě, že chápeš důležitost situace.“

„Musíme toto místo uzavřít, aby bylo zase tak jako předtím,“ řekl Nathan. Učinil naléhavé gesto. „Ukážu ti otevírací mechanismus a vysvětlím, jak funguje. Pak se musíme vrátit zpátky do města a sbalit si věci. Před východem slunce už stihneme jen pár hodin spánku, ale nedá se nic dělat.“

„Z Bandakaru je dlouhá cesta,“ řekl Tom. „Až projdeme horským průsmykem, budeme si muset sehnat koně. Jinak lorda Rahla nechytíme.“

„Samozřejmě,“ řekl prorok. „Teď zavřeme tuhle hrobku a vyrazíme.“

Anna se zamračila. „Nathane, tahle knihovna byla ukrytá pod kamenným příkrovem tisíce let. Za celou tu dobu nikdo její existenci neobjevil. Jak se to podařilo tobě?“

Nathan pozvedl obočí. „Vlastně to ani nebylo nijak zvlášť těžké.“

Postavil se k přední části obrovitého kamenného monumentu a pokynul Anně, ať přistoupí. Jakmile tak učinila, pozvedl lucernu.

Do tváře starobylého kamene tam stála vytesaná dvě slova: NATHAN RAHL.

Kapitola třináctá

V době, kdy Viktor, Nicci, Cara a Richard prošli dlouhými stíny olivových hájů, které pokrývaly jižní kopce v okolí Altur'Rangu, bylo již pozdní odpoledne. Richard ani na chvíli nezpomalil a všichni byli unaveni z náročné, i když relativně krátké cesty. Mrazivý déšť polevil, ale vystřídal ho silný žár a vlhkost. Vzhledem k tomu, jak moc se všichni potili, mohlo klidně pršet.

I když byl Richard smrtelně unavený, cítil se lépe než před pár dny. Navzdory fyzické námaze se mu síla postupně vracela.

Ulevilo se mu také, že nepotkali žádné známky blížící se stvůry. Několikrát nechal ostatní pokračovat v cestě, zatímco se držel vzadu a hlídal, aby zjistil, zda je někdo nebo něco nepronásleduje. Ani jednou nespatřil známky cizí přítomnosti, a proto začal dýchat poněkud klidněji. Také zvažoval, že Viktorovi muži se nemuseli stát obětí Jagangova monstra, o kterém mu vyprávěla Nicci. I kdyby, jak Nicci tvrdila, Jagang uspěl a takové monstrum stvořil, nemuselo to ještě znamenat, že stvůra již za Richardem vyrazila. V tom případě si však nedokázal představit, co způsobilo ta krvavá jatka.

Na frekventovaných cestách v blízkosti města se pohybovaly vozy i lidé. Zdálo se, že obchod kvete ještě víc, než když tu byl Richard naposledy. Někteří lidé poznávali Viktora, někteří Nicci. Od revoluce hráli oba dva v Altur'Rangu důležitou roli. Richarda poznávalo velké množství lidí. Buď byli u toho, když památné noci začal boj za jejich svobodu, a nebo poznávali jeho proslulý meč. Byla to unikátní zbraň a její vyleštěná stříbrná a zlatá pochva přitahovala pozornost, zvláště ve Starém světě pod nadvládou Řádu. Lidé se na procházející čtveřici usmívali, nebo smekali klo-

bouky a přátelsky pokyvovali. Cara hleděla na všechny kolemjdoucí s podezřením.

Richarda by kvetoucí okolí Altur'Rangu potěšilo, ale jeho mysl dlela u mnohem závažnějších věcí. A aby tyto věci mohl vyřešit, potřeboval koně. Bylo už pozdní odpoledne a uvědomovali si, že než seženou koně a zásoby na další cestu, nastane tma. Richard se nakonec s nechutí rozhodl strávit v Altur'Rangu noc.

Zdálo se, že lidé na cestách pocházejí z okolních vesnic, a jen zřídkakdy přicházejí z větší dálky. Zatímco dříve lidé putovali do města v zoufalé naději, že najdou práci na stavbě císařského paláce, nyní přicházeli plni optimismu, že zde najdou nový svobodný život.

Všichni lidé cestující z města přiváželi kromě zboží také zprávy o neuvěřitelných změnách, ke kterým po revoluci došlo. Tito lidé byli jako armáda ozbrojená jasně zářícími zbraněmi nových myšlenek. Ve městě Altuťrang se již lidé nemuseli krčit ve stínu tyranie. Teď mohli žít své životy podle svého a nemuseli se bát. Meče mohou nastolit tyranii, ale jen když neúnavně utínají hlavy nositelům takových myšlenek.

A každá tyranie čelí nebezpečí, že lidem jednou dojde trpělivost, ztratí chuť ohýbat hřbet a povstanou.

To byl důvod, proč musel Řád poslat své nejkrutější vojáky, aby rozdrtili první zárodek myšlenky na svobodu. Jinak by se svoboda rozšířila a lidé by začali prosperovat. Kdyby se to stalo, svoboda by zvítězila.

Richard si všiml, že na křižovatkách cest teď vyrostlo množství prodejních stánků. Tam, kde byly dřív zřídka užívané cesty, teď nastal ruch. Stánky prodávaly všemožné zboží, od zeleniny až po šperky. Obchodníci na předměstí nabízeli poutníkům množství sýrů, uzenin a chlebů. Blíže ke středu města stály stánky a obchody s látkami a kůží.

Richard si vzpomněl, že když ho Nicci poprvé přivedla do Altur'Rangu, museli se na bochník chleba stát dlouhé fronty a v obchodě bylo často vyprodáno mnohem dřív, než došlo na všechny. Aby si každý mohl chléb dovolit, podléhaly pekárny přísným regulacím a ceny pečiva byly přesně stanovené. Na to dohlíželo

množství výborů, poradních orgánů a dohlížitelů. Nikoho nezajímala cena ingrediencí nebo práce, podstatné bylo, aby si chléb mohl každý dovolit. Zdálo se, že chléb je levný, ale nebylo ho nikdy dost, stejně jako ostatního jídla. Richardovi připadalo jako pěkně zvrácená logika, že jídlo je levné, když přitom není k dostání. Zákony, že hladoví musí být nakrmeni, vyústily jen v to, že v ulicích a temných městských domech se rozhostil ještě větší hlad. Skutečnou cenou za altruistické ideály, které stály za těmito zákony bylo hladovění a smrt. Ti, kteří bojovali za vzdušné zámky ideálů Řádu, byli naprosto slepí k nekonečnému utrpení a smrti, kterou měli na svědomí.

Teď byly obchody i stánky na každém rohu přeplněné jídlem a zdálo se, že hladomor se změnil v pouhou nepříjemnou vzpomínku. Bylo úžasné vidět na vlastní oči, jak je díky svobodě všeho dostatek. Bylo úžasné vidět, jak se lidi na ulicích usmívají.

Proti revoluci se postavilo velké množství lidí, kteří podporovali Císařský řád a chtěli, aby věci zůstali nezměněné. Mnozí věřili, že lidé jsou prokletí a nic jiného než utrpení si nezaslouží. Takoví lidé věřili, že štěstí a úspěch jsou hříchy, a že jednotlivci nemohou žít v dostatku nebo dokonce v bohatství, aniž by to nezpůsobilo újmu ostatním. Takoví lidé odmítali samotnou myšlenku svobody jednotlivce.

Tito lidé byli víceméně poraženi - buď byli zabiti během bojů nebo vyhnáni pryč. Všichni, kteří bojovali a zvítězili v boji za svobodu, měli mnoho pádných důvodů si ji cenit. Richard doufal, že budou mít dostatek síly a vůle, aby si ji udrželi.

Když vstoupili do starších částí města, povšiml si, že mnoho špinavých cihlových budov bylo vyspraveno a vyčištěno, takže teď vypadaly skoro jako nové. Okenice byly natřeny jasnými barvami, takže ulice vypadaly v pozdně odpoledním slunci jásavě a vesele. Mnoho budov, které shořely během revoluce již bylo přestavováno. Vzhledem k tomu, jak to tady dříve vypadalo, považoval Richard tuto změnu téměř za zázrak. Když viděl, jak město kypí životem, naplňovala ho vlna vzrušení.

Věděl také, že jednoduché upřímné štěstí lidí pracujících ve svém vlastním zájmu a žijících vlastní životy vzbudí v nepřátelích

ještě větší hněv a zášť. Přívrženci Řádu věřili, že lidstvo je skrznaskrz zlé. Proto se nezastaví před ničím, aby udusili všechny zárodky štěstí.

Když vstoupili na širokou ulici, která vedla hlouběji do města a byla jednou z hlavních městských dopravních tepen, Viktor se na jednom rohu zastavil.

„Musím navštívit rodiny Ferrana a některých dalších. Jestli ti to nevadí, Richarde, myslím, že bych si s nimi měl promluvit sám, alespoň prozatím. Přinesu jim žal ze ztráty blízkých, a kdyby je k tomu navštívil někdo tak důležitý jako ty, byli by příliš zmatení."

Richard se cítil podivně, že by ho někdo mohl považovat za důležitého návštěvníka, zvláště pak lidé, kteří právě ztratili své milované, ale teď nebyl čas, aby se o tom přel.

„Chápu Viktore."

„Ale doufal jsem, že později bys jim mohl říct několik slov. Potěšilo by je, kdybys jim řekl, jak byli jejich blízcí stateční. Tvá slova by přinesla čest jejich památce."

„Udělám, co bude v mých silách."

„Jsou tu i další, kterým musím říct, že jsem se vrátil. I ti budou dychtit tě spatřit."

Richard ukázal na Caru a Nicci. „Chci je tady provést a něco jim ukázat," mávl k městskému centru.

„Náměstí Svobody?"

Richard přikývl.

„Pak tam za vámi dorazím, co nejrychleji to půjde."

Richard vrhl za Viktorem, který se vydal úzkou dlážděnou uličkou doprava, krátký pohled.

„Co nám chceš ukázat?" zeptala se Cara.

„Něco, co vám, jak doufám, osvěží paměť."

První pohled na úchvatnou sochu vytesanou z nejjemnějšího bílého mramoru zářícího ve zlatavém světle zapadajícího slunce málem způsobil, že se Richardovi podlomila kolena.

Znal každou, i tu nejjemnější křivku té postavy, každý záhyb na vlající róbě. Vytesal totiž originál.

„Richarde?“ oslovila ho Nicci a uchopila ho za paži. Jsi v pořádku?“

Richard hleděl přes zelené trávníky na sochu a dokázal ze sebe vypravit stěží víc než šepot. „Nic mi není.“

Veliký otevřený prostor byl místem, kde se stavěl palác, který měl být sídlem vlády Císařského řádu. Právě sem Nicci kdysi přivedla Richarda, aby bojoval za konečné vítězství ideálů Řádu. Doufala, že se Richard naučí důležitosti sebeobětování a že pochopí pokřivenou povahu lidstva. Místo toho ji Richard ukázal, jak nesmírnou cenu má život a svoboda jednotlivce.

Ale dokud byl Nicciným zajatcem, celé měsíce pracoval na stavbě císařského paláce. Palác byl teď pryč, vymazán z tváře země. Zůstal jen polokruh sloupů, které původně tvořily hlavní vchod do paláce. Tyto sloupy strážily hrdou sochu z bílého mramoru, která stála na místě, kde v srdci temnoty poprvé vzplál plamen svobody.

Socha vznikla po vzpouře proti vládě Řádu a byla věnována svobodným lidem v Altur'Rangu a památce na ty, kteří za svobodu položili životy. Místo, kde lidé poprvé prolili svou krev v boji za svobodu, bylo nyní posvátným územím. Viktor je pojmenoval náměstí Svobody.

Socha zalitá hřejivým světlem zapadajícího slunce zářila jako maják.

„Co vy dvě vidíte?“ zeptal se jich Richard.

Cara mu také položila ruku na paži. „Lorde Rahle, to je stejná socha, jakou jsme tu viděli již předtím.“

Nicci přikývla. „Socha, kterou vytvořili sochaři po revoluci.“

Pohled na sochu vyvolával v Richardovi touhu i bolest. Pod rozevlátou kamennou róbou byly jasně vidět její ženské tvary a kámen neskrýval nic z její krásy. Mramorová žena vypadala téměř jako živá.

„A kde ti řemeslníci získali model pro tuto sochu?“ zeptal se obou žen Richard.

Obě na něj vrhly prázdný pohled.

Nicci si odhrnula pramen neposlušných vlasů, který jí kvůli větru padal přes obličej. „Co máš na mysli?“

„Socha této velikosti se zpravidla dělá podle zmenšeného modelu. Vzpomínáte si na ten model?“

„Ano,“ řekla Cara a tvář se jí rozzářila. „Bylo to něco, co jsi vyřezal ty.“

„Velmi správně,“ řekl Richard Caře. „Hledali jsme spolu vhodné dřevo pro malou sochu. Právě ty jsi našla ořechový strom, jehož dřevo jsem použil. Rostl na svahu, hned nad širokým údolím. Byl vyvrácený, protože ho srazila borovice, které padla kvůli silnému větru. Byla jsi u toho, když jsem z toho starého padlého ořechu vysekl dřevo. Byla jsi u toho, když jsem sochu vyřezával. Seděli jsme spolu na břehu potoka a celé hodiny jsme rozprávěli, zatímco jsem pracoval.“

„Ano, vzpomínám si, že jsi vyřezával, zatímco jsme seděli a povídali si.“ Na Cařině tváři se objevil náznak úsměvu. „A co z toho?“

„Ano, a to bylo v okolí domu, který jsem postavil v horách. Proč jsme tam byli?“

Cara na něj udiveně pohlédla, jako by odpověď byla tak zřejmá, že nemělo smysl ji vyslovovat nahlas. „Poté, co obyvatelé Anderithu hlasovali pro to, že se připojí k Císařskému řádu a nikoliv k vám a D'Haranům, přestal jste se pokoušet vést lidi proti Řádu. Prohlásil jsi, že svobodu nelze nikomu vnucovat a že si každý musí zvolit sám. Rozhodl ses, že nebudeš vést ostatní, pokud si to nebudou sami přát.“

Pro Richarda bylo těžké vyprávět Caře věci, které by měla znát stejně dobře jako on. Věděl však, že výčitky by její paměti nepomohly. Kromě toho, ať už se dělo cokoliv, bylo mu jasné, že Nicci ani Cara se ho vědomě nesnaží obelstít.

„To byl jeden z důvodů,“ řekl. „Ale byl tu i mnohem důležitější důvod, proč jsme byli v těch horách.“

„Důležitější důvod?“

Kahlan byla ubita téměř k smrti. Vzal jsem ji do hor, aby se mohla v bezpečí zotavit. Oba jsme se o ni celé měsíce starali a snažili jsme se, aby se jí navrátilo zdraví.

Ale nedařilo se nám to. Kahlan stále více propadala malomyslnosti. Nechtěla se zotavit, bylo jí jedno, zda se uzdraví nebo zemře.“

Nedokázal se přimět, aby pokračoval tím, co bylo hlavním důvodem, že se Kahlan téměř vzdala. Muži, kteří ji málem ubili k smrti, způsobili, že málem přišla o dítě, které nosila.

„A tak jsi vyřezal její sochu?“ zeptala se Cara.

„Ne tak docela.“

Hleděl na hrdou postavu z bílého kamene tyčící se proti tmavě modrému nebi. Nezamýšlel, aby soška, kterou vyřezával, vypadala přesně jako Kahlan. V jejím postoji, ve vlající róbě, jak stála tváří proti větru, ve zdvižené hlavě, sevřených pěstech a hrdém pohledu se Richard snažil vyjádřit ne to, jak Kahlan přesně vypadá, ale spíš její vnitřní povahu. Snažil se vyjádřit, jaký boj musí neustále svádět.

Nebyla to socha Kahlan, ale spíš její životní síly, její duše. Mohutná socha před nimi byl Kahlanin duch vytesaný do kamene.

„Je to Kahlanina odvaha, její srdce, její nezlomné odhodlání a rozhodnost. Právě proto jsem sochu pojmenoval *Duše.*

Když ji uviděla, pochopila, na co se dívá. Utišilo to její zoufalství a ona se znovu stala silnou a nezávislou. Znovu zatoužila po tom žít naplno. A právě tehdy se začala uzdravovat.“

Obě ženy vypadaly velice nedůvěřivě, ale nepřely se s ním.

„Háček je v tom,“ řekl Richard, když vyrazil přes široký pás trávy, „že kdybyste se zeptaly mužů, kteří tvořili tuto sochu, kde je ta soška, která sloužila jako model, nevěděli by to. Nevědí ani, co se s ní stalo.“

Nicci spěchala, aby s ním udržela krok. „Tak kde je?“

„Ta soška, kterou jsem pro ni toho léta v horách vyřezal z ořechu, pro Kahlan hodně znamenala. Moc ji chtěla. Má ji u sebe.“

Nicci si povzdechla a upřela svůj pohled na mramorovou sochu. „Pochopitelně, že ji má ona.“

Richard se na čarodějku rozmrzele zamračil. „A to má znamenat co?“

„Richarde, mysl člověka trpícího deliriem si vymyslí všechno možné, aby zaplnila prázdná místa a aby se delirium co nejvíc blížilo pravdě. Člověk se tak snaží najít cestu ze zmatku.“

„Tak kde je ta socha?“ zeptal se obou žen.

Cara pokrčila rameny. „Já nevím. Nepamatuji se, co se s ní stalo. Zůstala jen ta veliká mramorová socha. Ta mi připadá důležitější.“

„Ani já nevím, Richarde,“ řekla Nicci, když si s Carou vyměnila pohled. „Možná se přece jen najde někde u řemeslníků, kteří podle ní dělali tuhle velkou sochu.“

Richard měl pocit, že Nicci úplně uniká důvod, proč ji to vyprávěl. Jako by obě ženy měly pocit, že chce jen najít sošku.

„Ne, nikde se nenajde. Právě o to jde. Tohle se vám snažím vysvětlit. Má ji Kahlan. Vzpomínám si, jakou měla radost, když ji dostala poté, co sochaři dokonali svou práci. Cožpak to nechápete? Nikdo ji nenajde, ani si nevzpomene, co se s ní stalo. Cožpak nevidíte, jak některé věci nezapadají? Nevidíte, že se děje něco zvláštního? Nevidíte, že je něco špatně?“

Zastavili se na úpatí širokého schodiště.

„Po pravdě? Ne, nic takového nevidím.“ Nicci ukázala vzhůru na sochu stojící před půlkruhem pilířů. „Když tuhle sochu dokonali, model už nikdo nepotřeboval, a tak se nejspíš ztratil nebo byl zničen. Jak řekla Cara, teď máme sochu z kamene.“

„Ale cožpak nevidíš, jak důležitá ta malá soška je? Nechápeš, jak je důležité, co ti říkám? Já si pamatuji, co se s ní stalo, ale nikdo jiný si to pamatovat nebude. Snažím se něco dokázat, ukázat, že jsem si Kahlan nevysnil, že věci do sebe zkrátka nezapadají, a ty mi musíš věřit.“

Nicci si palcem nadzvedla popruh vaku ve snaze ulevit si na chvíli od bolesti, který jejím zádům způsobovala jeho těžká váha.

„Richarde, tvé podvědomí si pravděpodobně pamatuje, co se s tou vyřezávanou soškou stalo - že byla po dokončení velké sochy buď ztracena nebo zničena - a tak tento drobný detail využívá k zaplnění jedné z mnoha děr, které má ten nevěrohodný příběh, který sis vysnil během deliria. Tvá mysl se jen snaží, aby všechny věci dávaly smysl.“

Tak takhle to bylo. Nešlo o to, že by ho nepochopily. Pochopily ho až příliš dobře, ale zkrátka mu nevěřily. Richard se zhluboka nadechl. Stále doufal, že je dokáže přesvědčit o tom, že se mýlí ony a že nevidí všechny souvislosti.

„Ale proč bych si takový příběh vymýšlel?“

„Richarde,“ odvětila Nicci a jemně mu sevřela paži, „prosím, nech to být. Už jsem řekla dost. Jen v tobě vzbuzuji hněv.“

„Položil jsem ti otázku. Jaký důvod bych mohl mít k vymyšlení tak komplikované historky?“

Nicci vrhla postranní pohled na Caru a nakonec se vzdala. „Chceš-li vědět pravdu, Richarde, myslím, že sis vzpomněl na tuhle sochu, protože byla vytesána teprve krátce po revoluci, a vzpomínka na ni byla v tvé paměti ještě čerstvá. A právě proto jsi tu sochu vpletl do svého snu, když jsi byl zraněný a nacházel ses na prahu smrti. Ta socha se stala součástí příběhu o ženě, kterou sis vysnil. Propojil jsi to všechno dohromady, abys měl něco, čeho se můžeš chytit. Tvá mysl využila tuto sochu, aby propojila tvůj sen s něčím ve skutečném světě. Tím pádem je pro tebe ten sen mnohem skutečnější.“

„Cože? Richard byl ohromen. „Proč bych...“

„Protože,“ odvětila Nicci a ruce bezděky sevřela v pěsti, „kvůli tomu máš pocit, že můžeš ukázat na něco skutečného a říci *tohle je ona.“*

Richard zamrkal neschopen odpovědi.

Nicci pohlédla stranou. Její tón ztratil žár a její hlas se změnil v šepot. „Odpusť mi, Richarde.“

Richard od ní odvrátil zrak. Neměl jí co odpouštět. Jak jí mohl vinit z něčeho, čemu věřila? Ale jak by mohl odpustit sobě za to, že ji nedokáže přesvědčit?

Bál se znovu promluvit, a tak se mlčky vydal po širokých schodech. Nedokázal jí pohlédnout do očí, nemohl pohlédnout do očí někomu, kdo si o něm myslí, že je šílený. Stěží si uvědomoval námahu způsobenou dlouhým stoupáním.

Na konci schodiště se vydal přes rozlehlou mramorovou plošinu a za sebou slyšel kroky obou žen. Z výšky viděl na lidi pohybující se na pozemcích bývalého paláce. Viděl odsud řeku proté-

kající městem. Nad vířící vodou poletovala hejna ptáků. Za vysokými sloupy strážícími sochu se tyčily zelené kopce a ve větru se kymácely zelené koruny stromů.

Před trojicí se tyčila hrdá postava *Duše*, velkolepá ve zlatavém světle pozdního odpoledne. Richard došel až k ní a rozechvěle položil ruku na chladný hladký kámen. Bolest, kterou cítil, byla k nesnesení.

Přistoupila k němu Cara a on pohlédl do jejích modrých očí. „Ty tomu také věříš? Myslíš, že jsem si to celé vymyslel? Vymyslel jsem si, že Kahlan byla zraněná a spolu jsme se o ni starali? Tato socha v tobě nevyvolává žádné vzpomínky? Pohled na ni ti nic nepřipomíná?“

Cara upřeně hleděla na nehybnou mlčící sochu. „Teď, když o tom mluvíš, lorde Rahle, vzpomínám si, jak jsem našla ten strom. Vzpomínám si, jak ses na mě usmál, když jsem ti ho ukázala. Vzpomínám si, že jsem tě potěšila. A také si vzpomínám na příběhy, které jsi mi vyprávěl, když jsi vyřezával. I ty jsi naslouchal mým příběhům. Ale to léto jsi vyřezával hodně věcí.“

„Toho léta, než přišla Nicci a odvedla mě pryč,“ dodal.

„Ano.“

„A jestli jsem si tohle všechno vysnil a Kahlan neexistuje, jak mě Nicci dokázala zajmout a odvést pryč, když jsi tam byla, abys mě chránila?“

Cara se odmlčela zaražená řezavým tónem jeho otázky. „Použila magii.“

„Magie. Mord-Sithy přece umí proti magii bojovat. To je přece důvod jejich existence - chránit lorda Rahla před nepřáteli vládnoucími magií. A Nicci, která se tehdy objevila, mi hodlala ublížit. Ty jsi tam byla. Proč jsi ji nezastavila?“

Caře se do modrých očí vplížila hrůza. „Protože jsem tě zklamala. Měla jsem ji zastavit, ale selhala jsem. Neuplyne den, abych si to nevyčítala a nepřála si, abys mě za mé tehdejší selhání přísně potrestal.“ Do tváře se jí vehnala krev a náhle ze sebe začala o překot chrlit, co ji trápilo. „Protože jsem selhala, Nicci tě zajala a skoro na celý rok odvedla pryč - a to všechno kvůli mně. Kdybych takovým způsobem zklamala tvého otce, nechal by mě

popravit, ale předtím by mě donutil až do ochraptění prosit o smrt. A byl by v právu. Nic lepšího si nezasloužím. Zklamala jsem tě.“

Richard na ni překvapeně zíral. „Caro... to nebyla tvá chyba. To je důvod mojí otázky. Měla by sis pamatovat, že jsi nemohla udělat nic, abys Nicci zastavila.“

Cara sevřela ruce v pěsti. „Měla jsem, ale nic jsem neudělala. Selhala jsem.“

„Caro, to není pravda. Nicci vrhla na Kahlan kouzlo. Kdyby někdo z nás dvou proti ní pozvedl ruku, Nicci by Kahlan zabila.“

„Cože?!“ namítla Nicci. „O čem to, pro všechno na světě, mluvíš?“

„Opředla jsi Kahlan kouzlem. To kouzlo tě s ní spojovalo a ty jsi ho ovládala myšlenkami. Kdybych s tebou nešel, pouhou myšlenkou jsi mohla Kahlan kdykoliv zabít. To byl hlavní důvod, proč jsme ani já ani Cara nemohli nic dělat.“

Nicci si založila ruce v bok. „A jaké kouzlo podle tebe něco takového dokáže?“

„Poutací kouzlo.“

Nicci na něj vrhla prázdný pohled. „Cože?“

„Poutací kouzlo. Vytvořilo spojení mezi vámi, takže cokoli by se stalo tobě, stalo by se i jí. Kdybychom ti já nebo Cara ublížili nebo tě zabili, stejný osud by potkal Kahlan. Byli jsme bezmocní. Musel jsem udělat, co jsi chtěla. Musel jsem jít s tebou, jinak by Kahlan zemřela. Musel jsem vyplnit tvé přání, jinak bys jí pouhou myšlenkou vzala život. Musel jsem zajistit, že se ti nic nestane, jinak by to samé potkalo Kahlan.“

Nicci nevěřícně zavrtěla hlavou a pak se bez komentáře odvrátila a zahleděla do kopců za sochou.

„Nebyla to tvá chyba, Caro.“ Jemně ji uchopil za bradu a přinutil ji podívat se mu do očí. „Nemohli jsme nic dělat. Nezklamala jsi mě.“

„Nemyslíš, že bych ti ráda věřila? Nemyslíš, že bych tak učinila, kdyby to byla pravda?“

„Pokud si nepamatuješ na nic z toho, co ti říkám, jak mě podle tebe dokázala Nicci zajmout?“ opáčil Richard.

„Použila magii.“

„Jaký druh magie?“

„Nevím, co to bylo za magii - nejsem expert na její fungování. Prostě použila magii, to je všechno.“

Obrátil se k Nicci. Jakou magii? Jak jsi mě zajala? Jaké kouzlo jsi použila? Proč jsem tě nezastavil? Proč tě nezastavila Cara?“

„Richarde, to bylo... jak už je to dlouho, rok a půl? Už si přesně nevzpomínám, jaké kouzlo jsem použila, když jsem tě zajala. Nebylo to tak těžké. Nedokážeš ovládat svůj dar ani se bránit proti někomu, kdo je zběhlý v používání magie. Mohla jsem tě svázat kouzelným lanem a přehodit tě přes koňský hřbet, aniž bych se u toho zapotila.“

„A proč tě nezastavila Cara?“

„Protože,“ řekla Nicci a podrážděně mávla rukou, když si nerada vzpomínala na podrobnosti toho dne, „jsem tě měla plně ve své moci a Cara věděla, že pokud udělá jediný pohyb, zabiju tě. Bylo to velice jednoduché.“

„Přesně tak,“ řekla Cara. „Nicci tě ovládla svými kouzly. Nemohla jsem nic dělat, protože jsi to byl ty, na koho zaútočila. Kdyby zaútočila na mne, obrátila bych její moc proti ní zpět, ale takhle jsem byla bezmocná.“

Richard si hřbetem ruky otřel pot z čela. „Jsi vycvičená zabíjet holýma rukama. Když už nic jiného, mohla jsi ji udeřit do hlavy kamenem.“

„Stačila bych ti ublížit,“ řekla Nicci místo Cary, „možná bych tě dokonce stihla i zabít. Nespustila jsem z Cary oči a hlídala jsem její pohyby.“

„Kdyby jsi mi něco udělala, Cara by tě vzápětí zabila,“ připomněl Richard čarodějce.

„Tehdy jsem byla ochotna obětovat svůj život - nezáleželo mi na něm. To přece víš.“

Richard dobře věděl, že to je pravda. V té době si Nicci necenila života, ani toho svého. Proto byla extrémně nebezpečná.

„Má chyba spočívala v tom, že jsem na Nicci nezaútočila dřív než ona na tebe,“ řekla Cara. „Kdybych jí bývala přinutila magicky zaútočit na mě, dostala bych ji. Přesně to jsem měla jako Mord-Sitha udělat. Ale já jsem selhala.“

„Nemohla jsi nic dělat,“ řekla Nicci. „Oba jsem vás překvapila. Neselhala jsi, Caro. Občas zkrátka neexistuje šance na úspěch. Některé situace nemají řešení. Pro vás dva taková situace tehdy nastala.“

Richardovi to připadalo beznadějné. Pokaždé, když je zahnal do kouta mu bez námahy vyklouzly.

Richard položil ruku na hladký mramor a jeho mysl pracovala jako o závod. Snažil se přijít na to, jak je tohle možné - co způsobilo, že zapomněly na tolik důležitých věcí. Říkal si, že pokud pozná příčinu, snad napraví i následek.

A pak se mu náhle v mysli vynořilo něco z příběhu, který jim vyprávěl v přístřešku před dvěmi noci.

Kapitola čtrnáctá

Richard luskl prsty.

„Magie," řekl. „To je ono. Vzpomínáte si, jak jsem vám vyprávěl, že se Kahlan objevila v lesích Hartlandu poblíž místa, kde jsem žil, a že přišla, protože hledala dávno ztraceného velikého čaroděje?"

„A co z toho?" zeptala se Nicci.

„Kahlan hledala velkého čaroděje, protože Zedd uprchl ze Středozemí dřív, než jsem se narodil. Darken Rahl znásilnil mou matku a Zedd ji chtěl odvést do bezpečí."

Cařino obočí se podezřívavě zvlnilo. „Podobně, jako jste podle vlastního vyprávění odvedl tu ženu, svou manželku, do odlehlých hor, aby se mohla zotavit po tom útoku?"

„No, tak trochu ano, ale..."

„Vidíš, co děláš, Richarde?" přerušila ho Nicci. „Bereš věci, o kterých jsi slyšel, a vplétáš je do svého snu. Vidíš, kolik toho mají obě ty historky společného? To je v tomto případě poměrně běžný jev. Mysl se drží všeho, co zná, nebo o čem se doslechla."

„Ne, tak to není. Jenom mě vyslechněte."

Nicci přikývnutím souhlasila, ale sepjala ruce za zády a zvedla bradu jako nekompromisní učitel kárající nezbedného žáka.

„Asi tu skutečně jsou některé podobnosti," připustil nakonec Richard, kterého znervózňoval Niccin vědoucí pohled, „ale aspoň mi to pomůže ukázat vám pravdu. Zedd měl tehdy dost rady spravující Středozemí. Podobně jako jsem začal já mít dost toho, že navzdory mé snaze lidé stále věří lžím Řádu. Rozdíl je v tom, že Zedd je chtěl nechat trpět následky vlastních činů. Nechtěl, aby za ním mohli přijít a žádat ho o pomoc, až se vlastní vinou dostanou

do potíží. Když opustil Středozemí a vydal se do Západozemí, seslal čarodějnou síť, díky které na něj všichni zapomněli.“

Myslel si, že mu budou rozumět, ale obě ženy na něj jen nechápavě zíraly. „Zedd použil zvláštní kouzlo, které způsobilo, že všichni zapomněli jeho jméno, zapomněli kým je, a nikoho proto ani nenapadlo, že by ho měl hledat. Právě to se muselo stát s Kahlan. Někdo ji unesl a pomocí magie nejenže vymazal její stopy, ale vymazal také vzpomínku na ni. To je důvod, proč si na ni nikdo nevzpomíná.“

Zdálo se, že Caru Richardovo zdůvodnění překvapilo. Pohlédla na Nicci. Nicci si navlhala rty a ztěžka si povzdechla.

„To musí být ono,“ pokračoval Richard. „To musí být odpověď.“

„Richarde,“ řekla mu Nicci tichým hlasem. „O to tady nejde. To, co říkáš ani vzdáleně nedává smysl.“

Richard nedokázal pochopit, jak je možné, že to právě Nicci, čarodějka, nedokáže pochopit. „Ale ano, dává. Díky magii na Zedda všichni zapomněli. Když jsem Kahlan tehdy potkal v lesích, řekla mi, že hledá velkého čaroděje, ale že si nikdo nevzpomíná na jeho jméno, protože na všechny seslal kouzlo zapomnění. Teď někdo použil magii, aby všichni zapomněli na Kahlan.“

„Až na tebe?“ opáčila Nicci a pozvedla obočí. „Zdá se, že co se tebe týká, magie selhala, protože ty si na ni bez potíží vzpomínáš.“

Přesně tuhle námitku Richard očekával. „Je možné, že to kouzlo na mě nefunguje, protože mám velmi vzácnou formu daru.“

Nicci se znovu zhluboka trpělivě nadechla. „Říkáš, že ta Kahlan přišla hledat zmizelého čaroděje, je to tak?“

„Ano.“

„Cožpak nevidíš, v čem je rozdíl, Richarde? Ona věděla, že hledá zmizelého čaroděje, jen nevěděla, jak se jmenuje.“

Richard přikývl. „To je pravda.“

Nicci se k němu naklonila. „Tenhle druh kouzla je poměrně obtížné vytvořit a má velké množství nedostatků, které je potřeba vzít v potaz. Takové kouzlo však není neproveditelné a není zase

tak úplně vzácné. Pravda, jeho seslání je obtížné, ale ne nemožné.“

„V tom případě se právě tohle muselo stát Kahlan. Někdo - možná jeden z čarodějů Řádu, kteří cestovali se zásobovacím konvojem - ji zajal a seslal kouzlo, které mělo způsobit, že na ni zapomeneme. Tak by se únosci vyhnuli pronásledování.“

„Proč by se někdo s něčím takovým namáhal?“ zeptala se Cara. „Proč ji jednoduše nezabili? K čemu je někoho zajmout a pak způsobit, aby na něj všichni zapomněli?“

„Nejsem si jistý. Možná chtěli jen uniknout, aniž by je někdo pronásledoval. Možná ji chtěli potajmu odvléct a pak ji se vší parádou předvést lidu jako úhlavního nepřítele. Možná to zamýšleli jako ukázku své moci, důkaz toho, že zajmou každého, kdo se jim postaví. Faktem zůstává, že je pryč, a nikdo jiný si na ni nepamatuje. Připadá mi logické, že museli použít kouzlo podobné tomu, které kdysi seslal Zedd.“

Nicci si prsty sevřela můstek nosu a na tváři se jí objevil výraz, kvůli kterému si Richard připadal tak trochu jako hlupák. Jako by byl jeho nápad tak hloupý, až ji z toho rozbolela hlava. „Všichni si pamatovali na jistého velkého čaroděje. Nezapomněli na něj, věděli, že to byl důležitý a schopný muž, i když již dávno opustil Středozemí. Zapomněli pouze jeho jméno, a nejspíš také to, jak vypadal. Takže bez jeho jména a popisu měli problémy ho najít.“

Richard přikývl. „To je pravda.“

„Cožpak to nevidíš, Richarde? Věděli, že existuje, věděli, že je to starý čaroděj, a nejspíš si pamatovali i hodně věcí, které udělal. Kvůli kouzlu si nedokázali vzpomenout pouze na jeho jméno. To je celé - jeho jméno. Nemohli si vzpomenout na jeho jméno, i když věděli, že ten muž existoval.

Ale na tu tvou manželku si nepamatuje nikdo kromě tebe. Neznáme její jméno a nevíme o ní vůbec nic. Vůbec si nevzpomínáme na ni ani na tu spoustu věcí, které s námi podle tebe vykonala. Nevíme o ní sebenepatrnější věc. Existuje pouze v tvé mysli.“

Richard ten rozdíl jasně viděl, ale nebyl ještě připraven ustoupit. „Možná je tohle kouzlo prostě silnější nebo něco takové-

ho. Mohlo jít o stejné kouzlo, jenom mocnější, takže všichni zapomněli nejen na její jméno, ale i na ni samotnou.“

Nicci ho jemně uchopila za rameno gestem tak soucitným, až to Richarda dohánělo k zuřivosti.

„Richarde, uznávám, že pro někoho, jako jsi ty, kdo vyrůstal bez výuky v magických oborech, to může zdánlivě dávat smysl - a opravdu je to velice vynalézavé - ale v reálném světě něco takového jednoduše nefunguje. Pro někoho, kdo neví, jak fungují magické principy, to musí, alespoň na první pohled, vypadat logicky. Ale když se nad tím důkladně zamyslíš, pochopíš, že je rozdíl mezi kouzlem, které způsobí, že všichni zapomenou jméno dotyčné osoby, a kouzlem, po jehož seslání všichni zapomenou na všechno, co se dotyčné osoby týká. Je to jako rozdíl mezi zapálením táborového ohně a zažehnutím druhého slunce na nebi.“

Richard frustrovaně rozhodil ruce. „Ale proč?“

„Protože to první kouzlo mění jen jedinou věc, vzpomínku na jméno. A musím ještě dodat, že i když ti to připadá jednoduché, ve skutečnosti je to nesmírně obtížné a dokáže to jen hrstka mimořádně nadaných jedinců s rozsáhlými znalostmi magie. Přesto si i nadále všichni pamatují na velikého čaroděje, jehož jméno zapomněli. Kouzlo tak splní pouze jediný, jasně definovaný a omezený úkol. Potíž s kouzly tohoto typu spočívá v tom, že čím obecnější požadavky si budeš klást, tím složitější bude seslání kouzla. A kouzlo, které by způsobilo, že je dotyčná osoba úplně vymazána z paměti lidí by bylo obtížné tak nepředstavitelně, že ani nemá smysl o něm uvažovat.

V prvním případě dojde ke změně jediné věci, jména zmizelého čaroděje, ve druhém případě se mění v podstatě všechno. Proto je takové kouzlo prakticky nemožné.“

„Pořád tomu nerozumím.“ Richard přecházel po plošině kolem sochy a při řeči divoce gestikuloval. „Mně to připadá, že obě kouzla dělají v podstatě to samé.“

„Uvědom si, kolika způsoby se někdo tak důležitý, jako je matka zpovědnice, dotkne životů téměř všech lidí. Drazí duchové, Richarde, vždyť předsedala Nejvyšší Radě Středozemí. Činila rozhodnutí, která měla dopad na celou zemi.“

Richard přistoupil k čarodějce. „Jaký je v tom rozdíl? Zedd byl čaroděj prvního řádu. Také byl důležitý a ovlivnil mnoho životů.“

„Ale lidé zapomněli jen jeho jméno. Nezapomněli na něj samotného. Zkus si na chvíli představit, jaký by byl výsledek, kdyby nějaké kouzlo dokázalo způsobit, že všichni zapomenou na jediného obyčejného člověka.“ Nicci udělala několik kroků a pak se prudce obrátila k Richardovi. „Co třeba takový uhlíř Faval? Představ si, nejen zapomenout na jeho jméno, ale na celého člověka. Zapomenout na to, že vůbec existoval, jako se to podle tebe stalo s tou ženou.

Co by se stalo? Co by dělala Favalova rodina? Koho by jeho děti považovali za otce? Co by si myslela jeho žena? Co by si myslela o muži, se kterým otěhotněla a kterému povila děti, když na Favala úplně zapomněla? Kam zmizel ten tajemný muž, který za sebou zanechal rodinu plnou sirotků? Vymyslela by její mysl nějakého jiného muže, aby zabránila její panice a zaplnila prázdné místo v její paměti? Co by si mysleli její přátelé, a jak by jejich vzpomínky ladily s těmi jejími? Čemu by všichni věřili, když by se neměli o co opřít? Co kdyby si každý vymyslel jinou verzi toho, co se stalo, a tyto jednotlivé verze by se od sebe navzájem lišily? Vzhledem k tomu, že všude kolem jejich domova by byly milíře, co by si asi uhlířova žena a její děti pomyslely o tom, kdo tady vlastně dělá uhlí? Co by se stalo ve slévárně, které Faval své uhlí prodával? Co by si pomyslel Priska - když se mu koše s uhlím zázračně objevují za dveřmi?

A to se zatím jen lehce dotýkáme povrchu komplikací, které by nás čekali, kdybychom chtěli seslat kouzlo, v jehož důsledku by všichni zapomněli na prostého uhlíře Favala. Kdybych chtěla pokračovat, mluvila bych o penězích, sjednané práci, dohodách s dřevaři a dalšími dělníky, dokumentech, které podepsal, slibech, které učinil, a spoustě dalších věci. Pomysli na všechen ten zmatek, který by taková věc vyvolala, a to mluvíme o prostém bezvýznamném muži žijícím v chudém stavení na samotě.“

Nicci v řečnickém gestu pozvedla paži. „A co v případě ženy, jako je matka zpovědnice?“ Nechala paži klesnout podél boku.

„Nedokážu ani dohlédnout na konec nedozírných následků kouzla, které by mělo způsobit, že na ni všichni zapomenou. Něco takového je naprosto nepředstavitelné a zhola nemožné.“

Nicciny plavé vlasy zářily na pozadí tmavých stromů rostoucích na kopcích, které se rozkládaly za loukami porostlými trávou. Její štíhlá postava oděná v černých šatech vzbuzovala autoritu. Právě v této chvíli, ozářená paprsky zapadajícího slunce, vypadala jako prorok, který káže absolutní pravdu. Richard mlčky nehybně stál a Nicci pokračovala v proslovu.

„Takové kouzlo je nemožné kvůli kaskádě navzájem propojených událostí, které jsou následkem existence každého člověka. Každá drobnost, kterou matka zpovědnice kdy udělala by na sebe jako sněhová koule nabalila další události, ve kterých ona sama ani nemusela osobně figurovat. Ale všechny tyto události obsahují vzpomínku na ni. A kouzlo by muselo tuto vzpomínku vymazat. Složitost něčeho takového se zcela vymyká mé představivosti.

Každá komplikace by z kouzla vysála trochu síly. Vždyť takové kouzlo by vlastně měnilo samotnou realitu. Síla k tomu potřebná by musela být tak velká, že by ji dohromady nedokázali dát ani všichni čarodějové na světě.“

Nicci přistoupila k Richardovi a zabodla mu prst do hrudi. „A to vůbec nemluvím o té nejzjevnější nesrovnalosti v tom tvém snu. V deliriu sis vysnil ještě složitější požadavek. Vysnil jsi nejen tuhle ženu, kterou si nikdo jiný nepamatuje, ale zašel jsi mnohem dál, aniž by sis uvědomil osudové následky. Nevysnil jsi nějakou vesnickou děvečku, kterou nikdo nezná. Ne, ty jsi z ní udělal známou osobu. V kontextu tvého snu to může vypadat jako jednoduchá věc, ale ve skutečném světě taková známá osoba ovlivňuje tolik věcí, že se nereálnost tvého snu ještě více zvýrazňuje.

Ale ty jsi zašel ještě dál! Nespokojil ses jen tak s nějakou známou osobou. Ve svém stavu deliria jsi vybral samotnou matku zpovědnici, téměř mýtickou postavu, nesmírně důležitou osobu, ale současně ženu velice vzdálenou, kterou ani Cara, ani já, ani Viktor nemůžeme znát. Ani jeden z nás nepochází ze vzdáleného Středozemí, a proto nemůžeme znát fakta, která by možná tvůj sen rovnou vyvrátila. Aby se vyhnula nesrovnalostem, vysnila si tvá

mysl tak vzdálenou osobu, ale přesto to v reálném světě vytváří obrovský problém: taková žena je všeobecně známá. Je jen otázkou času, než se tvůj pečlivě vytvořený snový svět střetne s realitou a začne se rozpadat. Tím, že jsi vybral známou osobu, odsoudil jsi svůj idylický sen ke zkáze."

Nicci zvedla zrak a přinutila Richarda, aby jí pohlédl do očí. „Ve stavu, v jakém ses nacházel, vymyslel jsi něco, co tě ukonejšilo, Richarde. Je to pochopitelné, díval ses do tváře smrti. Zoufale jsi potřeboval někoho, kdo by tě miloval, kdo by z tebe odejmul část tvého strachu a díky komu bys nebyl sám. To je skutečně naprosto pochopitelné. Nemyslím si kvůli tomu o tobě nic špatného. Za daných podmínek ti to asi skutečně prospělo, ale teď už jsi zdravý a musíš se vyrovnat se skutečností.

Kdyby sis vysnil nějakou neznámou ženu, pak by tvůj sen zůstal jen snem. Ale ty jsi jej propojil s realitou, protože matku zpovědnici zná mnoho lidí. Pokud se někdy vrátíš do Středozemí, nebo narazíš na lidi, kteří odtamtud pocházejí, tvůj sen narazí na neoddiskutovatelnou skutečnost. Každý obyvatel Středozemí pro tebe představuje číhající stín připravený vystřelit šíp, který se tentokrát nemine a skutečně tě zasáhne do srdce.

A mohlo by to být i horší. Co když je skutečná matka zpovědnice mrtvá?"

Richard se stáhl. „Ale ona není."

„Lorde Rahle," řekla Cara. Vzpomínám si, jak před několika lety Darken Rahl vyslal oddíly s úkolem pobít zpovědníky. Byly to oddíly zabijáků, kteří neselhávají."

Richard na Caru pohlédl. „Matku zpovědnici však nedostali."

„Richarde," řekla jemně Nicci a lehce se ho dotkla, aby znovu získala jeho pozornost. „Co když se jednoho dne vrátíš do Středozemí a zjistíš, že skutečná matka zpovědnice není žena, kterou si představuješ, ale ve skutečnosti je to stařena? Koneckonců, matkami zpovědnicemi se nestávají ženy tak mladé, jako je ta tvá láska. Co když zjistíš, že skutečná matka zpovědnice je stará nebo už dávno mrtvá? Teď mi pověz pravdu. Jak by ses zachoval, kdybys byl konfrontován s takovouto realitou?"

Richardovi natolik vyschlo v ústech, že si musel navlhčit rty, aby byl vůbec schopen odpovědět. „Já nevím."

Nicci se vědoucné usmála. „To je alespoň upřímná odpověď." Ale její úsměv vzápětí pohasl. „Bojím se o tebe, Richarde. Bojím se, jaký vliv bude mít na tvou mysl, budeš-li se držet tohoto snu. Může ovládnout tvůj život a pokřivit tě. Buď zanedlouho nedokážeš rozlišit, co je skutečnost a co je sen, nebo se střetneš s realitou, ve které se tvůj sen roztříští, a to ti způsobí šok."

„Nicci, jen proto, že si nedokážeš představit..."

„Richarde, řekla tiše a přerušila ho tak, „jsem čarodějka. Byla jsem Sestrou Světla a také Sestrou Temnot. Něco málo o magii vím. Říkám ti, že to, co ty si představuješ je zkrátka nad síly veškeré magie, kterou znám. Není to nad síly snů zoufalého člověka, ale ve skutečném světě je to nemožné. Ty si vůbec nedokážeš představit, jak dalekosáhlé následky by mělo, kdyby se někdo o něco takového, byť i jen pokusil. Věř mi, je to nemožné."

„Nicci, já vím, že máš v tomto ohledu obrovské znalosti, ale nejsi vševědoucí. Jen proto, že nevíš, jak něco udělat, popíráš, že je něco takového vůbec možné. Ale to přece není pravda. Ty zkrátka nevíš, jak bys to udělala. A nechceš připustit, že by ses mohla mýlit."

Sevřela ruce v pěst a zamrkala. „Ty si myslíš, že já ti v tomhle chci odporovat? To si myslíš? Myslíš, že mi dělá potěšení, když ti způsobuji bolest? Myslíš, že mám radost, když stojím proti tobě a trhám tvé sny na kusy?"

„Vím jen to, že někdo nějakým způsobem dokázal, že všichni kromě mě na existenci Kahlan zapomněli. Já vím, že je skutečná, a hodlám ji najít. I když se ti to nelíbí."

Nicci, jejíž modré oči se blyštěly slzami, se k němu obrátila zády a krátce pohlédla na sochu tyčící se do výše. „Richarde, kdyby to bylo v mé moci, ráda bych ten tvůj sen proměnila ve skutečnost. Nemáš tušení, co všechno bych dala za to, abys mohl dostat to, po čem toužíš... abys byl šťastný."

Richard pozoroval šarlatové mraky nad horizontem. Ten pohled mu připadal až nepřirozeně krásný. Nicci stála se založenýma rukama a hleděla opačným směrem do houstnoucího šera. Cara

stála poblíž a pozorně sledovala lidi procházející po palácových pozemcích.

„Nicci,“ prolomil nakonec Richard nepříjemné ticho na mramorové promenádě, „máš nějaké jiné vysvětlení, než že to vše je jen sen? Víš o něčem, o čemkoli, co to třeba mohlo způsobit? Existuje na světě něco, nějaký druh magie, který by mohl pomoci vyřešit tuto hádanku?“

Pozoroval její záda a přemýšlel, jestli odpoví. Stíny se dloužily a říkaly, co stejně věděl, totiž že míjí další den a s ním i drahocenný čas. Konečně se k němu Nicci obrátila. Zdálo se, že oheň z ní již vyprchal.

„Richarde, mrzí mě, že z tvého snu nemohu udělat skutečnost.“ Otřela si slzu, která jí stékala po tváři. „Je mi líto, že jsem tě zklamala.“

Cara ji se zachmuřeným výrazem pohlédla do očí. „Tak to máme my dvě něco společného.“

Richard prsty jemně pohladil mramorovou sochu. Její bílá tvář z houstnoucího šera již jen matně zářila.

„Ani jedna jste mě nezklamala,“ řekl. „Obě mi říkáte, čemu věříte. Ale Kahlan není sen. Ona je skutečná a její duše je tady před námi vytesaná z kamene.“

Kapitola patnáctá

Richard se obrátil, neboť v dáli uslyšel jakýsi ruch. Spatřil skupinu lidí mířících k monumentu. Ze svého vyvýšeného místa viděl, že za nimi jdou ještě další lidé, které možná přilákal všechen ten rozruch, nebo pohled na skupinu lidí cíleně kráčejících přes otevřenou plochu. V čele malého srocení byl právě ten člověk, kterého chtěl Richard vidět.

Když byl ještě docela daleko, dotyčný zamával. „Richarde!“

Richard si navzdory všemu nemohl pomoci a při pohledu na důvěrně známého podsaditého chlapíka, který měl naražený svůj nezaměnitelný podivný červený klobouk s úzkým okrajem, se musel usmát. Když si muž povšiml, že ho Richard spatřil, přidal do kroku a pospíchal přes trávu.

„Richarde,“ zavolal znovu. „Vrátil ses - přesně jak jsi slíbil!“

Když se skupina lidí rozběhla nahoru po schodech, vydal se jim Richard dolů naproti. Tehdy si povšiml, že si davem lidí razí cestu Viktor. Na širokém mramorovém odpočívadle přistoupil Išak k Richardovi, popadl ho za ruku a radostí mu s ní vší silou potřásl.

„Richarde, jsem tak rád, že tě vidím zpátky v Altur'Rangu. Vrátil ses, aby ses znovu stal vozkou v mé přepravní společnosti? Hromadí se mi objednávky. Jak je mám všechny vyřídit? Potřebuji tě zpátky. Mohl bys začít zítra?“

„Také tě rád vidím, Išaku.“

Išak stále třásl Richardovi rukou. „Takže se vrátíš?“ Udělám z tebe rovnoprávného partnera. Všechno si rozdělíme napůl.“

„Išaku, vzhledem k tomu, kolik mi dlužíš peněz...“

„Peníze," odfrkl si Išak. „Proč mluvíš o penězích? Mám teď tolik práce, která mi pořád přibývá, že není čas starat se o peníze. Zapomeň na peníze. Můžeme vydělat tolik peněz, kolik chceš. Potřebuji člověka s dobrou hlavou. Udělám z tebe partnera. Jestli chceš, můžeš udělat partnera ty ze mě - tak aspoň dostaneme víc zakázek. Každý se na tebe ptá. ‚Kde je Richard?' To slyším pořád. Řeknu ti, Richarde, kdybys..."

„Išaku, já nemůžu. Snažím se najít Kahlan."

Išak zamrkal. „Kahlan?"

„Jeho ženu," řekl zamračený Viktor, který se prodral srocením lidí a objevil se za Išakem.

Išak se obrátil k Viktorovi a překvapeně na něj hleděl. Pak se otočil zpátky k Richardovi.

„Ženu?" zeptal se a rozmáchlým gestem si sundal z hlavy červený klobouk. „Ženu? Ale to je báječné!" rozpřáhl ruce. „Báječné!" Přiskočil k Richardovi, objal ho a začal se smíchem radostně poskakovat sem a tam. „Ty ses oženil! To je báječná novina. Uspořádáme hostinu a..."

„Ztratila se mi," přerušil ho Richard a na délku paží od sebe Išaka odstrčil. „Hledám ji. Nevíme, co se stalo."

„Ona se ti ztratila?" Išak si přihladil tmavé vlasy a nasadil svůj červený klobouk. „Pomohu ti. Půjdu s tebou." Jeho temné oči zvážněly. „Řekni mi, co mám udělat."

Nebyla to prázdná nabídka, kterou Išak učinil jen ze zdvořilosti. Myslel to upřímně. Vědomí, že tento člověk by opustil všechno, jen aby mu pomohl, zahřálo Richarda u srdce. Nemyslel si však, že teď je vhodný čas a místo, aby něco vysvětloval. „Není to tak jednoduché."

„Richarde," řekl Viktor a naklonil se blíž, „máme potíže."

Išak se na Viktora zamračil a odmítavě zamával rukou. „Richardovi se ztratila žena. Proč na něj chceš nakládat ještě další starosti?"

„To je v pořádku, Išaku. Viktor už o Kahlan ví." Richard položil dlaň levé ruky na hrušku jílce. „Jaké potíže?" zeptal se Viktora.

„Naši zvědové, kteří se právě vrátili, oznamují, že sem míří vojáci Císařského řádu.“

Išak si znovu sundal z hlavy klobouk. „Vojáci?“

„Další zásobovací konvoj?“ zeptal se Richard.

„Ne,“ odvětil Viktor a zavrtěl hlavou. „Míří sem pravidelné jednotky.“

Išakovy oči se rozšířily. „Blíží se vojáci? Kdy tady budou?“

Znepokojivá zpráva se začala šířit celým shromážděním.

„Při rychlosti jejich pochodu jim to ještě pár dní zabere. Máme čas připravit se na obranu. Ale moc ho nemáme.“

Nicci se postavila vedle Richarda. Pronikavým pohledem přejela dav a připoutala na sebe oči všech lidí. Ti, kteří mezi sebou vzrušeně hovořili, postupně umlkali. Dokonce i lidé, kteří Nicci neznali, měli tendenci v její přítomnosti ztichnout. Někteří proto, že byla krásná, jiní kvůli jejímu vznešenému postoji, a většina z nich proto, že kromě její fyzické krásy a velitelské aury, měla kolem sebe ještě cosi nebezpečného. Lidé v její přítomnosti pociťovali bázeň.

„A jsou si zvědové jistí, že míří tímto směrem?“ zeptala se. „Nemohou jen procházet cestou na sever?“

„Oni nemíří na sever.“ Viktor se zamračil. „Přicházejí *ze* severu.“

Richardovi prsty se sevřely na jílci meče. „Jsi si jistý, že přicházejí ze severu?“

Viktor přikývl. „Jsou to zkušení veteráni. A co je horší, někde cestou se k nim přidal kněží.“

Shromáždění zalapali po dechu. Zlověstná zpráva se šeptem začala šířit dozadu. Někteří lidé začali mluvit jeden přes druhého ve snaze zeptat se na přesnější informace.

Nicci je zvednutou rukou umlčel. Toto gesto stačilo, aby se v houstnoucím šeru rozhostilo nad mramorovým schodištěm na kopci naprosté ticho. Nicci se naklonila k zachmuřenému kováři. Když se zamračila, objevily se na jejím hladkém čele vrásky. V očích jí probleskl výraz, jaký by měl jestřáb, který dole pod sebou právě spatřil králíka.

„Oni s sebou mají čaroděje?“ zasyčela.

Viktor neustoupil - jako jeden z mála. „Říká se, že je to nejvyšší kněz Společenstva Řádu.“

„Všichni bratři ve Společenstvu jsou čarodějové,“ zavrčel Išak. „To není dobrá věc. To vůbec není dobrá věc.“

„O tom není sporu,“ řekl Viktor. „Podle zpráv, které přinesli zvědové, není pochyb, že je to skutečně čaroděj.“

Lidé v davu mezi sebou znovu začali ustaraně hovořit. Někteří tvrdili, že v tom není žádný rozdíl, že stejně budou bojovat proti každému pokusu Řádu znovu obsadit Altur'Rang. Jiní si nebyli tak jistí ohledně toho, co by se mělo udělat.

Nicci zamyšleně hleděla do dáli a přemýšlela nad tím, co slyšela. Nakonec znovu upřela svůj pohled na Viktora. „Znají zvědové jeho jméno nebo něco, co by nám pomohlo ho identifikovat?“

Viktor zahákl palce za opasek a krátce přikývl. „Jméno toho kněze je Kronos.“

„Kronos...“ zamumlala zamyšleně.

„Naši zvědové, kteří spatřili postupující nepřátele, umějí naštěstí používat hlavu,“ řekl jí Viktor. „Nepřítel je nezpozoroval, a tak ustoupili a zamíchali se mezi obyvatele malého městečka, které postupujícím císařským vojákům stálo v cestě. Čekali, až dorazí nepřítel. Císařští vojáci se utábořili těsně před městem a několik nocí tam zůstali, aby si odpočinuli a doplnili zásoby. Údajně to městečko úplně ožebračili. Když se napili, začali být hovorní a moji muži z nich dokázali vytáhnout, k čemu se chystají. Jejich úkolem není jen připojit Altur'Rang zpátky k Řádu. Dostali rozkaz co nejtvrdším způsobem revoluci rozdrtit. Říkali, že mají ze zdejších obyvatel učinit výstražný příklad. Zdá se, že to považují za lehký úkol a těší se na zábavu, kterou si budou po vítězství užívat.“

Nad davem se rozhostilo ticho.

„A co ten čaroděj?“ zeptal se Išak.

„Zvědové mi řekli, že Kronos je zbožný chlapík. Je průměrně vysoký a má modré oči. Ani jednou ho neviděli s vojáky pít. Místo toho dlouze a často kázal obyvatelům městečka o tom, že následovat cestu Stvořitele znamená obětovat všechno, co mají, pro dobro svých bližních, Císařského řádu a jejich milovaného císaře.

Ale vypadá to, že je to pěkný chlípník, a když zrovna neměl kázání, užíval si s místními ženami. Zjevně ho moc nezajímalo, kdo je dotyčná, se kterou si užívá, a jestli je s ním dobrovolně. Jeden místní otec si hněvivě stěžoval, že jeho dceru na čarodějův rozkaz odvlekli přímo z ulice, a tak náš milý bratr vyšel ven a čarodějnou mocí mu spálil všechnu kůži na těle. Zbožný čaroděj ho tam pak nechal křičet a svíjet se na zemi jako lekci pro ostatní. Sám se vrátil do stanu, aby se dál věnoval jeho dceři. Ten ubohý muž prý umíral několik hodin. Moji zvědové mi řekli, že to byla nejhorší věc, jakou kdy viděli. Od té doby už si nikdo nestěžoval, když Kronos upřel zálibný pohled na některou z místních žen či dívek."

V davy hlasitě znělo vzrušené mumlání. Mnoho lidí ten příběh pobouřil a šokoval. Řada lidí byla vyděšena tím, že se sem někdo takový blíží, a navíc má rozkaz učinit z nich výstražný příklad.

Nicci neprojevila nad zprávami o takové brutalitě vůbec žádné překvapení. Po dlouhém zamyšlení nakonec zavrtěla hlavou.

„Toho bratra Řádu neznám, ale takových je hodně."

Išakovy temné oči hleděly střídavě na Richarda a Nicci. „Co budeme dělat? Vojáci a čaroděj. To není dobré. Ale vy určitě máte nějaké nápady, že?"

Mnozí v davu dali svůj souhlas s Išakem hlasitě najevo. Chtěli vědět, co si Richard myslí. Richardovi to připadalo naprosto jednoduché.

„Všichni jste bojovali za svobodu a získali jste ji," řekl jim. „Navrhuji, abyste se jí teď nevzdávali."

Množství lidí v davu přikývlo. Až příliš dobře věděli, jaké to je žít pod krutovládou Řádu. Už také poznali, jaké to je žít svobodně. Přesto však bylo vidět, že zlověstné zprávy zasely do srdcí lidí sémě strachu.

„Ale teď jste tu vy, abyste nás vedl, lorde Rahle," řekl jeden z mužů. „Jsem si jistý, že jste čelil horším krizím, než je tato. S vaší pomocí nepřítele odrazíme."

V houstnoucím šeru Richard pohlédl do moře dychtivě vyčkávajících tváří.

„Obávám se, že nemohu zůstat. Mám něco životně důležitého, co musím udělat. Ráno s prvním světlem budu muset odejít.“

Odpovědí na jeho slova bylo překvapené ticho.

„Ale nepřátelští vojáci jsou vzdálení jen pár dní cesty,“ řekl nakonec jeden z mužů. „Lorde Rahle, určitě můžete aspoň těch několik dní počkat.“

Kdybych mohl, zůstal bych tu s vámi a bojoval proti vojákům, stejně jako předtím, ale zrovna teď si nemohu dovolit se tady zdržet. Musím jít na jiné bojiště, kde čeká další boj. Je to stejná válka, takže v duchu budu s vámi.“

Muž, který předtím promluvil, vypadal zaraženě. „Ale je to jen pár dní...“

„Cožpak nechápete, že je to mnohem víc než jen pár dní? Pokud zůstanu, a ty muže, kteří přicházejí, aby vás zabili, společně porazíme, získáte jen odklad. Po čase přijdou další. Musíte se umět ubránit sami. Nemůžete záviset na mně. Nezůstanu tady navždy, abych vám pomáhal bránit vaši svobodu pokaždé, když Jagang vyšle vojáky, aby obsadili Altur'Rang. Svět je plný míst, jako je toto město, a všechna čelí stejným zkouškám. Dříve či později musíte přijmout zodpovědnost sami za sebe. Teď je stejně vhodná doba jako kdykoliv jindy.“

„Takže nás opouštíte, když vás nejvíc potřebujeme?“ zavolal nějaký hlas zezadu.

Dav nevyjádřil svůj souhlas s tímto míněním, ale bylo zřejmé, že nejeden člověk si v skrytu myslí to samé. Cara nakročila kupředu. Dříve než stihla předstoupit před Richarda, napřáhl ruku a dotkl se jí, aby dal najevo, že má zůstat na svém místě.

„Tak podívejte,“ zavrčel Viktor, „Richard nikoho a nic neopouští a já takové řeči nebudu poslouchat.“ V jeho hlase se ozývala taková hrozba, že lidé mimoděk couvli. Samotný Viktorův pohled stačil k tomu, aby bledli muži dvakrát větší než on. „Už tak pro nás udělal víc než kdokoliv jiný před ním. Ukázal nám, že můžeme žít své vlastní životy sami za sebe. Díky němu se všechno změnilo. Vy všichni jste až do jeho příchodu žili pod nadvládou Řádu. Ale Richard nám ukázal, jací doopravdy jsme, ukázal nám, že jsme hrdí lidé, kteří se s odvahou dokáží postavit utlačo-

vatelům. My jsme ti, kteří mají zodpovědnost za naše životy, a je to naše svoboda, co musíme bránit. Richard nám nic nedal. Jen nám ukázal, jak to získat.“

Většina lidí stojících na schodech a na přilehlých trávnících zmlkla. Někteří se cítili zahanbeně a vrhali kradmé pohledy na ostatní. Zdálo se, že většina nakonec souhlasí s Viktorem.

Zatímco se dav rozpadl do hloučků, které debatovaly o tom, co dělat, Nicci uchopila Richarda za paži a odtáhla ho dozadu, kde si mohli soukromě promluvit. „Richarde, tento boj je důležitější než cokoli jiného.“

„Nemohu tu zůstat.“

Její modré oči se zablýskly potlačovaným hněvem. „Tady je tvoje místo. Tady bys měl být a vést tyto lidi. Jsi lord Rahl. Oni na tebe spoléhají.“

„Nejsem zodpovědný za jejich životy. Sami se rozhodli, jak je chtějí prožít, když začali vzpouru. Učinili tak o své vlastní vůli a svou první bitvu vyhráli. My všichni bojujeme za to, čemu věříme. My všichni bojujeme za stejnou věc - právo prožít vlastní život tak, jak chceme. Já dělám, co musím a čemu věřím.“

„Utíkáš z boje v honbě za přeludy.“

Ve vzduchu visel osten jejích slov, ale Richard neodpověděl. Místo toto od čarodějky poodstoupil a oslovil shromážděné.

„Starý a Nový svět jsou ve válce.“ Dav pomalu zmlkl a lidé natahovali krky, aby Richarda viděli a slyšeli jeho slova. „Vojáci, kteří sem míří, jsou bojem zocelení veteráni této války. Všichni vyzkoušeli své znalosti boje mečem, sekyrou a palcátem proti ozbrojeným i bezbranným lidem ze severu, obyvatelům Nového světa. Tito vojáci mají velké zkušenosti s obsazováním měst a vražděním jejich obyvatel. Až se sem dostanou, budou mučit, znásilňovat a vraždit obyvatele tohoto města. Stejně nakládali i s obyvateli měst na severu. Udělají to, pokud je nezastavíte.

Ale i když je zastavíte, nebude to znamenat, že je po všem. Řád pošle další vojáky. Pokud porazíte i ty, přijdou další a bude jich stále víc.“

„Richarde, co nám to říkáš?“ zeptal si Išak. Ochladilo se a vzduch byl nehybný. „Chceš nám říct, že je to beznadějné a že bychom se měli vzdát?“

„Ne. Říkám, že se musíte postavit tváří v tvář skutečnému rozsahu toho, co znamená bojovat proti Císařskému řádu - musíte poznat pravou povahu vašeho úkolu. Pokud chcete být svobodní, musíte udělat víc než jen stát na tomto místě a bránit své město.

Žádná válka nebyla nikdy vyhraná defenzivní taktikou.

Chcete-li být skutečně svobodní, musíte bojovat a zastavit ty, kteří vám chtějí vaši svobodu zase vzít. Máte-li být skutečně svobodní, musíte se stát součástí boje za svět zbavený Císařského řádu. Teď stojí proti Řádu jedině D'Haranská říše, země které vládnu.“ Richard pomalu zavrtěl hlavou. „Ale sami nemáme šanci vyhrát. Jakmile D'Haranská říše padne, císař Jagang bude mít volné ruce a přivede svou armádu zpátky sem, do Starého světa, aby smetl všechna zbývající ohniska odporu.

A v čele jeho seznamu bude Altur'Rang. Tohle je jeho domovské město. Nepřipustí, aby právě tady kvetla svoboda a nahlodávala jeho říši. Pošle proti vám ty nejkrutější vojáky - syny Starého světa. Budete osamoceni a Jagangova armáda, složená z vašich krajanů vás rozseká na kusy. Zemřete do posledního, vaši synové budou povražděni a vaše manželky, sestry a dcery poslouží jako odměna pro ty nejkrutější z vojáků Řádu.“

Dav stál v naprostém tichu. Všichni cítili, jak je svírá strach. Nebyl to povzbuzující hrdinský proslov, který čekali, že uslyší na prahu nadcházející bitvy.

Viktor si odkašlal. „Richarde, snažíš se nám něco říct?“

Richard přikývl a ze svého vyvýšeného místa pohledem přeletěl mlčící dav, který ho sledoval. „Ano. Snažím se vám říct, že až přijdou ti vojáci, musíte udělat víc než jen bránit své město. Tak nelze vyhrát. Musíte zaútočit na Císařský řád a pomoci ho srazit do prachu.“

Išak zvedl ruku. „Ale jak to máme udělat?“

„Jak všichni dobře víte, život pod vládou Řádu nenabízí nic jiného než rozklad a zmar. Je nedostatek práce, nedostatek jídla, neexistuje naděje, je zbytečné hledět do budoucnosti... všichni se

mají utěšovat nadějí na odměnu v jakémsi posmrtném životě, ale tu dostanou jedině tehdy, když se plně oddají službě Řádu v tomto životě. Kněží Společenstva Řádu vám nemohou nabídnout nic jiného než utrpení, a tak prohlásili utrpení za ctnost a výměnou za něj vám velkoryse nabízejí věčný blahobyt v nějakém jiném světě. To je ovšem odměna, kterou si nemůžete předem osahat a o které neví nic bližšího nikdo jiný než samotní kněží. Kdyby vám takový obchod nabídl někdo na ulici, ani na vteřinu byste neváhali a odmítli byste ho. Prázdné sliby nemají žádnou cenu. A přesto se nespočetné legie lidí dali těmito sliby zlákat a dychtivě odevzdávají své životy Řádu výměnou za cosi nehmatatelného a přinejmenším nejistého.

Jagang omlouvá invazi armád Starého světa do Nového bojem za Stvořitelovu věc, za budoucnost lidstva a tvrdí, že je jeho svatým posláním eliminovat všechny jeho protivníky obdařené darem. Tvrdí svým poddaným, že lidé na dalekém severu jsou nemorální stvůry, a že má za úkol, ve jménu Stvořitele, je zničit.

Ve skutečnosti se však Jagang pokouší odvést pozornost od šířící se chudoby, nezaměstnanosti a hladomoru, což je důsledek uplatňování doktrín Císařského řádu. Vláda Starého světa naprosto selhala, ale může svést vinu na zrádce ve svých řadách - to jste vy - a na nemorální pokřivené obyvatele severu, kteří jistě stojí i za tím, že se vám v hlavách vylíhla odporná myšlenka na svobodu. Jagang dává mladým mužům, kteří v životě nepoznali naději, předmět nenávisti. Tím předmětem jsem já, vy a obyvatelé Nového světa. Na nás mohou ti zoufalí mladí muži vykonat pomstu za svou beznaděj a útrapy.

Z mladých mužů Starého světa dokázal Jagang vytvořit armádu náboženských fanatiků. Sami dobře víte, kolik mladých mužů odešlo z Altur'Rangu, aby se připojila k takzvaně ušlechtilému boji na dalekém severu. Tito muži nemají v životě k čemu se upnout, a tak dychtivě přijali učení Řádu. Jagang jim dal společného nepřítele. Někoho, koho mohou obvinit ze svých útrap: všechny, kteří učení Řádu nepřijali. Jagangovi vojáci prodělali kromě vojenského výcviku také indoktrinaci ideálu Řádu. Vyrostli v kultuře smrti, a pak byli vypuštěni na všechny, kteří mají svobo-

du, prosperitu, a tu nejvíce nenáviděnou věc ze všech - štěstí. Většina z nich již nikdy nebude naslouchat hlasu rozumu a jen málo z těchto nešťastných lidí lze vykoupit.

Bojují daleko od domova a Jagang jim dovoluje loupit a vraždit po celé zemi. Jeho vojáci tak činí, a doufají, že díky tomu zapomenou na beznadějnou budoucnost, která je čeká po návratu doma. Ve jménu Stvořitele a Řádu vraždí všechny, kteří se jim postaví, a obsazují jejich území. Mají obrovskou početní převahu a drtí zemi jako železný válec. Terorizují všechny, kteří jim stojí v cestě. Před nimi se šíří panika. Bezbranní obyvatelé Nového světa se děsí příchodu této vraždící hordy. Některá města a státy sepisují petice a žádají o připojení k Císařskému řádu v naději, že je Jagang ušetří."

„Říkáte tedy, že bojovat s nimi je beznadějné?" zeptal se někdo a porušil tak napjaté večerní ticho.

„Ukazuji vám pravou povahu toho, čemu všichni čelíme," opáčil Richard. „Ale pokud pochopíte podstatu našeho boje, nemusí to být beznadějné.

Zaprvé, vojevůdci Císařského řádu nedocenili negativní dopad vzdálenosti od své domovské země. Jejich armáda je daleko od domova a bez ohledu na to, jak usilovně bude plenit, potřebuje neustále obrovská množství nových zásob. Vojáci vyžadují všechno, od mouky na výrobu chleba, po peří na výrobu šípů. Země, kterou plení, je nemůže uživit. Císařský řád musí mít řemeslníky a dělníky, kteří budou podporovat bojové oddíly, vyrábět nové zbraně, šaty a boty, a ze všeho nejvíc potřebuje neustálý proud nových posil, které musí nahradit obrovské ztráty, které armáda Řádu během tažení utrpěla. Bojovat v cizí a vzdálené zemi je obtížné. Jen kvůli nemocem ztratila armáda Řádu ohromující počty vojáků. Díky přicházejícím posilám se však daří všechny ztráty nahradit. Armáda Řádu neustále roste a s každým dnem se stává hrozivější silou. To ale také znamená, že každý den potřebuje více jídla.

Konvoje zásob, které neustále míří na sever, jsou pro snahu Císařského řádu dobýt Nový svět životně důležité. Válka v Novém světě vám může připadat jako vzdálený problém, ale ve sku-

tečnosti se vás dotýká stejně úzce jako vojáci, kteří sem míří. Jakmile ta surová zvířata povraždí na severu všechny mé lidi, vrátí se sem a povraždí i vás. Pokud Řád zvítězí, my všichni prohrajeme. Nezáleží na tom, kde jsme. Nebude, kde se ukrýt.

Jestli chcete zůstat naživu nejen zítra nebo den poté, co porazíte oddíly, které sem míří, ale chcete-li zůstat naživu i příští rok a všechny následující roky, jestli chcete v bezpečí založit rodinu, vychovat děti, udržet si, co jste si získali, a mít se stále lépe, musíte pomoci zničit Císařský řád.

Viktor a jeho muži to již dělají, ale jsou schopni jen šeptat tam, kde je potřeba hněvivě výt. Viktor potřebuje, aby se k němu připojili další. Je nutné podnikat rozhodné útoky na zásobovací konvoje Řádu a ničit je. Zabíjet jejich muže mířící do boje. Podrýt schopnost Řádu zotavovat se z ran a doplňovat svoje síly. Musíte se postarat o to, aby Řád nedokázal dodávat na sever mouku a peří a posily. Každý muž, který zemře hlady v pustých horách na severu, je muž, kterého Řád nemůže poslat zpátky do Starého světa, aby vám do břicha vrazil nůž.

A jsou další věci, které je nutno udělat, abyste přežili.“ Richard ukázal na Caru a Nicci. „Tyto dvě ženy, které nyní stojí po mém boku, stály kdysi proti mě. Byly nepřátelé toho, v co věřím - čemu jste začali věřit i vy - ale když jsem jim pomohl pochopit, že bojuji za zachování svobody a života, když poznaly, jakou má život skutečně hodnotu, staly se z nich bojovnice za naši věc.“

Richard pozvedl ruku a širokým gestem opsal půlkruh nad hlavami lidí, kteří osadili příkré schody i okolní trávníky. „Podívejte se na sebe. Není to tak dávno, co jste i vy byli nepřáteli Nového světa. Většina z vás věřila lžím Císařského řádu. Ale když jste zahlédli jasný plamen pravdy, rozpoznali jste ho a navzdory temnotě kolem jste k němu zamířili. Teď stojím se svými dřívějšími nepřáteli v srdci nepřátelského území, za hradbami města, které bylo obsazeno nepřítelem. A přesto všichni věříme ve stejnou věc: že náš život patří jen nám a že svoboda je to nejdůležitější, co máme. Stali jsme se přáteli. Jsme teď na stejné straně ve velikém boji za svobodu a za právo žít.

Mnozí lidé, kteří teď bojují na straně Rádu a pracují v jeho prospěch, však mohou spatřit pravdu. Jen jim ji musí někdo ukázat. Každý člověk, kterého dokážete přesvědčit, aby se přidal na naši stranu, znamená o jednoho člověka méně mezi těmi, kteří vás chtějí zabít. Kdyby to šlo, přesvědčil bych o naší pravdě úplně všechny, aby se pak na celém světě mohl rozhostit mír.

Ale jsou mnozí, kteří navždy ztratili schopnost vidět pravdu a kteří již nikdy nebudou naslouchat hlasu rozumu. Ti vás budou nenávidět nejvíc, protože vy jste přijali vše, co je v životě dobré. Pokud tyto přisluhovače Řádu nedokážete přivést na naši stranu, pak je musíte zabít, neboť jinak zabijí oni vás, pokud k tomu budou mít příležitost, a zničí vše, co je vám drahé. Tento boj musíte rozšířit všude. Pro ty, kteří káží o smrti, nesmí zůstat ani jedno bezpečné místo. Ano, je nutné zabít fanatiky s vytřeštěnýma očima, kteří dychtivě bojují za věc řádu, ale mnohem důležitější je zaútočit na samotné kořeny a zabít ty, kteří doktríny Císařského řádu vymýšlejí a rozšiřují.

To jsou ti, kteří umějí pokřivit a otrávit mysl prostých lidí, a pokud je nikdo nezastaví, budou vymývat mozky novým a novým zástupům mladých mužů a žen, kteří vás pak budou nenávidět. Lidé s takovou nenávistí v srdci se nezastaví před ničím. Nikdy nedovolí, abyste existovali, protože vaše prosperita a štěstí ukazují, jak lživá jsou jejich kázání.

Pokud chcete žít svobodně, musíte zajistit, aby tito učedníci nenávisti poznali, že pro ně na světě neexistuje bezpečné místo, že civilizovaní lidé nebudou tolerovat jejich způsoby, a že nenaleznete odpočinku, dokud je všechny nedostihnete a nezahubíte, neboť jste pochopili, že tito šiřitelé nenávisti netouží po ničem menším než po konci civilizace. Nesmíte dovolit, aby získali, po čem tak touží.

Všichni jste statečně učinili první krok a odvrhli jste svá pouta. Nikdo z vás mi nemusí nic dokazovat. Ale tohle není o jedné vyhrané bitvě. Tohle je o budoucnosti, o tom, jak budete žít své životy - jak je budou žít vaše děti a vaši vnuci. Bojovali jste statečně. Mnozí již za náš společný cíl položili své životy a mnozí další ještě padnou. Ale vítězství nad zlem je možné a jeho dosaže-

ní je v našich silách. Vyhráli jste bitvu, ve které šlo o něco důležitého: o vaše právo žít svůj život tak, jak chcete. Ale nesnažte se klamat sami sebe. Nesmíte zapomínat, že válka za tento ideál ještě zdaleka neskončila.

Vybojovali jste si právo svobodně prožít dnešní den. Ale musí ve vás hořet oheň a musíte mít odvahu bojovat, abyste mohli svobodně prožít i zítřek. Neustanete-li v boji, máte šanci být svobodní navždy.

Svobodu nikdy není snadné získat a je jednoduché ji ztratit. Pokaždé v sobě musíte najít vůli pustit se do dalšího boje."

Richard pozvedl paže k soše, která se hrdě tyčila nad davem, a koupal se v posledních paprscích zapadajícího slunce. „Tato vůle cenit si života a být svobodný je duší této sochy, kterou všichni tolik obdivujeme."

„Ale lorde Rahle," namítl někdo, „to je pro nás příliš velký úkol. Jsme prostí lidé, ne válečníci. Snad kdybyste nás vedl, bylo by to jiné."

Richard si položil ruku na prsa. „Já jsem byl prostý zálesák, ale jednoho dne jsem si uvědomil, že musím vyrůst, abych mohl čelit nebezpečí, které mi hrozilo. Ani já jsem nechtěl stát tváří v tvář zdánlivě neporazitelnému zlu, které se nade mnou tyčilo. Ale moudrá žena - žena, která byla modelem této soše - mi ukázala, že tak musím učinit. Nejsem lepší než vy, ani silnější. Jsem prostý muž, který pochopil nutnost postavit se nesmlouvavě proti tyranii. Dal jsem se do boje, protože jsem nechtěl žít ve strachu a odmítal, aby můj život někdo ovládal.

Moji lidé v Novém světě na severu bojují a umírají za tuto věc každý den. Jsou to prostí lidé jako vy. Žádný z nich nechce bojovat, ale musí, jinak zemřou. Osud, který je potkal dnes, může zítra potkat vás. Lidé Nového světa nemohou vzdorovat zlu osamoceně a doufat ve vítězství. Až přijde váš čas, ani vy sami nezvítězíte. Musíte se stát součástí svobodného světa a zaútočit na ty, kteří zahalují svět stínem temného věku."

Promluvil jeden z mužů v předních řadách. „Ale neříkáte teď to samé, co Řád? Totiž, že se musíme obětovat pro vyšší dobro lidstva?"

Richard se té myšlence usmál. „Ti, kteří vám vnucují představu vyššího dobra, vše dobré ve skutečnosti nenávidí. Já jsem pozvedl meč proti Císařskému řádu z důvodů, kterým budu říkat osvíceně sobecké. Říkám vám, že byste měli bojovat, protože je to čistě ve vašem vlastním zájmu a v zájmu těch, které milujete. Bojujte způsobem, jaký uznáte za vhodné, abyste pomohli našemu společnému cíli. Nenutím vás, abyste bojovali pro dobro lidstva, snažím se vám ukázat, že bojujete za své vlastní životy.

Nikdy nedělejte tu chybu, že byste si mysleli, že vaše vlastní sobecké zájmy jsou špatné. Starat se o své vlastní zájmy znamená zvýšit svou šanci na přežití. Zájem každého živého tvora o sebe samotného je podstatou života.

Navrhuji, abyste ve vašem vlastním zájmu povstali, zaútočili na Řád a pomohli ho zničit. Jen potom můžete mít skutečnou svobodu.

Oči Starého světa se na vás upírají.“

Richard hleděl na dav shromážděných lidí a na jejich prodlužující se temné stíny. S úlevou viděl, že mnoho z nich přikyvuje.

Také Viktor přeletěl pohledem shromáždění, a pak pohlédl zpátky na Richarda. „Myslím, že je nám všem jasné, co musíme udělat, lorde Rahle. Udělám, co bude v mých silách, abych se o to postaral.“

Richard si s Viktorem potřásl rukou a dav propukl v jásot. Po chvíli, když shromáždění lidé na náměstí Svobody utvořili hloučky a začali nahlas probírat, jak nejlépe se vypořádat s hrozícím nebezpečím, Richard se odvrátil a odvedl Nicci stranou. Cara je těsně následovala.

„Richarde, vím, jakou má cenu to, co jsi právě udělal, ale tito lidé tě přesto potřebují.“

„Nicci,“ řekl a přerušil ji, „ráno musím odejít. Nebudu ti říkat, co máš dělat, ale myslím, že by bylo dobré, kdyby ses rozhodla tady zůstat a těmto lidem pomoci. Nepřátelští vojáci pro ně představují veliké nebezpečí, ale navíc proti nim stojí ještě čaroděj. Ty víš mnohem lépe než já, jak čelit takové hrozbě. Představuješ pro tyto lidi obrovskou a neocenitelnou pomoc.“

Na dlouhou chvíli mu pohlédla do očí, a pak odvrátila zrak. Pohledem přejela shromážděný dav.

„Musím zůstat s tebou," prohlásila odměřeným tónem, ale Richard poznal, že se v jejím hlase skrývá prosba.

„Jak jsem řekl, je to tvůj život a já ti nebudu říkat, co máš dělat. Stejně tak bych byl rád, aby ses nepokoušela říkat ty mně, co mám dělat."

„Měl bys tu zůstat a pomoci jim," řekla. Znovu odvrátila pohled. „Ale je to tvůj život a ty musíš dělat to, co považuješ za nejlepší. Koneckonců, jsi hledač." Znovu pohlédla na muže shromážděné kolem Viktora, kteří chystali plány na další boj. „Tito lidé sice teď nemají žádné námitky proti tomu, co jsi jim řekl, ale budou nad tím přemýšlet, a dost možná se později rozhodnou jinak. Poté, co budou čelit vojákům a budou mít za sebou krvavou bitvu, toho začnou mít plné zuby, a třeba se rozhodnou, že už nechtějí dál bojovat."

„Tak trochu jsem doufal, že kdybys tu zůstala a pomohla jim porazit toho čaroděje a přicházející vojáky, dodala bys mým slovům váhu a pomohla tyto lidi přesvědčit, aby pokračovali v boji. Mnoho ze zdejších obyvatel moc dobře ví, jak velké máš znalosti o podstatě a pravé povaze Řádu. Budou si vážit tvých rad, zvláště pokud jim pomůžeš zachránit jejich město a udržet jejich rodiny v bezpečí." Richard čekal, dokud na něj Nicci nepohlédla, a teprve potom pokračoval. „Poté se můžeš připojit k Caře a ke mně."

Založila si ruce na prsou a dlouze mu hleděla do očí. „Chceš říct, že pokud pomohu zastavit vojsko, které sem pochoduje, aby zahubilo tyto lidi, dovolíš mi pak se k tobě připojit?"

„Jen ti říkám, co bys podle mého názoru měla udělat a co by nám nejvíc prospělo v našem boji za zničení Řádu. Ale rozhodnout se musíš sama."

Znovu pohlédla stranou. „Ale potěšilo by tě, kdybych uposlechla tvůj návrh, zůstala a pomohla těmto lidem."

Richard pokrčil rameny. „To připouštím."

Nicci si podrážděně povzdechla. „Pak tu tedy zůstanu, jak navrhuješ, a pomohu jim porazit hrozbu, která se k nim blíží. Ale až

to udělám - až porazíme ty vojáky a zlikvidujeme čaroděje - pak mi dovolíš se k tobě připojit?“

„Řekl jsem, že ano.“

Nakonec váhavě přikývla. „Souhlasím.“

Richard se obrátil. „Išaku!“

Muž hbitě přiběhl. „Ano?“

„Potřebuji šest koní.“

„Šest? Bereš si s sebou doprovod?“

„Ne, pojedeme jen Cara a já. Potřebujeme na celou cestu čerstvé koně, takže budeme střídat všech šest koní, aby se unavili co nejméně. Potřebujeme rychlé jezdecké koně, ne tažné valachy, které zapřaháš do svých vozů. A také potřebujeme postroje,“ dodal Richard.

„Rychlé koně...“ Išak si sundal klobouk a stejnou rukou se poškrábal ve vlasech. Pak vzhlédl. „Kdy?“

„Musím vyrazit na cestu hned, jak bude dostatek světla.“

Išak na Richarda podezřívavě pohlédl. „Předpokládám, že tohle má být částečná splátka za to, co ti dlužím.“

„Chtěl jsem tě uklidnit ohledně toho, kdy konečně budeš moci začít splácet svůj dluh.“

Išak se krátce zasmál. „Dostaneš vše, co potřebuješ. Postarám se ti také o zásoby.“

Richard položil Išakovi ruku na rameno. „Děkuji ti, příteli. Vážím si toho. Doufám, že jednou se sem vrátím, a odvezu pro tebe jeden či dva náklady, abych si hezky zavzpomínal na staré časy.“

Išakův výraz se rozjasnil. „Až budeme všichni navždy svobodní?“

Richard přikývl. „Přesně tak.“ Pohlédl na nebe, na kterém se objevovaly první hvězdy. „Víš o nějakém slušném místě, kde bychom se mohli najíst a vyspat?“

Išak rozmáchlým gestem ukázal na staré palácové pozemky. „Od doby, co jsi tu byl naposled, tady vzniklo mnoho hostinců. Lidé přicházejí prohlédnout si náměstí Svobody a potřebují pokoje. Postavil jsem jedno místo, kde pronajímám pokoje. Patří k nejlepším ve městě.“ Zvedl prst. „Mám pověst muže, který nabízí jen

to nejlepší ve všech ohledech, ať už jsou to vozy k přepravě zboží, nebo pokoje pro unavené pocestné.“

„Mám takový pocit, že dluh, který vůči mně máš, se povážlivě zmenší.“

Išak pokrčil rameny a usmál se. „Prohlédnout si tuhle pozoruhodnou sochu přichází mnoho lidí. Hostinské pokoje jsou těžko k dostání, a proto nejsou levné.“

„Ani jsem nečekal, že by byly.“

„Ale cena je rozumná,“ ujistil ho Išak. „A dostaneš za ni protihodnotu. Nedaleko odsud mám stáje, ze kterých ti přivedu koně. Hned pro ně vyrazím.“

„Dobrá.“ Richard zvedl svůj vak a přehodil si ho přes rameno. „Alespoň to není daleko, i když je to drahé.“

Išak rozpřáhl ruce. „A pohled na východ slunce za tu cenu stojí,“ usmál se. „Ale pro tebe, Richarde, pro paní Caru a paní Nicci je všechno zadarmo.“

„Ne, ne.“ Richard zvedl ruku a zarazil tak jakékoli další argumenty. „Musíš dostat příležitost získat zpátky své investice a ještě něco vydělat. Odečti to od toho, co mi dlužíš. Se všemi těmi úroky jsem si jistý, že částka, kterou mi dlužíš pěkně narostla.“

„Úroky?“

„Samozřejmě,“ potvrdil Richard a vyrazil ke vzdáleným budovám. „Celou tu dobu jsi mohl používat mé peníze. Je jen správné, když za to dostanu úrok jako kompenzaci. Ty úroky nejsou malé, ale dostal jsi za ně dobrou protihodnotu.“

Kapitola šestnáctá

Když Richard vstoupil do svého pokoje, okamžitě ho potěšil pohled na koupací vanu. Nebyla to lázeň, ale alespoň se bude moci před spaním umýt. Zarazil západku na dveřích, čímž se uvnitř zamkl, přestože se v malém hostinci cítil dokonale v bezpečí. Cara měla pokoj vedle něho. Nicci byla v místnosti v přízemí o patro níž, blízko u vchodu a nedaleko jediného schodiště vedoucího do prvního patra. V hostinci i před ním stály stráže a další hlídky patrolovaly v ulicích kolem budovy. Richard si nemyslel, že je potřeba tolika mužů, ale Viktor na tom trval, protože v oblasti jsou nepřátelští vojáci. Richard nakonec přestal odporovat, protože uvítal příležitost vyspat se s pocitem jistoty a bezpečí.

Byl tak unavený, že se jen stěží držel na nohou. Od celodenní chůze drsným terénem ho bolely kyčle. A emotivní projev k lidem na náměstí Svobody z něj vysál veškerou zbývající energii.

Richard ze sebe shodil vak a nechal jej dopadnout na podlahu u nízké postele. Pak přistoupil k umyvadlu a opláchl si tvář vodou. Dosud nikdy mu voda nepřipadala tak příjemná.

V přízemí v malé jídelně pojedl s Nicci a Carou dušené jehněčí. Jamila, žena, která pro Išaka spravovala hostinec - jeho další obchodní partner - měla od Išaka příkazy jednat s nimi jako s králi. Byla to žena s kulatou tváří a nabídla se, že jim uvaří vše, co si budou přát. Richard nechtěl působit zmatek, a kromě toho dušené jehněčí, které měla kuchyně připravené pro běžné hosty, mohlo být podáváno okamžitě. To znamenalo, že se o to dřív dostanou do postele. Zdálo se, že Jamila je trochu zklamaná, když nemá příležitost uvařit jim něco speciálního. Vzhledem k tomu, co jedli v předchozích dnech jim však miska dušeného jehněčího s čers-

tvým křupavým chlebem a spoustou másla připadala jako učiněné hody. Richard si nevzpomínal, kdy se naposledy tak dobře najedl. Kdyby ho netrápilo tolik věcí, vychutnal by si jídlo mnohem víc. Věděl, že Cara a Nicci potřebují odpočinek stejně jako on, a tak trval na tom, aby si každý vzal svůj pokoj. Obě ženy chtěly zůstat ve stejné místnosti jako Richard, aby mohly být blízko u něj a dávat na něj pozor. Richard si je v duchu představoval, jak stojí s rukama založenýma u jeho postele, zatímco on spí. Trval na tom, že se k němu do druhého patra přes všechny ty hlídky nikdo nedostane. Obě ženy nejprve nesouhlasily, ale nakonec se váhavě podřídily, protože jim připomněl, že pro něj budou mít větší cenu odpočinuté a v plné síle. Dopřát si celonoční spánek bez nutnosti držet hlídku byl pro všechny tři neuvěřitelný přepych.

Viktor slíbil, že se ráno přijde s Richardem a Carou rozloučit. Išak slíbil, že koně budou připraveni dávno před úsvitem. Viktor i Išak litovali Richardova odchodu, ale chápali, že má své důvody. Neptali se ho kam jde, nejspíš proto, že jim připadalo divné hovořit o ženě, o jejíž existenci oba pochybovali. Richard začínal pociťovat odstup, který si ostatní vytvářeli, když se zmínil o Kahlan.

Z vysokého okna ve svém pokoji měl Richard překrásný výhled na sochu *Duše* tyčící se nad mramorovou plošinou. Když stáhl co nejníže knot lampy, kterou měl v pokoji, viděl sochu překrásně osvětlenou zapálenými pochodněmi, které byla zasazeny v kruhu železných držáků kolem ní. Mimoděk si vzpomněl, že před vzpourou stály na místě hostince domky dělníků, kteří pracovali na stavbě císařského paláce. I on sám tady bydlel a hleděl na rozestavěný palác. Teď měl pocit, že je v úplně jiném světě. Cítil se, jako by vklouzl do života někoho jiného, o kom vůbec nic nevěděl. Občas přemýšlel, jestli opravdu neztrácí rozum.

Nicci, ubytovaná v přízemí blízko dveří, nejspíš na sochu neměla výhled, ale Cara v pokoji vedle něj nepochybně ano. Richard přemýšlel, jestli si to uvědomuje, a pokud ano, co si o soše myslí. Richard si nedokázal představit, jak je možné, že si Cara nevzpomíná na vše, co pro něj socha znamená - a co znamenala pro Kahlan. Napadlo ho, zda se i Cara cítí, jako by žila život ně-

koho jiného... nebo jestli pochybuje o Richardově zdravém rozumu.

Nedokázal pochopit, co se to mohlo stát, že všichni zapomněli na Kahlaninu existenci. Před příchodem do města choval v srdci nepatrnou naději, že na ni lidé v Altur'Rangu nezapomněli, že neznámé kouzlo zasáhlo jen ty, kteří byli poblíž místa jejího zmizení. Tato naděje teď zmizela. Ať už bylo příčinou cokoli, zapomnění bylo všeobecné.

Richard se čelem opřel o skříňku nad umyvadlem a na chvíli zavřel oči. Krk a ramena ho bolely od toho, jak celé dny nesl těžký vak a prodíral se hustými, zdánlivě nekonečnými lesy. Během rychlé a obtížné cesty vyžadovala dokonce i konverzace příliš mnoho energie. Bylo dobré nemuset se chvíli nikam hnát a nevidět kolem sebe jenom stromy. Ale i teď, když zavřel oči, měl pocit, že se jeho nohy pohybují a stále někam jde.

Richard zívl, sundal si přes hlavu bandalír a opřel meč pravdy o židli vedle umyvadla. Stáhl si košili a pohodil ji na postel. Napadlo ho, že teď je skvělá příležitost přeprat si šaty, ale byl příliš unavený. Chtěl se jenom umýt a pak zapadnout do postele a spát.

Zatímco se mydlil a drhl žínkou, znovu přistoupil k oknu. Nocí se nesl jen zpěv cikád. Pohledu na sochu nedokázal odolat. Tolik v ní viděl Kahlan, až ho z toho bolelo u srdce. Musel se přinutit, aby nemyslel na to, jakým hrůzám Kahlan možná čelí, jakou bolest musí snášet. Tyto úvahy ho naplňovaly nesmírnou úzkostí. Ve snaze odložit alespoň na chvíli obavy, pokusil se vzpomínat na Kahlanin úsměv, její zelené oči, paže, kterými ho objímala a hebké rty, kterýma ho líbala.

Musí ji najít.

Namočil ve vodě žínku, vyždímal ji, znovu namočil a začal se otírat. Zjistil, že se mu třesou ruce.

Musí ji najít.

Znovu se pokusil přinutit svou mysl věnovat se jiným věcem. Upřel pohled na vanu a prohlížel si malbu, zpodobňující popínavé víno, která ji pokrývala. Vinné úponky byly modré, nikoliv zelené, nejspíš proto, aby ladily s modrými květy namalovanými na stěnách a modrými květy na jednoduchých závěsech a dekorativ-

ním přehozu na posteli. Išakovi se podařilo obdivuhodným způsobem vybudovat krásný a útulný hostinec.

Voda ve vaně, dosud klidná a nehybná jako lesní jezírko, se náhle bez zjevného důvodu zachvěla.

Richard ztuhl a zíral na ni.

Nehybný povrch vody se náhle zvlnil do dokonale symetrických vln, které se rozletěly od jednoho konce k druhému.

A pak se celá budova otřásla tvrdým nárazem, jako by do ní udeřilo něco obrovského. Jedna ze skleněných tabulí v okně s hlasitým třesknutím praskla. Téměř okamžitě se z druhého konce budovy ozval tlumený zvuk praskajícího dřeva.

Richard se přikrčil a s očima doširoka otevřenýma ztuhl. Nedokázal říci, co způsobilo ten podivný zvuk.

Jeho první myšlenka byla, že na střechu hostince spadl veliký strom, ale pak si uvědomil, že nikde poblíž žádné větší stromy nerostou.

Krátce po prvním nárazu přišel druhý otřes, tentokrát hlasitější. Bylo to blíž. Celá budova jako by se zapotácela a všude zněl zvuk praskajícího dřeva. Richard vzhlédl ve strachu, že se zhroutí strop.

Okamžik později otřásl budovou další náraz. Praskot dřeva pokračoval a celá budova kvílela v agonii.

BUM. Znělo to blíž a hlasitěji.

Richard se zapotácel a dlaní se musel opřít o podlahu, aby nespadl. Budova se třásla pod úderem neznámé síly. To, co začalo na vzdáleném konci budovy se rychle blížilo.

BUM. TŘÍSK. Ještě blíž.

Nocí zněl kvílivý praskot mučeného dřeva. Budova se otřásala v základech. Voda ve vaně se divoce přelévala sem a tam a vystřikovala na podlahu. Praskot dřeva a otřesy se slily do jediného nepřerušovaného řevu.

Zeď po Richardově levici, která oddělovala jeho a Cařin pokoj, náhle doslova vybuchla směrem dovnitř. Do vzduchu se zvedlo mračno prachu. Rachot byl ohlušující.

Něco obrovitého a černého, výškou téměř dosahující stropu místnosti, se probouralo zdí do Richardova pokoje. Vzduchem létaly úlomky kamení a trosky prken.

Síla nárazu vyrazila z pantů i dveře a skleněné okenní tabule se rozletěly na myriády střepů.

Místností proletěly dlouhé kusy prken. Jedno udeřilo do židle, o kterou se opíral jeho meč. Další prkno s ostře ulomeným koncem se zarazilo do protější stěny. Meč se odkutálel mimo Richardův dosah. Další kus prkna udeřil Richarda do nohy tak tvrdě, že upadl na jedno koleno.

Oživlá temnota sebou brala trosky, které před ní poletovaly vzduchem, jako by je hnalo tornádo. Temná masa pohlcovala světlo a místnost se ponořila do nepřirozeného vířícího šera.

Místností zavanul smrtelný chlad.

Všiml si, že dech se mu před ústy sráží v páru. Pokusil se dostat na nohy a zasténal při tom námahou.

Temnota připomínající smrt se hnala směrem k němu. Richard zalapal po dechu. Ledový vzduch ho bodal v plicích jako rozžhavené jehličky. Šok z takového mrazu způsobil, že nedokázal ani vykřiknout.

Richard věděl, že jeho život visí na vlásku.

Vší silou, kterou v sobě dokázal nalézt, proskočil oknem, jako by skákal do vody. Bokem se lehce otřel o blížící se inkoustově černou tmu. Na kůži pocítil spalující mráz.

Když prolétal oknem do nehybné noci, zoufale napřáhl levou ruku a jen stěží se mu podařilo zachytit se okenního rámu. Vší silou se ho křečovitě držel. Váha jeho těla jím mrštila o stěnu hostince a náraz mu vyrazil dech. Omámený nárazem visel za jednu ruku a zoufale lapal po dechu.

Vlhký noční vzduch, který jako by se také ochladil, mu připadal dusivý. V mihotavém světle pochodní sochu spatřil koutkem oka. S hlavou hrdě zvednutou, rukama sevřenýma v pěsti a napřímenými zády, hrdě vzdorovala mramorová postava neznámé síle, která se ji snažila pokořit. Pohled na sochu, na sílu, která z ní vyzařovala, pomohl Richardovi konečně se pořádně nadechnout. Zakašlal a znovu se nadechl. Lapal po vzduchu a jeho nohy pátra-

ly po opoře. Žádnou nenalezly. Pohlédl dolů a zjistil, že země je nepříjemně daleko.

Rameno ho bolelo, až měl pocit, že si je vykloubil. Jednou rukou se držel a neodvažoval se pustit. Bál se, že pád by mu přinejmenším polámal nohy.

Z okna zaznělo tak mrazivé zakvílení, že se mu zježily všechny chloupky na těle a jeho nervy vykřikly ostrou bolestí. Byl to zvuk tak temný, tak plný jedu a tak děsivý, jako by se roztrhl závoj podsvětí a mezi živé vstoupil sám Strážce Mrtvých.

Zuřivé kvílení v místnosti nahoře se změnilo v pokřivený, kolísavý jekot. Byl to zvuk, připomínající čirou nenávist, probuzenou k životu.

Richard pohlédl vzhůru a málem se pustil. Pomyslel si, že by dal přednost pádu před věcí v jeho pokoji, která náhle začala proudit ven oknem.

Z roztříštěného okna se valila černá nehmotná mlha připomínající dech čistého zla.

I když to nemělo žádný tvar, žádnou formu, Richardovi bylo nějakým způsobem jasné, že je to něco horšího než pouhé zlo. Tohle byla metla horší než samotná smrt a byla na lovu.

Když inkoustově černý stín vyklouzl oknem do noci, začal se náhle rozpadat na tisíce mihotavých tvarů, které se rozletěly všemi směry. Chladná tma se přímo před jeho očima rozložila a splynula s nocí.

Richard visel za ruku, třásl se a nemohl se pohnout. Díval se a čekal, až se ta věc znovu zhmotní a roztrhá ho na kusy.

Na celý kopec se sneslo kouzelné ticho. Zdálo se, že stín smrti odešel. Cikády, které až do této chvíle mlčely, začaly nanovo prozpěvovat. Když vydávaly svou bzučivou píseň, její kolísavý zvuk se hnal ve vlnách přes otevřenou krajinu ke vzdálené soše.

„Lorde Rahle!“ vykřikl jakýsi muž dole. „Vydržte!“

Muž, který měl na hlavě klobouk s úzkou krempou, podobně jako Išak, zaběhl za roh budovy a zamířil ke dveřím. Richard si nemyslel, že dokáže vydržet tak dlouho, než někdo přiběhne a pomůže mu. Zasténal bolestí, ale podařilo se mu vyšvihnout druhou ruku a zachytit se okenní římsy. Teď se držel oběma rukama.

Rozhoupal se a nadzdvihl, aby se dostal zpátky do pokoje. Zrovna se soukal oknem zpátky, když uslyšel, jak do jeho pokoje vbíhají nějací lidé. Lucerna byla pryč, nejspíš shořela, takže bylo těžké cokoliv rozeznat. Muži klopýtali přes trosky poházené na podlaze a jejich podrážky dopadaly na roztříštěná prkna ze stěn a rozbitého nábytku. Pod rameny uchopily Richarda silné ruce a někdo další ho chytil za opasek. Společnými silami ho vtáhli dovnitř. V inkoustově černé tmě, která panovala v místnosti, bylo obtížné se zorientovat.

„Viděli jste to?“ zeptal se Richard mužů, zatímco ztěžka popadal dech. „Viděli jste tu věc, která vylezla oknem?“

Někteří muži sípavě kašlali, protože v místnosti se snášela mračna prachu, zatímco jiní odpovídali, že nic neviděli.

„Slyšeli jsme hluk, praskot a tříštěné okno,“ řekl jeden z nich.

„Mysleli jsme, že se hroutí celá budova.“

Objevil se někdo se svíčkou a zapálil lucernu. Oranžová záře odhalila neuvěřitelný pohled. Rozsvítila se druhá a třetí lucerna. V místnosti plné zvířeného prachu vládl strašlivý nepořádek. Postel byla převrácená, u protější zdi roztříštěné umyvadlo a na podlaze ležely hromady suti.

V mihotavém světle si mohl Richard lépe prohlédnout okrouhlou díru proraženou do zdi. Do místnosti trčely konce polámaných trámů, které dokazovaly, že něco neznámého prošlo stěnou z vedlejšího pokoje. To nebylo žádné překvapení. Překvapivá však byla velikost díry. Táhla se od podlahy téměř až ke stropu. Větší část stěny ležela roztříštěná na podlaze. Dlouhá rozlámaná prkna se mísila s kusy omítky. Richard nechápal, jak je možné, že něco, co způsobilo takovou díru se pak dokázalo protáhnout malým oknem.

Richard uviděl svůj meč a vytáhl jej zpod hromady rozbitých prken. Opřel ho o římsu, aby jej měl při ruce, až ho bude potřebovat. Nebyl si ale jistý, jestli by mu byl meč proti tomu, co prorazilo zeď a pak se rozplynulo v noci, něco platný.

Muži kašlali z hustého prachu, který vířil vzduchem. Richard si ve světle luceren všiml, že jsou všichni pokryti bílým prachem, takže vypadali jako shromáždění duchů. Všiml si, že i on je ušpi-

něný bílou omítkou. Na rozdíl od ostatních však ještě krvácel z tuctu malých ran. Trochu si oprášil prach z vlasů, tváře a ramen.

Pak si od muže stojícího poblíž půjčil jednu z luceren a s ní vylezl na vrchol hromady se sutí. Měl strach, aby pod troskami neležel někdo pohřbený. Zvedl lucernu a pátravě se zahleděl do tmy za dírou ve stěně. Ten pohled byl neuvěřitelný, i když ne neočekávaný, protože slyšel a cítil, jak je každá stěna násilně proražena.

Všechny stěny v rovné přímce od začátku budovy až sem v sobě měly proraženou díru. Všechny díry se podobaly té, která byla ve stěně jeho pokoje. V dálce viděl Richard dírou ve stěně domu hvězdy na noční obloze.

Opatrně překročil dlouhé rozježené úlomku dřevěných trámů. Hromada trosek se propadala pod jeho vahou, takže měl chvílemi potíže uvolnit nohu a udělat další krok. Kromě občasného zakašlání byli ostatní muži celkem potichu. Většinou se v úžasu rozhlíželi kolem sebe a nevěřícně kroutili hlavou nad škodami, které zde neznámá síla způsobila.

Skrze vířící prach nakonec Richard spatřil Caru stojící uprostřed svého pokoje a hledící stejným směrem jako on, k díře ve venkovní zdi budovy. Byla k němu otočená zády a nohy měla rozkročené v obranném postoji. V pravé pěsti svírala svůj Agiel.

Rozbitými dveřmi vběhla do Richardova pokoje Nicci, které na roztažené dlani tančil plamínek světla.

„Richarde! Jsi v pořádku?“

Richard stojící na hromadě trosek si mnul rameno a zkusmo pohnul paží. „Myslím, že ano.“

Nicci si něco hněvivě sama pro sebe zamumlala a opatrně si razila cestu mezi sutí.

„Máte nějaké tušení, co se to vlastně stalo?“ zeptal se jeden z mužů.

„Nejsem si jistý,“ řekl Richard. „Byl někdo zraněn?“

Muži se rozhlíželi a dívali se jeden na druhého. Někteří z nich odpověděli, že si to nemyslí, že všichni, o kom vědí, jsou v pořádku. Jeden muž řekl, že ostatní místnosti v horním podlaží byly prázdné.

„Caro?“ zavolal Richard a naklonil se do temné díry. „Caro, jsi v pořádku?“

Cara neodpověděla a ani se nepohnula. Stála ztuhlá v neměnném postoji.

Richard se s narůstající nervozitou škrábal přes rozlámaná prkna a hromady omítky. Jednou rukou se opřel o strop, aby udržel rovnováhu na vrcholku nestabilní hromady se sutí, a pak dírou vstoupil do Cařina pokoje. Obraz zkázy tu byl zhruba stejný jako v jeho místnosti. V tomto pokoji však byly proražené dvě stěny, ale materiál z druhé zdi se vevalil do Richardova pokoje. Sklo v Cařině okně bylo také rozbité, ale dveře stále ještě visely v pantech, i když se nejistě nakláněly.

Cara stála přímo mezi oběma dírami, ale blíž k té, která vedla do Richardova pokoje. Všude kolem ní ležely na podlaze trosky. Zdálo se, že její kožený oděv ji uchránil před škrábanci, které by jí jinak létající úlomky způsobily.

„Caro?“ zavolal Richard znovu, zatímco si razil cestu mezi sutí.

Cara stále nehybně stála uprostřed temné místnosti a zírala do dáli. Přes hromadu suti se dírou ve zdi protáhla také Nicci. Kvůli opoře se opřela Richardovi o rameno a na druhé straně seskočila na zem.

„Caro?“ řekla Nicci a zvedla svou dlaň držící plamen před Cařinu tvář.

Richard zdvihl lucernu. Cařiny oči byly doširoka otevřené, ale nevidoucí. Na tváři pokryté prachem si prorážely cestičku slzy. Pořád se ještě nepohnula a stále zachovávala obranný postoj, ale teď zblízka si Richard povšiml, že se celé její tělo třese.

Uchopil ji za paži, ale překvapeně se odtáhl.

Byla chladná jako led.

„Caro? Slyšíš nás?“ Nicci se dotkla Cařina ramene a se stejným překvapením jako Richard se stáhla.

Cara nereagovala. Jako by byla doopravdy ztuhlá na místě. Nicci zdvihla plamen před tvář Mord-Sithy. Její kůže vypadala téměř bledě modrá, ale vzhledem k tomu, že byla celá pokrytá vrstvičkou prachu, nebylo jisté, zda je to pravda, či ne.

Richard objal Caru paží kolem pasu. Bylo to jako objímat ledový blok. Instinkt ho donutil, aby se stáhl, ale Richard ho odmítl poslechnout. Uvědomil si, že vzhledem k tomu, jak ho bolí rameno, sám asi Caru nezvedne.

Ohlédl se zpátky na tváře lemující nepravidelnou kruhovou díru ve stěně. „Můžete mi s ní někdo pomoci?“

Muži se začali škrábat přes suť, vstoupili do Cařina pokoje a zvířili další mračna prachu. Protože s sebou přinesli světlo, Nicci nechala malý plamínek na své dlani uhasnout a přistoupila až k Caře. Muži se shromáždili do skupinky a mlčky čarodějku sledovali.

Soustředěně se zamračila a přitiskla dlaně na Cařiny spánky.

Vzápětí s výkřikem zavrávorala. Richard natáhl volnou ruku a chytil ji za loket, aby neupadla na zem.

„Drazí duchové,“ zašeptala Nicci a lapala po dechu. Třásla se, jako by zakusila nečekanou bolest.

„Co to je?“ zeptal se Richard.

Čarodějka si položila ruce na srdce a stále lapala po dechu. Snažila se z neočekávaného zotavit. „Je jen stěží naživu.“

Richard ukázal bradou ke dveřím. „Pojďme ji odsud odnést.“

Nicci přikývla. „Dolů po schodech do mého pokoje.“

Richard se bez přemýšlení pokusil zvednout Caru v náručí. Když viděli, jak zamrkal bolestí, přispěchali mu naštěstí na pomoc další muži.

„Drahý stvořiteli,“ prohlásil jeden z mužů, když ji zvedl za nohu, „je studená jako strážcovo srdce.“

„Pojďte mi ji pomoci snést dolů po schodech,“ požádal je Richard.

Když ji zvedli, zjistili, že s Cařinými údy je snadné hýbat, i když se její tělo neuvolnilo. Muži pomáhali Richardovi nést Caru ven z poničené místnosti. Jeden z nich vykopl rozbité dveře. Nesli ji dolů po úzkých schodech nohama napřed. Richard ji držel za ramena.

Na úpatí schodiště je Nicci nasměrovala do svého pokoje, kde Caru položili na lůžko. Když ležela na posteli, Nicci ji okamžitě zakryla pokrývkami.

Cařiny modré oči byly stále dokořán otevřené, ale zdálo se, že hledí do jakési vzdálené nicoty. Občas se jí v koutku oka zaleskla slza, která se pak vydala na pomalou cestu přes její tvář. Její brada, ramena a paže se třásly.

Richard silou rozevřel její prsty, aby pustila Agiel, který stále svírala. Oči nevykazovaly žádnou reakci. Richard vydržel strašlivou bolest, když se dotkl jejího Agielu. Nepovolil, vytáhl jí ho z dlaně a nechal ho volně viset na řetízku, který měla kolem zápěstí.

„Proč nepočkáte venku?“ zamumlala Nicci tichým hlasem. „Dejte mi čas, abych zjistila, co je potřeba udělat.“

Muži se vydali ven a říkali, že se vrátí zpátky na svá místa pro případ, že by je bylo zapotřebí.

„Pokud se ta věc vrátí,“ řekl Richard, „nesnažte se ji zastavit. Přijďte mi to oznámit.“

Jeden z mužů udiveně naklonil hlavu. „Cože, lorde Rahle? A na co si to máme dávat pozor?“

„Nejsem si jistý. Jediné, co jsem viděl, byl veliký stín, který prorazil zeď a pak zmizel oknem.“

Muž pohlédl vzhůru. „Jestli prorazil takovouhle díru ve zdi, aby se dostal dovnitř, jak se potom procpal tak úzkým oknem ven?“

„To nevím,“ přiznal Richard. „Neměl jsem na to zrovna dobrý výhled.“

Muž se znovu rozhlédl kolem sebe a zhodnotil napáchanou spoušť. „Budeme mít oči otevřené. O tom vás ujišťuji.“

V tu chvíli si Richard vzpomněl, že zanechal svůj meč v pokoji nahoře. Bez meče začal být neklidný. Chtěl se pro něj vrátit, ale nechtěl opustit Caru.

Když odešel poslední muž, Nicci se posadila na kraj postele a přitiskla Caře ruku na čelo. Richard poklekl vedle ní.

„Co myslíš, že se jí stalo?“ zeptal se.

Nicci zamyšleně přivřela oči. „Nemám nejmenší tušení.“

„Ale dokážeš pro ni něco udělat, že ano?“

Chvíli trvalo, než Nicci odpověděla. „Nejsem si jistá. Udělám však, co budu moci.“

Richard uchopil Cařinu třesoucí se ruku. „Myslíš, že bychom jí měli zavřít oči? Ani jednou nezamrkala?“

Nicci přikývla. „To nejspíš není špatný nápad. Myslím, že ty slzy jí tečou kvůli prachu, který má v očích.“

Nicci zavřela Caře oči jedno po druhém. Richard se z nějakého důvodu cítil lépe, když Cara přestala zírat do prázdna.

Nicci znovu přitiskla Caře ruku na čelo a druhou ji položila vysoko na hruď. Zatímco čarodějka postupně zkoumala Cařino zápěstí, kotník a nakonec jí přitiskla ruku na šíji, Richard přinesl umyvadlo a mokrou žínku. Pečlivě Caře umyl tvář a vyklepal jí z vlasů většinu prachu a kousků omítky. I přes mokrou žínku cítil ledový chlad jejího těla.

Nedokázal pochopit, jak může být studená, když je takové teplo. Pak si vzpomněl, jak se vzduch v jeho pokoji náhle prudce ochladil, když se černý stín blížil k němu. Vzpomněl si, jak bolestivě chladný byl jeho dotyk, když o něj zavadil při skoku z okna.

„Opravdu nemáš ani nejmenší tušení, co se jí stalo?“ zeptal se.

Nicci nepřítomně zavrtěla hlavou a přitom soustředěně tiskla dlaně svých rukou Caře na spánky.

„Máš nějakou představu, co byla ta věc, která napáchala tuhle spoušť?“

Nicci se obrátila a pohlédla na něj. „Cože?“

„Ptal jsem se, jestli máš nějakou představu, co to bylo za bytost? Co se to ke mně probouralo skrz stěnu?“

Nicci se na tváři objevil podrážděný výraz. „Richarde, počkej venku. Prosím.“

„Ale já chci být tady s ní.“

Nicci ho jemně uchopila za zápěstí a zvedla mu ruku z Cařiných vlasů. „Rušíš mě. Prosím, Richarde, nech nás o samotě. Pracuje se mi snáz, když mi nekoukáš přes rameno.“

Richard si uvědomil, že překáží, a cítil se kvůli tomu hloupě. „Jestli to Caře pomůže, půjdu ven.“

„Pomůže,“ řekla Nicci a obrátila se zpátky k ženě na posteli.

Richard vstal a krátce na ni pohlédl. Nicci se již plně soustředila na svou pacientku.

„Běž,“ zamumlala čarodějka.

„Ta věc, která prorazila zdi našich pokojů, byla chladná.“

Nicci se na něj ohlédla přes rameno. „Chladná?“

Richard přikývl. „Byla tak chladná, až se mi před ústy srážel dech v páru. Otřel jsem se o ni a byla tak mrazivá, že to bolelo.“

Nicci se nad jeho slovy krátce zamyslela a pak obrátila svou pozornost zpátky k Caře. „Děkuji ti za informaci. Až to půjde, přijdu za tebou a řeknu ti, jak si Cara vede. Slibuji.“

Richard se cítil bezmocný. Ještě chvíli stál ve dveřích a díval se, jak Cara téměř neznatelně dýchá. Světlo lampy osvětlovalo vodopád Niccinych plavých vlasů, jak se skláněla nad Mord-Sithou a snažila se zjistit, co je špatně.

Richard měl hrozivý pocit, že ví, co se s Carou stalo. Bál se, že se jí dotkla samotná smrt.

Kapitola sedmnáctá

Richard vyprostil ze sutin svůj vak, rychle se opláchl a navlékl si košili. Potom se opásal mečem.

Nevěděl, co vstoupilo do budovy, ale považoval za pravděpodobné, že to šlo po něm. Netušil, zda mu meč v boji s touto věcí bude něco platný, ale když ho měl po ruce, připadal si jistější.

Venkovní noční vzduch byl pořád teplý. Jeden z mužů spatřil Richarda objevit se ve dveřích hostince a přistoupil k němu.

„Jak je paní Caře?“

„To ještě nevíme. Je naživu - alespoň to je povzbudivé.“

Muž přikývl.

Richard si všiml jeho klobouku. „Vy jste ten, kdo mě uviděl viset z okna?“

„Přesně tak.“

„Viděl jste tu věc, která na nás zaútočila?“

„Obávám se, že ne. Slyšel jsem hluk, podíval jsem se nahoru a viděl jsem vás tam viset za jednu ruku. Bál jsem se, že spadnete. Nic jiného jsem neviděl.“

„Žádný temný stín vylézající z okna?“

S rukama za zády se muž zamyslel a pak pomalu zavrtěl hlavou. „Ne... snad jen koutkem oka jsem zachytil jakýsi stín. Spíš jsem se snažil dostat se nahoru k oknu dřív, než spadnete.“

Richard muži poděkoval a pak nějakou dobu kráčel, aniž by doopravdy někam směřoval. Připadal si jako ve zlém snu. Myšlenky měl těžké a temné jako noční opar. Všechno, co znal a na čem mu záleželo, se mu rozpadalo pod rukama. Cítil se bezmocný.

Hvězdy zakryl mlžný opar a měsíc ještě nevyšel, ale lampy svítící ve městě se odrážely od mlhy a poskytovaly mu dostatek světla, aby se dostal na kraj kopce. Cítil se zbytečný, protože nedokázal Caře pomoci. A ona mu za tu dobu, co se znali, tolikrát pomohla. Tentokrát čelila něčemu, co bylo nad její síly.

Na kraji úbočí se Richard zastavil a nějakou dobu hleděl na sochu *Duše* v dáli. Viktor vykoval kruh železných sloupových držáků, ve kterých byly zasazeny planoucí pochodně. Kahlan výroba držáků fascinovala a vydržela stát celý den v horké kovárně a pozorovat Viktora, jak tvaruje doběla rozžhavené železo. Viktor se ten den ani jednou nezamračil, její upřímný zájem ho upřímně těšil. S úsměvem jí ukazoval, jak se pracuje s horkým železem, aby vznikl požadovaný tvar.

Richard si také vzpomněl na Kahlanin úžas, když se dívala, jak podle modelu, který vyřezal ze dřeva, vzniká mramorová socha. Vzpomněl si na chvíli, kdy se jí malá ořechová soška konečně vrátila do rukou a ona si ji přitiskla k hrudi. Richard se díval, jak její prsty obemykají malý dřevěný model. Vzpomínal si také na pohled jejích zelených očí, který na něj tehdy upřela.

Nikdo mu nevěřil, že Kahlan existuje, a kvůli tomu se cítil úplně sám a izolovaný. V takovéhle situaci dosud nikdy nebyl. Lidé, kterým na něm záleželo si o něm mysleli, že je blázen. Bylo děsivé vědět, že okolí si o něm myslí, že ztrácí kontakt s realitou.

Ale nejděsivější byly jeho starosti, co se asi stalo s Kahlan.

Netušil co má udělat, aby jí našel. Jistě věděl jen to, že musí sehnat pomoc. Nevěděl, zda se mu to podaří, ale byl připraven udělat vše, aby Kahlan dostal zpátky.

Po nějaké době se vrátil do hostince. Jamila stála pod schodištěm a zametala prach a omítku.

Když vstoupil dovnitř, vrhla na něj pohled. „Tohle musíte zaplatit.“

„Jak to myslíte?“

Násadou smetáku ukázala nad schody. „Musíte zaplatit škody. Už jsem to viděla tam nahoře. Musíte zaplatit za opravu.“

Richard byl velice zaražen. „Ale já jsem to neudělal.“

„Je to vaše chyba.“

„Má chyba? Byl jsem ve svém pokoji. Nezpůsobil jsem tam žádné škody a nevím, co je způsobilo.“

„Vy a ta žena jste byli jediní hosté v prvním patře. Když jste je přebírali, byly ty pokoje v pořádku. Teď jsou zničené. Oprava bude stát hodně peněz. Já za ty škody nemohu, proč bych je tedy měla platit já? Je to vaše chyba, takže platit budete vy - včetně úhrady ušlého nájemného.“

Dožadovala se, aby zaplatil opravu místností, aniž by se nejprve zeptala, jak se daří Caře nebo dala najevo nějakou starost.

„Dám Išakovi svolení odečíst náklady na opravu z toho, co mi dluží.“ Richard vrhl na ženu hněvivý pohled. „A teď mě omluvte.“

Hřbetem ruky ji odstrčil stranou a prošel kolem ní do temné chodby. Odfrkla si a vrátila se k zametání. Richard nevěděl, kam jinam jít, a tak pomalu kráčel chodbou tam a zpět. Jamila dokončila úklid v přízemí a odspěchala za jinými záležitostmi. Richard stále přecházel sem a tam. Nakonec se posadil zády ke zdi naproti dveřím do Niccina pokoje. Nevěděl, co jiného dělat, kam jinam jít. Chtěl vidět Caru.

Přitáhl si kolena k tělu a objal je rukama. Sklonil hlavu a přemýšlel nad tím, co Jamila říkala.

Svým způsobem měla pravdu. Ta věc šla po něm. Kdyby tady nebyl, nic by se nestalo. Kdyby byl někdo jiný zraněn nebo zabit, padala by vina jen na Richardovu hlavu. Nebýt jeho, Cara by nebyla zraněná.

Uvědomil si, že musí dávat vinu těm, kteří ji skutečně nesou. To znamená Jagangovi a jeho přisluhovačům. Na Jagangův příkaz byla stvořena bestie, která teď Richarda pronásleduje. Cara jí jen stála v cestě. Snažila se chránit ho před tím, co Jagang a Sestry Temnot vytvořili. Když Richard přemýšlel o Viktorových mužích, kteří byli před několika dny zabiti, a pravděpodobně stejnou stvůrou, nemohl si pomoci, aby necítil strašné břímě viny.

A přesto mu věc, která vstoupila do hostince, vůbec neublížila. Richard nepochyboval, že to měla v úmyslu, ale pak prostě zmizela, než mohla dokončit své dílo. Nedokázal si představit, proč něco takového udělala. Nebo, proč prorážela všechny ty zdi.

Koneckonců, když se to dokázalo protáhnout oknem ven, proč to oknem také nevstoupilo dovnitř? Místo toho to všechny upozornilo na blížící se nebezpečí. Richard čekal, že se něco bude dít. Kdyby k němu ta věc vrazila oknem, pravděpodobně by ho dostala dřív, než by si uvědomil, co se děje. To, co zabilo Viktorovy muže se chovalo jinak. Cara nebyla roztrhaná na kusy, jako oni, i když bylo jisté, že byla vážně zraněna.

Začal si klást otázku, zda to, co dnes přišlo do hostince, byla ta samá bytost, která zabila Viktorovy muže. Co když Jagang vytvořil víc než jednu stvůru, víc než jednu zbraň, kterou poslal proti němu? Co když Sestry Temnot vytvořily celé armády bytostí, které ho nyní loví? Podobné otázky mu vířily myslí, ale odpovědi nenacházel.

Když se jeho ramene dotkla Nicci, Richard nadskočil. Uvědomil si, že musel usnout.

„Cože?“ řekl omámeně a promnul si oči. „Kolik je hodin? Jak dlouho už...“

„Už je to pár hodin,“ řekla Nicci tichým unaveným hlasem. „Je půlnoc.“

Richard nedočkavě vyskočil na nohy. „Je tedy Cara v pořádku? Uzdravila jsi ji?“

Nicci na něj pohlédla a Richardovi se zdálo, že na něj hledí celou věčnost. Když pohlédl do Nicciných bezvěkých očí, měl srdce až v hrdle.

„Richarde,“ řekla nakonec čarodějka hlasem tak tichým a soucitným, že Richard rozčilením málem přestal dýchat, „Cara to nezvládne.“

Při těch slovech Richard jen zamrkal a nebyl si jistý, zda pochopil, co Nicci doopravdy říká.

„Tomu nerozumím.“ Odkašlal si. „Jak to myslíš?“

Nicci mu něžně položila ruku na paži. „Myslím, že bys měl jít dovnitř a podívat se na ni, dokud je ještě s námi.“

Richard ji uchopil za ramena. „O čem to mluvíš?“

„Richarde...“ Nicci upřela pohled do podlahy. „Cara to nezvládne. Umírá. Nedožije se rána.“

Richard chtěl o několik kroků ustoupit, ale narazil zády do zdi. „Proč? Co je jí?“

„To přesně nevím. Dotklo se jí něco, co... jí přineslo smrt. Nevím, jak to vysvětlit, protože přesně nevím, proč umírá. Vím jen to, že něco překonalo obranu jejího těla a ona je teď každou vteřinou slabší a slabší.“

„Ale Cara je silná. Bude bojovat. Zvládne to.“

Nicci zavrtěla hlavou. „Ne Richarde, nezvládne. Nechci ti dávat falešné naděje. Umírá. Myslím, že i ona sama chce zemřít.“

Richard k ní o krok přistoupil. „Cože? To je šílené. Nemá důvod, aby chtěla zemřít.“

„Tohle nemůžeš říct, Richarde. Nevíš, čím prochází. Neznáš její důvody. Možná je pro ni to utrpení příliš silné. Možná nedokáže vydržet bolest a chce, aby skončila.“

„Když už ne kvůli sobě, Cara udělá všechno, aby zůstala naživu a mohla mě chránit.“

Nicci si olízla rty a konejšivě ho pohladila po paži. „Možná máš pravdu, Richarde.“

Richard se nehodlal vzdát. Pohlédl na dveře a pak zpátky na čarodějku. „Nicci, ty ji dokážeš zachránit. Jsi léčitelka. Víš, co dělat.“

„Podívej, opravdu by bylo lepší, kdyby ses na ni šel podívat, dokud ještě...“

„Musíš něco udělat. Musíš.“

Nicci se objala pažemi. Pohlédla stranou a její oči se blyštěly slzami.

„Přísahám, Richarde, že jsem zkusila všechno, co znám, vše, co mě jen napadlo. Nic nepomohlo. Její duši už třímá v pařátech smrt, tak daleko má moc nesahá. Ještě dýchá, ale jen stěží. Její srdce je slabé a brzy vypoví službu. Všechny její životní funkce postupně ustávají. Dokonce si ani nejsem jistá, jestli je ještě naživu v tom smyslu, v jakém ho chápeme. Její život už visí na velice tenkém vlásku, který příliš dlouho nevydrží.“

„Ale to přece...“ Nedokázal přijít na žádná slova, která by mu pomohla zadržet nesmírný žal, který ho hrozil zachvátit.

„Prosím Richarde,“ zašeptala Nicci, „pojď se na ni podívat, dokud je ještě mezi námi. Řekni jí, co uznáš za vhodné, dokud máš ještě příležitost. Budeš se navždy nenávidět, pokud to neuděláš.“

Richard se cítil otupělý a nechal Nicci, aby ho vedla do svého pokoje. Tohle se přece nemohlo dít. To přece nejde. Vždyť je to Cara. Cara byla vždycky jako slunce. Nemohla zemřít. Byla... byla jeho přítelkyně. Nesměla zemřít.

Kapitola osmnáctá

Slabá záře dvou luceren nedokázala temnou místnost příliš rozjasnit. Menší lucerna stála na stole v rohu, jako by se krčila ve stínu smrti. Druhá, větší lucerna stála na nočním stolku vedle postele a marně bojovala proti temným nočním stínům. Vedle lucerny stála sklenice vody a mokrá žínka. Přes sebe měla Cara přehozený brokátový přehoz s luxusním zlatým vyšíváním. Ruce jí bezvládně ležely na pokrývce. Jeden roh pokrývky visel dolů z postele až na podlahu.

Cara nevypadala jako Cara. Vypadala mrtvolně. Dokonce i ve zlatém světle lampy byla její tvář pobledlá. Richard nedokázal rozeznat její dech.

Sám se jen stěží dokázal nadechnout. Cítil, jak se mu třesou kolena. V krku měl knedlík, který ho hrozil zadusit. Toužil se k ní vrhnout, prosit jí, ať se probudí.

Nicci se k Caře naklonila a jemně se dotkla její tváře. Ze strany jí přejela prsty po krku. Richard si povšiml, že Cařino hrozné chvění konečně přestalo. Věděl, že to není dobrá zpráva, jak by to na první pohled mohlo vypadat.

„Ona je... ona je...“

Nicci se ohlédla přes rameno. „Stále ještě dýchá, ale její dech je čím dál slabší.“

Richardovi chvíli trvalo, než ze sebe dokázal něco vypravit. „Víš, Cara má muže, kterého má ráda.“

„Má? Opravdu?“

Richard přikývl. „Většina lidí nevěří, že Mord-Sithy mohou poznat skutečnou lásku, ale mýlí se. Cara má ráda jednoho vojáka. Je to generál Meiffert. A Benjamin ji má také rád.“

„Ty ho znáš?“

„Ano. Je to dobrý muž.“ Richard zíral na plavý cop, který měla Cara přehozený přes rameno. „Neviděl jsem ho již dlouho. Je s d'haranskou armádou.“

Nicci vypadala skepticky. „A Cara ti přiznala, že má toho muže ráda?“

Richard zavrtěl hlavou a hleděl na Cařinin důvěrně známý obličej. Její překrásná tvář byla nyní bledá a propadlá a vypadala jen jako odraz svého dřívějšího já.

„Ne, řekla mi to Kahlan. Ti dva se velice sblížili, když byli s d'haranským vojskem, zatímco ty jsi mě držela tady, v Altur'Rangu.“

Nicci pohlédla stranou a začala Caře upravovat pokrývku. Když Richard přistoupil blíž k posteli, Nicci mu uhnula a sedla si na židli vedle stolu, aby mu nepřekážela. Richard měl pocit, jako by se nacházel mimo vlastní tělo a pozoroval se odkudsi seshora, jak kleká na jedno koleno, bere do dlaní Cařinu chladnou ruku a tiskne si ji ke tváři.

„Drazí duchové, nedělejte jí to,“ zašeptal. „Prosím,“ dodal s přidušeným vzlykem, „neberte nám ji.“

Pohlédl na Nicci. „Chtěla zemřít jako Mord-Sitha v boji za naši věc, ne v posteli.“

Nicci se na něho pousmála. „Její přání se jí splnilo.“

Její slova, která zněla, jako by Cara již byla mrtvá, ho zasáhla jako rána kyjem. Nemohl dovolit, aby se to stalo. Prostě nemohl. Kahlan byla pryč a teď tohle. To se prostě nesmělo stát.

Položil ruku na Cařinu ledovou tvář. Bylo to, jako by se dotýkal mrtvé. Jen s velikým úsilím potlačil slzy.

„Nicci, jsi přece čarodějka. Zachránila jsi mě, když jsem byl na prahu smrti. Nikdo jiný než ty, by to nedokázal. Nikdo jiný by mě nemohl zachránit. Nenapadá tě nic, co by se dalo pro Caru udělat?“

Nicci sklouzla ze židle a poklekla vedle něj. Uchopila ho za ruku a přitiskla si ji ke rtům. Cítil, jak mu na hřbet ruky ukápla slza. Jako by byla poníženou poddanou, která prosí svého krále o odpuštění.

„Je mi to tak líto, Richarde, ale není nic, co bych mohla udělat. Doufám, že víš, že bych udělala vše, abych ji zachránila, ale není co. Toto je mimo dosah mé moci. Přijde čas, kdy každý musí zemřít. Její čas nadešel a já to nemohu změnit."

Richard měl v očích slzy a zamlžil se mu pohled. Zamrkal. Místnost stěží osvětlená slabým světlem dvou luceren skutečně připomínala hrobku. Postel, na které ležela Cara, jako by plula na světle a kolem ní byla jen temnota.

Přikývl. „Nicci, prosím, mohla bys mě s ní nechat o samotě? Chci s ní být sám, až přijde čas... není to nic proti tobě. Jen si myslím, že bych s ní měl být sám."

„Rozumím ti, Richarde." Když vstávala, Nicciny prsty se dotkly jeho zad a pak ho ještě pohladila po rameni, když ho míjela, jako by s ním nechtěla přerušit kontakt. „Budu blízko, kdybys mě potřeboval," řekla u dveří.

Ty se za ní tiše zavřely a v místnosti se rozhostilo ticho. I přesto, že okno bylo zavřené a těžké závěsy byly zataženy, Richard zvenčí slyšel neúnavný chór cikád.

Již nedokázal déle zadržovat slzy. Položil hlavu na Caru, rozvzlykal se a uchopil její bezvládnou ruku.

„Caro, je mi to tak líto. Je to má chyba. Šlo to po mně, ne po tobě. Je mi to tak líto. Prosím, Caro, neopouštěj mě. Moc tě potřebuji."

Cara byla jediná, kdo ho následoval, protože v něj věřila. Možná souhlasila s Nicci, že si Kahlan vysnil, ale přesto v něj stále věřila. U Cary v tom nebyl rozpor. Poslední dobou měl Richard čím dál silnější pocit, že jen díky její víře se dokáže udržet pohromadě a že jen díky tomu se může soustředit na to, co musí udělat. Občas míval děsivé chvíle, kdy už ani nevěděl, zda si sám věří. Čelit celému světu, který ho považoval za blázna, bylo nesmírně těžké. Bylo těžké udržet si víru, když téměř nikdo nevěřil v něj. Ale Cara věřila, i když nevěřila v Kahlaninu existenci. Její vztah k němu byl jedinečný a výrazně se lišil od respektu, který k němu pociťovali Nicci a Viktor.

Sevřel Cařinu tvář do obou dlaní a políbil ji na čelo.

Doufal, že netrpí. Doufal, že její konec bude na rozdíl od života, který prožila, mírumilovný.

Byla tak bledá a dýchala tak slabě.

Její tělo bylo chladné jako smrt.

Richardovi připadalo hrozné, že je tak studená, a tak odhrnul přikrývku, naklonil se nad ní a objal ji pažemi. Doufal, že se mu ji třeba podaří zahřát.

„Vezmi si mé teplo," zašeptal jí do ucha. „Vezmi si, kolik ho potřebuješ. Prosím, Caro, zahřej se ode mě."

Ležel tam, držel ji a jeho myšlenky se začaly toulat. Věděl, jak moc trpěla. Věděl, jaký byl její život. Věděl, jak moc jí život ublížil. I on zakusil z rukou svého šíleného otce Darkena Rahla řadu věcí, které zakusila také. Vytrpěl stejnou bolest i beznaděj. Možná víc než kdokoli jiný se do ní dokázal vcítit. Věděl, že se ocitla ve světě bolesti a šílenství. Věděl to, protože tam byl také. Tolik ji chtěl přivést zpátky z toho hrozného a temného místa.

„Vezmi si mé teplo, Caro. Jsem tady pro tebe."

Otevřel se jí a jejím potřebám.

Pevně ji svíral v náručí, tvář měl zabořenou do jejího ramene a plakal. Skoro měl pocit, že když ji bude držet dostatečně pevně, nevyklouzne mu do náruče smrti.

Když ji držel v náručí, cítil, že je stále naživu, a nedokázal snést pomyšlení, že se blíží konec. Tolik si přál, aby Nicci něco vymyslela. Jestli si někdo zasloužil být uzdraven, byla to právě Cara. V tuto chvíli si ze všeho nejvíc přál, aby ji dokázal uzdravit.

Richard tomu přání otevřel svou duši.

Otevřel svou duši přání uzdravit ženu, která mu tolik dala. Mnohokrát riskovala svůj život, když plnila jeho rozkazy. Často pro něj dávala všanc život, když se proti jeho rozkazům otevřeně postavila. Následovala ho po celém světě. Nesčetněkrát stála mezi ním nebo Kahlan a hrozícím nebezpečím. Cara si zasloužila žít a zasloužila si, aby ji v životě potkalo jenom vše dobré. Netoužil po ničem jiném, než ji znovu uzdravit. Zcela se té touze poddal. Nechal se ovládnout potřebou udělat vše, aby Cara zůstala mezi živými.

A nakonec se díky této zoufalé touze dokázal vcítit do Cary a ve vířících proudech její strašné agonie najít život. Rychle jako myšlenka se jeho mysl ocitla vedle její, zažívající smrtelnou bolest. Pevně ji svíral v náručí a plakal nad jejím strašlivým utrpením.

Stiskl zuby, zadržel dech a vzal její bolest na sebe. Nechtěl nic jiného, než ji té bolesti zbavit. Nelitoval svých sil, nenechal si žádnou rezervu, která by ho chránila před náporem bolesti, který náhle pocítil. Teď cítil všechno to, co ona. Vytrpěl, co vytrpěla ona. Když jím jako kopí projela bolest, přitiskl ústa na její rameno, aby ztlumil svůj výkřik.

Oba se nacházeli na prázdném, temném a beznadějném místě... kde nebyl žádný život.

Třásl se nad jejím utrpením a převzal část jejího břemene. Ona se však držela své bolesti, nechtěla ji pustit a zejména ji nechtěla dát právě Richardovi. Byla však slabá, a proto ji dokázal přemoci a vysávat z ní stále větší díl její bolesti.

Loupal z ní jednotlivé vrstvy jejího utrpení a cítil ledový dotyk smrti.

Před tímto setkáním ho ovládl čirý strach. Cara byla naplněna tím temným a ledovým pocitem. Richard se roztřásl utrpením, které s ní sdílel, děsem, který společně cítili. Jeho mysl se kroutila bolestí a Richard musel vynaložit všechny své síly, aby neztratil vůli pokračovat.

Spláchl ho chladný prudký proud beznadějného zoufalství. Ten pocit ho stravoval zevnitř. Připadalo mu to víc, než mohl unést, ale on vytrval a pokračoval ve svém úsilí. Chtěl, aby Cara načerpala jeho sílu a jeho teplo. Ale nejprve do sebe musel vstřebat ten temný jed a přežít. Současně s tím jí dával svou sílu.

Čas ztratil veškerý význam. Samotná bolest trvala věčně.

„Smrt často přichází a nabízí, že si člověka vezme... chce si tě vzít," zašeptal jí do ucha. „Nepřijímej tu nabídku, Caro. Zůstaň. Nepřijímej smrt."

Chci zemřít.

Z jejího zmučeného nitra k němu pronikla tato jediná myšlenka. Šokovala ho a vyděsila. Co když pro ni byla snaha držet se

života příliš strašná? Co když je to pro ni víc, než dokáže vydržet? Co když to nevydrží ani on sám? Co když po ní žádá víc, než mu může dát? Víc, než má právo žádat?

„Caro," zašeptal jí do ucha, „potřebuji, abys zůstala naživu. Prosím, potřebuji, abys zůstala naživu."

Já nemohu.

„Caro, nejsi sama. Jsem tady s tebou. Vydrž. Vydrž kvůli mně a dovol, ať ti pomohu."

Prosím, nech mě jít. Nech mě zemřít. Snažně prosím, jestli ti na mně záleží, pak mě nech jít... nech mě zemřít.

Začala klouzat pryč. Sevřel ji pevněji. Natáhl do sebe ještě víc jejího utrpení. Když s ním bojovala její vnitřní já kvílelo v agonii.

„Caro, prosím," lapal po dechu přílivem čerstvé bolesti, který ho zaplavil, „nech mě, ať ti pomohu. Prosím, neopouštěj mě."

Nechci žít. Zklamala jsem tě. Měla jsem tě zachránit, když tě Nicci přišla zajmout. Teď už to vím - díky tobě jsem to pochopila. Zemřela bych pro tebe, ale selhala jsem ve svých povinnostech a zradila jsem sliby, které jsem si sama dala. Není důvod, abych zůstala naživu. Nestojím za to, být tvůj ochránce. Prosím, nech mě jít.

Když vycítil hloubku jejího zoufalství, Richard byl otřesen, a co víc, byl doslova vyděšen.

Uchopil i tuto bolest a přenesl ji na sebe. Udělal to, i když se Cara bránila a zuřivě na své bolesti lpěla.

„Caro, mám tě rád. Prosím, neopouštěj mě. Potřebuji tě."

Bojoval, aby do sebe natáhl víc z její agonie. Překonal její odpor a pokračoval ve svém díle. Nedokázala ho zastavit. Nadzvedl popelavou róbu smrti, která ji táhla dolů do hlubin. Richard ji pevně držel v náručí a otevřel jí své srdce a svou duši.

Zoufale kvílela. Pochopil, že ji trápí drtivá samota.

„Jsem s tebou, Caro. Nejsi sama."

Richard ji konejšil, i když sám ze všech sil bojoval, aby vydržel strašlivou agonii zla, které se jí dotklo. Caru nezabíjela jen bolest, ale zejména pochmurná beznadějná hrůza, a teď to samé

chladné zoufalství pomalu drtilo Richarda. Její slepé utrpení současně bránilo jeho léčivé moci proudit do jejího nitra.

Náhle cítil, jako by se vrhl do vody, aby zachránil topícího se člověka. A teď se oba chytili ve stejném víru, který je hrozil stáhnout do hlubin.

Pokud měl mít šanci ji zachránit - pokud má mít Cara šanci přežít - musí z ní Richard nejprve zvednout břemeno jejího utrpení. Musí nést jeho váhu místo ní. Bez ohledu na vše ostatní přitahoval její bolest k sobě. Vynakládal na to všechnu svou sílu.

Když pocítil plnou váhu zoufalství a úzkosti, kterou do sebe natáhl, musel zuřivě bojovat, aby se udržel naživu, a současně Caře předával svou moc, svou léčivou sílu. Richarda nikdy nikdo neučil, jak uzdravovat, jak svou moc usměrňovat. Jen ze sebe nechával vytékat své teplo.

Nechci žít. Selhala jsem. Prosím, nech mě zemřít.

„Proč mě chceš opustit? Proč?“

Protože jen tak ti mohu posloužit, protože budeš mít někoho jiného, kdo tě nezklame.

„Caro, to není pravda. Něco je špatně. Něco, čemu ani jeden z nás nerozumí.“ Richard bojoval, aby ze sebe skrze závoj bolesti tato slova dostal. „Nezklamala jsi mě. Musíš mi věřit. Musíš věřit ve mě. Právě tohle potřebuju víc než cokoli jiného. Musíš být se mnou a věřit ve mě. Potřebuji tebe, ne tvou službu. Prosím, potřebuji tě. Potřebuji, abys zůstala naživu. To je podstata tvé služby - díky tomu, že žiješ, je mi mnohem lépe.“

Bojoval vší mocí, aby Caru udržel, ale temnota v jejím nitru mu připadala bezedná. Když se zhroutily bariéry, které ho uzavíraly, cítil, jako by se nořil do hluboké propasti, jejíž stěny se svíraly kolem něj. V záblescích viděl vše, co viděla ona, byl svědkem děsivé hrůzy, která na ni dopadla.

Děsivá bytost, ztělesnění smrti, která se po něm skrze ni sápala, byla podstatou jejího děsu. Tohle nebylo jemné rozpuštění vlastního vědomí v propasti zapomnění. Tohle byla noční můra probuzená k životu, schopná rvát duši z těl živých. Byla to temná smrt, která se na ni vrhla, když byla sama a bezbranná.

A ona stála před ní, bránila jí v cestě k Richardovi a byla zasažena jejím smrtícím dotykem.

V tu chvíli pochopil, že Cara ho podle svého přesvědčení zklamala, a tentokrát je rozhodnutá zemřít, aby naplnila svůj závazek. Její duši zachvátilo šílenství.

Věřila, že smrt, která ji potká, ji v Richardových očích ospravedlní, a proto ji vítala s otevřenou náručí.

Chtěla pro Richarda zemřít, aby mu prokázala svoji cenu.

Když ta věc procházela stěnou a pokojem, Cara se z ní pokusila vysát její moc, pokusila se ukrást moc samotné smrti.

Richard cítil, jak ho ten mučivý dotyk zahaluje do všestravující agonie. Byl to dotyk tak chladný, že mu začal mrazit srdce.

Když s Carou letěl do temnoty, svět se mu začal ztrácet.

Byl ztracený v drtivém náporu bolesti ze smrtícího dotyku.

Kapitola devatenáctá

Richard měl pocit, jako by byl uvězněný pod ledem v rychlém proudu zamrzlé řeky. Stín paniky ho sevřel ještě těsněji.

Byl vyčerpaný a nezbývaly mu již žádné síly.

Na obzoru před ním se vynořil přízrak neúspěchu, a když si plně uvědomil, co by takový neúspěch znamenal, sebral veškerou svou vůli a znásobil svou snahu probojovat si cestu ke vzdálenému světélku vědomí. I když si uvědomoval, že je částečně vzhůru, zatím co se řítil temnou nocí, vířily kolem něj noční můry a byl jako ve snách. Bojoval, aby se dokázal dostat ke světélku života, které bylo kdysi nahoře, ale nedokázal prorazit skrze síť neviditelných bariér.

Přestože se Richard snažil prodírat stále usilovněji, bylo to příliš těžké a příliš daleko. Poprvé zauvažoval o přiznání porážky... poprvé o tom doopravdy zauvažoval. Věděl, že by mu to přineslo mír, stejně jako Caře, která touží jen po smrti.

Smrtící čelisti neúspěchu se začaly svírat.

Poháněn děsem z vědomí, co všechno by tato porážka znamenala, sebral veškeré síly, soustředil vůli a se zoufalým odhodláním se vzepjal ke světu živých.

Lapající po dechu otevřel oči.

Bolest byla ochromující. Ze setkání s takovou zlovolností se cítil dezorientovaný a slabý. Stále se třásl nad její nesmírnou mocí. Poté, co zakusil tak kruté zlo se bál, že každé zabušení jeho srdce může být to poslední. Kluzký dotyk oné zkaženosti v něm zanechal odpornou vzpomínku na dusivý pach hnijících mrtvol, takže se téměř nedokázal nadechnout, i když to zoufale potřeboval.

Zapátral do Cařiny duše a vycítil, že tam číhá cizí, neznámé zlo, které z ní vysává život a žene ji do temné věčnosti smrti. Byl to ochromující děs. Horší než cokoli, co v životě zažil, horší než pouhý strach z černé propasti věčnosti.

Byl to odhalený zlověstný příslib nepředstavitelných hrůz, které ho potkají.

Nejprve mu připadalo, že se dotkl ledové tváře samotné smrti, ale teď věděl, že to tak není. Navzdory odporu, který cítil, mu bylo jasné, že tohle je něco jiného než jen prostá smrt.

Smrt byla pouze součástí jedovaté architektury té věci.

Smrt byla neživá. Tohle ne.

Bolest, kterou cítil, byla tak veliká, až si nebyl jistý, zda bude mít sílu se ještě někdy postavit, sílu nutnou k tomu, aby člověk žil. Bolely ho i všechny kosti. Třas, který zachvátil jeho tělo nedokázal zastavit. A přesto byla ta bolest horší než pouhá fyzická agonie; přinášela i pocit odporného zoufalství, které prosáklo do jeho duše a pošpinilo každý aspekt jeho existence.

Ztichlá místnost se před ním konečně přestala houpat. Hořící lampy stále ještě zadržovaly závoj temnoty, který je obklopoval. Za těžkými závěsy zpívaly svou píseň života cikády.

Ležel na posteli, Caru stále svíral pažemi v ochranném obětí a už se dokázal naplno nadechnout a dopřát si tak doušek vzduchu, který tak zoufale potřeboval. Cítil potěšení z vůně jejích vlasů, vychutnával vůni její teplé vlhké kůže, sledoval ladnou křivku její šíje. A jeho agonie začala ustupovat.

Cítil, jak ho Cařiny paže pevně objímají. Pramen vlasů, který jí vyklouzl zpoza ucha jí částečně zakrýval tvář.

„Caro?“ zašeptal.

Natáhla ruku a dlaní ho jemně pohladila po zátylku. Pevně se k němu tiskla. „Pssst, vydechla mu tiše do ucha. „Vše je v pořádku.“

Nic nedávalo smysl.

Zjištěním, že drží Caru v náručí a že ona ho tak něžně objímá byl poněkud dezorientovaný a zmatený. Znepokojilo ho, že se nacházejí v tak intimním objetí. Cítil teplo jejího těla, které se k němu tisklo. Ale koneckonců, nic nemohlo být intimnější, něž to,

co spolu prožili na onom temném místě, když čelili zlu, které ji zasáhlo.

Přejel si jazykem po rozpraskaných rtech a okusil chuť slaných slz.

„Caro...“

Její hlava, která se mu opírala o tvář jemně přikývla. „Pssst,“ vydechla znovu. „Všechno je v pořádku. Jsem s tebou. Neopustím tě.“

Odtáhl se jen natolik, aby jí mohl pohlédnout do očí. Byly modré a jasné a byla v nich hloubka, kterou tam dosud neviděl. Se starostlivou náklonností podrobně studovala jeho tvář.

V tu chvíli z jejích očích poznal, že tohle je skutečná Cara a nikdo jiný. Viděl, že pro tuto chvíli z ní zmizela slupka Mord-Sithy. Teď to byla Cara, žena a nic víc.

Byl to ten nejúžasnější pohled, jaký mu kdy poskytla. Bylo to neskutečně nádherné.

„Jsi velmi vzácný člověk, Richarde Rahle.“

Jemný dech jejích slov, který cítil na tváři, zaháněl přetrvávající bolest stejně snadno jako objetí jejích paží, pohled jejích očí a teplo jejího těla.

V jeho nitru však stále číhala agonie, kterou na sebe vzal, aby Caru nesužovala a čekala na příležitost strhnout ho zpátky k temnotě a smrti. Někde hluboko ve svém nitru s touto agonií bojoval pomocí lásky k životu a pomocí radosti nad tím, že Cara je naživu.

„Jsem čaroděj,“ odpověděl rovněž šeptem.

Hleděla mu do očí a v úžasu přitom pomalu vrtěla hlavou. „Nikdy předtím nebyl žádný lord Rahl jako ty. Přísahám, že nikdy žádný takový nebyl.“

Svými pažemi ho stále objímala kolem krku a přitiskla se k němu blíž, aby ho mohla políbit na tvář. „Děkuji ti, lorde Rahle, že jsi mě přivedl zpátky. Děkuji ti, že jsi mě zachránil. Díky tobě jsem poznala chuť života. Jsem to já, kdo má chránit tvůj život, a přitom ty riskuješ svůj, abys mě zachránil.“

S potěšením mu opět pozorně pohlédla do očí. Bylo to úplně jiné než způsob, jakým se na člověka dívaly Mord-Sithy, které

hleděly vždy až na dno jeho duše. V jejím pohledu se zračily city zrozené z toho, jak moc si Richarda vážila, a z poznání, jak moc si on cení jejího života. V tom nejčistším smyslu to byla láska. Její pohled nebyl ani trochu zdrženlivý a zračily se v něm všechny její emoce.

Richard věděl, že po tom, co spolu právě prožili, by zdrženlivost byla zbytečná. Věděl však, že tohle je mnohem víc, že tohle je skutečná Cara; upřímná, zbavená studu a strachu.

„Nikdy nebyl žádný lord Rahl jako ty."

„Caro, ty nevíš, jak jsem rád, že tě mám zpátky."

Držela jeho hlavu v dlaních a políbila ho na čelo. „Ach, ale vím. Vím, co jsi pro mě dnešní noc vytrpěl. Moc dobře vím, jak moc jsi mě chtěl zpátky, moc dobře vím, co jsi pro mě udělal." Znovu ho objala pažemi kolem krku a pevně ho k sobě přitiskla. „Nikdy jsem se tak strašně nebála, ani když jsem byla poprvé..."

Dotkl se prsty jejích rtů, aby ji umlčel. Nechtěl, aby vyřkla to, k čemu se chystala. Bál se totiž, že by se tím porušilo kouzlo a že by se v jejích překrásných modrých očích příliš brzy objevila ocelová zbroj Mord-Sithy. Věděl, co se chystala říct. Znal to šílenství.

„Děkuji ti, lorde Rahle," zašeptala, když stáhl prsty z jejích rtů. „Děkuji ti za všechno, a také za to, že jsi mě nenechal říct to, k čemu jsem se chystala." Zamračila se, neboť ve tváři se jí objevil stín dřívější bolesti. „Právě proto nikdy nebyl žádný lord Rahl jako ty. Všichni tvoji předchůdci dávali vzniknout Mord-Sithám. Všichni nám přinášeli bolest. Ty jsi ji odebral.

„Richard měl v krku knedlík a nedokázal se přimět, aby něco řekl. A tak ji jen pohladil po plavých vlasech a usmál se na ni. Byl tak šťastný, že ji má zpátky, že to slovy nedokázal vyjádřit.

Rozhlížel se po pokoji a snažil se odhadnout, kolik je asi hodin.

„Nevím, jak dlouho trvalo, než jsi mě uzdravil," řekla, když si všimla, že Richard pozoruje závěsy a snaží se odhadnout, jestli jimi už nepronikají první paprsky úsvitu. „Ale potom jsi byl tak strašně unavený a vypadalo to, že hluboce spíš. Nemohla jsem tě budit... nechtěla jsem tě budit." Pažemi ho stále volně objímala

kolem krku. Hleděla na něj s blaženým úsměvem, jako by se nikdy nechtěla pohnout. „Byla jsem tak slabá, že jsem také usnula.“

„Caro, musíme odsud zmizet.“

„Jak to myslíš?“

Richard se posadil. Naléhavost situace mu začala být až příliš jasná. Když se posadil, zjistil, že se mu hrozně točí hlava. „Abych tě uzdravil, musel jsem použít magii.“

Přikývla a přestože Richard právě použil ve spojení s její osobou magii, vypadala netypicky spokojená. Tohle totiž byla magie, která jí ukázala zázrak života.

Vzápětí jí ale došlo, kam Richard míří. Prudce se posadila, ale musela se opřít rukou, aby neupadla.

Richard na třesoucích se nohou vstal. Uvědomil si, že má stále u pasu svůj meč. Byl rád, že ho má při ruce. „Jestli je někde kolem nás Jagangova stvůra, pak možná vycítila, že jsem použil svůj dar. Nevím, kde ta stvůra teď je, ale nechci tady ležet, až se vrátí.“

„To ani já. Jednou za život to stačilo.“

Napřáhl k ní paži a pomohl jí vstát. Byla ztuhlá a měla co dělat, aby udržela rovnováhu, ale pak se uvolnila a bylo vidět, že se jí vrací smysly. Richardovi připadalo poněkud zvláštní, že je stále oděná v rudé kůži. Potom, co jí byl tak blízko a co všechno s ní prožil, mu ten oděv připadal poněkud nepatřičný.

Nevysvětlitelným a nepostřehnutelným způsobem se kolem Cary opět vytvořila aura Mord-Sithy.

Usmála se. Rozhodná sebedůvěra, která se zračila v jejím úsměvu, Richarda potěšila. „Jsem v pořádku,“ prohlásila, jako by chtěla, aby si přestal dělat starosti. „Jsem zpátky u tebe.“

V jejích očích se opět objevila ocel. Cara byla opravdu zpátky.

Richard přikývl. „Já také. Už se začínám cítit mnohem lépe.“ Ukázal na její vak. „Pojďme si sbalit věci, ať můžeme vyrazit.“

Kapitola dvacátá

Nicci stála na okraji kopce s rukama za zády a hleděla přes krajinu na bílou mramorovou sochu osvětlenou pochodněmi. Obyvatelé Altur'Rangu byli toho názoru, že taková ušlechtilá postava, symbol svobody, by nikdy neměla být ponořena do tmy, a proto byla stále osvětlená.

Většinu noci strávila Nicci tím, že pomalu přecházela potemnělou chodbou v hostinci. Vědomí, že na druhé straně dveří právě uniká život ji naplňovalo stále větším smutkem. Zkusila všechno, aby Caru zachránila, ale bylo to beznadějné.

Nicci Caru až tak dobře neznala, ale zato znala velice dobře Richarda. Nejspíš ho znala lépe než kdokoli jiný, snad s výjimkou jeho dědečka Zedda. Neznala tak dobře jeho minulost, příběhy z jeho dětství nebo podobné věci; znala Richarda jako muže. Znala ho až do nejhlubších koutů jeho duše. Nikoho jiného neznala tak dobře jako jeho.

Chápala hloubku jeho žalu nad ztrátou Cary. Kvůli svému daru dokázala toto zoufalství změřit. Vědomí, že Richard utrpí takovou ztrátu jí lámalo srdce. Udělala by vše, jen aby jej toho ušetřila.

V jednu chvíli ji napadlo, že půjde dovnitř a utiší Richardův žal. Mohla by sedět vedle něj, vzít ho za ruku a podělit se s ním o jeho žal. Když se však pokusila otevřít dveře, nešlo to.

Bylo to udivující, protože svou kouzelnou mocí dokázala vycítit, že v pokoji jsou jen dva lidé, a z toho, co zaslechla, si odvodila, že jeden z nich prožívá obrovský žal. Nakonec se rozhodla, že silou zaseknuté dveře neotevře. Poslouchat Richardovy smutné prosby, aby Cara neumírala, však bylo víc, než dokázala snést.

Plnilo ji to takovým smutkem, že nakonec odešla ven do černé propasti noci a vydala se k soše, kterou Richard vytvořil. Když už nemohla být s ním, s potěšením hleděla na nádhernou sochu, kterou pomáhal vytvořit.

Smrt někoho blízkého dokáže způsobit, že lidé vidí svět v novém světle a uvědomí si, jak jsou některé věci v životě důležité. Přemýšlela, co Richard udělá, až Cara zemře, zda ho to vrátí zpátky do reality. Snad konečně zanechá své pátrání po přízracích a postaví se po bok lidí, kteří se touží osvobodit od Císařského řádu.

Slyšela kroky a někoho, jak volá její jméno, a proto se obrátila.

Byl to Richard a ještě někdo další přicházející tmou. Nicci pokleslo srdce. Mohlo to znamenat jen jediné: Cařin smrtelný zápas skončil.

Když se Richard přiblížil, Nicci konečně dokázala rozeznat, kdo s ním je.

„Drazí duchové, Richarde," zašeptala a oči se jí rozšířily, „jak jsi to dokázal?"

I ve slabém světle pochodní bylo jasně vidět, že Cara je naživu a úplně v pořádku.

„Lord Rahl mě uzdravil," prohlásila jen tak mimochodem, jako by takový úkol nebyl o nic složitější než nasbírání klestí na oheň.

Nicci na ni ohromeně zírala. „Jak?" bylo to jediné, co ze sebe dokázala vypravit.

Richard vypadal unaveně, jako by právě prošel bitvou. Nicci téměř čekala, že na něm uvidí skvrny zaschlé krve.

„Nemohl jsem snést pomyšlení, že neudělám nic, abych jí pomohl. Ta potřeba byla nejspíš natolik silná, že jsem byl schopen udělat vše nezbytné, abych ji uzdravil."

Příčina, proč se dveře neotevřely, byl náhle úplně jasný. Richard skutečně prošel bitvou a svým způsobem byl pokrytý krví, jen to byla krev, která nebyla vidět.

Nicci se k němu naklonila. „Použil jsi svůj dar." Bylo to konstatování, ne otázka. On však přesto odpověděl.

„Myslím, že ano."

„Ty si myslíš, že ano.“ Nicci si přála, aby to neznělo, že si z něj utahuje. „Zkusila jsem všechno, co znám. Nic, co jsem udělala k ní neproniklo. Nemohla jsem ji uzdravit. Co jsi udělal ty? A jak se ti podařilo přivolat svůj dar?“

Richard nepřítomně pokrčil rameny. „Nejsem si příliš jistý. Držel jsem ji a cítil, že umírá. Věděl jsem, že klouže stále hlouběji a hlouběji. Nechal jsem svou mysl, aby pronikala do jejího nitra až k podstatě toho, čím je, tam kde potřebovala pomoc. Jakmile jsem se tam dostal, převzal jsem její bolest na sebe a dal jsem jí dostatek síly, aby dokázala zůstat naživu.“

Nicci velmi dobře chápala složitý jev, který jí popisoval, ale byla ohromena, že ho slyší vysvětlovat něco takového v tak jednoduchých pojmech. Stejně jako by se ho zeptala, jak se mu podařilo vytesat tak nádhernou sochu plnou života a on o svém mistrovském díle řekl jen to, že prostě odsekal přebytečný kámen, který tam nepatřil. Byla by to sice pravda, ale ani zdaleka by to nevystihovalo skutečnost.

„Ty jsi převzal to, co ji zabíjelo?“

„Musel jsem.“

Nicci si přitiskla konečky prstů na spánky. Ani ona s veškerou svou mocí by něco takového nikdy nedokázala. A přitom jí měla obrovskou, nemluvě o výcviku, zkušenostech a znalostech. Vynaložila značnou námahu, aby zpomalila prudce bušící srdce.

„Máš vůbec představu, jak nebezpečné to bylo?“

Zdálo se, že Richard je poněkud znepokojen ostrým tónem její otázky. „Nic jiného nezbývalo, Nicci,“ řekl nakonec prostě.

„Nic jiného nezbývalo,“ zopakovala užasle. Nemohla uvěřit tomu, co slyší. „Máš vůbec představu, kolik moci vyžaduje vydat se na takovou duševní cestu? Víš vůbec, kolik moci je potřeba, aby bylo možné se z takové cesty vrátit? Víš, jaká nebezpečí se v tom skrývají?“

Jako nezbedný chlapec, který je kárán za nějakou neposlušnost, si strčil ruce do kapes. „Vím jen to, že to byl jediný způsob, jak Caru přivést nazpět.“

„A on mě přivedl," prohlásila Cara a ukázala na Nicci prstem, nejen aby zdůraznila svá slova, ale aby bylo jasné, že v této záležitosti stojí při Richardovi. „Lord Rahl pro mě přišel."

Nicci zírala na Mord-Sithu. „Richard se pro tebe vydal na práh světa mrtvých... a možná ho i překročil."

Cara vrhla na Richarda rychlý pohled. „To udělal?"

Nicci pomalu přikývla. Tvá duše již byla na cestě do soumračné říše. Byla jsi mimo můj dosah. Proto jsem tě nedokázala uzdravit."

„Nu, lord Rahl to dokázal."

„Ano, dokázal." Nicci natáhla ruku a prstem zvedla Cařinu tvář za bradu tak, aby se jí dívala do očí. „Doufám, že dokud budeš žít, nikdy nezapomeneš na to, co pro tebe tento muž udělal. Pochybuji, že na světě existuje někdo další, kdo by se mohl a byl ochoten pokusit o takovou věc."

„Musel." Cara vrhla na Nicci drzý úsměv. „Lord Rahl beze mne nemůže být a on to moc dobře ví."

Richard se odvrátil a sám pro sebe se usmál.

Nicci nemohla uvěřit, že se oba v tak velkolepém okamžiku chovají tak lehkovážně. Zhluboka se nadechla se snahou ovládnout svůj hlas. Nechtěla, aby Richard získal špatný dojem, že ji uzdravení Cary rozzlobilo.

„Použil jsi svůj dar, Richarde. Ta stvůra je někde venku a ty jsi použil svůj dar."

„Musel jsem, jinak bychom Caru ztratili."

Pro Richarda bylo všechno tak jednoduché a jednoznačné. Alespoň, že se netvářil tak spokojeně jako Cara. Nicci si založila ruce v bok a zavrtěla hlavou.

„Nechápeš snad, co jsi udělal? Znovu jsi použil svůj dar. Už předtím jsem tě varovala, že to nesmíš dělat. Stvůra je někde blízko, a když použiješ svůj dar, přesně jí oznamuješ, kde se nacházíš."

„A co jsi ode mě čekala, že nechám Caru zemřít?"

„Ano! Přísahala, že tě bude chránit svým životem. To je její práce, závazek, který přijala. Rozhodně ti nemá pomáhat přivést tu stvůru k tobě. Mohli jsme kvůli tomu o tebe přijít, a navíc na

sebe ještě přitahuješ pozornost neznámého nebezpečí. Dobře víš, co znamenáš pro D'Harany i všechny lidi na světě, kteří touží po svobodě. A ty jsi to všechno riskoval jen proto, abys zachránil jediného člověka. Měl jsi ji nechat zemřít. Tím, že jsi ji zachránil, způsobil jsi, že se k vám oběma přiblížila smrt, protože ta stvůra po tobě půjde. Přijde nový útok, ale příště již nebude úniku. Právě jsi zachránil Cařin život za cenu svého vlastního, a když už o tom tak mluvíme, tak i jejího."

Už během řeči viděla Nicci hněv doutnající v Richardových očích a uvědomila se, že se jí nedaří vysvětlit mu, co má na mysli. V Cařiných očích se na druhou stranu objevil poplašený, téměř panický výraz. Richard ji konejšivě pohladil po rameni, jako by jí naznačoval, že si takových planých obvinění nemá všímat.

„To není jisté, Nicci." Jak stiskl zuby, svaly na čelisti se mu napjaly. „Je to možné, ale ne jisté - a kromě toho, rozhodně jsem nehodlal nechat zemřít někoho, na kom mi záleží, jen proto, aby byl můj život o trochu bezpečnější. Ta stvůra mě stejně pronásleduje. To by se nezměnilo ani kdybych nechal Caru zemřít."

Nicci spustila paže volně podél těla. Richard rozhodně nebyl v náladě, kdy by byl ochoten poslouchat argumenty proti záchraně ženy, na které mu tak velice záleželo. Nicci neměla představu, jak mu to vysvětlit způsobem, který by pochopil. Nevěděla, jak popsat rozsah sil, které vyvolala, ani míru nebezpečí, které vypustil ze řetězu. Jak mohla něco říci, aby to vzápětí špatně nepochopil? Uvědomila si, že to nejde.

Položila mu ruku na rameno. „Asi bych se ti neměla divit, Richarde. Myslím, že na tvém místě bych udělala to samé. Jednou, až budeme mít dostatek času si o tom musíme promluvit. Až to bude možné, byla bych ráda, kdyby jsi mi podrobně vyložil vše, co jsi udělal. Možná ti mohu pomoci, aby ses naučil lépe ovládat své nepředstavitelně rozsáhlé schopnosti. A když nic jiného, alespoň tě naučím trochu lépe se soustředit a snížím tak riziko, kterému se vystavuješ, když tak spontánně vyvoláváš svou moc."

Na znamení díků Richard přikývl. Nebylo jisté, zda jí děkuje za nabídku, nebo za to, že hovoří klidnějším tónem.

V očích Richarda i Cary viděla, jak je tato zkušenost sblížila. Když si uvědomila, že ji Richard brzy opustí, její krátká radost nad tím, že vidí Caru naživu a v pořádku, povadla.

„Navíc ani nevíme, jestli dnešní útok měl něco společného s tím, který se odehrál v lesích," dodal Richard a pečlivě se rozhlížel tmou.

„Samozřejmě že ano," opáčila Nicci.

Richard na ni znovu upřel pohled. „Jak to víš? Ta věc roztrhala všechny ty muže na kusy. Dnešní útok byl jiný. Když už o tom mluvíme, nevíme ani, zda má některý z těch útoků na svědomí stvůra vytvořená na příkaz Jaganga."

„O čem to mluvíš? Co jiného by to mohlo být? Musí to být zbraň, kterou vytvořily Jagangovy Sestry."

„Neříkám, že není - klidně může být - ale dost z toho mi nedává smysl."

„Jako třeba co?"

Richard si prsty prohrábl vlasy. „Ta věc v lese zaútočila na naše muže. Nezaútočila na mě, i když jsem byl nedaleko. Dnes se však útočník nenamáhal roztrhat Caru na kusy jako tehdy ty muže. Kdyby to byla ta samá věc, víme, že by mě snadno dokázala zabít. Proč to tedy neudělala, když měla dnes tak skvělou příležitost?"

„Možná proto, že jsem se z ní pokusila vysát její moc," navrhla Cara." Možná mě nechala být, protože jsem pro ni představovala hrozbu, nebo jí ublížila natolik, že se rozhodla utéct."

Richard zavrtěl hlavou. „Ty jsi nebyla žádná hrozba. Ta bytost prošla přímo skrz tebe. Aby tě zneutralizoval, stačil její dotek. Pak prorazila zeď a vstoupila do mého pokoje. Potom neutekla. Prostě zmizela."

Náhle se Nicci na tváři objevil podezřívavý výraz. Dosud celý příběh totiž neslyšela.

„Ty jsi byl v pokoji a ono to prostě zmizelo?"

„Ne tak docela. Prorazilo to zeď do mého pokoje a já jsem vyskočil z okna, abych unikl. Když jsem tam visel za římsu, začala z okna vylézat nějaká temná věc, oživlý stín, který se pak prostě rozplynul ve tmě."

Nicci si mimoděk začala tahat za šňůrku živůtku a přemýšlela nad tím, co se dozvěděla. Snažila se nějak zapasovat nové kousky skládačky do celkového obrazu věcí, ale nedařilo se jí to. Zdálo se, že nic z toho, co ta stvůra udělala, nedává smysl - pokud to opravdu byla stejná stvůra. Richard měl pravdu, že to všechno na první pohled nemělo logiku.

„Možná tě neviděla," zamumlala napůl pro sebe, když přemýšlela nad tou hádankou.

Richard na ni vrhl skeptický pohled. „Chceš říct, že mě ta věc dokáže najít v noci v hostinci, prorazí si cestu stěnami, ale když před ní jen tak tak vyskočím z okna, zmate ji to natolik, že zmizí?"

Nicci mu chvíli hleděla do očí. „Oba útoky mají společného-něco důležitého. Útočník prokázal neuvěřitelnou sílu - lámal stromy jako větvičky a prorážel stěny, jako by to byl pouhý papír."

Richard si nešťastně povzdechl. „Myslím, že máš pravdu."

„Já bych ráda věděla," dodala Nicci a založila si ruce na prsou, „proč ta věc nezabila Caru."

Zachytila v jeho očích slabý záblesk a poznala, že Richard ví ještě něco víc, než jí řekl. Naklonila hlavu na stranu, dívala se na něj a čekala.

„Když jsem byl v Cařině mysli a bral jsem na sebe bolest pocházející z dotyku té stvůry, zjistil jsem, že za sebou zanechala ještě něco," přiznal tichým hlasem. „Myslím, že mi ta bytost chtěla nechat zprávu, kterou jsem měl najít. Zprávu, že si pro mě přijde, že mě najde, a pak mě čekají věčná muka, během kterých budu marně toužit po smrti."

Niccin pohled sklouzl na Caru.

„Neprosila jsem ho, aby se za mnou vydal na to soumračné místo, jak jsi to nazvala. Nežádala jsem ho a nechtěla jsem to." Mord-Sitha sevřela ruce. „Ale nebudu lhát a říkat, že bych raději byla mrtvá."

Nicci si nemohla pomoci a musela se nad tak prostou upřímností usmát.

„Caro, mám radost, že nejsi mrtvá - opravdu mám. Co by to bylo za muže, kterého následujeme, kdyby nechal své přátele umírat, aniž by zkusil vše, co je v jeho silách, aby je zachránil?“

Cařin výraz změkl a Nicci znovu pohlédla na Richarda.

„Pořád mě udivuje, proč to Caru nezabilo. Koneckonců, takovouhle zprávu to mohlo předat přímo tobě, jakmile by tě to mělo ve spárech. Pokud je hrozba skutečná - a já nepochybuji o tom, že je - pak ta stvůra měla spoustu času, který potřebovala, aby tě uchvátila a přinutila trpět. Taková zpráva nemá žádný skutečný smysl. Navíc nedává žádný smysl, aby ta stvůra stála přímo nad tebou a pak zmizela.“

„Richard bubnoval prsty na záštitu svého meče a přemýšlel. „To všechno jsou správné otázky, Nicci, ale já na ně bohužel odpovědi nemám.“

Dlaň levé ruky nechal spočívat na jílci meče a pak znovu prozkoumal okolní temnotu pátrajíc po jakýchkoliv známkách nebezpečí. „Myslím, že bude nejlepší, když s Carou vyrazíme na cestu. Když si vzpomenu, co se stalo Viktorovým mužům, nechci ani pomyslet na to, kdyby se ta věc dostala sem. Nechci, aby taková stvůra kráčela městem v záchvatu krvavého šílenství. Nechci, aby kvůli mně zbytečně umírali další lidé. Ať už je ta věc cokoli - stvůra, kterou vyvolaly Jagangovy Sestry na jeho příkaz, nebo něco, o čem ještě nic nevíme - zdá se mi, že mám větší šanci zůstat naživu, když se budu pohybovat. Sedět na jednom místě mi připadá jako čekat na to, až dopadne popravčí sekyra.“

„Myslím, že to nemusí být zcela pravda,“ řekla Nicci.

„Tak jako tak, musím vyrazit na cestu a budu raději, když to udělám dříve než později - z mnoha důvodů.“ Nadhodil si vak na zádech. „Musím najít Viktora a Išaka.“

Nicci rezignovaně potřásla hlavou. „Oba jsem je vyhledala hned po útoku. Čekají ve stájích. Išak má koně, které jsi žádal. Další muži mu pomohli sehnat pro vás zásoby na cestu.“ Položila mu ruku na paži. „Jsou tam také příbuzní mužů, kteří zemřeli v lese. Měl bys jim něco říct.“

Richard přikývl a zhluboka se nadechl. „Doufám, že jim budu moci poskytnout alespoň trochu útěchy. I mé srdce bylo donedávna plné žalu.“ Pohladil Caru po rameni. „Ale můj žal již zmizel.“

S těmito slovy si Richard nadhodil luk na rameni a vyrazil. Během okamžiku se rozplynul v temnotě.

Kapitola dvacátá první

Když Cara následující Richarda procházela kolem Nicci, čarodějka ji chytla za paži a zadržela ji. Chtěla si s Mord-Sithou promluvit, aniž by je Richard slyšel.

„Jak je ti, Caro? Myslím doopravdy.“

Cara nebojácně čelila Niccinu přímému pohledu. „Jsem unavená, ale cítím se dobře. Za to musím děkovat lordu Rahlovi.“

Nicci spokojeně přikývla. „Caro, mohu ti položit osobní otázku?“

„Jistě, když nemusím slíbit, že na ni odpovím.“

„Existuje muž, ke kterému řekněme chováš jisté city, a který se jmenuje Benjamin Meiffert?“

Dokonce i ve slabém světle pochodní Nicci viděla, že Cařina tvář nabyla stejné barvy jako její oděv z rudé kůže. „Kdo ti to řekl?“

Chceš říci, že je to tajemství a nikdo o něm neví?“

„No, to zrovna ne,“ zaváhala Cara. „Chci říct... snažíš se mě přinutit, abych řekla něco, co nechci.“

„Nesnažím se tě přinutit k ničemu. A už vůbec ne k tomu, abys řekla něco, co nechceš. Jen jsem se ptala na Benjamina Meiffferta.“

Cara se zamračila. „Kdo ti o nás řekl?“

„Richard.“ Nicci pozdvihla obočí. „Je to pravda?“

Cara pevně stiskla rty. Nakonec odvrátila zrak a zahleděla se do noci. „Ano.“

„Takže ty ses Richardovi svěřila, jak moc máš toho vojáka ráda?“

„Zbláznila ses? Něco takového bych lordu Rahlovi nikdy neřekla. Kde se to jen mohl dozvědět?“

Nicci se na okamžik zaposlouchala do zpěvu cikád a uvažovala.

„Richard mi řekl, že mu o tom vyprávěla Kahlan.“

Cara na ni hleděla s otevřenými ústy. Nakonec se prsty dotkla čela a potřásla hlavou, aby se vzpamatovala.

„No, to je prostě šílené... asi jsem mu to musela říct sama. Nejspíš jsem na to zapomněla. Mluvili jsme spolu o tolika věcech. Je těžké vzpomenout si na všechno, o čem jsme spolu hovořili. Ale teď, když jsi mi to připomněla, mám pocit, že jsem se mu o tom zmínila jedné noci, kdy jsme oba mluvili o takových sentimentálních věcech. Myslím, že právě tehdy jsem mu musela říci o Benjaminu Meiffertovi. Myslím, že jsem na ten rozhovor prostě zapomněla. On nejspíš ne. Musím se naučit držet jazyk za zuby.“

„Nemusíš se bát ničeho, co jsi Richardovi řekla, nebo mu řekneš. Nemáš na světě lepšího přítele, než je on. A nemusíš se bát, že o takových věcech vím i já. Řekl mi o tom, když ho svíral žal, protože jsi umírala. Chtěl, abych věděla, že nejsi jen pouhá Mord-Sitha, že jsi člověk s vlastním životem a touhami, a že miluješ dobrého muže. Když mi to říkal, myslel to jako poctu. A já si to nechám pro sebe. Tvé city jsou u mě v bezpečí, Caro.“

Cara se nepřítomně zatahala za cop. „Takhle mě nenapadlo se na to dívat - a je to moc hezké.“

„Láska je vášeň sdílená s druhým člověkem. Zamiluješ se do někoho, o kom si myslíš, že je báječný. Vlastně tím dotyčného hluboce oceňuješ, a podle toho, jaký je, se dá poznat, čeho si ty sama v životě ceníš nejvíc. Skutečná láska může být jednou z nejkrásnějších věcí na světě. Neměla by ses stydět za to, že jsi zamilovaná, ani bys kvůli tomu neměla cítit stud. Chci říct, jestli Benjamina doopravdy miluješ.“

Cara se nad tím zamyslela. „Nestydím se za to; jsem Mord-Sitha.“ Z ramen jí opadla část napětí. „Ale nevím ani, jestli ho doopravdy miluji. Nevím, co si tom myslet. Vím, že mi na něm velice záleží. Nejsem si však jistá, jestli je to láska. Možná je to jenom první krok na cestě k lásce. Pro mě je těžké ty věci roze-

znat. Nejsem zvyklá, že někoho zajímá, co si myslím, nebo jak se cítím.“

Nicci přikývla a pomalu se vydala na cestu nocí. „Po většinu svého života jsem ani já nevěděla, co je to vlastně láska. Jagang si občas myslíval, že mě miluje.“

„Jagang? Doopravdy? On tě miluje?“

„Ne, doopravdy mě nemiluje; jen si to myslí. Dokonce i tehdy jsem věděla, že to není skutečná láska, i když jsem nechápala proč. Jagang si cení citů na rozmezí mezi nenávistí a vášní. Pohrdá vším, co je v životě dobré, a popírá, že to má nějakou hodnotu. Nejspíš proto nedokáže prožít skutečnou lásku. Může to slyšet jen jako vábivé cinkání tichého zvonku někde v dáli, kam se nikdy nedostane. Přesto však touží ten pocit poznat.

Myslel si, že zažije lásku, když mě popadne za vlasy a přinutí mě, abych mu byla po vůli. Své potěšení chápal jako cit lásky. Myslel si, že bych měla být vděčná, že ke mně chová tak silné city, že je překonáván touhou po mně. A protože věřil, že když mě nutí, abych mu byla po vůli, je to výraz jeho lásky, myslel si, že bych to měla přijímat jako čest.“

„Líbil by se mu Darken Rahl,“ zamumlala Cara. „Ti dva by spolu skvěle vycházeli.“ Náhle na Nicci udiveně pohlédla. „Ty jsi přece čarodějka. Proč si toho bastarda neusmažila?“

Nicci se zhluboka nadechla. Jak mohla jednoduše vysvětlit vymývaní mozků a vštěpování cílů Řádu někomu, kdo to nezažil?

„Myslím, že nemine den, kdy bych nelitovala, že jsem toho parchanta nezabila. Ale ovládalo mě učení Bratrstva Řádu, stejně jako jeho, a tak jsem věřila, že morální ctnosti lze dosáhnout jen skrze sebeobětování. Řád učí, že je povinnost každého jednotlivce sloužit těm, kteří to potřebují. Řád se ohání společným prospěchem, zlepšením života všech lidí a poslušností vůči Stvořiteli.

Podle ideologie Řádu máme oddaně sloužit ne těm, které považujeme za nejlepší, ale naopak těm, které my sami považujeme za nejhorší ze všech lidí - ne proto, že si to zasluhují, ale právě proto, že nikoliv. Řád tvrdí, že právě to je podstatou mravnosti a také jediný způsob, jak po smrti vstoupíme do Stvořitelova věčného světla. Ctnostní se musí obětovat a sloužit těm nejhorším. A

Řád to předkládá pod zástěrkou vyššího dobra. Nikdo nevidí, co za tím doopravdy stojí: touha po nezaslouženém.

Jagangovy potřeby na tomto světě se více méně odvíjejí podle potřeb jeho klína. Já jsem měla to, o čem si myslel, že potřebuje, a mou povinností bylo obětovat se jeho potřebám. Zvláště proto, že on je vůdcem, který přináší morální učení Řádu celému světu.

Když mě Jagang zbil tak, že jsem téměř nevnímala, a pak se mnou mrštil na postel, aby si se mnou užil, dělala jsem to, o čem nás učili, že je správné. Taková měla být má nesobecká povinnost. Když jsem to nenáviděla, myslela jsem si o sobě, že jsem zlá.

A protože jsem si myslela, že jsem zlá, cítila jsem, že si zasloužím veškerou bolest, které se mi na tomto světě dostává, a že v dalším životě mě čeká jen věčné utrpení. Nemohla jsem zabít člověka, který byl podle učení Řádu morálně nadřazený, protože jeho touha byla vlastně ctnost. Jak bych mohla ublížit někomu, komu jsem měla podle svého přesvědčení sloužit? Jak jsem mohla něco namítat, když mi ubližoval, protože nic jiného jsem si přece nezasloužila. A i kdybych něco namítala, ke komu jsem se mohla obrátit? Ke spravedlnosti? Bratrstvo Řádu vytvořilo učení, kterým všechny své poddané dostalo do pasti.“

Kráčely mlčky a Nicci bojovala proti záplavě smutných vzpomínek.

„Kdo to změnil?“ zeptala se Cara nakonec.

„Richard,“ řekla Nicci tiše. Zrovna teď byla vděčná za to, že je tma. Navzdory slzám, které jí kanuly po tvářích, zvedla pyšně hlavu. „Učení Císařského řádu může přetrvat jen kvůli brutalitě. Richard mi ukázal, že na můj život nemá nikdo jiný právo. Ukázal mi, že můj život patří jen mně samotné, abych ho prožila tak, jak chci. A nikdo jiný nemá právo mi do toho mluvit.“

Cara ji sledovala se soucitným pochopením. „Myslím, že jsi měla hodně společného s Mord-Sithami pod vládou Darkena Rahla. D'Hara byla kdysi stejně temným místem, jako jsou nyní země pod nadvládou Císařského řádu. Richard nejen že zabil Darkena Rahla, on hlavně zavrhl doktríny, ve jménu kterých vládl. Dal nám to samé, co dal i tobě; vrátil nám naše životy.

Myslím si, že nám rozumí, protože kdysi s ním jednali stejně.“

Nicci si nebyla jistá, co tím Cara myslí. „Stejně?“

„Byl zajatcem Mord-Sithy jménem Denna. V té době bylo naší povinností umučit nepřátele Darkena Rahla k smrti. Denna byla nejlepší z nejlepších. Darken Rahl ji osobně vybral, aby Richarda zajala a dohlížela na jeho výcvik. Již po Richardovi nějakou dobu pásl, protože Richard věděl něco důležitého o schránkách Ordenu. Darken Rahl tuto informaci chtěl. Denna měla za úkol mučit Richarda tak, aby dychtivě odpověděl na každou otázku, kterou mu Darken Rahl položí.“

Nicci vzhlédla a uviděla, jak se v Cařiných očích blyští slzy. Obě ženy se zastavily. Cara zvedla Agiel, hleděla na něj a převalovala ho v dlani. Nicci věděla o Denně i o tom, co Richardovi udělala, ale usoudila, že teď bude nejlepší mlčet a jenom naslouchat. Občas lidé potřebují říct věci spíš sobě než ostatním. Nicci si myslela, že pro Caru nastala právě taková chvíle, protože se ocitla tak blízko smrti.

„Byla jsem tam,“ vydechla Cara téměř šeptem a zírala na svůj Agiel. „On si to nepamatuje, protože Denna ho mučila tak dlouho, dokud se neocitl v deliriu a vnímal jen částečně. Ale viděla jsem ho tam v Paláci lidu a viděla jsem něco z toho, co mu dělala. .. co jsme mu všechny dělaly.“

Nicci zatajila dech. Překvapeně na Caru pohlédla. „Co jste mu všechny dělaly? Jak to myslíš?“

„Mezi Mord-Sithami bylo běžně zvykem střídat se v mučení zajatců. Pro zajatce bylo mnohem těžší zvyknout si na naše praktiky, když ho pokaždé mučila jiná z nás. Každá jsme měla trochu jiný styl a jiné techniky. Pomáhalo nám to udržovat naše zajatce ve zmatku a strachu. A strach je nedílnou součástí mučení. To je něco, co se každá Mord-Sitha naučí hned na počátku svého výcviku. Totiž, že strach a neznámé činí bolest nekonečně horší. Většinu času pomáhala Denně při Richardově výcviku Mord-Sitha jménem Constance. Ale občas si Denna přizvala jinou z nás.“

Cara stála nehybně na místě a hleděla na svůj Agiel. „Bylo to nedlouho poté, co se objevil v Paláci lidu. Richard si na to nepa-

matuje. Pochybuji, že si v té době něco pamatoval, včetně svého jména. Denna mu prováděla takové věci, že byl nestále v deliriu a stál na prahu šílenství. Ale jeden den jsem s ním strávila já.“

Tohle Nicci nevěděla. Ztuhle stála na místě a bála se cokoli říct. Neměla představu, co by měla dodat.

„Denna si pak z Richarda udělala milence,“ řekla Cara. „Myslím, že lásce nerozuměla o nic lépe než Jagang nebo Darken Rahl. Nakonec však začala k Richardovi cítit hlubokou a upřímnou lásku. Viděla jsem, jak ji ta změna zasáhla. Přesně jak jsi popsala, začala si ho cenit jako člověka. Začala k němu pociťovat skutečnou vášeň. Milovala ho tolik, že ho nakonec nechala, aby ji zabil, protože jen tak mohl uniknout.

Ale ještě předtím, když ho Denna stále mučila, jsem ho tam mnohokrát viděla, jak visí bezmocný v řetězech, pokrytý krví a žebroní o smrt.“ Caře stékala po líci slza. „Drazí duchové, i já jsem ho přinutila žadonit o smrt, když jsem nad ním stála.“

Zdálo se, že si Cara uvědomila, co právě nahlas řekla. Její tvář zaplavil výraz paniky. „Snažně tě prosím, nic mu neříkej. Bylo to už tak dávno - stalo se to tehdy a od té doby se všechno změnilo. Nechci, aby věděl... o tom, co jsem mu udělala.“ Po tváři jí teď volně stékaly slzy. „Prosím...“

Nicci vzala Cařiny ruce do svých. „Samozřejmě že o tom nebudu mluvit. Já ze všech lidí nejlépe chápu, jak se asi cítíš; i já jsem mu kdysi prováděla hrozné věci, a mnohem déle než kdokoli jiný. Jak říkáš, je to dávno.“ Nicci si zhluboka povzdechla. „Myslím, že všichni víme o tom, co láska je a co není.“

Cara přikývla, nejen proto, že se jí ulevilo, ale také proto, že si upřímně cenila Niccina pochopení. „Měly bychom se vydat za lordem Rahlem.“

Nicci ukázala směrem ke stájím. „Richard mluví s příbuznými Viktorových mužů, kteří byli zabiti.“ Ze strany si prstem poklepala na čelo. „Svým darem ho téměř neslyším.“ Natáhla ruku a jemně Caře otřela z tváře slzu. „Než tam půjdeme, máme čas se trochu sebrat.“

Zatímco se pomalu vydaly ke stájím, Cara řekla: „Nicci, mohu se ti s něčím svěřit... s něčím osobním?“

Za této noci plné překvapení následovalo další z řady. „Samozřejmě.“

„No...“ začala Cara a mračila se ve snaze najít správná slova. „Když ke mně lord Rahl přišel, aby mě uzdravil... byl blízko.“

„Co tím myslíš?“

„Tím chci říct, že tam ležel se mnou na lůžku, objímal mě pažemi, chránil a zahříval.“ Promnula si předloktí, jako by jí mrazilo i z pouhé vzpomínky. „Byla mi strašná zima.“ Cara vrhla na Nicci kradmý pohled. „Myslím, že... no zkrátka myslím, že v tom stavu, v jakém jsem se nacházela, a tak vůbec, jsem ho také držela.“

Nicci pozvedla obočí. „Chápu.“

„A jde o to, že když ke mně přišel, něco jsem k němu cítila - ale pokud mu to řekneš, tak tě zabiju. Přísahám, že to udělám.“

Nicci se konejšivě usmála a přikývla. „Nám oběma na něm hodně záleží. Domnívám se, že mi to říkáš právě proto.“

„Přesně tak.“ Znovu si promnula předloktí a pokračovala. „Když ke mně přišel, aby... aby mě přitáhl nazpět, nebo co vlastně udělal, bylo to, jako by se nacházel v mém nitru, vlastně spíš uvnitř mé hlavy. Vytvořilo se mezi námi tak důvěrné spojení, jaké jsem nikdy nezažila.

Lord Rahl mě už jednou uzdravil, když jsem byla vážně zraněná, ale tohle bylo jiné. Některé části byly stejné, některé pocity byly stejné, upřímná starost z jeho strany byla stejná, ale jinak tam byla spousta odlišných pocitů. Tehdy léčil mé fyzické zranění.“ Ve snaze zdůraznit svá slova se Cara k Nicci naklonila. „Tentokrát to bylo silnější; dotyk té zlé stvůry zůstal v mém nitru, naplnil mou duši jedem a podkopal vůli žít.“

Pak se narovnala a zřejmě se usilovně snažila vymyslet, jak to lépe vysvětlit.

„Chápu rozdíl, který popisuješ,“ pokoušela se jí pomoct Nicci. „Mezi vámi dvěma to tentokrát bylo mnohem osobnější.“

Cara přikývla a zjevně se ji ulevilo, že Nicci rozumí.

„Ano, je to tak. Bylo to více osobní. Mnohem více osobní,“ zamumlala vzápětí. „Bylo to, jako by před ním ležela má obnažená duše. Bylo to jako... no to je jedno.“

Cara zmlkla. Nicci přemýšlela, jestli Mord-Sitha skutečně řekla vše, co chtěla říct, nebo jestli se jen zarazila, ale Cara vzápětí pokračovala.

„Jde o to, že on poznal tak velkou část mé duše, tolik mých nejtajnějších myšlenek, a vůbec. Nikdy nikdo...“

Cara znovu zmlkla, ale tentokrát ve zjevné frustraci ze snahy najít slova, kterými by vysvětlila, co má na mysli.

„Já ti rozumím, Caro,“ ubezpečila ji Nicci. „Opravdu rozumím. Léčila jsem již mnoho lidí, takže znám pocity, které jsi zažila, i když já jsem je nikdy neprožila v takové míře jako ty. Nikdy se mi nepodařilo to, co Richardovi s tebou, ale zažila jsem víceméně stejné pocity, když jsem uzdravila řadu lidí. A zvláště pak, když jsem léčila Richarda.“

„To moc ráda slyším - to, že víš, o čem mluvím.“ Cara nepřítomně odkopla kamínek. „Myslím, že lord Rahl si toho není vědom, ale když jsme tam byli spolu a on zažíval mé zkušenosti, poznával mé vnitřní pocity a myšlenky, fungovalo to i obráceně. Já zase poznávala jeho.“ Něco si zabručela. „Tohle bych neměla říkat.“ Mávla rukou. „Zapomeň, že jsem něco řekla.“

„Nicci si nebyla jistá, kam Cara míří. „Caro, jestli mi to nechceš říkat, tak mi to neříkej. Víš, jak moc mi na Richardovi záleží. Ale i tak, máš-li pocit, že bys neměla něco říkat nebo, že překračuješ hranice vašeho vzájemného vztahu, pak bys možná měla věřit svým instinktům.“

Cara si povzdechla. „Asi máš pravdu.“

Nicci si nevzpomínala, že by někdy viděla Caru vypadat tak nervózně. Pokud na ní bylo něco neměnného, byla to její naprostá rozhodnost. Vždycky naprosto jistě věděla, co má za daných okolností dělat. Nicci si nemyslela, že má Cara pokaždé pravdu, a věděla, že Richard její stanovisko sdílí. Vždy se však šlo spolehnout, že Cara je odhodlána udělat to, co považuje pro Richarda za nejlepší, bez ohledu na to, jak velkému riziku se přitom sama vystaví - nebo jak moc Richarda či Nicci rozhněvá. Pokud měla pocit, že akce z její strany je nezbytná k Richardově ochraně, prostě se do toho pustila a nedbala přitom na následky, který ji mohou postihnout. To se týkalo i Richardova případného nesouhlasu.

Zatímco mlčky kráčely temnou uličkou, Nicci s pomocí svého daru dokázala zaslechnout lidi, kteří spolu hovořili, i když byli hodně daleko. Nesnažila se odposlouchávat jednotlivá slova, jen dokázala rozpoznat povahu konverzace. Poznala, že u stájí jsou shromážděny nějací muži a ženy a na střídačku hovoří. Nicci rozeznávala Richardův tichý jemný hlas, kterým odpovídal na jejich otázky. Slyšela pláč.

Na rohu hostince, v místě, kde cesta vedoucí doprava mířila ke stájím, Cara náhle prudce uchopila Nicci na paži a přinutila ji zastavit. Obě ženy teď stály v hlubokém stínu.

„Podívej, obě jsme byly na začátku nepřátelé lorda Rahla chtěly jsme ho zabít."

Nicci byla poněkud zaražená, protože si nemyslela, že teď je ta nejvhodnější chvíle litovat dávno zapomenutých činů, ale přesto přikývla. „Nejspíš máš pravdu."

„Víc než kdokoliv jiný se na lorda Rahla díváme ze zvláštní perspektivy. Myslím, že když chceš někomu ublížit a ten dotyčný ti ukáže, jak moc ses mýlila a jaká je skutečná pravda, vytvoří se mezi vámi pouto."

„Myslím, že s tebou musím souhlasit."

Cara ukázala směrem, ze kterého přišly, k palácovým pozemkům, na kterých teď bylo náměstí Svobody. „Tehdy, když začala vzpoura a lord Rahl byl raněný a na prahu smrti, lidé ti nechtěli dovolit, aby ses ho pokusila vyléčit. Báli se, že mu místo toho ublížíš. To já jsem jim řekla, aby ti věřili. Chápala jsem probuzení, kterým jsi prošla, protože já jsem kdysi prošla tím samým. Já jsem byla jediná, kdo věděl, co k němu začínáš cítit. Řekla jsem, ať tě nechají udělat, co chceš. Lidé se báli, že tu příležitost třeba využiješ, abys ho zabila. Já jsem věděla, že by jsi nic takového neudělala. Věděla jsem, že ho zachráníš."

„Máš pravdu, Caro. Nám oběma na něm nesmírně záleží. Mezi námi a Richardem se vytvořilo zvláštní pouto."

„Ano, je to tak. Zvláštní pouto. Myslím, že je hodně jiné než mezi Richardem a ostatními lidmi."

Udivená tím, kam Cara míří, rozhodila Nicci ruce. „Chceš mi snad něco říct?

Cara sklopila zrak a přikývla. „Když jsme se lord Rahl a já vznášeli na prahu věčnosti, cítila jsem některé z jeho vnitřních emocí. Lord Rahl má ve svém nitru strašlivou spalující osamělost. Myslím, že celá ta záležitost s tou ženou - s tou Kahlan - vznikla kvůli tomu, že je tak hrozně osamělý."

Nicci se zhluboka nadechla a pomalu vydechla. Přemýšlela nad přesnou povahou toho, co Cara z Richarda vycítila. Myslím, že to tak zčásti může být."

Cara si odkašlala. „Nicci, když držíš muže ve svém náručí tak, jako jsem já držela Richarda, a sdílíte spolu tak silný prožitek, začneš skutečně cítit to, co je v nitru toho druhého."

Nicci se pokusila odsunout své pocity co nejhlouběji do stínu. „Nepochybuji, že máš pravdu, Caro."

„Chci říct, prostě jsem ho chtěla držet navždy, konejšit ho a být s ním, aby se už nikdy nemusel cítit tak osamělý."

Nicci vrhla na Mord-Sithu postranní pohled. Cara svírala rty a upřeně hleděla do země. Nicci mlčela, čekala až bude Cara pokračovat.

„Ale já si prostě nemyslím, že jsem ta, která by to pro lorda Rahla měla udělat."

Nicci na ni opatrně pohlédla. „Chceš říct, že si nemyslíš, že jsi žena, která by mohla zaplnit... jeho samotu?"

„Myslím, že ne."

„Je v tom Benjamin?"

Cara pokrčila rameny. „Částečně ano." Vzhlédla a střetla se s Nicciným pohledem. „Miluji lorda Rahla. Dala bych za něj svůj život. A musím se přiznat, že ležet tam s ním a držet ho v náručí ve mně vyvolávalo touhu... touhu stát se něčím víc než jen jeho tělesným strážcem a přítelem. Když jsem tam s ním ležela na posteli a tiskla jsem ho k sobě, představovala jsem si, jaké by to bylo, kdybych se stala jeho..." hlas se jí vytratil.

Nicci polkla. „Chápu."

„Ale prostě si nemyslím, že jsem ta pravá. Nevím proč. Nejsem zrovna expert na srdeční záležitosti, ale myslím, že nejsem ta, kterou potřebuje. Prostě je to tak. Kdyby mě o to požá-

dal, splnila bych jeho přání, aniž bych váhala byť jen okamžik... ale ne tak úplně proto, že to chci. Chápeš, co tím myslím?“

„Chceš říct, že bys to udělala, protože k němu cítíš hluboký respekt a záleží ti na něm. Nedělala bys to kvůli své osobní touze být jeho milenkou.“

„Přesně tak,“ řekla Cara s úlevným povzdechem. Zjevně však měla na srdci ještě něco dalšího. „Kromě toho si prostě nemyslím, že lord Rahl chová vůči mně podobné city. Když jsem vnímala jeho emoce, myslím, že bych poznala, kdyby po mně toužil. Ale tak to není. Miluje mě, to vím, ale ne tímhle způsobem.“

Nicci pečlivě ovládla svůj zrychlený dech. „Takže... tohle jsi mi chtěla říct? Jeho samota je zdrojem té vysněné ženy?“

Cara přikývla. „Ano... ale chci ti říct ještě něco.“

Nicci pohlédla dolů ulicí a pozorovala muže kráčející ke stájím. „A copak to je?“

„Myslím, že ty bys možná mohla být ta pravá.“

Nicci vyskočilo srdce až do krku. Prudce se otočila na Caru, která na ni upřeně hleděla. „Cože?“

„Myslím, že ty bys mohla být ta pravá pro lorda Rahla.“ Zvedla ruku, aby Nicci zarazila, pokud by chtěla něco říct. „Nic neříkej. Nechci, abys mi říkala, že jsem se zbláznila. Prozatím nic neříkej. Jen o tom přemýšlej. Já a lord Rahl zanedlouho odjíždíme a nějakou dobu potrvá, než nás dostihneš, takže budeš mít čas nad tím přemýšlet. Nežádám tě, aby ses pro něj obětovala, nebo udělala nějakou podobnou hloupost.

Říkám jen, že lord Rahl, podle mého názoru někoho potřebuje a ty bys mohla být ta pravá - samozřejmě jen v případě, že k němu chováš nějaké city.

Já nejsem ta, kterou potřebuje. Jsem Mord-Sitha a lord Rahl je čaroděj. Drazí duchové, já magii nenávidím a on je magie. Prostě pro sebe nejsme ti praví. Ale ty s ním máš tolik společného. Jsi čarodějka. Kdo by mu rozuměl lépe než ty? Kdo by mu v životě mohl pomáhat lépe než ty?

Vzpomínám si na noc, kdy jsme nocovali pod přístřeškem. Vy dva jste spolu mluvili o tvořivém přístupu k magii. Nerozuměla jsem ani polovině toho, o čem mluvíte, ale hned mě napadlo, že

vy dva spolu dokážete hovořit tak snadno, že navzájem rozumíte svým myšlenkám a nápadům, že se chápete lépe než kdokoli jiný. Vzpomínám si, jak mě zasáhlo, když jsem si všimla, jaký pár vy dva tvoříte.

A vzpomínám si, že když jsme se k sobě všichni tři tiskli, abychom se zahřáli, pomyslela jsem si, že vy dva u sebe vypadáte moc dobře. Jako by se žena tiskla k muži, kterého miluje. Vzpomínám si, že jsem z nějakého důvodu napůl čekala, že tě políbí. Bylo by to naprosto přirozené."

Nicci za žádnou cenu nedokázala zpomalit své prudce bušící srdce. „Caro, já..." Slova ji opustila.

Cara se zahleděla na prkno s odloupnutým nátěrem v rohu budovy. „Kromě toho, jsi asi ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděla. Lord Rahl by měl mít manželku, která se mu krásou vyrovná, a mě nenapadá nikdo lepší než ty."

„Manželku...?"

„Cožpak nevidíš, že to dává naprostý smysl? Naplnilo by to prázdnotu, kterou jsem cítila v jeho nitru. Přineslo by mu to radost a štěstí. Tyto pocity by nahradily jeho smutek. Měl by někoho, s kým by sdílel svůj dar a své pouto s magií. Nebyl by už sám. Jen o tom přemýšlej."

„Ale Caro, Richard mě nemiluje."

Cara vrhla na Nicci dlouhý a pronikavý pohled, který čarodějce nebyl dvakrát příjemný. Vzpomněla si, jak jí jednou Richard vyprávěl o paralyzujících účincích pronikavého pohledu Mord-Sith. Když vám některá z nich pohlédla přímo do očí a zahleděla se skrze ně až do hlubin vaší duše, nikdy jste na to nezapomněli. Teď Nicci pochopila, jak to Richard myslel.

„Možná že k tobě zrovna teď ty city nechová, ale možná že až nás dostihneš, mohla bys začít dělat trochu víc a dát mu najevo, že ti taková představa není cizí - tedy samozřejmě, chci říct, jen pokud budeš chtít, když bys o to stála. Občas je potřeba lidi na danou věc upozornit, aby o ní začali vážně uvažovat. Proto jsem měla pocit, že ti o tom musím říct. Možná že když Richard pozná, že jsi představě vás dvou jako páru otevřená, zaujme ho to a začne se na tebe tak dívat.

Jak víš, lidé se zamilovaní nerodí, musí se nějak zamilovat. Musí si uvědomit, že ke svému budoucímu partnerovi cítí lásku. Možná bude stačit, když mu pomůžeš dostat se do výchozího bodu, kde o tobě začne uvažovat jako o možné partnerce. Třeba si dokonce myslí, že tak krásná a inteligentní žena, jako jsi ty, by se o něj nikdy vážně nezajímala. Občas jsou muži stydliví, co se týká žen, které považují za neobyčejně krásné.“

„Caro, já si ale nemyslím, že by...“

Cara se k ní důvěrně naklonila. „Třeba si myslí, že by ses o něj nikdy nezajímala, a proto si vysnil tu druhou ženu, aby zaplnil tu prázdnotu v sobě.“

Nicci si olízla rty. „Myslím, že bude nejlepší, když půjdeme ke stájím, aby Richard neodjel bez tebe. Zdá se, že dychtí vyrazit.“

Cara ji obdařila úsměvem. „Máš pravdu. Podívej Nicci, jestli chceš, prostě zapomeň, že jsem něco říkala. Vidím, že se kvůli mně cítíš nepříjemně. Stejně nemám moc dobrý pocit z toho, že jsem ti to řekla.“

„Tak proč jsi mi to tedy říkala?“

Cara se toužebně zahleděla do dáli. „Nejspíš proto, že jsem ho svírala v náručí a cítila hloubku jeho osamělosti. Zlomilo mi to srdce.“ Její pohled se znovu upřel na Nicci. „A srdce Mord-Sithy se neláme až tak často.“

Nicci téměř vyhrkla, že to samé platí pro srdce čarodějek.

Kapitola dvacátá druhá

Stáj osvětlovaly lucerny, které visely z držáků na stěnách a vydávaly matnou záři. Ve vzduchu se vznášel hutný zápach čerstvého sena. Všude v hlavním prostoru stáje i v některých prázdných stáních pro zvířata postávali muži a ženy, některé s dětmi. Až doteď poslouchali Richarda, který jim vyprávěl o jejich příbuzných, kteří byli zabiti, ale teď, když domluvil, se s ním mnozí loučili, přáli mu šťastnou cestu a odcházeli.

Do úsvitu zbývaly ještě asi dvě hodiny. Navzdory tomu, že stále vládla noc, tu kromě truchlících příbuzných bylo i množství lidí, kteří přišli klást otázky týkající se nadcházející bitvy o město. Další lidé seděli na balících sena na půdě a ti teď začali slézat dolů po žebřících. Richard předpokládal, že půjdou domů a pokusí se ještě trochu dospat. Věděl, že jejich spánek bude sužován starostmi ohledně vojáků, kteří pochodují k jejich městu.

Viktor, stojící opodál, hovořil před chvílí o statečnosti svých mužů a o tom, jak je bude postrádat. Teď se tvářil zachmuřeně.

Mnozí z těch, kteří mu naslouchali, otevřeně plakali. Richard věděl, že nic, co řekne, jim od smutku neulehčí. Udělal, co mohl, aby pochopili, jak moc si těch mrtvých vážil. A jak moc mu na nich záleželo. Nakonec se však ukázalo, že jediné, co může udělat, je vyjádřit příbuzným soustrast s jejich ztrátou. Připadal si bezmocný a zbytečný, i když se zdálo, že příbuzní jeho slova oceňují.

Richard koutkem oka zahlédl Nicci a Caru, které přicházely velkými vraty na konci stájí. Musely se protlačit mezi lidmi, kteří odcházeli. Richard se podivil, kde se ty dvě zdržely, ale neměl čas se jich teď ptát, protože byl obklopen lidmi, kteří s ním chtěli

mluvit. Domníval se, že Cara a Nicci mu buď chtěly dopřát čas, aby si mohl promluvit s pozůstalými, nebo se Cara chtěla venku porozhlédnout, aby se přesvědčila, že je všude bezpečno. Ať tak či tak, Richard byl rád, že vidí jejich tváře.

„Takže vy si myslíte, že ta věc, ta stvůra, která prorazila stěny hostince, šla po vás?“ zeptal se starší muž jménem Henden, který se zastavil vedle Richarda. V jedné ruce držel dýmku s dlouhým zakřiveným náustkem a během řeči se loktem opíral o zábradlí.

Kůži na hubené tváři měl vrásčitou a propadlou pod tíhou let. Protože byl starší a měl klidné, sebejisté a slušné vystupování, mnozí lidé ho považovali za svého mluvčího. Zatímco čekal na Richardovu odpověď, nasál Henden kouř z dýmky a pak koutkem úst vypustil voňavý oblak.

„Jak už jsem řekl, všechno tomu nasvědčuje. Proto je snad jasné, proč považuji za nejlepší odejít co nejdříve, aby se ta věc do města nevrátila a neublížila nevinným lidem.“

Starší muž vytáhl dýmku z úst a ukázal s ní na Richarda. „Myslíte, jako se to stalo Viktorovým mužům, kteří zemřeli, protože jste byl poblíž?“

Viktor popošel kupředu. „Tak podívej, Hendene, lord Rahl nemůže za to, že se ho zlí lidé pokoušejí zabít. Ti samí lidé jdou sem a chtějí zabít i nás - ať už s pomocí nějaké magické nestvůry nebo bez ní. Byla by snad tvoje vina, kdyby lordu Rahlovi ublížili Jagangovi vojáci, kteří původně mířili sem, aby zabili tebe?

Moji muži bojovali proti Císařskému řádu a srazila je nějaká zlá bytost. Tu bytost vytvořil Řád. Moji muži bojovali za svět, ve kterém by mohli svobodně žít a vychovávat své děti. Rozhodli se raději bojovat než žít v otroctví.“

Henden si přehodil dýmku z jednoho koutku úst do druhého a klidnýma očima chvíli mlčky hleděl na Viktora. „Jen jsem se ptal. Myslel jsem, že by bylo dobré vědět, jaká je situace a proti čemu stojím.“

Richard viděl, jak mnozí muži i ženy přikyvují.

„Máš pravdu, to je správné,“ řekl muži dřív, než se Viktor stihl rozhněvat. „Nevadí mi, když mi někdo klade otázky, zvláště když se jedná o životy lidí. Ale Viktor má také pravdu. Jagang nás

chce zabít všechny. Jak už jsem vám říkal, Řád musí být zastaven, jinak mu neunikne nikdo z nás, bez ohledu na to, kam utečeme a kde se schováme.“

Richard spatřil Nicci, která lehce procházela davem lidí, kteří se tlačili opačným směrem. Rozpuštěné plavé vlasy jí v kaskádách spadaly přes ramena a zářily v kontrastu s černými šaty, které měla na sobě. Šaty měly hluboký výstřih a vyšívaný živůtek. Odhalovaly její krásně tvarovanou postavu. Ale byla to její velitelská aura, díky které vyčnívala z davu jako královna. Cara, oděná v rudé kůži, klidně mohla být královskou eskortou.

Richard si připadal trochu nesvůj ze způsobu, jakým na něho obě zíraly, jako by ho celý měsíc neviděly.

Henden neočekávaně poplácal Richarda po rameni a vytrhl ho tak ze zamyšlení. Promluvil s dýmkou sevřenou mezi zuby.

„Šťastnou cestu, lorde Rahle. Díky za všechno, co jste pro nás udělal. Těšíme se na váš návrat do svobodného města Altur'Rang.“

„Děkuji,“ řekl Richard a usmál se na něj.

Henden a řada dalších se pomalu vydali na cestu ke dveřím. Richardovi se ulevilo, když viděl, že pochopili, co to znamená mít svobodu a bojovat za ni, a že si ji hodlali udržet.

Išak, který stál nedaleko Richarda, spatřil Nicci a Caru. Okamžitě jim zamával svým červeným kloboukem. „Tady jste!“ zavolal na ně. „Jste v pořádku, paní Caro? Richard mi řekl, že už jste v bezpečí, ale jsem šťasten, že se o tom mohu přesvědčit na vlastní oči.“

Richard se vydal za Išakem, který spěchal oběma ženám naproti a zářil potěšením.

„Jsme v pořádku,“ řekla Cara. „Omlouvám se za škody způsobené ve vašem hostinci.“

Išak mávl rukou, jako by o nic nešlo. „To nic není. Prkna a omítka. Nic se nestalo. Lidi nejde tak snadno opravit.“

„V tom máte pravdu,“ řekla Cara a pohlédla Richardovi do očí.

Richard si všiml, že Jamila, stojící na druhé straně u zdi, se na Išaka zamračila, když slyšela jeho slova, ale nic neřekla. Za ruku

držela malé děvčátko. Opřela se o stěnu u velikých vrat a rozhlížela se. Richard si pomyslel, že vzhledem k tomu, jakou má děvčátko kulatou tvář, musí to být Jamilina dcera. Děvčátko vrhlo na Richarda nakažlivý úsměv a ten si nemohl pomoci a musel se také usmát.

„Išaku, už jsem ti řekl, že ty škody bys měl odečíst od částky, kterou mi dlužíš. Myslel jsem to vážně."

Išak si nasadil klobouk. „Proč si s tím pořád děláš starosti? Už jsem ti řekl, že to opravím."

Než mohl Richard odpovědět, zaslechl zvenku nějaký rozruch. Několik mužů, kteří hlídali venku, vrazilo do dveří a táhlo s sebou dva veliké muže. Jeden z nich měl tmavé vlasy spletené do copů a druhý byl ostříhaný nakrátko. Oba byli oděni do hnědých tunik, podobně jako mnoho obyvatel města.

Viktor se naklonil k Richardovi a zašeptal: „Zvědové."

Richard o tom nepochyboval. Všiml si širokých opasků, které měli pod tunikou, na kterých byly pravděpodobně zavěšené zbraně. Vojáci Císařského řádu se blížili a nejspíš vyslali zvědy zjistit, proti čemu stojí. Teď, když byli zajati, bude možné z nich vytáhnout cenné informace o povaze nadcházejícího útoku.

Navzdory jejich snaze obléci se tak, aby sem zapadli, vypadali oba jako cizinci. Prosté šaty, které na sobě měli, nebyly dost velké, aby zakryly jejich mohutnou tělesnou stavbu. Ani jeden z nich nebyl obrovský nebo přehnaně svalnatý, ale oba vypadali, že jsou v dobré kondici, chovali se chladně a sebejistě a bylo na nich vidět, že si umí poradit. Oba muži mlčeli, ale jejich oči neustále přebíhaly sem a tam a zkoumaly okolí. Vypadali stejně nebezpečně jako vlci mezi ovcemi.

Když stráže přivlekly oba muže dovnitř, Richard instinktivně povytáhl meč z pochvy, aby se ujistil, že dobře klouže.

Jeden ze strážných se otočil, aby se na něco podíval, zajatec s dlouhými vlasy náhle prudce a silně kopl do holeně muže, který ho držel zezadu. Zasažený vykřikl bolestí a překvapením a upadl na zem. Muž se pak prudce vytrhl ze sevření dalším strážným, kteří ho drželi za ruce, a doslova s nimi smýkl. Ti narazili do dalších lidí, kteří se nacházeli ve stájích, a vyvolali zmatek. Na osvo-

bozeného vězně se vrhli další strážní. V boji, který následoval, spadlo na zem několik zkrvavených strážných a jeden přepadl přes zábradlí.

V tom okamžiku se nálada ve stájích změnila a vznikla panika. Ženy a děti křičely. Některé děti i plakaly. Muži se zmateně rozhlíželi. Strážní vykřikovali rozkazy. Dav podlehl zmatku a strachu.

Osvobozený nepřátelský zvěd byl silný muž, který věděl, jak si poradit s protivníky a jak si vytvořit prostor i na relativně stísněných místech. Využil toho, že se na něj nemohou vrhnout všichni nepřátelé najednou a využít tak svoji početní převahu.

Uskočil ke stěně a popadl za vlasy Jamilinu malou holčičku.

Někdy během šarvátky se mu podařilo ukořistit nůž a ten teď holčičce přitiskl na hrdlo. Dítě zakvílelo hrůzou. Jamila se vrhla k děvčátku, ale muž ji nakopl ze strany do hlavy. Síla úderu ji srazila stranou. Když se snažil přiblížit k holčičce, další strážný na druhé straně, také dostal kopanec do hlavy.

Richard už metodicky postupoval kupředu a svou pozornost upíral na zdroj vzniklého nebezpečí.

„Všichni zpátky!“ zavrčel muž na všechny, kteří se tísnili kolem něj.

Pohodil hlavou, aby si odhodil z tváře dlouhé vlasy. Očima přebíhal na všechny strany a sledoval, jak se mu všichni o překot snaží dostat z cesty. Ještě se třásl námahou z předchozího krátkého boje. Po umazané tváři mu stékal pot.

„Všichni zpátky nebo jí podříznu krk!“

Mocnou rukou ji trochu nadzvedl za vlasy a dívka znovu vypískla hrůzou. Držel ji pevně a nevšímal si jejího pokusu osvobodit se.

„Pusťte ho!“ přikázal strážným, kteří dosud drželi jeho partnera. „Hned! Nebo ta holka zemře!“

Richard se ponořil do vzteku, který vypustil ze svého nitra. Nebudou žádné kompromisy, žádná vyjednávání, žádné ústupky.

Stál, natočený bokem, v mírně přikrčeném postoji a pozoroval muže držícího dívku. Meč držel tak, aby ho muž neviděl. Ten

se soustředil na strážné po své levici, kteří drželi jeho partnera. Richardovi nevěnoval žádnou zvláštní pozornost.

Silný muž držící kvílející děvčátko to ještě nevěděl, ale v Richardově mysli už byl dávno mrtvý. Hněv magie Richardova meče se uvolnil dřív, než se jeho ruka dotkla jílce. Když ale sevřel ruku na jílci meče, bouře, která jím proudila, stonásobně zmohutněla. Dodala mu sílu a přinesla smrtící myšlenky.

V mžiku zmizel Richardův klid a místo něj nastoupila lavina zuřivého vzteku.

V tu chvíli Richard ze všeho nejvíc toužil po krvi nepřítele. Nic menšího ho nemohlo zastavit. Hněv odplavil veškerou nejistotu. Meč pravdy byl nástrojem hledače a ten měl nyní jasný cíl. Teď, když měl Richard ruku na jílci meče, neexistovalo nic jiného než úkol, na který se upíral, a tím úkolem byla smrt muže stojícího před ním.

Vidění se mu zúžilo jen na jeho cíl. Celou svou bytostí se soustředil na tu jedinou věc.

Muži s nožem stačilo přejet ostřím po jemné kůži a dívka by zemřela. Ale to zabere čas. Jistě, krátký čas, ale přesto se to nestane hned, protože muž se nejprve musí rozhodnout to udělat. V té chvíli byl život nepřátelského zvěda svázán s životem děvčátka; pokud dívka zemře, jako štít ztratí svou cenu. Před mužem proto stojí proces rozhodování. Nemůže děvčátko zabít dřív, než usoudí, že se mu to vyplatí. A takové rozhodnutí se neučiní hned.

Richard však své rozhodnutí dávno učinil a teď se jen cele soustředil na svůj úkol. Měl teď zlomek času, který mu dával možnost měnit celou situaci a být tím, kdo ovlivní výsledek. Nesměl si ten kousek času nechat uklouznout.

Ale ani to už pro něj nebylo podstatné.

Poháněn vražednou zuřivostí, která pocházela z meče i z jeho nitra, chtěl mužovu krev. Nic jiného ho nemohlo uspokojit, nic jiného ho nemohlo zastavit, nic menšího by nepřijal.

Richard se odvrátil od hrozby, částečně se k muži s dívkou natočil zády. Předstíral, že se otáčí, couvá tak, jak muž přikázal. Věděl, že kvůli tomu mu přestane věnovat sebemenší pozornost,

protože se musí soustředit na tolik dalších věcí. Bude dávat pozor na mnohem zjevnější hrozbu, kterou představují muži kolem něj.

Richard s rukou pevně svírající jílec meče omotaný drátkem se zhluboka nadechl a zadržel dech. Svět kolem něj jako by ztichl a znehybněl.

Když dosáhl nejzazšího bodu svého obratu nazpět, zarazil se.

Cítil, jak mu tluče srdce.

Zatímco lidé ztuhli na svých místech, muž s nožem stál na prahu vraždy a dívčin chvějivý křik zaplňoval prázdnou propast v čase, vložil Richard veškerou svou sílu do jediného explozivního pohybu.

Vší silou se vymrštil. Jeho čepel doslova vyletěla z pochvy poháněná nejen hněvem, ale také Richardovou smrtící rozhodností.

Současně s tím, když meč pravdy se zpěvem opustil pochvu, vydal ze sebe Richard bojový výkřik. Když se otáčel, nechal v tom výkřiku zaznít veškerý svůj vztek. Každou částečkou své bytosti hnal čepel kupředu s maximální rychlostí a silou, jakých jen byl schopen.

V křišťálově průzračném okamžiku času se Richardovo vidění soustředilo pouze na muže s nožem, který ztuhl překvapením. Do toho kratičkého okamžiku vlil Richard veškerou snahu, veškerou sílu, veškerý hněv a veškerou rozhodnost. Ten okamžik náležel jen jemu a on ho využil přesně tak, jak zamýšlel.

Když se jeho hlava prudce otočila směrem k Richardovi, viděl, jak z mužovy tváře odletují kapky potu. Od kapiček potu letících vzduchem se odráželo žlutooranžové světlo luceren. Zatímco čepel Richardova meče se zdánlivě pomalu pohybovala prostorem, on sám by dokázal spočítat každý z tisíců záblesků světla, které se odráželo na drobounkých kapičkách. Mohl by spočítat každý vlas na mužově hlavě.

Richard věděl, že oči všech lidí ve stáji se dívají, že oči dívky ho také pozorují, ale to nic neznamenalo. Jediné oči, na kterých mu záleželo, byly temné oči, které se nakonec střetly s jeho planoucím pohledem.

V těch černých očích spatřil Richard záblesk značící počátek myšlenky. Hrot Richardova meče svištěl nehybným vzduchem. Světlo luceren se odráželo od čepele ostré jako břitva. Odraz té čepele viděl v zrcadle temných očí nepřítele. V jeho očích se objevilo poznání plného rozsahu hrozby.

Meč se hnal kupředu, jako bič svištěl přímo k těm očím. Neúprosně se hnal ke svému cíli, který mu Richard určil.

V té chvíli dokončil muž svou myšlenku a dospěl k rozhodnutí jednat. Ale dokonce i v tom nekonečně krátkém zlomku času, který muž potřeboval, aby od počátku k závěru myšlenku zpracoval, čepel Richardova meče překonala většinu své dráhy. A i když se muž rozhodl, úlek, který mu způsobil Richardův bojový výkřik, ho ještě více zpomalil.

V tu chvíli se svaly na jeho paži křečovitě sevřely, neboť strach bojoval s úmyslem.

Stal se z toho závod o to, která ze dvou čepelí se jako první zakousne do masa.

Prohrát ten závod znamenalo ztratit nenávratně dívčin život.

S pohledem upřeným do mužových očí Richard konečně uviděl svůj meč, který se děsivou rychlostí objevil před jeho tváří. Ten pohled ho potěšil.

Čepel meče se muži zasekla ze strany do hlavy v úrovni jeho tmavých oči, přesně jak Richard zamýšlel.

V tu chvíli se ten křišťálově čistý okamžik času, který jako by se natahoval až do nekonečna, roztříštil a dál už čas ubíhal normálně. Svět před Richardovýma očima zrudl, neboť když ostří prorazilo lebku, mužova hlava se rozletěla jako zralý meloun. Tupý zvuk údem se nesl stájemi.

Kosti se tříštily. Kolem se rozletěly šarlatové kapky. Celý vršek lebky se zvedl a odlétl. Na zdi, před kterou muž stál, se objevily krvavé cákance, ukazující, kudy meč letěl.

V jediném okamžiku život nepřátelského zvěda vyhasl. Richard, díky štítu z nelítostného hněvu, necítil ani záblesk lítosti.

Síla nárazu čepele způsobila, že paže s nožem odletěla od dívčina hrdla ještě dřív, než Richard svůj švih dokončil. Mužovo bezvládné tělo se začalo hroutit na zem.

Ten muž se stihl rozhodnout zabít dívku, ale když to rozhodnutí učinil, neměl již dostatek času ho provést.

Richard však stihl všechno, co chtěl.

Ucítil další úder svého srdce, teprve druhý od chvíle, kdy se ponořil do úzkého okna v čase.

Mužovo tělo začalo při pádu nabírat rychlost, ztěžka dopadlo na zem a zvířilo malé mračno prachu. Vrchní část jeho hlavy s většinou vlasů přistála s těžkým zaduněním těsně před otevřenými vraty stájí. S poskakováním se odkutálela do noci a zanechávala za sebou krvavou stopu.

Richard slyšel, jak lidé překvapeně lapají po dechu. Jiní křičeli.

Dívenka, křičící hrůzou, se vrhla k nataženým pažím své matky.

Richard držel meč připravený čelit další hrozbě a vzápětí se střetl s pohledem rozšířených očí druhého muže. Ten stále stál na místě, přidržován Viktorovými strážemi. Neučinil žádný pokus uniknout nebo bojovat.

Mezerou mezi přihlížejícími se hnal Viktor, těžký palcát pozvednutý a připravený. Odněkud zezadu se vynořila Cara svírající v pěsti Agiel.

Teprve teď spatřil Richard Nicci. Hnala se k nim s rukama zvednutýma.

„Ne!“ vykřikla. „Zastavte!“

Viktor se překvapeně narovnal. Nicci uchopila zápěstí jeho pozvednuté ruky, jako by věřila, že se chystá zabít dalšího zajatce.

„Přestaň, kováři!“

Viktor se udiveně zarazil a nechal svou paži klesnout.

Nicci se obrátila a vrhla na Richarda hněvivý pohled. „Ty také, tesaři! Uděláš, co ti říkám, a uklidníš se. Slyšíš mě?“ křičela hněvivě.

Richard zamrkal. Tesař?

Kapitola dvacátá třetí

I přes závoj hněvu, který jím proudil skrze meč si Richard, uvědomil, že má Nicci něco za lubem. Neznal její úmysl, ale tím, že Viktora i jeho oslovila názvy jejich řemesel, více než jasně naznačila, že jí o něco jde. Nenápadně je tak požádala, aby jí pomohli a následovali její vedení.

Zdálo se, že Viktor ten náznak nepochopil, nejspíš proto, že mu lidé často říkali „kováři“. Začal otevírat ústa, aby něco řekl. Nicci ho udeřila přes tvář.

„Ticho! Nebudu poslouchat tvé výmluvy!“

Viktor ohromeně o krok ustoupil. Překvapení se rychle změnilo v temné zamračení, ale Viktor nic neřekl.

Když se Nicci přesvědčila, že Viktor pochopil její zprávu, aby mlčel, obrátila svůj hněv na Richarda. Zahrozila na něj prstem. „Za tohle se budeš zodpovídat, tesaři.“

Richard netušil, o co jí jde, ale když se jejich oči střetly, nepatrně pokývl hlavou. Aby nepokazil její šarádu, nechtěl udělat cokoli jiného.

Nicci pokračovala dál. „Co se to s tebou děje?“ vykřikla na něj. „Kde jsi přišel na tu nepřijatelnou myšlenku, že můžeš jednat o své vlastní vůli a ještě takovým způsobem?“

Richard nevěděl, co má podle ní říct, a tak jen poníženě pokrčil rameny, jako by se styděl promluvit.

„Zachránil mé dítě!“ vykřikla Jamila. „Ten chlap chtěl mojí holčičce podříznout krk!“

Nicci se k ženě znechuceně otočila. „Jak se opovažuješ takhle veřejně ukazovat, jak málo ti záleží na tvém bližním! Jak se opovažuješ soudit, co je v srdci jiného člověka! To je výhradní právo

Stvořitele, ne tvoje. Jsi snad čarodějnice, která umí vidět do budoucnosti? Jestli ne, tak nemůžeš vědět, co by udělal. Myslíš, že měl být zavražděn jen pro to, co podle tebe mohl udělat? A i kdyby jednal, nikdo z nás nemá právo soudit, zda jsou jeho činy správné nebo špatné."

Nicci se znovu obrátila k Richardovi. „Co jsi čekal, že ten chudák bude dělat? Ty dva sem přivlekl dav bez jakýchkoli obvinění a bez soudu. Nesměli dokonce ani promluvit na svou obhajobu. Jednáš s člověkem jako se zvířetem, a pak se tváříš překvapeně, když jedná ze zmatku a strachu?

Jakou máme asi podle tebe naději, že Jagang Spravedlivý dá našim lidem druhou šanci dělat, co je správné, když se chováme takhle? Ten muž měl právo bát se o svůj život. Vždyť se ocitl mezi takovými zvířaty, jako jste vy všichni.

Jako starostova žena takové jednání nepřipustím! Slyšíte mě! Starostovi se nebude líbit, až uslyší, jak hanebně se dnes v noci zachovali někteří naši spoluobčané. Za starostovy nepřítomnosti budu já dohlížet na to, že dodržujeme naše pravidla. Teď dej pryč ten meč."

Richard rychle pochopil, o co se Nicci pokouší. Nesnažil se nic odpovědět, místo toho vrátil meč do pochvy, jak mu přikázala.

Když sundal ruku z jílce, hněv zbraně z něj vyprchal. Pod Richardem se málem podlomila kolena. Bez ohledu na právo, potřebu a množství příležitostí, kdy meč použil ve spravedlivé věci, zabití jiného člověka vždy zůstane odporným činem.

Nechtěl zkazit Niccinu hru, a tak pokorně svěsil hlavu.

Nicci přejela dav ohnivým pohledem. Všichni o krok ustoupili. „Jsme mírumilovní lidé. Cožpak jste zapomněli na naši povinnost k bližním? Na cestu Stvořitele? Jak můžeme očekávat, že nás císař jednoho dne přijme zpátky do náruče Císařského řádu, když jednáme jako nelidská zvířata?"

Dav mlčel. Richard doufal, že i ostatní lidé pochopili, o co se Nicci pokouší, a že jí nezkazí její představení.

„Jako starostova žena nedovolím, aby nás nakazilo nesmyslné násilí, a abychom zničili svou budoucnost."

Jedna mladší žena v davu si opřela ruce v bok a udělala krok kupředu. „Ale oni jsou...“

„Neustále musíme mít na paměti své povinnosti k bližním,“ řekla Nicci hrozivě a přerušila ji tak. „Naše sobecké touhy musíme neustále potlačovat.“

Vrhla na Viktora kradmý pohled. Ten pochopil skrytou prosbu a odtáhl ženu zpátky, aby zajistil, že už bude mlčet.

Nicci pohlédla na strážné. „Naší odpovědností je vést bližní ke Stvořiteli, ne je vraždit. Dnes v noci byl jeden člověk zavražděn. Zástupci lidu to budou soudit jako zločin a rozhodnou, co se s tesařem stane. Vy ho do té doby budete hlídat.

Jako starostova žena nepřipustím, aby mezitím tohoto druhého muže potkal stejně nespravedlivý osud. Vím, že můj manžel by si s ním chtěl promluvit, ale vím také, že by ho tu nechtěl držet až do zítřka jen proto, aby ho viděl. Chtěl by, aby se celá záležitost okamžitě vyřešila. Proto ho vyveďte za město a propusťte ho. Ať si jde v míru. Nesmíme mu ublížit. Jak už jsem řekla, tesař bude zadržen, dokud příslušná místa nerozhodnou, jak se za svůj odporný čin bude zodpovídat.“

Viktor se uklonil. „Jste velmi moudrá, madam. Jsem si jist, že starosta, váš manžel, bude potěšen, jak jste dnes zasáhla v jeho zastoupení.“

Zatímco se ukláněl, Nicci vrhla další hněvivý pohled na shromážděný dav. Pak se obrátila k místu, kde stál druhý zajatý zvěd. Uklonila se mu.

Richard si povšiml, že někdy během řeči se jí rozvázala šňůra živůtku. Neuniklo to ani zvědovi. Její hluboká poklona mu poskytla výborný výhled do jejího výstřihu. Když se narovnala, ještě chvíli mu trvalo, než se jí podíval do očí.

„Doufám, že přijmete naši omluvu za to, jak nelidsky jsme s vámi jednali. Tohle není způsob jednání, jakému jsme se učili, přijímat všechny lidi jako své bratry a jednat s nimi jako se sobě rovnými.“

Muž se zatvářil, jako by říkal, že by to špatné jednání snad byl ochoten odpustit. „Chápu, proč jste vy místní tak netýkaví.

Koneckonců máte za sebou vzpouru proti Císařskému řádu, a tak vůbec.“

„Vzpouru?“ Nicci odmítavě mávla rukou. „Nesmysl. Bylo to jen takové nedorozumění. Někteří dělníci,“ - ukázala rukou na Richarda, aniž na něj pohlédla - „jako tito nevědomí, sobečtí muži zde, chtěli pro sebe víc uznání a vyšší platy. Nic víc v tom nebylo. Jak často říkává můj manžel, pak se to trochu vymklo z rukou a všechno se hrozně zveličilo. Pár nespokojených dělníků vyvolalo nešťastnou paniku a ta se šířila jako stepní požár. Bylo to něco podobného jako ta dnešní hrozná tragédie - nedorozumění, které vyústilo ve zbytečnou smrt jednoho z nevinných dětí Stvořitele.“

Muž chvíli mlčel a vrhl na ni dlouhý, nečitelný pohled. „A to je přesvědčení všech obyvatel Altur'Rangu?“

Nicci si povzdechla. „No, je to přesvědčení velké většiny místních obyvatel a zejména mého manžela, starosty. Můj manžel dělá, co může, aby ovládl horké hlavy a ty, kteří vyhledávají potíže. Spolu s představiteli lidového shromáždění se snaží aktivně vyhledávat reakcionáře a volat je k zodpovědnosti. Chceme jim ukázat, jak velkou chybu udělali. Jednali, aniž by měli na mysli vyšší dobro. Můj manžel přivedl vůdce té vzpoury před lidovou radu a rada je patřičně potrestala. Většina z nich svých činů litovala. Momentálně také pracuje na tom, aby reformoval ty, kteří se nechali strhnout.“

Muž v lehké úkloně sklonil hlavu. „Prosím, vyřiďte svému manželovi, že je to moudrý muž a má moudrou ženu, která ví, že jejím úkolem je dobře sloužit vyššímu dobru.“

Nicci se uklonila na oplátku. „Ano, přesně tak, vyšší dobro. Můj manžel často říká, že navzdory našim osobním přáním a pocitům musíme vždycky stavět vyšší dobro nade vše. I když je třeba ledacos osobního obětovat, vždycky musíme mít na paměti, že je to ku prospěchu všech. Nesmíme setrvávat v hříchu a podléhat našim osobním přáním a lakotě. Nikdo nemá právo vyvyšovat se nad ostatní.“

Niccina slova udeřila v muži na souhlasnou notu; to, co říkala, patřilo totiž k základům učení a víry Císařského řádu. Věděla přesně, jaká slova volit a co zdůraznit.

„To je naprostá pravda,“ řekl, zatímco ji pozoroval. Dopřál si další dlouhý pohled do jejího rozepnutého výstřihu. „Myslím, že bude nejlepší, když se vydám na cestu.“

„A kam máte namířeno?“ zeptala se Nicci. Její ruka se zvedla, aby cudně zakryla přední část oděvu.

Pohlédl jí do tváře. „Ach, prostě jsme tudy procházeli směrem na jih, kde máme rodiny. Doufali jsme, že cestou najdeme nějakou práci. Toho člověka, co se mnou cestoval, jsem až tak dobře neznal. Prostě jsme posledních několik dní cestovali spolu.“

„Vzhledem k tomu, co se stalo dnes v noci, myslím, že můj manžel by vám určitě navrhl, ať v zájmu své vlastní bezpečnosti pokračujete v cestě,“ řekla Nicci. „Vzhledem k tomu, že se tu potlouká ještě dost reakcionářů, bude lepší, když okamžitě vyrazíte. Jedna tragédie se dnes v noci již odehrála. Nemá smysl pokoušet osud.“

Muž přejel vražedným pohledem shromážděný dav. Jeho oči utkvěly na Richardovi, ale ten upřeně hleděl k zemi.

„Ano, samozřejmě, madam. Prosím, poděkujte starostovi za to, že se snaží přivést všechny zbloudilé zpět na cestu Stvořitele.“

Nicci pokynula rukou několika strážným. „Doprovoďte tohoto občana bezpečně ven z města. Zajistěte, ať nejsou žádné potíže. A nebudu vám připomínat, jak budou starosta a lidová rada nespokojeni, pokud se ukáže, že se tomu muži něco stalo. Je volný a může jít.“

Muži se uklonili a mumlali, že na to dohlédnou. Podle toho, jak jednali, Richard usoudil, že si ještě dobře pamatují, jak zapadnout do rolí, ve kterých žili pod nadvládou Císařského řádu. Všichni lidé ve stájích se mlčky dívali, jak muži i se svým svěřencem mizí ve tmě. Ještě dlouho poté, co zmizeli, stáli v napjatém tichu a pozorovali prázdný dveřní rám. Báli se mluvit, dokud nebude muž dostatečně daleko, aby nic nezaslechl.

„Výborně,“ řekla nakonec Nicci s povzdechem. „Doufám, že se dokáže vrátit ke své armádě. Pokud ano, podaří se nám před bitvou zasít do nepřátelských řad zmatek a nejistotu.“

„Přesně tak,“ řekl Viktor. „Ten zvěd svým nadřízeným oznámí, co tu viděl, a řekne jim všechno, čím jsi ho dnes v noci nakr-

mila. Nepřátelé získají spoustu sebedůvěry, a o to větší pak bude jejich překvapení, až přijdou.“

„Doufejme,“ řekla Nicci.

Lidé ve stájích se volně rozhovořili. Všichni byli potěšeni Niccinou zjevnou strategií zmást nepřítele. Někteří popřáli dobrou noc a vydali se domů. Jiní stáli kolem mrtvoly a prohlíželi si ji.

Nicci obdařila Viktora úsměvem. „Omlouvám se, že jsem tě udeřila.“

Viktor pokrčil rameny. „Bylo to kvůli dobré věci.“

Když se Nicci obrátila k Richardovi, vypadala nejistě, jako by se bála pokárání.

„Chci, aby vojáci, kteří sem pochodují, získali pocit, že nás bez potíží rozdrtí,“ vysvětlila mu. „Přehnaná sebedůvěra vede k chybám.“

„Bylo v tom i něco víc,“ opáčil Richard.

Nicci se rychle rozhlédla po shromážděných lidech ve stáji, a pak se k němu přiblížila natolik, aby je ostatní neslyšeli. „Řekl jsi, že vás mohu dohnat a připojit se k vám, až budou zničeni vojáci, kteří přicházejí dobýt Altur‘Rang.“

„A dál?“

Její modré oči byly teď tvrdé jako ocel. „A já se o to hodlám postarat.“

Richard na ni vrhl vážný, zamyšlený pohled a nakonec usoudil, že bude lepší, když ji nechá, ať se sama rozhodne, co bude v dané situaci nejlepší. Nechtěl zasahovat do způsobu, jakým to provede. Kromě toho si začal dělat starosti ohledně základu jejího plánu. Rozhodl se, že raději nechce vědět, v čem přesně její plán spočívá. Už tak měl starostí dost.

Richard vzal do rukou rozvázané konce šňůrky, která svazovala její živůtek, a pevně je zavázal.

Nicci stála s rukama svěšenýma podél těla a po celou tu dobu se mu dívala do očí. „Děkuji,“ řekla, když skončil. „Myslím, že se mi to muselo rozvázat během toho zmatku.“

Richard její lež ignoroval a díval se stranou, tam, kde byla Jamila. Žena se ještě třásla, klečela a objímala vyděšené děvčátko.

Richard k nim přistoupil. „Jak jí je?“

Jamila k němu vzhlédla. „Je v pořádku. Děkuji vám, lorde Rahle. Zachránil jste jí život. Děkuji vám.“

Dívenka vzlykala a tiskla se ke své matce. S hrůzou hleděla na Richarda, jako by se bála, že jeho další obětí bude právě ona. Viděla, jak rychle dokáže Richardova ruka rozsévat smrt, a byla ještě příliš malá, než aby jí došlo, že jí samotné žádné nebezpečí nehrozí, že by Richard položil život, aby ji ochránil.

„Jsem moc rád, že to dobře dopadlo,“ řekl Jamile.

Usmál se na děvčátko, ale odpovědí mu byl jen vyděšený pohled.

Nicci mu soucitně sevřela paži, ale mlčela.

Lidé, kteří ještě zůstali ve stájích, mu začali gratulovat k záchraně dítěte. Zdálo se, že všem došlo, že Niccina slova k tomu muži byla nějakým druhem léčky. Mnozí z nich jí říkali, že její klam je velmi chytrý.

„To by je mělo odradit,“ řekl jeden z mužů.

Richard věděl, že Nicci plánuje něco víc než je jen „odradit“. Měl starost, do čeho se hodlá pustit.

Díval se, jak několik mužů táhne pryč mrtvého vyzvědače. Další pod Išakovým vedením začali umývat krev. Z jejího pachu byli koně nervózní, a čím dříve se ho zbaví, tím lépe.

Zbytek lidí popřál Richardovi šťastnou cestu a odcházel domů. Netrvalo dlouho a odešli i muži, kteří odklízeli stopy boje. Zbyli tu jen Nicci, Cara, Išak a Viktor. Ve stájích se rozhostil klid a ticho.

Kapitola dvacátá čtvrtá

Richard pečlivě prozkoumal stíny a teprve potom si šel prohlédnout koně, které pro něj Išak sehnal. Stáje mu teď připadaly až příliš klidné. Vzpomněl si na ticho v hostinci těsně před tím, než se začala probouravat zdmi stvůra. Ticho mu teď připadalo hrozivé. Přál si, aby dokázal poznat, zda je stvůra blízko, nebo zda se právě teď chystá udeřit. Přál si vědět, jak s takovou věcí bojovat. Prsty se dotkl hrušky jílce. Když už nic jiného, měl alespoň svůj meč a jeho moc.

Až příliš dobře si pamatoval na nelidské sliby utrpení a muk, které na něj čekaly v Cařině nitru. Stačila vzpomínka na tichý příslib nevýslovných hrůz a udělalo se mu nevolno. Aby se uklidnil, musel se na chvíli zastavit a rukou se opřít o zábradlí.

Když se ohlédl na Caru, uvědomil si, že pořád cítí nesmírnou radost nad tím, že je naživu a v pořádku. Když pohlédl do jejích očí, nesmírně ho to osvěžilo. Cítil pouto, které se mezi nimi v důsledku společných zážitků vytvořilo. Měl pocit, jako kdyby teď lépe znal ženu ukrývající se pod zbrojí Mord-Sithy.

Teď musí najít Kahlan. Dva koně již byli osedlaní a připravení na cestu. Na ostatních byly naloženy zásoby. Išak jako vždy dostál svému slovu. Richard přejel rukou po bocích velké hnědé klisny. Pod rukou cítil její svaly. Chtěl se s ní seznámit. Jedno ucho se natočilo směrem k němu.

Vzhledem k tomu, co všechno se stalo, nemluvě o pachu krve, který se vznášel ve vzduchu, byli všichni koně nervózní. Klisna pohodila hlavou a nervózně přešlápla. Bála se cizince, který stál za ní. Než Richard pověsil k sedlu svůj dlouhý luk, nejprve pohladil klisnu po krku a tiše jí zašeptal několik slov. Pak se natá-

hl a jemně ji poškrábal za uchem. Potěšilo ho, že se klisna po tomto krátkém seznámení uklidnila.

Když vystoupil ze stání, zjistil, že Nicci na něj čeká a pozoruje ho. Vypadala ztraceně a osaměle.

„Budeš opatrný?“ zeptala se.

„Neměj strach,“ řekla Cara, která prošla kolem s náručí svých věcí. Namířila si to do stání ke druhé ze dvou osedlaných klisen. „Dám mu velmi dlouhou lekci týkající se hlouposti jeho dnešní ukvapené akce.“

„Jaké ukvapené akce?“ zeptal se Viktor.

Cara pohladila svého koně a pak se otočila ke kováři.

„V D'Haře máme takové rčení. My jsme ocel proti oceli, aby lord Rahl mohl být magie proti magii. To znamená, že od lorda Rahla je nesmírně hloupé, když zbytečně riskuje svůj život, například v boji na meče. To zvládneme my ostatní. Ale my nemůžeme bojovat proti magii. On je ten, kdo to musí udělat. Ale k tomu musí zůstat naživu. Naše práce je bránit lorda Rahla před zbraněmi z oceli, aby nás on mohl bránit před magií. To je povinnost lorda Rahla. Taková je jeho část našeho vzájemného zasvěcení.“

Viktor ukázal na Richardův meč. „Řekl bych, že mu to s mečem jde výborně.“

Cara pozvedla obočí. „Občas má štěstí. Mám vám připomínat, že nedávno málem zemřel, když ho zasáhl úplně obyčejný dřevěný šíp? Bez Mord-Sith by byl bezmocný,“ dodala ještě pro jistotu.

Když na něj Viktor vrhl ustaraný pohled, Richard tiše obrátil oči v sloup. I Išak vypadal ustaraně, když na Richarda pohlédl. Jako by se jednalo o cizince, kterého vidí poprvé. Oba muži ho znali téměř rok jako Richarda, prostého člověka, který nakládal vozy pro Išakovu přepravní společnost a přivážel železo do Viktorovy kovárny. Mysleli si, že je manželem Nicci. Nevěděli, že ve skutečnosti byl celou dobu Nicciným zajatcem.

Zjištění, že Richard je ve skutečnosti lord Rahl, legendami opředený bojovník za svobodu z dalekého severu, bylo pro oba muže stále ještě poněkud matoucí. Oba měli nutkání dívat se na něj jako na jednoho ze svých, který povstal, aby po jejich boku bojoval proti tyranii. Takhle ho znali. Kdykoli padla zmínka o

lordu Rahlovi, začali být nervózní, jako kdyby najednou nevěděli, jak se k Richardovi mají chovat.

Když Cara začala nakládat zbytek svých věcí do sedlových brašen, Nicci položila ruku Išakovi na rameno.

„Kdyby vám to nevadilo, než odjede, ráda bych si s Richardem promluvila chvíli o samotě.“

Išak přikývl. „Viktor a já budeme venku. Musíme toho spoustu probrat.“

Když se oba muži vydali ke dveřím, Nicci vrhla rychlý pohled na Caru. Cara poplácala svého koně po hřbetě, a pak následovala oba muže ven ze stájí. Když vyšla ven, zavřela za sebou velká vrata. Richarda naplnilo údivem a trochu i starostmi, když viděl, že Cara bez odporu odchází.

Nicci stála před ním v měkkém světle luceren. Nervózně sepjala ruce a Richardovi připadala poněkud neklidná.

„Richarde, mám o tebe strach. Měla bych být s tebou.“

„Dnes v noci jsi začala s něčím, co bys podle mě měla dokončit.“

Povzdechla si. „V tom máš naprostou pravdu.“

Richard přemýšlel, s čím to vlastně začala, co vlastně plánuje, ale potřeboval co nejrychleji odjet. Přestože měl strach o Niccino bezpečí, mnohem víc se bál o Kahlan. Toužil vydat se na cestu.

„Ale stejně bych...“

„Až pomůžeš těmto lidem a odvrátíš nebezpečí, které jim ze strany vojáků hrozí, můžeš nás dohnat,“ řekl jí Richard. „Ty vojáky vede čaroděj Kronos a zdejší obyvatelé budou potřebovat tvou pomoc.“

„Já vím.“ Přikyvovala, protože v tomto směru už měla jasno. „Věř mi, hodlám to nebezpečí úplně odvrátit. A nehodlám připustit, aby to trvalo příliš dlouho. Hned potom vyrazím, abych tě dostihla.“

Zalila ho vlna chladného děsu, neboť náhle pochopil jádro jejího plánu. Chtěl jí říct, aby na to zapomněla, aby se o to nepokoušela, ale přiměl se mlčet. Samotného ho čekaly obtížné a nebezpečné úkoly a potřeboval vyrazit. Ani on sám by nechtěl, aby mu Nicci říkala, že nemůže udělat to, co si naplánoval.

Kromě toho Nicci byla čarodějka, která dobře věděla, co dělá. Byla Sestrou Temnot - byla jednou z šestice žen, které se staly jeho učitelkami v Paláci proroků. Když se ho jedna z nich pokusila zabít, aby mu ukradla jeho Dar, Richard místo toho zabil ji. To byl začátek boje, který přivodil paláci zkázu. Jagang nakonec zajal zbylé sestry, včetně Ulicie, jejich vůdkyně. Richard pěti z nich kdysi dovolil, aby do jeho rukou složily slib, který mezi nimi vytvořil ochranné pouto. Díky tomu mohly uniknout spárům snového cestovatele. Nicci s nimi v té době nebyla. Další z pětice zemřela později, takže kromě Nicci zbyly jen čtyři Sestry Temnot, které nepatřily Jagangovi.

Nicci byla nepochybně hrozivý protivník pro každého nepřítele. Richard doufal, že Nicci nebude příliš riskovat jen proto, aby celou zdejší záležitost rychle vyřídila a mohla se co nejrychleji vydat za ním, aby ho chránila.

Zahákl si palce za opasek a zamyšleně na ni hleděl. „Těším se, až nás dostihneš. Pak pocestujeme zase spolu a já už tě nebudu nikam posílat."

„Já vím."

„Mám pro tebe jednu radu." Počkal, dokud neupřela pohled do jeho očí. „Bez ohledu na to, jak jsi mocná, vždycky tě může zabít něco tak prostého, jako je třeba šíp."

Na tváři se jí objevil úsměv. „Taková rada se hodí každému čaroději."

Richarda něco napadlo. „Jak mě vůbec najdeš?"

Natáhla ruku, uchopila ho za košili na prsou a naklonila se k němu. „Proto jsem s tebou chtěla být o samotě. Potřebuji se tě dotknout magií a označit si tě."

V Richardovi se rozhořelo podezření. „Jaký druh magie?"

„Myslím, že by se dalo říct, že se to trochu podobá tvému poutu k d'haranskému lidu. Díky tomu poutu tě tví poddaní také dokážou najít. Teď ale není čas to vysvětlovat."

Richarda přepadly obavy, proč s ním kvůli tomu chce být sama. Stále svírala jeho košili, přitiskla se k němu a přivřela oči.

„Nehýbej se," zašeptala.

Zdálo se, že upadá do transu. Richard by byl přísahal, že ještě před chvilkou zářily lampy mnohem jasněji. Teď byla stáj matně osvětlená oranžovou září. Seno vydávalo sladší vůni. Vzduch byl teplejší.

Richarda napadlo, že by jí možná neměl dovolit udělat to, k čemu se chystá. Nakonec se však rozhodl, že jí věří.

Niccina levá ruka pustila Richardovu košili a sklouzla mu přes rameno až zezadu na krk. Prsty mu vjela do vlasů a jemně ho přidržela, aby se nehýbal.

Richardova nejistota narostla. Najednou si vůbec nebyl jistý, zda chce, aby se ho Nicci svou mocí dotkla. Byl vystaven její magii již několikrát a nebylo to něco, co by si dychtil znovu zopakovat.

Chtěl ustoupit, ale z nějakého důvodu tak neučinil.

Nicci se k němu naklonila ještě víc a jemně ho políbila na tvář. Bylo to víc než prostý polibek.

Svět kolem Richarda jako by se rozpustil. Stáje, vlhký vzduch, sladká vůně sena, to vše jako by najednou přestalo existovat. Jediná věc, která existovala, bylo jeho spojem s Nicci. Měl pocit, že kdyby se toto pouto přerušilo, přestal by existovat i on.

Náhle ho jako mocná vlna zalil pocit potěšení a radosti. Byl to všeprostupující pocit, kterému nedokázal odolat. Jako by jím skrze pouto s Nicci proudila všechna krása světa. Cítil teplo jejího těla a život, který v ní tepal a to jen násobilo potěšení, které cítil. Pocit radosti a potěšení stále sílil, až mu zcela zaplnil mysl. Omámeně cítil, jak se pod ním podlamují kolena.

Veškeré potěšení, které až dosud zažil se nemohlo svou intenzitou rovnat tomu, co teď prožíval. Vlna radosti byla tak intenzivní, až mu z uspokojení vhrkly do očí slzy.

Když Nicci odtáhla rty od jeho tváře, svět ve stájích zavířil a znovu se vrátil k normálu. Přesto mu však připadalo, že všechny smyslové vjemy jsou mnohem intenzivnější než předtím. Vládlo zde ticho, až na syčení plamínků luceren a na tiché ržání jednoho z koní. Richardovi se z toho polibku ještě třásly ruce.

Nevěděl, jestli to, co Nicci udělala, trvalo vteřinu nebo hodinu. Byla to magie nepodobná všemu, co Richard kdy zažil.

Zamrkal na ni. „Co... co jsi to udělala?“

Na křivce jejích rtů vykvetl krásný úsměv a v jejích zářivě modrých očích se roztančily plamínky. „Označila jsem si tě stopou své magie, abych tě mohla najít. Rozpoznám svou moc i na velikou dálku. Dokážu tě sledovat. Neboj se, ten účinek bude trvat dostatečně dlouho, abych tě našla.“

„Myslím, že jsi udělala ještě něco jiného, Nicci.“

Její úsměv se vytratil. Ustaraně se zamračila. Chvíli jí trvalo najít správná slova. Hleděla na něj s intenzitou, která mu prozradila, jak je pro ni důležité, aby jí pochopil.

„Dosud jsem tě Richarde vždy svou magií zranila - když jsem tě odvedla pryč; když jsem tě držela jako zajatce; dokonce i když jsem tě léčila. Vždycky to bylo buď bolestivé, nebo ti to ublížilo. Odpusť mi, ale chtěla jsem se tě aspoň jednou dotknout magií tak, abys mě kvůli tomu nemusel nenávidět.“

Sklopila zrak. „Chtěla jsem, abys na mě měl lepší vzpomínku, než jakou máš z dob, kdy jsem ti přinášela bolest. Chtěla jsem ti místo toho dát alespoň jednou trochu potěšení.“

Richard si neuměl představit, jaké by to bylo, kdyby mu toho potěšení dala víc než jen trochu.

Jemně ji zvedl za bradu, aby se mu podívala do očí. „Necítím k tobě nenávist, Nicci. To dobře víš. A já vím, že když jsi mě uzdravila, vrátila jsi mi život. To je důležité.“

Nakonec to byl on, kdo jako první odvrátil zrak od jejích modrých očí. Napadlo ho, že Nicci je nejspíš ta nejkrásnější žena, jakou kdy poznal.

Kromě Kahlan.

„Přesto ti děkuji,“ dokázal ze sebe nakonec vypravit. Stále ještě cítil přetrvávající účinky jejího polibku.

Jemně mu sevřela paži. „Dnes v noci jsi udělal dobrou věc, Richarde. Myslela jsem, že drobné kouzlo přinášející radost ti vrátí trochu síly.“

„Viděl jsem trpět a umírat již mnoho lidí. Nemohl jsem snést pomyšlení na to, že by ta malá holčička také zemřela.“

„Mluvila jsem o záchraně Cařina života.“

„Aha. No, nemohl jsem snést pomyšlení ani na to, že by umřela velká holčička.“

Nicci se při těch slovech usmála.

Richard ukázal ke koním. „Musím vyrazit.“

Přikývla a Richard se vydal zkontrolovat koně a věci na cestu. Nicci došla ke dveřím a otevřela je. Vzápětí vstoupila dovnitř Cara a vydala se ke svému koni.

Do úsvitu zbývaly ještě dvě hodiny. Richard si uvědomil, že je strašlivě unavený, zejména po psychickém vypětí z toho, jak použil svůj meč. Po kouzlu, které seslala Nicci se však cítil mnohem lépe. Věděl, že se teď nějakou dobu moc nevyspí. S Carou před sebou mají dlouhou cestu a Richard ji hodlal urazit tak rychle, jak to jen půjde. Budou s sebou mít čerstvé náhradní koně, takže je mohou střídat. Richard byl odhodlán zjistit, co všechno jeho organismus vydrží.

Zatímco vsunul botu do třmenu a vyhoupl se do sedla Nicci mu přidržela koně za uzdu. Kobyla švihla ocasem a trochu zajančila. I když byla ještě noc, dychtila vyjet ven. Richard ji poplácal po krku, aby ji uklidnil. Napadlo ho, že koně budou mít mnoho příležitostí, jak prokázat svého ducha.

Když se Cara také vyšvihla do sedla, zamračeně se k němu obrátila. „Mimochodem, lorde Rahle, kam cestujeme v takovém spěchu?“

„Musím navštívit Šotu.“

„Šotu!“ Caře poklesla čelist. „My jedeme za tou čarodějnicí? Cožpak ses úplně zbláznil?“

Nicci, náhle smrtelně vyděšená, mu položila ruku na stehno. „Jet za čarodějnicí je šílenství - nemluvě o vojácích Císařského řádu, kterých je na cestě do Nového světa plno. To nemůžeš udělat.“

„Musím. Myslím, že Šota mi pomůže najít Kahlan.“

„Richarde, je to čarodějnice!“ Nicci byla úplně mimo sebe. „Ona ti nepomůže.“

„Už předtím mi pomohla. Dala Kahlan a mně svatební dar. Myslím, že by si to mohla pamatovat.“

„Svatební dar?“ opáčila Cara. „Zbláznil ses? Šota tě spíše zabije.“

Bylo v tom víc pravdy, než Cara tušila. Richardovy vztahy se Šotou vypadaly vždycky víc než nejistě.

Nicci stále měla ruku položenou na Richardově stehně. „Jaký svatební dar? O čem to mluvíš?“

„Šota chtěla, aby Kahlan zemřela, protože se bála, že spolu zplodíme prokleté dítě: zpovědníka vládnoucího darem. Na svatbě však na znamení příměří dala Kahlan náhrdelník s malým tmavým kamenem. Je to nějaká magie, která Kahlan zabraňuje otěhotnět. Kahlan a já jsme se rozhodli, že prozatím, vzhledem ke všem okolnostem a spoustě povinností, které máme oba na krku, Šotinu nabídku přijmeme.“

Byly doby, kdy po světě kráčely chiméry a kdy magie všech druhů selhávaly. Richard a Kahlan nějakou dobu o chimérách nevěděli a netušili, že magie náhrdelníku nefunguje. Tehdy Kahlan počala dítě. Muži, kteří jí té strašlivé noci napadli, však způsobili, že potratila.

Bylo možné, že kvůli tomu krátkému selhání magie začala povaha světa podléhat nevratným změnám, které způsobí konec vší magie. Kahlan každopádně věřila, že se to děje. Došlo k mnoha podivným událostem, které byly jinak nevysvětlitelné. Zedd tomu říkal kaskádový efekt. Prohlásil, že jakmile takový jev jednou začne, nelze ho zastavit. Richard nevěděl, zda je pravda, že magie selhává.

„Šota si bude pamatovat náhrdelník, který Kahlan dala. Bude si pamatovat na svou magii, stejně jako ty si pamatuješ tu, pomocí které mě najdeš. Pokud na Kahlan někdo nezapomněl, je to Šota. Měl jsem s ní v minulosti jisté neshody, ale také jsem jí bezděčně pomohl. Dluží mi to. Pomůže mi. Musí.“

Nicci rozhodila ruce. „Samozřejmě že taková věc musí být náhrdelník, který nosila Kahlan, a ne něco, co máš u sebe ty. Cožpak nevidíš, co děláš? Tvá mysl znovu velmi příhodně vymyslela něco, co nelze dokázat. Všechno, o čem mluvíš, je buď někde jinde, nebo je to něco, co nemůžeme vidět. Ten náhrdelník je jen další součást tvého snu.“ Nicci si přitiskla ruku na čelo. „Richar-

de, ta čarodějnice si na Kahlan nevzpomene, protože Kahlan neexistuje.“

„Šota mi může pomoci. Vím, že může. Vím, že to udělá. Nenapadá mě nikdo vhodnější, kdo by mohl odpovědět na mé otázky. Čas utíká. Čím déle je Kahlan někde v zajetí, tím více je ohrožen její život a tím menší je má šance, že ji dostanu zpět. Musím navštívit Šotu.“

„A co když se mýlíš?“ neustoupila Nicci. „Co když ti ta čarodějnice odmítne pomoci?“

„Udělám vše pro to, abych ji přesvědčil, aby mi pomohla.“

„Richarde, prosím, odlož to alespoň na den, či dva. Můžeme si o tom pořádně promluvit. Dovol mi, ať ti pomohu pořádně zvážit tvé možnosti.“

Richard vzal za uzdu koně a začal ho i s těmi ostatními, kteří k němu byli přivázaní, vyvádět ven. „Navštívit Šotu je má jediná šance získat odpovědi. Musím jít.“

Richard prošel dveřmi a naskočil na koně. Nad zemí zněl zpěv cikád. Cara už na něj čekala v sedle.

Richard otočil koně a pohlédl na Nicci stojící na prahu dveří. Zevnitř ji osvětlovalo světlo luceren. „Buď opatrná,“ řekl jí. „Jestli ne kvůli sobě, tak alespoň kvůli mně.“

To jí konečně na tváři vykouzlilo úsměv. Rezignovaně potřásla hlavou. „Jak přikazujete, lorde Rahle.“

Richard na rozloučenou zamával Viktorovi a Išakovi.

„Šťastnou cestu,“ řekl Išak a sundal si klobouk.

Viktor zasalutoval sevřenou pěstí. „Až to půjde, vrať se k nám, Richarde.“

Richard slíbil, že tak učiní.

Když vyrazili, Cara zavrtěla hlavou. „Nechápu, proč jsi podstupoval takové útrapy, abys mi zachránil život. Jedeme vstříc smrti, abys věděl.“

„Myslel jsem, že jedeš se mnou, abys tomu zabránila.“

„Lorde Rahle, nevím, jestli tě dokážu ochránit před čarodějnicí. Nikdy jsem nečelila její moci a nevím o žádné Mord-Sithe, která by měla takovou zkušenost. Moc zpovědníků bývala pro Mord-Sithy smrtící. Možná že moc čarodějnice je pro nás stejně

osudová. Budu se snažit ze všech sil, ale zkrátka si myslím, že bys měl vědět, že tě před ní možná nebudu schopna ochránit.“

„S tím bych si být tebou nedělal starosti, Caro.“ Richard si v sedle poposedl a patami pobídl koně do cvalu. „Jak znám Šotu, stejně tě nenechá, aby ses k ní přiblížila.“

Kapitola dvacátá pátá

Nicci kráčela na kraji široké ulice a vedla malou skupinku mužů. Napadlo ji, že od té doby, co Richard odešel, jako by slunce zapadlo a už nevyšlo. Chybělo jí i to, že se mu nemůže dívat od očí a pozorovat jiskřičky, které v nich planou. Dva dny neúnavně pracovala na přípravách na blížící se útok, ale bez Richarda jí připadal život prázdný, méně zářivý... chybělo jí vlastně všechno.

A zároveň, když byl s ní, jeho neúnavná snaha najít lásku, která existuje pouze v jeho představách, pro ni byla vyčerpávající. Ve skutečnosti měla občas chuť ho uškrtit. Zkusila všechno, od trpělivosti až po hněv, a snažila se ho přimět, aby uviděl pravdu. Ale bylo to jako snažit se přetlačit horu. Nic z toho, co řekla nebo udělala, nakonec nemělo žádný význam.

Pro Richardovo vlastní dobro mu toužila pomoci srovnat se s realitou. Aby se jí to podařilo, musela ho přinutit dívat se na svět otevřenýma očima. Musela ho přesvědčit, aby se probral dřív, než se stane něco hrozného. A přitom to, že se mu snažila ukázat pravdu, jako by jí stále stavělo do role nepřítele, který stojí proti němu. A to Nicci nenáviděla.

Doufala, že až pomůže městu zbavit se ohrožení ze strany blížících se císařských vojáků a jejich čaroděje Krona, dokáže Richarda a Caru rychle dostihnout. Věděla, že než se jí to podaří, Richard asi stihne navštívit tu čarodějnici. Má k dispozici čerstvé koně na výměnu a je neúnavný jezdec. Bylo ovšem otázkou, jestli se tak daleko vůbec dostane. A jestli ho Šota nezabije, jakmile ho uvidí.

Z toho, co Nicci věděla o čarodějnicích, byly Richardovy šance, že z jejího doupěte vyjde živý, poměrně malé. Bude té ča-

rodějnici muset čelit bez Nicciny pomoci a ochrany. Naštěstí tu ženu znal, a podle toho, co o ní Nicci slyšela, byla Šota ve všech ohledech ženou. Snad k ní bude Richard alespoň slušný. Chovat se k čarodějnicím nezdvořile bylo velmi nemoudré.

Ale i když setkání s ní přežije, pořád to na něj bude mít zničující účinky, pokud mu čarodějnice nepomůže. A Nicci věděla, že mu pomoci nemůže, protože tu nebyla žádná zmizelá žena, kterou by Richard mohl najít. Občas jí naplňovalo zuřivostí, že Richard tak zatvrzele trvá na něčem, co zcela evidentně není nic jiného než iluze. Jindy se bála, že doopravdy ztrácí rozum. To bylo příliš děsivé pomyšlení, než aby se jím hlouběji zabývala.

Nicci si náhle uvědomila něco hrozného a prudce se zastavila. Muži, kteří ji následovali se zarazili také a nejistě na ni hleděli. Doprovázeli jí, aby plnili její příkazy ohledně městské obrany, nebo aby fungovali jako poslové. Teď tu tiše a neklidně postávali a nevěděli, proč se zastavili.

„Támhle nahoře," řekla mužům a ukázala na třípatrovou cihlovou budovu na rohu ulice. „Postarejte se, aby se to místo přeměnilo v obrannou pevnost, a ať v oknech číhají alespoň dva tucty lučištníků. Postarejte se, aby tam měli velkou zásobu šípů."

„Já se o to postarám," řekl jeden z mužů a rozběhl se přes ulici. Vyhýbal se přitom povozům, koním i lidem tlačícím káry.

Lidé pospíchající po stranách ulice obcházeli Nicci a její doprovod, jako by to byl kámen v rychle tekoucí řece. Kolemjdoucí spolu tiše rozmlouvali a míjeli krámky prodavačů, kteří vychvalovali své zboží. Všude se tvořily hloučky lidí, kteří probírali nadcházející bitvu o město a debatovali, jak nejlépe ochránit své životy a majetek. Ulicí se hnaly vozy všech druhů, od velikých nákladních povozů tažených šestispřežím, až po malé nákladní vozíky tažené jedním koněm, naložené až po okraj zásobami nezbytnými pro obranu města.

Navzdory klapotu koňských kopyt, ržání koní, skřípění kol a hukotu lidské řeči, Nicci nic z toho nevnímala. Přemýšlela o čarodějnici.

Náhle si totiž uvědomila, že Šota sice Richardovi možná nebude chtít pomoci, ale nemusí mu to říct. Čarodějnice měly své způsoby, jak vyřizovat své záležitosti.

Pokud Šota bude Richarda považovat za příliš otravného, může se ho klidně chtít zbavit tak, že ho pošle splnit nějaký nesmyslný úkol až na konec světa. Může to klidně udělat i pro své pobavení, nebo aby ho odsoudila k pomalé smrti na nekonečném pochodu nějakou vzdálenou pouští. Čarodějnice může něco takového udělat prostě jen proto, že může. A Richard, poháněný touhou najít svou vysněnou ženu, se nad něčím takovým ani nezamýšlí. Ihned se rozběhne tam, kam mu čarodějnice ukáže.

Nicci se hněvala sama na sebe, že ho nechala odejít za tak nebezpečnou ženou. Ale co teď s tím? Nemohla mu koneckonců zakázat odejít.

Měla jedinou šanci. Musí se zbavit bratra Krona a jeho vojáků tak rychle, jak to jen půjde, a pak může rychle vyrazit za Richardem, aby se ho pokusila ochránit.

Pozorovala muže, kterého vyslala zkontrolovat cihlovou budovu, jak se na cestě zpátky k ní proplétá mezi vozy a koňmi. Nicci si povšimla, že navzdory vozům s válečnými zásobami je na ulici méně rušno než obvykle. Lidé činili přípravy na nadcházející válku. Někteří se jednoduše schovali na místě, které považovali za bezpečné. Nicci však věděla, jakým způsobem postupují císařští vojáci při dobytí města. Žádné místo nebylo bezpečné.

Muž se nakonec úspěšně dostal na správnou stranu ulice. Mlčky stál před Nicci a čekal. Bál se promluvit, dokud si to Nicci přímo nevyžádá. Bál se jí. Všichni se jí teď báli. Nebyla jen čarodějka; byla čarodějka ve špatné náladě a všichni to dobře věděli.

Nikdo nechápal zdroj jejího podráždění, ale celé dva dny kolem ní všichni raději chodili po špičkách. To podráždění s nimi přitom nemělo nic společného. Nemělo to nic společného ani s Richardem, který se bezhlavě hnal na výpravu za neexistující ženou. Nikdo nemohl tušit, co je zdrojem Niccina podráždění. Nicci se v duchu připravovala na nadcházející násilí, přehrávala si různé věci, které možná bude muset udělat, a snažila se proti nim obrnit.

Když se člověk chystá rozpoutat vlnu krutosti, většinou si nepohvizduje pěknou písničku, ani nečiní zdvořilostní poznámky o hezkém počasí. Takový člověk chová temné myšlenky.

Nicci se to nepokoušela nikomu vysvětlovat. Stálo by jí to zásoby cenné energie. Duševní příprava na nadcházející boj a shromažďování každého kousku dovedností, znalostí, moudrosti a moci, kterou vládla, měla za následek určitou odtažitost při jednání s ostatními. Nicci vládla smrtícími silami, kterým tito lidé nikdy nemohou porozumět a které se chystala v jediném okamžiku vypustit. Nemělo smysl někomu vysvětlovat, co to pro ni znamená, a jak se na to musí připravit. Zkrátka to s ní budou muset vydržet.

„Nuže?“ zeptala se muže, který mlčky stál a popadal dech.

„Bude to fungovat,“ řekl. „Šijí tam látky. Všechna tři podlaží jsou poměrně otevřená, takže lučištníci se mohou snadno a rychle přesouvat od okna k oknu.“

Nicci přikývla. Rukou si zastínila oči před zapadajícím sluncem a pohlédla podél široké ulice zpátky na západ. Studovala rozložení cest a ulic a úhly, pod kterými se protínají. Nakonec usoudila, že křižovatka, na které stojí, s cihlovými budovami na druhé straně, je nejlepší místo. Křížily se zde dvě široké třídy, a takové místo si jistě vybere nepřátelská jízda k útoku na východní část města. Znala způsob, jakým Řád své útoky provádí. Císařští vojáci se s oblibou roztahovali do šířky a snažili se nepříteli uštědřit úder tak silný, aby ho rozdrtil na kusy. Nicci si byla naprosto jistá, že nepřítel sem pošle jízdu.

„Výborně,“ řekla muži. „Postarej se o to, aby sem nastoupili lučištníci s obrovskou zásobou šípů. A zařiď to rychle, myslím, že nemáme moc času.“

Zatímco se muž rozběhl, aby se o to postaral, Nicci spatřila v dáli Išaka, jak po ulici žene vůz tažený dvěma silnými koňmi. Zdálo se, že hodně spěchá. Měla docela dobrou představu, proč se k ní tak žene, ale snažila se na to nemyslet. Obrátila se k dalšímu z mužů, kteří ji doprovázeli.

„Chci, abyste támhle, hned za tou cihlovou budovou, kde budou umístěni lučištníci, nachystali bodce. Z obou stran je tam ces-

ta lemována budovami.“ Ukázala na cestu, která křižovala hlavní třídu před cihlovou budovou. „Bodce nachystejte také po obou stranách tamté ulice, pro případ, že by se tamtudy pokusili uniknout zbývající útočníci.“

Jakmile nepřítel zaútočí na hlavní třídu vedoucí do Altur'Rangu, zvednou se prudce ze země bodce, na které se nabodnou přední řady. Lučištníci pak začnou střílet po těch, kteří budou uvězněni mezi bodci na jedné straně, a zadními stranami, které se budou tlačit dopředu.

Muž přikývl a rozběhl se vyplnit její rozkazy. Ohledně bodců a toho, jak mají vypadat, už vydala potřebné instrukce. Viktorova továrna spolu s dalšími již pilně vyráběla tyto prosté, avšak smrtící pasti. Vlastně nešlo o nic jiného než o naostřené železné tyče, které byly jako plaňkový plot spojené dohromady, ale s rozdílně dlouhými řetězy, které poutaly horní příčku a dolní část naostřených tyčí.

Železné kůly spojené dvěma nestejně dlouhými řetězy ležely na cestách po celém městě. Teď pohybu nijak nebránily, ale až na město zaútočí nepřátelská jízda, bodce budou zvednuty a železné závěsy zapadnou na místo. Rozdílná délka řetězů poutajících bodce k příčce umožňuje smrtícím bodcům viset v různých vzdálenostech od příčky, a proto pak budou trčet v různých úhlech. Kvůli tomu, že budou trčet v nestejných úhlech, budou představovat mnohem zrádnější past než jednoduchá řada bodců. Pokud se to provede správně, nepřátelská jízda vjede neočekávaně přímo do ostrých železných hrotů. I když se jezdci pokusí bodce přeskočit, koním nejspíš jejich hroty trčící na všechny strany rozpárají břicha. Bylo to prosté, ale vysoce účinné.

Takové pasti byly nachystány po celém městě, nejčastěji na křižovatkách. Jakmile se bodce zvednou, nebude snadné dostat je dolů. Na bodce se nabodnou zpanikaření koně a ostatní nebudou moci překážku obejít. Když jízda najede na bodce, jezdci buď spadnou ze hřbetů a budou pravděpodobně zranění nebo mrtví, nebo musí sesednout, aby si s překážkou poradili. V každém případě lučištníci mají mnohem lepší šanci je zasáhnout, než kdyby jen projeli kolem.

Muži obsluhující jednotlivé pasti dostali přesné instrukce, jak mají situaci posuzovat. Není nutné zvedat bodce hned, jakmile se objeví jízda. V některých případech bude lepší počkat, dokud část jezdců neprojede. Pak se bodce zvednou a obránci tak rozdělí nepřátelské síly na dvě části. Nejenže se mezi útočníky rozšíří zmatek, ale útok se rozbije, přeruší se řetěz velení a s jednotlivými částmi nepřátelských sil bude snazší se vypořádat. Aby byla invaze úspěšně zastavena, bylo životně důležité eliminovat nepřátelskou jízdu.

Nicci však věděla, že takto pečlivě připravené plány mají tendenci selhávat, tváří v tvář panice, která vznikne, až se sem bude blížit děsivá horda nepřátelských vojáků prahnoucích po krvi. Věděla, že při pohledu na řady nepřátelské jízdy s pozdviženými zbraněmi, někteří z mužů obsluhující pasti uprchnou, aniž by zvedli bodce. Nicci se účastnila mnoha bitev a věděla, jak to chodí. Právě proto nechala po městě umístit záložní sadu bodců.

Skoro každý ve městě byl povolán k jeho obraně. Někteří budou bojovat lépe než jiní. Dokonce i ženy s dětmi měly doma zásoby nepříjemných věcí, od kamení po vařící olej, který budou lít na hlavy nepřátelských vojáků. Nebyl čas na výrobu nějakých složitějších zbraní, ale všude byli rozmístěni muži se svazky dlouhých kopí. Zaostřená tyč není nijak složitá zbraň, ale na to, aby srazila na zem jezdeckého koně nebo probodla člověka ani být složitá nepotřebuje. Pěší nebo jízdní, všichni nepřátelští vojáci musí být poraženi, a ve městě čekalo připraveno tisíce lučištníků. Dokonce i stařec vyzbrojený lukem může zabít silného, dobře vyzbrojeného a vycvičeného mladého vojáka.

Šíp dokáže zabít dokonce i čaroděje.

Bylo by marné nechat obyvatele města bojovat proti zkušeným vojákům v tradiční bitvě. Je nutné zabránit vojákům Rádu, aby používali to, co jsou zvyklí používat.

Nicciným záměrem bylo vytvořit z města jednu velkou past. Teď zbývalo jen nalákat do této pasti nepřátelské vojsko.

Tušila, že Išak přiváží zprávy, které jí k tomu napomohou. Lidé před jeho poskakujícím vozem uskakovali z cesty. Išak přitáhl otěže a velcí tažní valaši zastavili. Zvedlo se mračno prachu.

Zajistil brzdu a seskočil z vozu. Nicci překvapilo, jak obratně a svižně si při tom počínal. Rozběhl se k ní a jednou rukou si přidržoval klobouk. V druhé ruce cosi svíral.

„Nicci! Nicci!“

Oslovila muže, kteří ji doprovázeli. „Postarejte se o vše, o čem jsme hovořili. Myslím, že nám zbývá jen několik hodin.“

Muži vypadali překvapeně a poplašeně.

„Vy si nemyslíte, že počkají až do rána?“ zeptal se jeden.

„Ne. Věřím, že zaútočí dnes večer.“ Neřekla jim, proč si to myslí.

Muži přikývli a rozběhli se za svými povinnostmi.

Išak k ní doběhl a roztřeseně se zastavil. Jeho tvář byla téměř tak červená jako jeho klobouk.

„Nicci, zpráva.“ Zamával před ní papírem. „Zpráva pro starostu.“

Nicci se sevřely vnitřnosti.

„Přijela skupina mužů,“ řekl. „Nesli bílou vlajku, přesně jak jsi říkala. Přivezli zprávu pro starostu. Jak jsi to věděla?“

Přešla jeho otázku. „Už jsi to četl?“

Jeho tvář v rámci možností zrudla ještě více. „Ano. Četl to i Viktor. Je velmi rozhněvaný. Není dobré rozhněvat kováře.“

„Máš koně, jak jsem žádala?“

„Ano, ano, mám koně.“ Podal jí papír se zprávou. „Ale myslím,, že by sis to měla raději přečíst.“

Nicci rozložila papír a mlčky si ho přečetla.

Starosto,

doneslo se mi, že obyvatelé Altur'Rangu pod tvým vedením touží opustit své hříšné způsoby a znovu se sklonit před moudrou, milosrdnou a suverénní autoritou Císařského řádu.

Pokud je pravda, že chceš ušetřit obyvatele Altur'Rangu naprosté zkázy, kterou přinášíme všem kacířům a odpadlíkům, pak na důkaz své dobré vůle a ochoty podřídit se vládě Císařského řádu, svážeš své překrásné a věrné ženě ruce a pošleš mi ji jako ponížený dar.

Pokud tak neučiníš a svou ženu nepošleš, každý obyvatel města zemře.

Ve službách milosrdného Stvořitele,
Bratr Kronos,
Velitel vojsk Jeho Výsosti.

Nicci papír se zprávou zmačkala v pěsti. „Pojďme."

Išak si sundal klobouk a poškrábal se na hlavě. Pak vyrazil za ní, protože Nicci kráčela rychlým krokem k vozu. „Ty snad nezamýšlíš udělat to, co od tebe žádá, že ne?"

Nicci opřela nohu o železnou příčku a vyšplhala na dřevěné sedadlo vozu. „Jedeme, Išaku."

Sám pro sebe si něco zamumlal a vyhoupl se na sedadlo vedle ní. Odbrzdil, švihl otěžemi a zakřičel na lidi, aby uhnuli z cesty. Vůz se začal otáčet a přitom vířil mračna prachu. Išak zapráskal bičem nad koňskými hřbety a křikem je pobízel k větší rychlosti. Vůz se otočil a vyrazil.

Když sebou vůz škubl, Nicci se jednou rukou přidržela zábradlí. V druhé, která jí spočívala v klíně červených šatů, svírala zmačkaný papír se zprávou. Nepřítomně se dívala na ulici. Sledovala míjející budovy a obchody, ostatní jedoucí povozy a kolemjdoucí obyvatele. Když se řítili širokou ulicí na sever, slunce začalo pomalu klesat za řady stromů po jejich levici. Před obchody se zeleninou, pečivem a masem stály fronty lidí snažící se nakoupit před nadcházejícími boji zásoby jídla.

Když vjeli do starobylejší části města, cesta se zúžila. Byla ucpaná povozy, koňmi a lidmi. Išak, aniž by zpomalil, sjel s vozem z hlavní cesty a vydal se zkratkou úzkými uličkami z obou stran svíranými starými domy. V těch domech žily často v jediné místnosti celé rodiny. Ve výšce se přes ulice z jednoho balkónu na druhý táhly prádelní šňůry, na dvorcích v zadních částech budov pěstovali lidé zeleninu nebo chovali kuřata.

Išak bravurně řídil vůz, který se děsivou rychlostí řítil křivolakými uličkami. Bezpečně se vyhýbal všem překážkám - plotům, zídkám a stromům. Když byli na ulici lidé, Išak na ně křikl ať

uhnou z cesty. Lidé uskakovali a překvapeně se dívali na zběsile jedoucí vůz.

Povoz zatočil na ulici, kterou Nicci až příliš dobře znala. Jel podél nízké zdi, která nakonec vedla v půlkruhu kolem vstupní brány na příjezdovou cestu, mířící ke dveřím skladiště Išakovy transportní společnosti. Vůz vjel na dvůr před budovou a prudce zastavil ve stínu velikých dubů vypínajících se nad zídkou.

Nicci sestoupila z vozu a jedny z dveří skladiště se otevřely. Ze skladiště vystoupil Viktor, který zřejmě slyšel hluk doprovázející jejich příjezd. Tvářil se, jako by chtěl zavraždit prvního člověka, kterého potká.

„Viděla jsi tu zprávu?“ zeptal se.

„Ano, viděla. Kde je kůň, kterého jsem žádala?“

Palcem ukázal přes rameno k otevřeným dveřím. „Takže, co teď budeme dělat? K útoku nejspíš dojde před úsvitem. Nemůžeme těm vojákům dovolit, aby tě s sebou odvedli ke své armádě. Nemůžeme jim dovolit odejít, aby Kronosovi oznámili, že jeho požadavek nesplníme. Co jim řekneme?“

Nicci pohodila hlavou směrem k budově. „Išaku, přivedl bys mi toho koně, prosím?“

Išak se zatvářil kysele. „Ty by ses měla provdat za Richarda. Byli byste dobrý pár. Oba jste šílenci.“

Nicci na něj udiveně pohlédla.

Nakonec se jí podařilo najít slova. „Išaku, prosím, nemáme moc času. Nechceme, aby se vojáci vrátili s prázdnýma rukama.“

„Ano, Vaše Výsosti,“ řekl uštěpačně. „Hned vám přivedu vašeho královského oře.“

„Nikdy jsem neviděla Išaka takhle jednat,“ řekla Viktorovi, zatímco se dívala, jak Išak kráčí ke dveřím a mumlá si pod nosem nadávky.

„Myslí si, že ses zbláznila. Stejně jako já.“ Viktor si opřel ruce v bok. „Copak se ta léčka, kterou jsi připravila zvědovi ve stájích, nějak zvrtla? Nebo jsi tohle od začátku plánovala?“

Nicci neměla náladu sním diskutovat, a tak na něj vrhla vzteklý pohled. „Můj plán,“ procedila skrz zuby, „spočívá v tom,

že chci odvrátit a zlikvidovat nebezpečí hrozící tomuto městu. Nepřipustím, aby byli jeho obyvatelé povražděni.“

„Co to má společného s tím, že jedeš do nepřátelského tábora jako dar pro bratra Krona?“

„Pokud je necháme zaútočit až za úsvitu, budou mít výhodu. Potřebujeme, aby zaútočili dnes.“

„Dnes!“ Viktor pohlédl k západu na klesající slunce. „Ale brzy se setmí.“

„Přesně tak,“ řekla a naklonila se do zadní části vozu, odkud vytáhla dlouhé lano.

Viktor se zahleděl na město a přemýšlel. „No, když se nad tím pořádně zamyslím, tak je asi pravda, že je lepší nebojovat s nimi ve dne. Tma bude pracovat pro nás.“

„Přivedu vám je,“ řekla. „Buďte připraveni.“

Vrásky na Viktorově čele se prohloubily. „Nevím, jak je chceš přinutit, aby zaútočili dnes, ale pokud tak učiní, budeme čekat.“

Išak vyšel ze skladiště a vedl bílého hřebce s černými skvrnami. Hřívu, ocas a nohy pod koleny měl kůň také černé. Vypadal velice elegantně a z jeho chování a postoje bylo vidět, že něco vydrží. Přesto nevypadal tak, jak Nicci čekala.

„Není příliš velký,“ řekla Išakovi.

Išak koně láskyplně pohladil po bílé hlavě. „Neřekla jsi, že má být velký. Řekla jsi, že chceš koně, který hodně vydrží, jen tak se nevyděsí a má nebojácného ducha.“

Nicci se na koně znovu pořádně podívala. „Jen jsem si myslela, že takový kůň bude velký.“

„Je to bláznivá ženská,“ zamumlal Išak k Viktorovi.

„Brzy to bude mrtvá bláznivá ženská,“ opáčil Viktor.

Nicci mu podala lano. „Až nasednu půjde to snáz, pokud se postavíš na zeď.“

Pohladila koně po krku a za ušima. Zvíře potěšeně sklonilo hlavu a pak se jí čenichem otřelo o tvář. Nicci podržela jeho hlavu u sebe a vpustila do zvířete tenkou stružku svého Han, čímž se mu představila a zároveň ho uklidnila. Přejela koni rukou po hřbetě a po břiše. Zkoumala ho.

Viktor vyšplhal bez komentáře na zeď a čekal, až se Nicci vyšvihne do sedla. Nicci si upravila sukni svých červených šatů a pak si rozepnula vršek až k pasu. Ruce vytáhla z rukávů a předek šatů si přidržovala lokty u těla, zatímco dlaně napřáhla k Viktorovi, zápěstí překřížená přes sebe.

Viktorova tvář zrudla jako její oděv. „Můžeš mi říct, co to děláš?“

„Ti muži jsou zkušení císařští vojáci. Někteří z nich budou důstojníci. Strávila jsem mezi císařskými mnoho času. Byla jsem všeobecně známá - některým jako Královna Otroků, jiným jako paní Smrt. Je možné, že několik těchto mužů sloužilo v Jagangově armádě ve stejné době jako já a mohou mě poznat, zvláště kdybych měla černé šaty. Proto mám na sobě, čistě pro případ, šaty červené.

Také těm mužům potřebuji poskytnout něco, na co mohou zírat, aby se nesoustředili. Snad to pomůže, aby mě nepoznali. Vypočítavé a chladné vojáky to obvykle zmate. Také to získá Kronovu pozornost a on si začne myslet, že starosta se ho za každou cenu zoufale snaží potěšit. V lidech, jako je on, vzbudí každá známka slabosti touhu po krvi.“

„Kvůli tomu se dostaneš do problémů ještě dřív, než se setkáš s Kronem.“

„Jsem čarodějka. Dokážu se o sebe postarat.“

„Mám pocit, že Richard je také čaroděj, a navíc nosí meč nabitý starobylou magií, a přesto se dostal do velkých potíží, když narazil na přesilu nepřátel. Málem při tom přišel o život.“

Nicci znovu pozvedla ruce k Viktorovi.

„Svaž mě.“

Viktor na ni chvíli hněvivě hleděl, a nakonec se vzdal. Něco zavrčel a začal jí svazovat zápěstí. Išak přidržoval koňské otěže a čekal.

„Je ten kůň rychlý?“ zeptala se ho, zatímco sledovala Viktora, jak jí svazuje zápěstí.

„Sa'din je velice rychlý,“ odpověděl Išak.

„Sa'din? To ve starém jazyce znamená vítr, že?“

Išak přikývl. „Ty znáš starý jazyk?“

„Trochu,“ odvětila. „Dnes bude muset být Sa'din rychlejší než vítr. Teď mě oba poslouchejte. Nehodlám se nechat zabít.“

„To chce jen málokdo,“ řekl Viktor uštěpačně.

„Ty mi nerozumíš; tohle je má nejlepší šance, jak se dostat ke Kronovi. Jakmile útok začne, bude nesmírně těžké ho najít. A i kdybychom věděli, kde je, bude téměř nemožné dostat se k němu. Bude rozsévat smrt mezi nevinnými způsobem, který si ani neumíte představit, bude rozsévat strach a paniku. Proto je tak nebezpečný, proto je pro ně tak cenný. Nepřátelští vojáci ho budou celou dobu pečlivě hlídat. Musím se s ním vypořádat hned. Dnes v noci to hodlám skoncovat.“

Viktor a Išak si vyměnili pohled.

„Chci, abyste byli všichni připraveni,“ řekla. „Až pojedu zpátky, budu mít za sebou velice rozhněvané lidi.“

Viktor zkontroloval uzly na provaze. „Kolik rozhněvaných lidí?“

„Myslím, že budu mít za patami celou jejich armádu.“

Išak něžně pohladil Sa'dina po hlavě. „Proč budou tak rozhněvaní? Tedy, mohu-li se zeptat.“

„Kromě toho, že zabiju jejich čaroděje, chci do toho sršního hnízda pořádně šťouchnout klackem.“

Viktor si podrážděně povzdechl. „Budeme na jejich útok připraveni, ale jakmile se tam dostaneš, nevím, jestli se ti podaří vyjít ven.“

Nicci si tím také nebyla jistá. Pamatovala si na doby, kdy se pouštěla do svých plánů, aniž by jí záleželo na tom, zda zůstane naživu nebo ne. Teď jí na tom záleželo.

„Pokud se nevrátím, budete si muset poradit beze mne, jak nejlépe dovedete. Doufám, že i když mě zabijí, vezmu s sebou Krona. V každém případě tu na něj čeká řada překvapení.“

„Ví Richard, co plánuješ?“ zeptal se Išak.

„Myslím, že ví. Byl ale tak hodný, že se se mnou nehádal ohledně toho, co musím udělat, a nezpůsobil, abych měla ještě větší strach. Tohle není hra. Všichni bojujeme o své životy. Pokud selžeme, nevinní lidé budou umírat v takových počtech, jaké si ani neumíme představit. Byla jsem svědkem podobných útoků, jako je

tento. Vím přesně, co přichází. Snažím se tomu zabránit. Pokud mi nechcete pomoci, tak se mi alespoň kliďte z cesty.“

Viktor dokonal kontrolu uzlů, z boty vytáhl nůž a odřízl přebývající konec lana.

„Koho z nás chceš, aby tě odvedl k vojákům?“ zeptal se jí Išak.

„Myslím, že nejlepší bude, když to uděláš ty. Viktor se mezitím pustí do příprav před nadcházejícím bojem. Ty se staneš zástupcem starosty.“

„Dobrá,“ řekl a poškrábal se na oholené tváři.

„Výborně,“ řekla Nicci a uchopila otěže.

Než mohla říct ještě něco dalšího, Viktor si odkašlal. „Je tu ještě jedna záležitost, o které jsem s tebou chtěl mluvit. Ale oba jsme byli tak zaměstnaní...“

Viktor pro něho netypicky sklopil zrak.

„O co jde?“ zeptala se ho.

„No, za normálních okolností bych o tom nemluvil, ale myslím, že bys to měla vědět.“

„Vědět co?“

„Lidé začínají pochybovat o Richardovi.“

Nicci se zamračila. „Pochybují? Jak to myslíš? Jak o něm pochybují?“

„Rozneslo se, proč odešel. Lidé mají strach, že je Richard opustil, aby pronásledoval přeludy. Kladou si otázku, zda někoho takového mají následovat. Říká se, že je... že je šílený, rozumíš? Co jim mám říct?“

Nicci se zhluboka nadechla a přemýšlela. Přesně toho se bála. Byl to jeden z důvodů, proč považovala za důležité, aby Richard neodcházel - zvláště teď, těsně před nadcházejícím útokem.

„Připomeň jim,“ řekla a naklonila se k němu, „že lord Rahl je čaroděj, a jako takový vidí věci - například skryté vzdálené hrozby - které oni nevidí. Čarodějové nechodí kolem a nevysvětlují své činy lidem.

Lord Rahl je odpovědný za mnohem víc než jen za toto místo. Pokud si zdejší lidé přejí žít svobodně, žít své životy tak, jak chtějí, a nebát se, musí se o to umět sami postarat. Musí pochopit, že

Richard jako lord Rahl a čaroděj stojí v čele boje za naši věc a jde tam, kam ho povinnosti zavolají.“

„A ty tomu věříš?“ zeptal se jí kovář.

„Ne. Ale je tu podstatný rozdíl. Já mohu následovat ideály, které mi Richard ukázal, a současně mohu pracovat na tom, aby se mu vrátil zdravý rozum. Tyhle dvě věci nejsou neslučitelné. Ale lidé musí věřit svému vůdci. Pokud si budou myslet, že je šílený, mohou podlehnout strachu a vzdát se. To si nemůžeme dovolit riskovat.

Ať už je Richard při smyslech nebo ne, na tom, za co bojujeme, se nic nemění. Pravda je pravda - ať už s Richardem nebo bez něj.

Vojáci, kteří nás přicházejí pobít, jsou skuteční. Pokud zvítězí, pak všichni, kteří zůstanou naživu, budou zotročeni a znovu se ocitnou v područí Císařského řádu. V tom není rozdíl, ať už je Richard živý, mrtvý, příčetný nebo blázen.“

Viktor si založil ruce na prsou a přikývl.

Nicci pobídla koně patou, aby přistoupil blíž ke zdi. Natočila se ke kováři zády. „Stáhni mi šaty až k pasu a hoď sebou - slunce už brzy zapadne.“

Išak se odvrátil a přitom vrtěl hlavou.

Viktor na okamžik zaváhal, pak si rezignovaně povzdechl a učinil, o co ho požádala.

„Dobrá, Išaku, jdeme. Veď mě.“ Přes rameno se ohlédla na Viktora. „Až zapadne slunce, přivedu ti nepřítele.“

„Co mám říci mužům?“ zeptal se jí Viktor.

Tak jako kdysi, když byla ještě paní Smrt, zavířila kolem Nicci aura chladu.

„Řekni jim, aby snili temné myšlenky plné násilí.“

Poprvé za celou dobu vystřídal Viktorův hněvivý pohled zachmuřený úsměv.

Kapitola dvacátá šestá

Vojáci sedící na hřbetech mohutných válečných koní si bezostyšně prohlíželi Nicci, jejíhož koně vedl Išak až ke studni na malém náměstí na východním okraji města. Její hřebec Sa'din vypadal vedle mohutných válečných koní jako trpaslík. Obrněný plát chránící jejich hlavy jim dodával hrozivý vzhled. Byli to koně válečné jízdy a zbroj je chránila před šípy během útoku na nepřátelské linie. Když mezi ně přišel menší kůň, začali nervózně podupávat a odfrkovat. Sa'din o krok ustoupil, jen aby se ocitl mimo dosah zubů jednoho z koní, ale rozhodně nevypadal, že by měl před velkými zvířaty nějaký respekt.

Pokud koně vypadali hrozivě, jejich páni tento dojem ještě v mnohém překonávali. Oděni ve zbrojích z tmavé kůže, kroužkových košilích a vyzbrojeni arzenálem děsivě vyhlížejících zbraní, měli tito muži nejen zvířecí vzhled, ale navíc vzrůstem převyšovali většinu obránců města. Nicci věděla, že byli vybráni pro tento úkol právě proto, jak vypadali. Řád s oblibou používal podobných metod, aby do srdcí nepřátel zasel strach.

Z temných oken, přivřených dveří, úzkých uliček a průchodů ukrytých ve stínech přihlíželi místní obyvatelé, jak Išak předává vojákům do pasu nahou ženu se spoutanýma rukama. Nicci přežila jízdu městem jen díky tomu, že na to nemyslela a místo toho se soustředila na nutnost vyřídit tuhle záležitost, aby se mohla vypravit za Richardem. To bylo to podstatné. Lidé se na ní dívají - tak ať. Z rukou mužů Císařského řádu musela zakusit mnohem horší věci.

„Jsem starostův služebník," řekl Išak servilním tónem svalnatému muži sedícímu na hřbetě vysokého valacha s býčím krkem.

Konec tyče s bílým praporem měl muž pod nohou a svalnatou pěstí svíral tyč zhruba v polovině její délky. Seděl mlčky a čekal. Išak si olízl rty, a než pokračoval, uklonil se. „Poslal mě místo sebe s touto ženou, jeho manželkou... jako darem pro velikého Krona na důkaz naší upřímnosti.“

Voják, středně vysoký důstojník, si bezostyšně prohlížel Niccina ňadra, a pak se na ni zašklebil. Na širokých kožených pásech kolem těla mu visely nože, palcát, krátký meč a sekera s ostřím ve tvaru půlměsíce. Kroužková košile a ocelí pobitá kůže jeho zbroje vydávaly při každém pohybu cinkavý zvuk. Nicci se ulevilo, že muže nepoznává, a držela hlavu skloněnou, aby skryla svou tvář před ostatními.

Důstojník stále mlčel.

Išak si jednou rukou sňal z hlavy klobouk. „Prosím, předejte naše mírumilovné poselství...“

Důstojník hodil Išakovi dlouhou tyč s bílým praporem. Išak si rychle nasadil klobouk, aby mohl volnou rukou tyč chytit, protože druhou rukou svíral otěže Niccina koně. Tyč vypadala těžká, ale Išak celý život nakládal povozy a neměl s její váhou sebemenší potíže.

Kronos vám dá vědět, jestli je vaše oběť uspokojivá,“ zavrčel důstojník.

Išak raději nic neřekl, jen si odkašlal a znovu se zdvořile uklonil. Vojáci se nad jeho chováním pobaveně šklebili a necudně si prohlíželi odhalenou Nicci. Zjevně si libovali, když mohli ukázat svou převahu nad slabšími.

Většina z nich měla v nosech, uších a tvářích kovové kroužky nebo špičaté nýty. Nejspíš tím chtěli dosáhnout hrozivějšího vzhledu. Nicci si pomyslela, že vypadají opravdu hloupě. Několik z nich mělo potetované tváře. Tito muži zjevně dosáhli svého životního ideálu: stát se barbary.

Bývalo zvykem, že ženy ve městech, která se chtěla vzdát postupujícím vojskům Císařského řádu, vycházely před městské brány svlečené do pasu na znamení podřízenosti. Protože to byl běžný zvyk, vojáci nebyli překvapeni, že stejně tak starosta posílá svou ženu. To byl pochopitelně jeden z důvodů, proč to Nicci uděTerry Goodkind – Chodba mrtvých 283

lala. Takové prosby o slitování a šlechetné zacházení nedošly nikdy sluchu, ale to ženy, které se takto nabízely, samozřejmě nevěděly.

Nicci to věděla, protože často doprovázela císařské vojáky, kteří brali tyto ženy jako zajatce. Lidé často věřili, že poddajné chování jim přinese ze strany vojáků slušné zacházení. Neměli tušení, že jdou dobrovolně vstříc nevýslovným hrůzám. Vůdčí a intelektuální kruhy Řádu odjakživa zastávaly stanovisko, že to, jak vojáci zacházejí se zajatými ženami, je bezvýznamné v porovnání s vyšším dobrem, které armády Řádu přinášejí bezvěrcům.

Nicci občas toužila po smrti, než aby dál žila s takovými vzpomínkami a vědomím, že se kdysi těchto hrůz aktivně účastnila. Teď však chtěla napravit vše, co bude v její moci. Chtěla se účastnit boje za zničení Řádu.

Zachmuřený důstojník, který do města přivezl bílou vlajku, se sklonil dolů a převzal od Išaka otěže jejího koně. Popojel na svém oři blíž k ní. Naklonil se k ní a bezostyšně jí prsty sevřel levou bradavku a začal s ní kroutit.

„Bratr Kronos se rychle nabaží společnosti každé ženy, bez ohledu na to, jak je krásná," řekl jí důvěrně. „S tebou to bude stejné. Až se tě nabaží a přesune svou pozornost na další krásku, dá tě nám ostatním. Já budu první na řadě."

Ostatní muži se zasmáli. Důstojník se na ni ušklíbl. V temných očích se mu výhrůžně zablesklo. Kroutil silněji, až zalapala po dechu bolestí a do očí jí vstoupily slzy. Uspokojen její ustrašenou reakcí ji pustil. Nicci zavřela oči a přitiskla si ruce na hruď ve snaze utišit pulzující bolest.

Když jí voják odtáhl ruce od hrudi, překvapeně uskočila a pak podřízeně sklonila zrak. Kolikrát viděla dělat jiné ženy podobné věci ve snaze uspokojit muže, jako je tento důstojník? Kolikrát je viděla v duchu se modlit za vysvobození? Pro ty ženy vysvobození nepřišlo. Nicci vzpomínala, jak si v té době myslela, že učení Řádu musí být správné, že Stvořitel je skutečně na jejich straně. Proč by jinak toleroval takové chování svých šampiónů?

Nenamáhala se modlit za vysvobození; hodlala se vysvobodit vlastními silami.

Když důstojník obrátil koně a začal ji odvádět pryč, Nicci vrhla přes rameno poslední pohled na Išaka. Viděla ho, jak stojí s červeným kloboukem v rukách a otáčí ho dokola v prstech. Oči se mu leskly slzami. Doufala, že dnes to není naposledy, kdy vidí Išaka a ostatní, ale věděla, že ta možnost je až příliš reálná.

Důstojník stále vedl jejího koně za uzdu, a tak se během jízdy přidržovala hrušky sedla. Jeli na východ a ostatní vojáci ji těsně obklopili - věděla, že je to proto, aby si ji mohli po libosti prohlédnout, a ne proto, že by měli strach z jejího případného útěku. Podle toho, jak snadno se pohybovali v sedlech a s jakou bravurou ovládali koně, bylo možné usoudit, že jsou to všechno zkušení jezdci, kteří v sedle koní tráví většinu života. Rozhodně neměli strach, že by jim Nicci uprchla.

Zatímco jeli po prašné cestě na východ, muži se na ni šklebili a mlčky ji hltali hladovými pohledy. Věděla však, že žádný z nich nemá tak vysokou hodnost nebo postavení, aby se ji opovážil strhnout z koně a trochu si s ní cestou užít. Kronos by rozhodně nebyl rád, kdyby jeho budoucí milenku znásilnili ještě předtím, než mu ji přivedou. Dobře věděli, že za něco takového by zaplatili životem. Kromě toho si uměli dobře spočítat, že na ně také brzy přijde řada, aby si s ní užili - a pokud ne s ní, tak si vyberou nějakou jinou, až dobudou Altur'Rang.

Nicci se snažila ignorovat vyzývavé pohledy mužů a soustředila se na to, co musí udělat. Věděla, že vojáci se chovají tak, jak jim přikazuje jejich nátura. Ničeho chytřejšího, než jsou výhrůžky a skryté narážky, nebyli schopni a toto chování používali jako ohmataný kámen, který tisíckrát převracejí v prstech. Nicci se během jízdy utvrdila ve svém odhodlání s touto záležitostí skoncovat co nejrychleji.

Ještě nějakou dobu potrvá, než slunce za jejími zády zapadne, ale cikády už začaly se svou nekonečnou bzučivou písní. Připomnělo jí to Richarda a noc, kdy jí vyprávěl, jak každých sedmnáct let vylézají ze země cikády. Připadalo jí pozoruhodné, že se během jejího života vynořily již desetkrát a Nicci si to ani jedinkrát neuvědomila. Život pod kouzlem Paláce proroků nebyl jen velmi dlouhý, ale v určitém smyslu člověka oslepoval. Nicci to všechno

docházelo teprve postupně. Zatímco svět kolem ní se pohyboval kupředu, ona zasvětila svůj čas jiným světům. Někteří, jako třeba Sestry Temnot, které byly Richardovými učitelkami, podlehli svůdným slibům z těchto jiných světů. Nicci jim podlehla také, ale ne kvůli slibům samotným. Zkrátka věřila, že na tomto světě není nic, co by pro ni mělo nějakou cenu.

Až do dne, kdy jí to Richard ukázal.

Vzduch byl teplý a vlhký, a tak jí alespoň nebyla během jízdy zima. Začali se však objevovat komáři, kteří byli stále dotěrnější. Byla ráda, že nemá ruce svázané za zády, takže mohla odhánět kousavý hmyz od obličeje. Ve světle pozdního odpoledne vypadaly pšenid porostlé kopce jižně od města, jako by měly barvu leštěného bronzu. Na polích nebyli vidět žádní pracující farmáři a cesty byly prázdné. Všichni uprchli před blížící se císařskou armádou jako zvířata před stepním požárem.

Když vyjeli na vrchol jednoho z kopců, Nicci je konečně uviděla. Muži i koně Císařského řádu tábořili v širokém údolí pod ní v množství připomínajícím temnou záplavu. Zdálo se, že tu nejsou dlouho, neboť to vypadalo, jako by teprve začali stavět tábor. Zjevně chtěli být co nejblíže městu, aby nemuseli daleko, až ráno začne útok.

Země ještě nebyla rozježděná vozy a koňskými kopyty. Některé části tábora byly ohrazeny a na vyznačených místech vyrůstaly malé stany. Armádu střežil prstenec stráží a předsunutých postavení. Na každém kopci stály hlídky střežící všechny příchozí.

Stany vrhaly dlouhé stíny na zdupanou pšenici. Nad údolím se válel mrak kouře z ohňů na vaření. Nicci si všimla, že v jednom z blízkých olivových hájů byly pokáceny všechny stromy a použity jako palivové dříví. Muži si vařili sami pro sebe nebo v malých skupinkách. Jídlo bylo jednoduché - dušené maso, rýže a fazole, kukuřičné a pšeničné placky. Vůně hořícího dřeva a jídla se mísila s pachem koní a zvířat.

Eskorta kolem ní držela sevřenou formaci. Vjeli po dočasné příjezdové cestě do tábora. Nicci očekávala, že většina vojáků bude značně opilá, protože císařští vojáci mívali ve zvyku na pra-

hu velikých bitev slavit. Vojáci však byli bez výjimky střízliví. A nejen to, navíc se jako zkušení veteráni připravovali na práci, která je čeká. Brousili si zbraně, upravovali postroje a další vybavení, starali se o koně. Po celém táboře měli ve stojanech připravené svazky nabroušených kopí a oštěpy. U přenosných kovadlin bušili do tvárného žhnoucího kovu kladivy kováři, zatímco jejich pomocníci se činili u měchů. Čeledíni hřebelcovali koně. Vojáci ošetřovali kožené součástky svého vybavení. Jízdní koně dostávali píci a jejich jezdci je připravovali na zítřejší den.

Tohle nebyl běžný tábor armády Císařského řádu, kde by vládl chaos. Armáda na severu, která útočila na Nový svět, byla nepředstavitelně velká. Mnohé její oddíly tvořil dav téměř nevycvičené krvežíznivé spodiny, kterou nadřízení pravidelně vypouštěli na bezmocné obyvatelstvo napadených zemí. Tato armáda však byla mnohem menší a čítala necelých dvacet tisíc dobře vycvičených mužů. Tohle byl tábor, ve kterém se na nadcházející bitvu připravoval dobře fungující válečný stroj.

V táboře hlavní armády Císařského řádu na severu by ženu s odhalenými ňadry, jako měla Nicci, již dávno strhli z koně a znásilnili. Zdejší muži nebyli o nic méně chlípní, ale byli mnohem disciplinovanější. Nebyli to jen obyčejní vojáci vyslaní udělat špinavou práci; tohle byli zkušení, oddaní a pečlivě vybraní válečníci, kteří sem byli vysláni, aby vykonali císařskou pomstu za urážku, které se Jagangovi dostalo, když jeho rodné město odmítlo vše, za čím stál.

Nicci cítila, jak jí tělem projíždějí záchvěvy hrůzy. Dívala se na elitu císařského vojska. Třešničku na dortu. Tito muži byli nejenom zkušení veteráni, ale navíc si libovali v násilí a měli neochvějnou víru. Byli to krvežízniví náboženští fanatici, nositelé ideálů Řádu a pilíře, které podpíraly jeho moc.

Když vjela se svou eskortou do tábora, oči vojáků se upíraly jen na ni. Celou cestu ji doprovázel pískot, volání a jásot. Vojáci za ní křičeli obscénní sliby. Průpovídky zněly tak doslovně, že nenechávaly žádný prostor pro představivost. Slyšela každou oplzlost, která kdy na světě existovala. Protože strávila mezi Ja-

gangovými muži mnoho času, všechny ty oplzlosti znala, ale teď směřovaly přímo na ni.

Během jízdy se dívala před sebe a vzpomínala na to, jak s ní jedná Richard a jak moc je taková úcta důležitá.

Poblíž háje topolů na břehu potoka protékajícího údolím spatřila Nicci stany z ovčích kůží, které byly o něco větší než stany obyčejných vojáků. I když se v žádném případě nemohly zdobností a vybavením rovnat stanům císaře Jaganga, podle armádních měřítek to byly luxusní stany. Na vrcholu malého kopce stála skupinka velitelských stanů. Z kopce měli důstojníci výhled na zbytek tábora. Na rozdíl od tábora hlavní armády zde nebyl žádný prstenec stráží, oddělující elitní síly a důstojníky od obyčejných vojáků. Před největším stanem se nad táborovými ohni rožnily kusy masa. Rožně otáčeli otroci sloužící výše postaveným důstojníkům... nebo kněžím Bratrstva Řádu. V této elitní armádě nepochybně sloužili jen ti nejvěrnější otroci.

Niccina eskorta zpomalila a nakonec zastavila. Velící důstojník pokynul jednomu z mužů, aby oznámil jejich příjezd. Muž přehodil nohu přes hřbet koně a seskočil. Vydal se k hlavnímu stanu.

Nicci si všimla, že se kolem nich utvořil polokruh zvědavců, kteří se přišli podívat na ženu sloužící jako dar pro jejich vůdce. Slyšela jejich smích a peprné poznámky. Jejich oči byly chladné a děsivé.

Co ji však děsilo nejvíc, byla skutečnost, že mnozí z mužů třímali oštěpy nebo měli šípy založené v tětivách luků. Tihle vojáci nebrali nic na lehkou váhu. I když se kochali pohledem na její nahé tělo, byli připraveni na jakékoliv ohrožení, které by z její strany mohlo přijít.

Muž vyslaný oznámit Niccin příjezd byl adjutantem vpuštěn do velitelského stanu. O chvíli později se znovu objevil, následován vysokým mužem ve vlající róbě barvené henou. Jeho šat zářil v okolní scenérii jako krvavá skvrna. Navzdory horku a vlhkosti měl přes hlavu přetaženou kápi, známku toho, že se jedná o vysoce postaveného církevního představitele.

Došel na okraj kopce blízko k ní a zaujal arogantní postoj. Nijak nespěchal a důkladně si ji prohlížel.

Muž držící otěže jejího koně se v sedle uklonil.

„Ponížený dar od obyvatel Altur'Rangu," prohlásil pobaveně s předstíranými dvorskými způsoby.

Okolostojící muži se tiše rozesmáli a pronášeli komentáře ohledně toho, jaká specifická potěšení si Kronos se svým dárkem užije. Z okolních stanů vycházeli důstojníci, aby se podívali, co se děje.

Na Kronově tváři se objevil chlípný úšklebek. „Přiveďte mi ji dovnitř. Chci si svůj dárek rozbalit a zblízka se na něj podívat."

Muži se rozesmáli ještě hlasitěji. Kronův úsměv se rozšířil. Potěšilo ho, že jim jeho vtip připadal zábavný.

Stav, v jakém se nacházel její oděv, Nicci značně znervózňoval, ale takové bylo riziko. Považovala to za nezbytné. Tihle muži byli barbaři a situace, v jaké se nacházela, jim připadala zábavná.

Bratr Kronos si ji měřil a čekal, až ji vojáci k němu přivedou. Jeho oči spoutaly její pohled. Hleděla do jeho nehybných temných očí a nemohla odtrhnout zrak.

Muži kolem ní ji obstoupili ještě těsněji.

Nicci věděla, že jim nesmí dovolit, aby ji strhli z koně. Musí to být teď.

Toužila bratru Kronovi říct tisíc věcí. Chtěla mu vmést do tváře, co si o něm myslí, co s ním hodlá provést a co Richard udělá s celým Císařským řádem.

Připadalo jí, že rychlá smrt je pro něj až příliš dobrá. Chtěla, aby před smrtí trpěl. Chtěla, aby si plně uvědomil, co pro něj má přichystáno. Chtěla, aby to cítil, aby se kroutil v bolesti a agonii, aby žebronil o milosrdenství a cítil trpkou pachuť porážky. Chtěla, aby trpěl za všechno to, co způsobil. Chtěla, aby zaplatil za každou krutost, kterou na nevinných lidech spáchal.

Chtěla, aby si uvědomil, že celý jeho život byl marný, a teď se vše chýlí ke konci.

Také však věděla, že to není její úkol. Nemohla si dovolit riskovat, že selže.

Místo toho jen prostě pozvedla pěsti směrem k tomu muži a přivolala svůj Han. Z obavy, aby Kronovi nedala sebeméně najevo, co chystá, neplýtvala ani zlomkem vteřiny na vyvolávání něčeho složitějšího. Otevřela brány svých sil a použila jednoduchý zášleh magie, namířený přímo na něj. Ten zášleh byl však mnohem silnější a soustředěnější, než mohl očekávat, i kdyby věděl, že je Nicci čarodějka.

V jediném oslepivém okamžiku byl tábor ozářen - světlo způsobil výboj intenzivního žáru, který vznikl kvůli kouzelnému blesku. Světelné paprsky se klikatily k zemi kolem magického kopí, které letělo přímo na Krona.

Protože i sebemenší zaváhání mu mohlo dát příležitost, aby ještě před smrtí udeřil, Nicci si nedopřála ani spokojený úsměv. Jen se soustředěně dívala, jak mu magický zášleh míří na hlavu.

Než si bratr Kronos vůbec uvědomil, co se děje, magické kopí mu uprostřed čela vyrazilo díru velikosti mužské pěsti. Na jehněčí kůži stanu, před kterým stál, se rozprskly kapičky krve a kousky mozku. Jako pytel písku se zhroutil na zem. Dávno předtím, než dopadl na zem, z něj život vyprchal. Neměl šanci sebeméně zareagovat.

Nicci použila střípek své moci, aby přeřezala lana, která jí poutala zápěstí. Když se jich dotkl žár magie, Lana zasyčela a odpadla.

Bez zaváhání přeměnila svou kouzelnou moc do planoucí magické čepele, kterou ovládala svou vůlí. Rozmachovala se kolem sebe jako mistr šermíř. Důstojník, který vedl jejího koně a celou cestu si ji oplzle prohlížel, jen zachrčel, když jím projelo planoucí ostří a těsně pod hrudním košem ho rozseklo na dvě poloviny. Ústa se mu otevřela, ale žádný výkřik z nich nevyšel. Jeho horní půlka s tupým žuchnutím dopadla na zem.

Druhý muž také nestihl ani vyjeknout, když jím projela planoucí čepel a rozťala jej vedví. Na krk jeho koně dopadly svinuté kličky jeho střev. Nicci se otáčela v sedle a švihala kolem sebe v širokém oblouku magickou čepelí. S děsivou rychlostí a v záblescích světla, které ozařovalo chvějící se listy nedalekých topolů, zasahovala její magická moc další a další vojáky. Než kdokoli

z nich stihl zareagovat, Nicci zahubila všechny muže na koních. Nestihli se ani pohnout.

Vzduch se naplnil pachem spáleniny, krve a smradem vnitřností. Koně se vzpínali a vyděšeně ržáli. Snažili se zbavit částí těl, které na nich ještě visely. Váleční koně byli za normálních okolností zvyklí zmatku bitvy - ale to je především způsobeno tím, že je ovládají jejich jezdci a řídí je. Teď se cítili osamocení a vyděšení. Splašení váleční koně podupali mnoho mužů, kteří se vrhli na Nicci a všeobecný zmatek se tím ještě zvýšil.

Když kolem ní začalo propukat pekelné šílenství a okolostojící vojáci se vrhli směrem k ní, shromáždila Nicci svou vnitřní sílu a připravila se vypustit déšť zkázy.

Právě se chystala zahájit svůj smrtící útok, když se zachvěla pod nečekaným úderem. Ucítila ochromující bolest, jak ji přes záda udeřilo něco těžkého. Udeřilo jí to s tak strašlivou silou, že ze sebe vydala výkřik bolesti. Viděla, jak kolem ní prolétávají roztříštěné kusy těžkého kopí, kterým někdo švihl jako kyjem a které ji udeřilo přes záda.

Vzápětí si Nicci omámeně uvědomila, že právě dopadla tváří na zem. Zoufale se snažila trochu se sebrat a vzpamatovat. Její tvář jí připadala podivně necitlivá. V ústech měla chuť krve. Cítila, jak jí na bradu vytéká krev z rozbitých rtů a omámeně se zvedla na všechny čtyři.

Pokusila se nadechnout a uvědomila si, že má vyražený dech. Zoufale to zkusila znovu, ale navzdory úsilí se jí nadechnout nepodařilo.

Svět se pomalu otáčel kolem ní. Sa'din se vzpínal na zadní a jeho kopyta dopadala nebezpečně blízko Nicci. I když měla strach, aby na ni kůň omylem nestoupl, nedokázala se odvalit stranou. Vojáci nakonec jejího koně popadli za uzdu a odvedli ho pryč. Nicci ucítila, jak jí někdo vrazil koleno mezi lopatky a přinutil ji rozplácnout se znovu na zem. Mocné ruce uchopily její paže, nohy a vlasy a přidržovaly ji dole - jako by se snad sama po tom strašném nárazu dokázala zvednout.

Vojáci se zjevně báli, že pokud se vzpřímí, může znovu přivolat svou moc. Asi si mysleli, že čaroděj musí stát, aby mohl

kouzlit, a když ji tedy budou přidržovat na zemi, jsou v bezpečí. Čaroděj může přivolat svou moc i vleže, ale aby to dokázal, musí být schopen se soustředit. A Nicci se teď soustředit nedokázala.

Vojáci ji převrátili na záda. Bota na krku ji držela přišpendlenou k zemi. Ze všech stran na ni mířily zbraně.

A pak ji napadla děsivá myšlenka... temné oči.

Čaroděj, kterého právě zabila, měl temné oči.

Kronos neměl temné oči.

Kronos měl mít modré oči.

Měla potíže všechno si to srovnat v hlavě. Právě přece zabila vysoce postaveného kněze. Nedávalo to smysl.

Pokud tady nebylo víc Bratrů.

Muž, který ji držel u země, teď ustoupil.

Hleděly na ni zachmuřené modré oči. Muž na sobě měl dlouhou róbu. Na hlavě nosil kápi. Byl to kněz.

„Nuže, čarodějko, právě se ti podařilo zabít Bratra Byrona, věrného služebníka Bratrstva Řádu."

Z jeho tónu poznala, že v něm sílí hněv.

Nicci stále ještě nedokázala pořádně nabrat vzduch do plic. Ze zad jí do celého těla v pulzujících vlnách vystřelovala oslepivá bolest. Přemýšlela, jestli jí muž, který ji udeřil ratištěm kopí, nezlomil žebra. Přemýšlela, jestli nemá přeražená záda. Nejspíš na tom ale nezáleželo.

„Dovol mi, abych se představil," pronesl muž s rudou tváří a modrýma očima. Stáhl si z hlavy kápi. „Jsem Bratr Kronos. Teď patříš mně. Přinutím tě, abys draze zaplatila za vraždu dobrého člověka, který poctivě sloužil Stvořiteli."

Kapitola dvacátá sedmá

Nicci stále nedokázala nabrat dech, nedokázala do plic dostat životodárný vzduch a už vůbec nedokázala něco říct. Bolest a nedostatek vzduchu způsobily, že v ní rostla panika, která jí zabraňovala přemýšlet. Potřeba vzduchu a neschopnost se nadechnout byla každou míjející vteřinou děsivější.

Nevěděla, co má dělat.

Vzpomněla si, že Richard zasažený šípem, také nemohl dýchat. Jeho kůže nejprve zpopelavěla a pak začala modrat. Když viděla, jak se nedokáže nadechnout, strašně se vyděsila. Teď sama na vlastní kůži poznala, jaké to je.

Kronův úsměv byl neveselý a zlověstný, ale pro ni to nic neznamenalo.

„Zabít čaroděje je pro ženskou čarodějku docela výkon. Ale dokázala jsi to jen kvůli zradě, takže to vlastně žádný výkon nebyl. Sprostě jsi využila klamu a lsti."

Nevěděl to. Nicci si uvědomila, že Kronos stále ještě neví, s kým má tu čest... netuší, co je Nicci zač. Neví, že není jen čarodějka.

Ale aby něco mohla, musí se nejprve nadechnout.

Její vidění se zúžilo do černého tunelu s tváří čaroděje Krona zkřivenou hněvem na jeho vzdáleném konci. Vší mocí se pokoušela nabrat dech, ale měla pocit, jako by její tělo zapomnělo, jak se má dýchat.

Překvapila ji bolest v žebrech způsobená nedostatkem vzduchu. Něco takového nečekala. Navzdory své slábnoucí zoufalé snaze nabrat do plic životodárný vzduch se jí to stále nedařilo.

Mohla jen zjistit, že ten, kdo ji udeřil, jí způsobil tak vážné poranění, že už se nikdy znovu nenadechne.

A pak Kronos zaskřípěl zuby a sevřel její ňadra. Počínal si krutě a navíc do jejího těla vyslal jako jehly ostré magické úponky, které ji měly mučit. Prudká bolest, kterou přitom ucítila, způsobila, že zalapala po dechu a nadechla se dřív, než si to vůbec uvědomila.

Když jí plíce naplnil životodárný vzduch, pocítila nesmírnou úlevu. Zcela podvědomě a instinktivně udeřila svou magií do příčiny své bolesti.

Kronos vykřikl a zapotácel se zpět. Dlaň, kterou ji předtím držel, svíral v náručí. Po zápěstí mu stékala krev.

Přestože ho dokázala přinutit, aby ji pustil, a dokonce ho zranila, byla ještě příliš dezorientovaná, než aby dokázala shromáždit sílu nutnou k tomu, aby pronikla mocnou obranou jiného čaroděje a mohla ho zabít. Třásla se a lapala po vzduchu, i když ji každý nádech bolel. Věděla však, že mnohem víc bolí, když se člověk nemůže nadechnout.

„Ty špinavá děvko!“ zařval na ni. „Jak se opovažuješ použít proti mně svou moc! V magii se se mnou nemůžeš měřit. Dostaneš lekci, jak se chovat.“

Jeho tvář hněvivě zrudla. Nicci vyslala tenkou pátravou nitku svého Han a vycítila mocné štíty, které kolem sebe Kronos vztyčil. Předtím, než tak učinil, mu však spálila maso z prstů. Poraněnou ruku si tiskl k hrudi. Dobře si uvědomovala, že na ní hodlá vykonat dlouhou a děsivou odplatu.

Proklínal ji a podrobně popisoval, co s ní hodlá udělat a co se s ní stane, až s tím skončí. Když si vyslechli podstatu jeho plánu, úšklebky okolostojících vojáků se rozšířily.

Myslel si, že je obyčejná čarodějka, a jeho dar je silnější než její. Nevěděl, že Nicci je mnohem víc. Stala se Sestrou Temnot. I kdyby to Kronos věděl, stejně jako většina lidí by asi nepochopil plný a děsivý význam toho titulu. Sestra Temnot vládla nejen svým vlastním Darem, ale také mocí čaroděje; přijala jeho schopnost, když čaroděj umíral a překračoval práh smrti.

A jako by spojená síla darů čarodějky a čaroděje nebyla dost hrozivá, Sestra Temnot vládla také subtraktivní magií. Tuto moc se jí podařilo získat, když se závoj mezi tímto a oním světem roztrhl a duše čaroděje, jehož moc chtěla, odcházela na věčnost. Han umírajícího čaroděje fungoval jako lano, které k sobě skrze poodhalený závoj přitáhlo ze světa mrtvých moc subtraktivní magie.

Na světě bylo jen málo lidí, kteří vládli mocí subtraktivní magie: Richard od narození a Sestry Temnot kvůli rituálům, které podstoupily. Sestry Temnot teď byly Jagangovými zajatci s výjimkou Nicci a čtyř dalších - tří Richardových dřívějších učitelek z Paláce proroků a jejich vůdkyně, Sestry Ulicie.

Kronos zahrozil Nicci zkrvavenou pěstí. „Obyvatelé Altur'Rangu jsou zrádci! Poskvrnili svaté město, ve kterém žijí! Odvrátili se od způsobů Řádu a tím sešli z cesty samotného Stvořitele. Skrze naše ruce vykoná Stvořitel pomstu a smete tyto hříšné lidi. Očistíme Altur'ťRang od nich i od jejich kacířských způsobů! V Altur'Rangu bude znovu vládnout Císařský řád a Jagang Spravedlivý bude z tohoto města vládnout světu a dohlížet na to, aby všichni kráčeli po pravé cestě Stvořitele!“

Nicci se málem rozesmála. Kronos neměl tušení, že mluví s ženou, která titul „Jagang Spravedlivý“ pro Jaganga vymyslela. Kdysi císaři řekla, že takový titul dokáže, že se lidé pohrnou pod jeho prapor, aniž by s nimi musel válčit. Císař byl ochoten bojovat se všemi. Ona jediná ho byla schopná přesvědčit, že bude prospěšnější, když se lidé přidají na jeho stranu dobrovolně. Řekla Jagangovi, že titul, který pro něj vymyslela, k němu přivede zástupy nových poddaných.

Měla naprostou pravdu. Mnoho lidí bylo přesvědčeno, že takový titul pochází na základě skutečných činů. Kvůli titulu považovali Jaganga lidé, kteří toho o Řádu mnoho nevěděli, za spravedlivého vládce. Nicci odjakživa naplňovalo údivem, že stačí něco říct, bez ohledu na to, jaká je to lež, a když se to dostatečně často opakuje, stane se z toho všeobecně přijímaná pravda. Domnívala se, že většina lidí nechce samostatně myslet a je ráda, když někdo myslí za ně.

Kronova tiráda jí poskytla čas, aby se zotavila. Síla se jí vracela a Nicci už nemohla dál čekat.

Narovnala paže a napřáhla pěsti směrem k němu. Chtěla nashromáždit co nejvíc síly a soustředit ji v bodě těsně za nimi. Nebylo to nutné. Ale Nicci to tak udělat chtěla, protože ji těšilo dát Kronovi na vědomí, že ho ohrožuje.

Kronos byl plný sebedůvěry a natolik přesvědčen o vlastních schopnostech a síle svého štítu, že ho její nepřátelský postoj ještě více rozzuřil. „Jak se opovažuješ mi hrozit...“

Nicci vypustila mocný zášleh subtraktivní a aditivní magie, vykovaný do děsivého kopí zkázy, které překonalo čarodějovy štíty, jako by byly z papíru, a prorazilo mu uprostřed hrudi díru velikosti melounu.

Kronovy oči široce zíraly. Ústa se mu otevřela v němém šoku, když jeho mozek zaznamenal, co se stalo.

Skrze díru spatřila Nicci nebe. Vnitřní tlak způsobil, že ze strašlivé rány se okamžitě začala valit krev a Kronovo smrtelně zraněné tělo dopadlo na záda.

Do poslední chvíle neměl Kronos tušení, že jeho síla není ničím, ve srovnáním s mocí, kterou vládne Nicci. Dokázal vyvolat jen běžné magické štíty. Takové štíty však proti čarodějce Niccina formátu byly k ničemu.

Všichni vojáci kolem ní zvedali zbraně. Mocné paže napínaly tětivy. Muži napřahovali oštěpy, meče, sekery i píky.

Nicci okamžitě vypustila zášleh obou druhů magie, které spojila dohromady. Magický výbuch se v kruhu šířil kolem ní, smetl stany důstojníků a zasáhl nepřátele shromážděné kolem. Vlna ničivého výbuchu se šířila nesmírnou rychlostí a tlaková vlna drtila maso i kosti. Země byla náhle rozblácená, neboť se do ní vsákly potoky krve.

Výbuch doprovázel takový žár, že blízké stromy vzplály. Šaty mužů, kteří běželi z tábora vstříc hrozbě, také hořely. Těm bližším se škvařilo maso na kostech. Ti, kteří byli úplně nejblíž, síla výbuchu roztrhala na kusy. Mohutnost magického výboje, který Nicci zažehla, klesala se vzdáleností jen pomalu a tlaková vlna srážela vojáky na zem ještě hodně daleko od epicentra.

Takový extrémní výdej magické energie byl riskantní, protože člověk se mohl snadno přecenit a padnout vyčerpáním, ale tentokrát se to vyplatilo a přineslo požadovaný efekt. V jediném okamžiku se situace změnila. Arogantní vojáci, kteří se ještě před chvílí smáli nad zoufalým postavením bezbranné ženy, byli mrtví, zranění nebo k smrti vyděšení.

Nicci se bála, že ztratí výhodu, a proto soustředila do kmenů stromů podél potoka nesmírný žár. Byl to způsob, jak za relativně malou cenu získat veliký efekt. Přehřátá míza začala prudce vřít a mohutné kmeny topolů s děsivým praskotem vybuchovat. Do shromážděného davu vojáků dopadaly veliké ostré kusy dřeva, které je stínaly po celých tuctech.

Potom Nicci vyvolala kapalný oheň, který nechala pršet kolem sebe a zapalovala muže, koně a vybavení. Brzy se veliká část tábora změnila v moře řvoucích plamenů. Výkřiky mužů a ržání koní se slily do jediného děsivého křiku. Vzduch páchl kouřem a spáleninou.

Žádný z vojáků už na ni neútočil. Nicci se podařilo postavit na nohy. Potácela se pryč od těch jatek. Z hustého kouře vyběhl Sa'din. Šťouchl do ní čenichem a Nicci se vděčně opřela o jeho bok. Kolem krku ho objala rukama. Ulevilo se jí, že se jí podařilo nasměrovat svou moc tak, aby mu neublížila.

Nakonec uchopila otěže a s namáhavým oddechováním se vyšvihla na koňský hřbet. Začala se otáčet dokola a mezi vojáky, kteří se znovu srotili, aby na ni zaútočili vysílala zášlehy ohně. Muži pláli jako živé pochodně, slepě se potáceli, křičeli, naráželi do ostatních mužů i do stanů a šířili smrtící plameny.

Z kouře se náhle na hřbetě válečného koně vyřítil nějaký voják. Pozvedl meč a vyrazil ze sebe bojový výkřik. Než mohla Nicci něco udělat, Sa'din vztekle zaržál, chňapl a ukousl válečnému koni ucho. Zraněný kůň zaržál hrůzou a bolestí a vyhodil zadníma nohama. Jeho jezdce to vymrštilo mezi hořící těla.

Nicci namířila pavučinu moci na muže, kteří se k ní hnali, na kratičký okamžik se soustředila, a zastavila jim srdce. Potáceli se, svírali si hruď a padali na zem. Svým způsobem bylo pro ostatní mnohem děsivější vidět, jak jejich spolubojovníci lapají po dechu

a z neznámé příčiny padají na zem, než když byli svědky toho, jak umírají v záblescích výbuchů v ohnivém pekle. Pro Nicci to bylo stejně účinné a nevysávalo to tolik její síly. Zastavit srdce člověka sice vyžadovalo pečlivé zacílení, ale bylo to snazší než vyvolat plameny nebo blesky. Kolem běhalo příliš mnoho nepřátel a Nicci věděla, že potřebuje všechnu svou sílu, má-li mít naději, že se z nepřátelského tábora dostane živá.

Zatímco muži v okolí zasažené oblasti věděli, co se děje, bojovníci, kteří se nacházeli ve vzdálenějších částech tábora si nebyli vědomi, co se vlastně děje. Věděli jen, že na ně někdo zaútočil. Byli dobře vycvičeni, a proto se rychle vzchopili.

Ze všech směrů začaly vzduchem se syčením létat šípy. Vržené oštěpy se zabodávaly do země. Jeden z šípů pročísl Nicci vlasy. Další proletěl kolem jejího ramene tak těsně, až ji pořezal. Nicci pobídla Sa'dina patami a položila se na jeho krk. Užasla nad rychlostí, s jakou se kůň rozběhl. Beze strachu se tryskem hnal mezi vojáky, kteří jim běželi vstříc. Když drtila lebky a kosti, vydávala jeho kopyta děsivý zvuk. Vojáci padali jako kuželky. Sa'din přeskakoval stany a ohně. Vzduch naplňoval děsivý křik. Hnali se táborem a Nicci využívala každou příležitost, aby kolem sebe rozsévala další smrt a zkázu.

Ale za ní se začal z tisíců hrdel zvedat hněvivý řev. Vojáci se vzchopili a toužili po pomstě. Síla a zuřivost toho řevu byly děsivé. Nicci si mimoděk vzpomněla na Richardovo varování, že i čaroděje může zabít jediný šťastný zásah šípu. Za ní čekaly tisíce luků. Nicci přestala používat svou moc k útoku a místo toho zaštítila sebe i koně.

Sa'din ji nesl táborem, a když se ocitli mezi seřazenými povozy, Nicci znovu nechala zmizet obranné štíty a magickou moc soustředila do ostří, které prošlo vším, co se nacházelo poblíž. Neviditelná čepel procházela lidmi, zvířaty i materiálem. Zatímco její kůň skákal přes překážky a před jinými uhýbal, smrtící ostří její moci podsekávalo muže v kolenou, a jiným usekávalo hlavy. Zoufale křičeli, když jim magická moc odsekávala nohy a oni s duněním dopadali na zem. V závěsu za Nicci se ozýval křik hrůzy a nářek raněných. Ale hněvivý řev byl stále hlasitější.

Během zběsilé jízdy táborem si Nicci povšimla, že vojáci rychle sedlají koně a nasedají na jejich hřbety. Jezdci si o překot brali oštěpy a kopí, které byly připravené ve stojanech po celém táboře. Nicci si přála, aby tyhle zbraně mohla zničit, ale musela se držet Sa'dina, který přeskakoval vše, co mu stálo v cestě, dokonce i vozy. Kůň byl zjevně odhodlán dostat se z dosahu nebezpečí tak rychle, jak je to jen možné. Vojáci se mezitím chvatně chystali na pronásledování.

Nicci na hřbetě koně projela poslední řadou stanů a na okamžik se ohlédla přes rameno. Celý tábor doslova vřel. K nebi šlehaly plameny. Na několika místech se k obloze zvedala mračna olejnatě černého kouře. Nedokázala odhadnout, kolik mužů zahubila, ale teď se za ní hnaly tisíce. Kvůli otřesům pádícího koně ji pekelně bolela záda.

Alespoň se jí podařilo zlikvidovat Krona. Pokusili se ji ošálit, ale to je nakonec stálo i druhého čaroděje, o kterém původně nevěděla. Druhý čaroděj by obráncům města způsobil nevýslovné obtíže. Nakonec se vše v dobré obrátilo a zdá se, že jí přálo štěstí.

Pokud si s sebou útočníci nepřivedli čaroděje tři.

Kapitola dvacátá osmá

Nicci vyjela na kopec a v dáli konečně spatřila město. Byl to překrásný pohled. Rychlý pohled přes rameno jí odhalil pronásledující jízdu, kterou měla těsně za patami. Nicci dokázala rozeznat zdvižené meče, sekery, oštěpy a kopí, blyštící se ve světle zapadajícího slunce. Mračno prachu zvedající se zpod kopyt pádících koní zastínilo východní nebe. Zezadu zaznívaly krvežíznivé bojové výkřiky, které děsily.

A to byla jen jízda. Věděla, že o něco víc vzadu se blíží příval pěších vojáků.

I kdyby jí do očí nesvítilo zapadající slunce, Nicci by ve městě nikoho nespatřila. Tak to mělo být. Chtěla, aby lidé zůstali z větší části skryti. I tak nebylo příliš uklidňující prchat s rozzuřeným hejnem sršňů za zády. Připadala si hrozně osamělá.

Popsala Viktorovi a Išakovi cestu, kterou se chce vrátit, aby se tam mohli připravit na případný útok. Doufala, že jsou skutečně připraveni. Neměli na to mnoho času. A žádný další už mít nebudou.

Když se město přiblížilo, Nicci konečně vynaložila trochu úsilí, aby provlékla pravou ruku rukávem svého oděvu, pak se natáhla dozadu a levou paži provlékla druhým. Jednou rukou přidržovala otěže, nakláněla se kupředu a po značném úsilí se jí naslepo podařilo pozapínat většinu knoflíků na přední části róby. Usmála se, naplněná pocitem vítězství.

Proletěla kolem prvních malých stavení. Přestože tudy vedla zkratka z hlavní cesty, která by ji dovedla do centra města rychleji, Nicci se dál držela na hlavní cestě vedoucí z kopců. Cesta se teď změnila v širokou třídu, hlavní tah, který vedl z východu na

západ. Budovy se k sobě stále víc přibližovaly a byly také vyšší. Tu a tam lemovaly cestu stromy. Poučena Richardem, dokázala na kůře stromů rozeznat prázdné slupky cikád. Nicci si díky tomu vzpomněla na noc strávenou v přístřešku pod skálou v hřejivém objetí Richardových paží.

Sa'din se potil a Nicci si uvědomila, že už musí být velice unavený. Zatím však nevykazoval žádné známky toho, že by chtěl zpomalit. Stejně ho musela trošičku zpomalit, aby se k ní nepřátelská jízda dostala o něco blíž. Chtěla, aby nepřátelé uvěřili, že ji dohánějí. Jakmile se predátor blíží k pronásledované kořisti, má tendenci pouštět všechno ostatní ze zřetele. Instinkt pronásledovat prchající, měli vojáci vypěstovaný stejně silně jako smečka vlků. Až se k ní dostanou blíž, Nicci chtěla, aby odhodili veškerou opatrnost. Naklonila se trochu na stranu, aby to vypadalo, že je zraněná a zralá na spadnutí.

Hnala se středem cesty a za ní se zvedala stužka prachu. Začala poznávat jednotlivé bloky budov. Vzpomněla si na rozložení oken. Po své levici uviděla budovu pobitou prkny, která byla natřena máslově bílou barvou. Napravo stál dům s červenými okenicemi. V uličce mezi domy, kde byly mezi okny nataženy prádelní šňůry, takže se muselo jednat o obytné budovy, se ukrývali muži vyzbrojení luky. Nicci věděla, že už není daleko.

Konečně dorazila k třípatrové cihlové stavbě. Ve slábnoucím slunci ji téměř nepoznala. Bodce ležící přes cestu byly pokryté tenkou vrstvou prachu, aby je blížící se vojáci náhodou neodhalili. Když projížděla kolem nich, spatřila muže ukrývající se hned za rohem, kteří byli připraveni zvednout bodce, jakmile projede.

„Počkejte, dokud jich většina neprojede!“ zavolala na čekající muže jen tak nahlas, aby ji slyšeli. Snažila se být natolik potichu, aby ji nezaslechli pronásledovatelé.

Uviděla, jak jeden z mužů přikývl. Doufala, že jí rozuměli. Pokud by se bodce vztyčily před útočícími jezdci, odnesly by to jen přední řady. Ostatní by unikli a přeskupili by se. Tím by obránci přišli o možnost zlomit jízdní útok. Nicci potřebovala, aby obránci obsluhující bodce nechali většinu nepřátelských jezdců projet.

Nicci se ohlédla přes rameno a viděla, jak kolem cihlové budovy cválají na hřbetech koní jezdci s pozdviženými zbraněmi. Většina jich projela, ale pak náhle zaznělo zlověstné zachřestění a váleční koně, ženoucí se tryskem, narazili do ostrých ocelových bodců. Další řady útočících jezdců nedokázaly zastavit a najížděly do probodaných zvířat. Muži padali na zem a byli drceni pod těly koní. Jiní přeletěli přes hlavy svých zvířat a dopadli na smrtící bodce.

Na náhle opěšalé vojáky, kteří se zoufale snažili zastavit další útočící řady, začaly z oken pršet šípy. Jezdci zadního voje zoufale přitahovali svým koním otěže, a poté byli zasahováni šípy. Spršky střel přilétaly z několika směrů. Až teď si většina nepřátelských jezdců uvědomila, že jen někteří si s sebou vzali štít.

Zatímco poslední jezdci naráželi do překážky, Nicci na křižovatce dvou širokých cest zabočila doprava. Jízda se hnala přímo za ní a zabočila stejným směrem.

„Počkejte, než projede polovina!“ vykřikla na muže ukrývající se za rohem vysoké kamenné zdi, kolem které projížděla.

Znovu za sebou uslyšela tvrdý náraz a strašlivé zvuky zvířat křičících bolestí a hrůzou. Jezdci padali s výkřiky na zem. Zpoza budovy vyběhli obránci města ozbrojení dlouhými oštěpy, pomocí kterých probodávali nepřátelské vojáky dřív, než měli příležitost vstát a bojovat. Obránci pak rychle sbírali sekery, meče a palcáty, které patřily padlým vojákům, aby je použili proti jejich spolubojovníkům.

Část jezdců se nehodlala nechat ošálit potřetí a v plném trysku se odpojila od hlavního voje a zamířila doprava. Další část se vydala ulicí nalevo. Ostatní jeli pořád za Nicci. Neměli moc času zamyslet se nad tím, zda by neměli přerušit pronásledování, když Nicci minula další bariéru železných bodců. Obsluha bodce vzápětí zvedla a potřetí zazněl strašlivý zvuk těl nabodávajících se na ocelové špice. Jako předtím i tentokrát zadní řady narážely do předních a výsledkem bylo strašlivé krveprolití. Téměř ve stejné chvíli se ve stejné pasti ocitli i jezdci, kteří se předtím odpojili do stran. Ze všech směrů je svíraly bodce, pršely na ně šípy, probodávaly je oštěpy a meče.

Náraz koní ženoucích se plnou rychlostí do promíchané hromady polámaných mužů a zvířat blokujících hlavní cestu byl strašlivý. Těla do sebe narážela a kosti praskaly. Koně ržáli bolestí. Síla nárazu byla nakonec tak veliká, že se stěna z bodců na jednom místě prolomila a mrtvoly se začaly řinout na druhou stranu. Za nimi se začali bezohledně tlačit jejich živí spolubojovníci, kteří se snažili za každou cenu prorazit. Obrovití váleční koně pokrytí brněním se hnali skrze průrvu a klouzali po krvi a vnitřnostech pobitých vojáků a zvířat. Na zrádném podkladu někteří koně i s jezdci upadli. Ostatní, kteří se cpali průrvou, neměli kam uhnout a ušlapali je.

Obránci s oštěpy vybíhali z průchodů na obou stranách a snažili se rychle uzavřít průrvu v obranné linii. Koně, kteří již byli vyděšení z děsivých jatek, kterými prošli, teď museli čelit řadám obránců, kteří se hnali přímo na ně a s hromovým pokřikem po nich házeli oštěpy. Zvířata ržála hrůzou a byla nemilosrdně zabíjena. Padlí koně podráželi nohy těm, kteří ještě stáli a pokoušeli se uniknout. Večerním vzduchem se nesl svistot šípů, které na zoufalé prchající jezdce vystřelovali lučištníci z oken domu.

Nicci věděla, že kdyby je k tomu nepřinutila, císařští vojáci by tímto způsobem jízdu k útoku na město rozhodně nepoužili. Těžké jezdectvo nebylo určené pro tento druh válčení. Koně na stísněném prostoru nedokážou manévrovat a jejich jezdci nemohou účinně bojovat. Aby to pro ně bylo ještě horší, obránci města mohli využít spousty úkrytů, takže jízdní útok nemohl uspět. Účelem jízdy by bylo rychle rozdrtit případný organizovaný odpor před branami města, na které by pak zaútočila pěchota. Kdyby velitelé kontrolovali situaci a své muže, nepochybně by takový bláznivý útok jízdy do centra města nedovolili. To všechno samozřejmě Nicci věděla, a právě proto se vydala píchnout do sršního hnízda.

Hloupost jízdního útoku na město byla teď naprosto zřejmá. Zabíjení bylo rychlé a brutální. Děsivý pohled na tolik mrtvých a zmrzačených mužů a koní vypadal neskutečně. Ve vzduchu se vznášel dusivý pach krve.

Když Nicci viděla, že se jeden nepřátelský oddíl pokouší uniknout úzkou uličkou, vyslala svou kouzelnou moc a přerazila kosti v nohách vedoucího koně. Když kůň padl k zemi, následující, do něj vráželi plnou rychlostí a také si zpřelámali nohy. Další jezdci už dokázali zareagovat a překážku přeskočit. Mezitím jim však únikovou cestu uzavřeli obránci.

Nicci vyrazila za roh, aby se dostala k hlavní překážce a pomohla zabránit tomu, aby nepřátelští jezdci z pasti unikli. Když objela budovu, ocitla se tváří v tvář skupině jezdců, kteří prorazili řadou obránců s oštěpy. Nicci vyslala ohnivou kouli, která se na ně s vytím řítila. Vybuchla jim nad hlavami a zalila je i jejich zvířata tekutým ohněm. Netrvalo dlouho a zbyly z nich jen zčernalé mrtvoly.

Dál se hnala kolem shluku budov, které stály těsně u sebe, aby se dostala ke vzdálenějšímu konci centrální pasti, ve které uvízlo tolik nepřátel. Obráncům se již podařilo zlomit jejich bojovou morálku a teď je postupně likvidovali. Jezdci byli přečíslení, neorganizovaní a nedokázali si prorazit cestu ke svobodě. Obránci města bojující za své přežití bojovali s planoucí rozhodností, kterou od nich císařští vojáci nečekali. Jejich taktika zastrašování a pobíjení nevinných jednoduše nefungovala.

Ve slábnoucím světle soumraku Nicci uviděla Viktora, který se oháněl těžkým palcátem a zabíjel každého císařského vojáka, na kterého narazil. Popohnala Sa'dina směrem k němu.

„Viktore!“

Viktor, který s vražedným výrazem ve tváři právě smetl dva nepřátelské vojáky, se ohlédl jejím směrem. „Cože!“ zařval, aby přehlušil hluk bitvy, a na okamžik sklonil palcát, z jehož ocelových listů kapala krev.

Nicci k němu přijela ještě blíž. „Hned za jízdou se blíží pěšáci. Ti vyzkoušejí, co v nás je. Nesmíme připustit, aby si to s útokem rozmysleli. Čistě pro případ, že by měli nějaké postranní myšlenky, jim dám něco neodolatelného, po čem půjdou do města.“

Viktor ji obdařil zachmuřeným úsměvem. „Výborně. Budeme na ně připraveni.“

Jakmile se nepřátelská armáda vlije do Altur'Rangu, nebude možné, aby se vojáci drželi pohromadě. Rozdělí se a budou postupovat různými ulicemi. Jakmile k tomu dojde, obránci tyto jednotlivé skupiny dále rozdělí. Ať už budou skupiny nepřátelských vojáků utíkat nebo útočit, budou čelit skrytým lučištníkům, oddílům s oštěpy a mnoha rozličným pastem.

Altur'Rang bylo veliké město. Až se nad ním snese temnota, mnozí útočníci se ve městě ztratí. V bludišti úzkých uliček nebudou schopni zůstat pohromadě a provést koordinovaný útok. Nebudou moci postupovat kam by chtěli a útočit na bezmocné obyvatele. Obránci je budou neúnavně pronásledovat a likvidovat. Každá skupina bude stále menší a menší, jednak kvůli ztrátám, které jí způsobí obránci a jednak kvůli tomu, že se od ní budou neustále odpojovat skupinky, které půjdou jinou cestou a budou se snažit nalézt bezpečí. Nicci se však postarala o to, aby pro ně ve městě žádné bezpečné místo nebylo.

„Máš na sobě krev!“ zavolal na ni Viktor. „Jsi v pořádku?“

„Byla jsem nešikovná a spadla z koně. Jsem v pořádku. Tohle musí dnes v noci skončit,“ připomněla Viktorovi.

„Spěcháš za Richardem?“

Usmála se, ale neodpověděla. „Raději půjdu ještě trochu poškádlit sršně. Až se vrátím, budou mi v patách.“

Viktor přikývl. „Jsme připraveni.“

Když nedaleko spatřila tři vojáky, kteří se pokoušeli pěšky uprchnout, vrhla po nich neviditelné magické kopí, které rozechvělo vzduch a zasáhlo je do zad. Vojáci se s hlasitým žuchnutím zhroutili k zemi.

„A Viktore,“ ozvala se a obrátila se zpátky k němu. „Ještě jedna věc.“

„Jaká?“

„Nikdo se odsud nesmí dostat živý. Nikdo.“

Kolem nich zuřil hluk boje a Viktor jí chvíli zamyšleně hleděl do očí. „Rozumím. Išak na tebe počká. Snaž se tam dostat sršní hnízdo tak rychle, jak to jen půjde.“

Nicci zkontrolovala otěže svého koně a přikývla. „Přivedu vojáky přímo...“

Obrátila se, když náhle uslyšela zasyčení plamene. Na východě šlehaly k obloze veliké ohnivé jazyky. Věděla, že to může znamenat jen jednu věc.

Viktor zaklel a stoupl si na mrtvolu válečného koně, aby měl lepší výhled.

Zmateně pohlédl na Nicci. „Nepodařilo se ti zabít Krona?“

„Ale ano,“ zavrčela a skřípala zuby. „Navíc jsem zabila dalšího čaroděje. Vypadá to, že s sebou mají ještě třetího. Přišli sem opravdu dobře připraveni.“ Nicci pobídla Sa'dina a připravila se vyrazit ke vzdáleným výkřikům. „Ale nepřišli připraveni na paní Smrt.“

Kapitola dvacátá devátá

„Co myslíš, že to znamená?“ zeptala se Berdine.

Verna pohlédla Mord-Sithe do modrých očí. „To mi Anna neřekla.“

V knihovně vládlo hrobové ticho rušené jen tichým syčením olejových lamp. Vzhledem k nekonečným řadám úzkých uliček mezi policemi plnými knih vytvářely lampy malá jezírka světla. Zbytek místnosti se koupal ve stínech. Kdyby Verna zapálila všechny zrcadlové lampy lemující stěny a pověšené nad policemi, bylo by tu mnohem více světla, ale vzhledem k účelu, pro který se zde sešly, to nepovažovala za nutné.

Svým způsobem Verna cítila, že kdyby zapálila příliš mnoho lamp, z polic vytáhla příliš mnoho svazků nebo snad znesvětila tuto svatyni nějakým jiným způsobem, probudili by se duchové dávno mrtvých Rahlů, kteří toto místo střežili.

Strop vykládaný dřevěnými panely křižovaly těžké trámy. Z podlahy je podpíraly mohutné sloupy pokryté vyřezávanými popínavými rostlinami a listy. Trámy byly pomalované zvláštními, ale překrásnými symboly zářícími barvami. Podlaha byla pokrytá vzácnými koberci, které byly protkány složitými vzory v dokonale ladících barvách.

Všude v knihovnách, jejichž police sahaly až ke stropu, za zasklenými dvířky nebo bez nich, byly tisíce a tisíce knih. Kožené vazby, většinou v tmavých barvách se zlatým nebo stříbrným zdobením na hřbetě, dodávaly tomuto místu zvláštní atmosféru. Tak velkolepou knihovnu Verna nikdy neviděla. Sklepení Paláce proroků, kde strávila tolik času studiem, obsahovala také tisíce knih, ale tamní prostory byly strohé a ryze funkční. Sloužily jen

jako úložiště knih a místo k jejich studiu. Tohle místo však bylo prosyceno úctou ke knihám a znalostem, které obsahují.

Vědění znamenalo moc a během věků vládly touto mocí generace lordů Rahlů. Jestli jednotliví Rahlové užívali tuto moc moudře, byla jiná otázka. Jediný problém s tak obrovským množstvím informací spočíval v nalezení konkrétní položky. Člověk ani nemusel vědět, jaké užitečné informace se v této obrovské sbírce mohou nacházet.

Samozřejmě že v dávno minulých časech zde pracovali písaři a knihovníci, kteří vyráběli kopie důležitých děl, starali se o knihovnu a zodpovídali za její jednotlivé sekce. Lord Rahl mohl pak položit několik otázek a zúžit své pátrání až k jednotlivci, který zodpovídal za oblast, o kterou se právě zajímal. Bez těchto specialistů, kteří by se o knihovnu starali, bylo mnohem těžší získat z knih neocenitelné informace, které obsahovaly. Svým způsobem se zdejší rozsah vědomostí stal brzdou v jejich získávání. Stejně jako se voják, který nese příliš mnoho zbraní, nedokáže pohybovat dostatečně rychle.

Knihy přechovávané v této knihovně představovaly neuvěřitelné množství práce řady učenců a proroků. Krátká procházka mezi jednotlivými knihovnami odhalila studie o historii, geografii, politice, přírodních vědách a proroctvích, která Verna dosud nikdy neviděla. Člověk na tomto místě mohl strávit celý život a přitom jí Berdine řekla, že zde v Paláci lidu je mnoho knihoven, jako je tato. Některé z nich byly veřejné, do jiných měl přístup pouze lord Rahl a jeho nejvěrnější poradci. Tato knihovna patřila k těm druhým.

Berdine jí řekla, že díky své znalosti horní d'haranštiny ji Darken Rahl občas bával do svých soukromých knihoven, aby získal její posudek na překlady některých obskurních pasáží starobylých textů. Díky tomu měla Berdine jedinečné postavení, neboť věděla ledacos o bohatství vědomostí nashromážděných v palácových knihovnách. Některé z těchto informací mohly být nebezpečné.

Ne všechna proroctví však byla nebezpečná stejně. Mnoho z nich obsahovalo jen bezvýznamné a neškodné informace. Většina

lidí si ani neuvědomovala, jak velká část proroctví je věnována něčemu, co by se dalo označit za neškodné klepy.

Ale v žádném případě to nebylo tak, že by všechna proroctví byla hloupá nebo frivolní. Pročítání triviálních informací o každodenních životních záležitostech mohlo člověka ukolébat k bezstarostnosti a ve chvíli, kdy to nejméně čekal, na něj ze stránek knih proroctví vyskočily temné věci, které zaútočily na jeho duši.

Byly tu sice převážně neškodné svazky, ale také tu byly jiné, které znamenaly pro necvičeného člověka nebezpečí od začátku až do konce. Tato knihovna obsahovala některé z nejnebezpečnějších knih proroctví, které Verna znala. Tyto knihy byly v Paláci proroků považovány za tak výbušné, že ani nebyly uchovávány v hlavním sklepení, ale v menších, těžce zaštítěných místnostech, kam měla přístup jen hrstka lidí. Přítomnost těchto knih byla zřejmě důvodem, proč byla tato hlavní knihovna přístupná jen mistru Rahlovi. Verna silně pochybovala, že by ji stráže pustily dovnitř, kdyby ji nedoprovázela Mord-Sitha.

Na místě, jako je toto, by Verna s radostí strávila spoustu času a zkoumala nesčetné knihy, které dosud nikdy nespatřila. Naneštěstí však tolik času neměla. Mimoděk ji napadlo, zda Richard vůbec někdy spatřil, co mu teď právem titulu náleží.

Berdine poklepala prstem na prázdnou stránku ve svazku s názvem *Glendhillova kniha teorie odchylek*. „Říkám ti, matko představená, že jsem tuhle knihu studovala s lordem Rahlem v Pevnosti čarodějů v Aydindrilu."

„Ano, to jsi říkala."

Verně připadalo zajímavé, že Richard knihu znal. To, že ji studoval, jí připadalo ještě mnohem zajímavější, protože znala jeho nechuť k proroctví a kniha se zabývala především proroctvím o Richardovi.

Zdálo se, že proud drobných zvláštností, které se o Richardovi čas od času dozvídá, nikdy nevyschne. Věděla, že část jeho nechuti k proroctvím pramení z toho, že nemá rád hádanky. Přesnější by bylo říci, že hádanky nenávidí. Také však věděla, že jeho nechuť vůči proroctví je způsobena hlavně jeho pevným přesvěd-

čením, že člověk má svobodnou vůli a on sám, nikoli nějaká neviditelná ruka osudu, utváří svůj život.

Proroctví byla nesmírně složitá a měla tolik rovin významu, že je většina lidí nikdy nedokázala pochopit. Bylo zvláštní, že Richard při mnoha příležitostech slova proroctví naplnil a v řadě jiných případů dokázal, že se proroctví mýlí.

Verna si již několikrát kysele pomyslela, že proroctví je v tomto směru značně perverzní. Předpovědělo Richardovo narození, a tím přivedlo na svět někoho, kdo možná prokáže, že je celý smysl proroctví chybný.

Richardovy činy se daly jen stěží předvídat, a zvláště obtížně byly předpovídány proroctvím. Nejprve byla Verna zmatená věcmi, které by měl udělat, a postupně dospěla k závěru, že nedokáže odhadnout, jak Richard v konkrétní situaci zareaguje a co udělá dál. Postupně však o Richardovi zjistila jednu zásadní věc: to, že dokázal jako blesk přeskakovat z jedné záležitosti na druhou a téměř současně se věnovat dvěma věcem, které spolu zdánlivě vůbec nesouvisely, a neznamenalo to, že je přelétavý a nesystematický. Právě naopak. Jeho odhodlání a vytrvalost byly tak hluboké, že je obyčejný člověk nechápal.

Většina lidí nedokázala bez ustání pracovat pro jediný cíl. Každý člověk má sklon nechat se rozptýlit řadou dalších naléhavých záležitostí, které vyžadují jeho pozornost. Richard se choval jako šermíř, bojující s množstvím soupeřů najednou. Dával prioritu těm nejnaléhavějším záležitostem, držel si je v odstupu nebo se s nimi podle potřeby vypořádal. Přitom však měl neustále na mysli hlavní cíl. V ostatních to občas budilo falešný dojem, že přeskakuje z jedné věci na druhou. On však ve skutečnosti přeskakoval z kamene na kámen v hněvivě bouřící řece událostí a neúnavně si razil cestu k protějšímu břehu.

Občas byl pro Vernu tím nejúžasnějším mužem, jakého kdy poznala. Občas byl tou nejvíc rozčilující osobou, s jakou se kdy setkala. Už dávno přestala počítat, kolikrát ho toužila uškrtit. Kromě toho, že byl člověkem, který se zrodil, aby je vedl do poslední bitvy, stal se vůdcem všech svobodných národů a lordem

Rahlem. Ztělesňoval vše, pro co Verna jako Sestra Světla bojovala.

Přesně předpovídal proroctví.

Ale v žádném případě se to nestalo způsobem, který byl pečlivě připravený a naplánovaný.

Možná ze všeho nejvíc si Verna cenila Richarda jako přítele. Ze srdce si přála, aby byl šťastný, tak jako ona byla kdysi šťastná s Warrenem. Doba, kdy se provdala za Warrena a předtím, než byl zabit, patřila k nejkrásnějším létům jejího života. Vlastně si tehdy připadala, jako že je doopravdy naživu. Potom už si připadala jen jako vyvrženec, který nikam nepatří.

Verna doufala, že možná jednoho dne, až nakonec zvítězí v boji proti Řádu, si nakonec najde někoho, koho bude milovat. Měl v sobě takovou lásku k životu; potřeboval někoho, kdo by s ním tuto lásku sdílel.

V duchu se usmála. Od prvního dne, kdy ho potkala a vložila mu na krk obojek, aby ho odvedla do Paláce proroků, kde měl být cvičen v používání daru, se její život změnil. Jako by se ocitla ve víru, který měl jméno Richard. Dosud si živě vzpomínala na zasněžený den ve vesnici Bahenních lidí, kdy ho odváděla pryč. Bylo to velice smutné, protože ho odváděla proti jeho vůli, a současně cítila úlevu, protože ho našla po dvaceti letech, které pátráním strávila. Jistě, Richard rozhodně neodcházel do zajetí dobrovolně. Dvě Sestry, které Vernu doprovázely, zemřely při snaze donutit Richarda vložit si na krk obojek, který tak nenáviděl.

Verna se zamračila... vložit si na krk obojek.

To bylo zvláštní. Snažila se vzpomenout, jak přesně se jí podařilo ho přimět k tomu, aby si vložil obojek na krk. Richard nenáviděl obojky - zvláště poté, co se stal zajatcem Mord-Sith - a přesto si ho nakonec vložil na krk dobrovolně. Z nějakého zvláštního důvodu si však nemohla vzpomenout, jak se jí podařilo ho přimět...

„Verno, tohle je opravdu zvláštní...“ Hnědá kůže Berdinina oděvu zaskřípěla, když se Mord-Sitha naklonila nad starobylou knihu, která ležela otevřená na stole před ní, a soustředěně se za-

hleděla na konec textu. Opatrně obracela stránky tam a zpět. Pak vzhlédla. „Vím, že kniha obsahovala texty, které teď chybí.“

Když Verna hleděla na plamínky svíček, které se odrážely v Berdininých modrých očích, odsunula stranou dávné vzpomínky a plně se soustředila na důležité záležitosti, o které je nutné se postarat.

„Ale to přece nebyla ta samá kniha, že ne?“ Když se Berdine zamračila, Verna pokračovala s vysvětlováním. „Mohl to být stejný titul, ale ne kniha. Byli jste v Pevnosti čarodějů. Musela to být jiná kopie té knihy. Je to tak?“

„Aha, no jistě. Máš pravdu, nebyla to tahle konkrétní kniha...“ Berdine se narovnala a poškrábala se ve vlnitých hnědých vlasech. „Ale pokud je to ten samý titul, proč by podle tebe měla mít kopie z Pevnosti čarodějů tolik textu navíc a proč v téhle tak velké kusy chybí?“

„Neřekla jsem, že tamní kopie má nějaký text navíc. Jen říkám, že jsi s Richardem studovala kopii, která se nachází v Pevnosti čarodějů a ne tuhle. To, že si vzpomínáš, že tamta kopie neměla prázdné stránky, nic nedokazuje, protože to není ta samá kniha. A přitom obě knihy mohou být identické v tom, že obsahují stejný text, ale písař, který dělal opis, prostě vynechal v textu prázdné stránky. Mohl k tomu mít celou řadu důvodů.“

Berdine vypadala skepticky. „Jakých důvodů?“

Verna pokrčila rameny. „Prázdné stránky se občas nechávají v knihách s nedokončeným proroctvím, aby tam mohli budoucí proroci dopsat svá vidění. To může být případ i tohoto svazku.“

Berdine si založila ruce v bok. „Dobrá, ale vysvětli mi jednu věc. Když se dívám na tuhle knihu, vzpomínám si na věci, které jsem četla. Většině z toho nerozumím, ale vzpomínám si na všeobecnou povahu textu, vzpomínám si na pasáže, které jsem si pročítala. Proč si nevzpomínám na jedinou věc z chybějících částí textu téhle knihy?“

„To může mít jednoduché vysvětlení. Nevzpomínáš si na nic z prázdných míst právě proto, že jsou to jen prázdná místa, která tady z nějakého důvodu nechal písař vyrábějící tuhle kopii.“

„Ne, tak jsem to nemyslela. Chtěla jsem říct, že si vzpomínám na obecnou povahu proroctví - a na jejich délku. Ty jako osoba vládnoucí darem bys lépe chápala podstatu toho, co čteš. Já ne. Protože jsem těm proroctvím nikdy doopravdy nerozuměla, zapamatovala jsem si místo toho způsob, jak vypadají. Pamatuji si, jak jsou dlouhá. A říkám ti, že proroctví v této knize nejsou kompletní. Nerozuměla jsem jim, ale pamatuji si, jak mi připadala dlouhá a jak bylo těžké najít smysl v tak dlouhých proroctvích."

„Když je něčemu těžké rozumět, vždycky to vypadá delší, než doopravdy je."

„Ne." Berdine s přesvědčením zavrtěla hlavou. „Tak to není." Obrátila na stránku obsahující poslední proroctví a poklepala na ni. „Tohle proroctví je jen jednu stránku dlouhé a po něm následuje řada prázdných stránek. Nemohu říct, že bych si nějak zvlášť dobře pamatovala obsah ostatních proroctví, ale tomuto poslednímu jsem z nějakého důvodu věnovala větší pozornost. A jasně si vzpomínám, že tohle proroctví bylo mnohem delší. Nemohu odpřísáhnout, jak dlouhá byla ostatní nebo jak dlouhé má být tohle, ale vím naprosto jistě, že bylo delší než jen na jednu stránku. A nebylo nedokončené, jako je tohle. Ať se snažím, jak chci, nedovedu si vzpomenout."

To bylo potvrzení, na které Verna čekala.

„I když většina z toho mi nedává moc smysl," pokračovala Berdine, „vzpomínám si, že tahle část, začátek proroctví, má něco společného s možným větvením událostí a s návratem k věšteckému kořeni. Také se tu mluví o ‚rozdělení hord, které se vychloubají, že bojují za Stvořitelovu věc' - tahle část se zřejmě týká Císařského řádu - ale nemohu si vzpomenout na zbytek textu, který obsahovaly prázdné stránky po zmínce o ‚vůdci, který ztratil důvěru'.

Já si to nevymýšlím, Verno, opravdu ne. Nemohu vysvětlit, proč jsem si tak jistá, že zbytek proroctví chybí, ale je to tak. Velice mě znepokojuje - proč to, co chybí v knize, chybí i v mé paměti?"

Verna se k ní naklonila a pozvedla obočí. „Tak to je, má drahá, otázka, která mi také připadá nanejvýš znepokojivá."

Berdine vypadala překvapeně. „Chceš říct, že víš, o čem mluvím? Ty mi věříš?“

Verna přikývla. „Přesně tak. Nechtěla jsem tě předem nijak ovlivnit. Chtěla jsem, abys mi řekla svůj názor. Potřebovala jsem, abys potvrdila má podezření.“

„Tak tohle je ta záležitost, která Annu naplnila takovými obavami a kterou jsme měly ověřit?“

„Ano, je to tak.“ Verna se začala probírat knihami poházenými po stole a nakonec našla jednu, kterou hledala. „Podívej se na tuhle knihu. Znepokojuje mě ze všeho nejvíc. *Sebrané originály* je nesmírně vzácné proroctví, které je napsáno formou příběhu. Studovala jsem ji, než jsem opustila Palác proroků, abych se vydala pátrat po Richardovi. Prakticky jsem celý ten příběh znala nazpaměť.“ Verna se probírala stránkami. „Teď je ta kniha úplně prázdná a já si nevzpomínám na jedinou věc z jejího obsahu, až na to, že měla něco společného s Richardem - nemám však tušení, o co přesně šlo.“

Berdine pohlédla Verně do očí způsobem, jakým to dokázala jen Mord-Sitha. „Takže tohle je problém a ten problém znamená nebezpečí hrozící lordu Rahlovi.“

Verna zhluboka nabrala dech a pak dlouze vydechla. Plameny několika svíček stojících nejblíže se zamihotaly.

„Lhala bych, kdybych tvrdila něco jiného, Berdine. Přestože ne všechen chybějící text musí mít něco společného s Richardem, celý se vztahuje k době, kdy se narodil. Nemám tušení, co je podstatou toho problému, ale přiznám se, že mám veliké starosti.“

Berdinino chování se změnilo. Obvykle oplývala nejmilejší povahou ze všech Mord-Sith, které Verna znala. Měla jistý druh prosté, dětské radosti ze světa kolem sebe. Občas dokázala být jako dítě zvědavá. Navzdory obtížím, které museli všichni překonat a na které si ostatní stěžovali, měla Berdine většinu času na tváři přátelský úsměv.

Ale pod dojmem toho, že Richardovi hrozí nějaké nebezpečí, se okamžitě změnila v pravou Mord-Sithu. Začala se chovat obezřele a kolem ní se vznášela aura chladné hrozby.

„Jakou to může mít příčinu?“ dožadovala se. „Co to znamená?“

Verna zavřela knihu plnou prázdných stránek. „Já nevím, Berdine, já doopravdy nevím. Anna a Nathan jsou stejně zmateni jako my - a Nathan je přitom prorok.“

„Co znamená ta část o lidech, kteří ztratí důvěru ve svého vůdce?“

Na člověka nevládnoucího darem dokázala Berdine neuvěřitelně přesně vypíchnout nejdůležitější část proroctví.

„Nevím,“ řekla Verna a opatrně se snažila zformulovat odpověď, „může to znamenat hodně věcí. Těžko říct.“

„Možná je to těžké pro mě, ale ne pro tebe.“

Verna si odkašlala. „Pochop, nejsem expert na proroctví, ale myslím, že to má něco společného s Richardem.“

„To je mi jasné. Proč tohle proroctví mluví o tom, že v něj lidé ztratí důvěru?“

„Berdine, proroctví jen zřídkakdy mluví tak jasně, jak se může na první pohled zdát.“ Verna si přála, aby na ni Mord-Sitha přestala upřeně hledět. „Obvykle to nemá nic společného se skutečnými událostmi, které popisuje.“

„Matko představená, tohle proroctví podle mě naznačuje, že příčinou ztracené důvěry ve vůdce mohou být pochybnosti o stavu jeho mysli. Protože proroctví popisuje vůdce jako toho, kdo stojí proti hordám falešných bojovníků za Stvořitelovu věc - tedy Císařský řád - znamená to, že musí mluvit o lordu Rahlovi. Z toho jasně vyplývá, že lord Rahl je vůdcem, ve kterého lidé ztratí důvěru. A tahle část následuje hned po odstavci, který mluví o rozdělení hordy. A právě to teď Řád udělal. Takže to nebezpečí je velice akutní.“

Verna pocítila lítost ke každému, kdo udělal tu nešťastnou chybu, že Berdine podcenil.

„Podle mých zkušeností si proroctví v některých případech dělá o Richarda větší starost než ustrašený prarodič.“

„Tohle mi připadá jako konkrétní nebezpečí.“

Verna si založila ruce na prsou. „Berdine, jsi velice chytrá žena, a doufám, že dokážeš pochopit, že bych se dopustila smrtel-

né chyby, kdybych se s tebou dohadovala nebo podrobně probírala obsah toho proroctví. Proroctví jsou mimo chápání neobdarovaných. Nemá to nic společného s tím, jak je člověk chytrý. Proroctví je výtvor lidí obdařených magií a má význam jen pro ty, kteří mají stejný dar. Ani nejsou určena pro jiné druhy čarodějů.

Dokonce i my, Sestry Světla, i když jsme talentované čarodějky, musíme celé roky tvrdě cvičit, než nám dovolí se na proroctví vůbec podívat. A to nemluvím o tom, kolik času stojí, než smí člověk s proroctvím začít pracovat. Pro netrénovaného člověka je nesmírně nebezpečné dohadovat se nad významem proroctví. Můžeš chápat slova, ale nemůžeš chápat význam, který se za slovy skrývá."

„To je směšné. Slova jsou jen slova. Mají svůj význam. Díky nim chápeme svět kolem nás. Proč by proroctví používalo slova, která něco znamenají, a dávala by jim nějaký jiný, neznámý význam?"

Verna měla pocit, jako by kličkovala mezi medvědími pastmi. „To, co jsem říkala, jsem myslela trochu jinak. Slova lze použít k tomu, aby lidé něco pochopili, lze s jejich pomocí něco vysvětlit nebo naopak zahalit tajemstvím, slovy lze popsat naše chápání světa, ale lze je také použít k vysvětlení věcí, které jsou jen spekulací. Pokud předpovím, že tě v životě čeká těžké období, mohou ta slova být pravdivá, ale mohou znamenat ledacos. Můžeš například utrpět ztrátu, která tě naplní smutkem, ale můžeš také těžce onemocnět nebo dokonce můžeš být zavražděna. Slova jsou tedy sice pravdivá, ale jejich přesný význam ještě není znám. Bylo by strašlivou chybou použít ty slova jako záminky začít zabíjet všechny kolem sebe, protože ses kvůli těm slovům začala bát, že tě někdo zavraždí.

Kvůli takovým nedorozuměním ohledně proroctví začaly i války. Lidé umírali v důsledku toho, že necvičeni lidé zaslechli slova proroctví a považovali jejich význam za jednoznačný. Proto byly knihy proroctví uchovávány ve střežených sklepeních Paláce proroků."

„Tyhle knihy proroctví ale ve sklepeních nejsou."

Verna se zamračila a naklonila k Mord-Sithe. „Možná by měly být.“

„Chceš říct, že se mýlím ohledně toho, co proroctví říká?“

Verna si ztěžka povzdechla. „Správné nebo špatné je v tomto případě nemožné rozlišit. Proroctví ani nemůžeme začít pořádně luštit, protože je nedokončené. Máme pouze jeho začátek a pak množství prázdných stránek.“

„Takže?“

„Takže to může být skutečně tak, jak říkáš. Proroctví mluví o Richardovi a o tom, že lidé začnou zpochybňovat jeho úsudek a ztratí v něj víru. Chybějící text však může říkat, že se to následujícího dne vyřeší díky nějaké další události nebo jejím důsledkům a Richard stoupne v očích svých poddaných ještě víc než dříve. Nejenže se proroctví může větvit, což znamená, že může znamenat několik věcí současně, ale může být vykládáno třeba i opačnými způsoby.“

„Nechápu, jak může proroctví znamenat opačné věci. A jak by se mohlo v chybějícím textu proroctví stát něco, co změní názor lidí?“

Verna pokrčila rameny a rozhlédla se po veliké, matně osvětlené knihovně ve snaze nalézt nějaký příklad. „Řekněme třeba, že lidé budou považovat jeho bitevní plán za šílený. Možná ho armádní důstojníci budou považovat za chybný. V důsledku toho by se proroctví naplnilo a lidé by ztratili v Richarda víru. Řekněme ale, že navzdory radám důstojníků bude Richard na svém plánu trvat a vojáci navzdory svým pochybnostem a nedostatku víry plán provedou a dosáhnou vítězství, které předtím považovali za zhola nemožné. Jejich víra v Richarda jako vůdce se obnoví a vojáci budou jeho názor respektovat možná víc než předtím.

Ale kdybychom na základě toho, co se domníváme, začali jednat, aniž bychom chápali skutečný význam proroctví, naše činy by ty události mohly nějak pozměnit a všechno by dopadlo mnohem hůř. Lidé by například mohli ztratit víru v Richarda a už ji zpět nezískat. A to vše jen proto, že jsme chybně vyložili proroctví a považovali jsme ho za naplněné, i když se vlastně naplnila jen jeho část.“

Berdine Vernu celou dobu pozorně sledovala a popotahovala si spletený cop hnědých vlasů. „Řekla bych, že to dává smysl.“

„Už chápeš, proč je to proroctví tak matoucí i pro nás, kteří se cvičíme v jejich výkladu? A aby to bylo ještě horší, neznáme je celé, a proto nemůžeme vůbec nic dělat. Má-li člověk pochopit proroctví, je naprosto nezbytná znalost kompletního textu. Bez toho jsme jako slepí. To je jeden z důvodů, proč mě to tak znepokojuje.“

„Jeden z důvodů?“ Berdine na ni pohlédla a zamračila se. „Jaký je další důvod?“

„Dost špatné je už to, že zmizel text, který tu předtím byl, ale ještě nesrovnatelně víc mě děsí důvod, proč k něčemu takovému dochází.“

„Myslela jsem, že jsi právě řekla, že když jde o proroctví, neměli bychom dělat ukvapené závěry.“

„S pocitem, že jedna z medvědích pastí se právě s cvaknutím sevřela těsně vedle její nohy si Verna odkašlala. „To je sice pravda, ale je naprosto zřejmé, že se něco děje.“

Berdine s rukama založenýma na prsou celý problém pečlivě zvažovala. „Co myslíš, že se může dít?“

Verna vrtěla hlavou. „To si netroufám ani hádat. Podle mých vědomostí se něco takového nikdy nestalo. Nemám nejmenší tušení, proč se to děje.“

„Ale myslíš, že jde o něco, co se týká lorda Rahla.“

Verna rychle vrhla na Berdine postranní pohled. „Prostý fakt, že se ho týká tak velká část mnoha proroctví, dělá ten závěr nezpochybnitelným. Richard se pro potíže narodil. Je jejich středem.“

Zdálo se, že tohle se Berdine ani za mák nelíbí. „Právě proto potřebuje nás.“

„Nikdy jsem netvrdila opak.“

I když jen nepatrně, Berdine se uvolnila a přehodila si cop přes rameno. „Ne, to jsi netvrdila.“

„Anna po něm pátrá. Doufejme, že ho dokáže najít, a to velice brzy. Potřebujeme ho, aby nás vedl do následující bitvy.“

Zatímco Verna mluvila, Berdine mimoděk vytáhla z jedné ze zasklených knihoven svazek a začala jím listovat. „Lord Rahl má být magie proti magii, ne ocel proti oceli.“

„To je d'haranské přísloví. Proroctví říká, že nás musí vést do poslední bitvy.“

„Když to říkáš,“ zamumlala Berdine, aniž by na ni pohlédla, a pomalu obracela stránky.

„Vzhledem k tomu, že část Jagangových sil míří na jih kolem hor, můžeme jenom doufat, že ho Anna najde včas a přivede k nám.“

Berdine zamyšleně hleděla do knihy. „Co je to, co je pohřbené s kostmi?“

„Cože?“

Berdine se mračila, neboť se pokoušela přijít na něco, co našla v knize. „Tahle kniha upoutala mou pozornost, protože na obalu je napsáno *Fuer Grissa Ost Drauka.* To je v horní d'haranštině. Znamená to...“

„Posel Smrti.“

Berdine na ni pohlédla. „Ano. Jak to víš?“

„Existuje jedno všeobecně známé proroctví, o kterém Sestry v Paláci proroků často debatovaly. Vlastně se o něm celá staletí vášnivě diskutovalo. Prvního dne, když jsem ho přivedla do Paláce, nazval se Richard titulem Posel Smrti, a tak nám sám ukázal, že je ten, o kom proroctví mluví. Musím říct, že to mezi námi vyvolalo velké pozdvižení. Jednoho dne ukázal Warren Richardovi ve sklepení proroctví a Richard vyřešil jeho záhadu, i když pro Richarda to žádná záhada nebyla. Rozuměl mu, protože část toho proroctví prožil.“

„Tahle kniha obsahuje spoustu prázdných stránek.“

„Nepochybně. Podle názvu se zřejmě týká Richarda. Existuje velké množství knih, které jsou o něm.“

Berdine znovu začala číst. „Tohle je v horní d'haranštině. Jak už víš, ten jazyk znám. Budu se nad tím muset pořádně zamyslet, abych to dokázala pořádně přeložit a taky by bylo lepší, kdyby tady nechybělo tolik textu, ale tohle místo zjevně hovoří o lordu Rahlovi. Říká se tu něco jako ‚to, co hledá, je pohřbené s kostmi',

nebo dokonce ‚to, co hledá, jsou pohřbené kosti' - něco na ten způsob.“

Berdine pohlédla na Vernu. „Máš nějakou představu, co by to mohlo znamenat? Co se tím míní?“

„To, co hledá, jsou pohřbené kosti?“ Verna s lítostí zavrtěla hlavou. „Nemám nejmenší tušení. Pravděpodobně existují mnohé svazky, ve kterých se o Richardovi píší zajímavé, záhadné nebo děsivé věci. Jak už jsem ale říkala, když chybí tolik textu, je nám to k ničemu.“

„Asi máš pravdu,“ řekla Berdine zklamaně. „A co takhle ‚střediska'?“

„Střediska?“

„Ano. Kniha se zmiňuje o místech nazývaných střediska.“ Berdine se zamyšleně zahleděla do prázdna, jako by na něco vzpomínala. „Střediska. Mám pocit, že se o nich zmiňoval Kolo.“

„Kolo?“

Berdine přikývla. „Je to deník napsaný před dlouhými věky - během Velké Války. Lord Rahl deník našel v Pevnosti čarodějů v komnatě Slif. Muž, který deník psal, se jmenoval Koloblicin. V horní d'haranštině to jméno znamená ‚důvěrný rádce'. Lord Rahl a já mu říkáme Kolo.“

„A co ten Kolo říká o střediscích? Co to má být?“

Berdine obracela stránky knihy, kterou držela. „To si právě nevzpomínám. Nebylo to nic, čemu jsem tehdy rozuměla, a tak jsem tomu nevěnovala mnoho pozornosti. Budu si to muset znovu prostudovat, abych si osvěžila paměť.“ Nakrčila čelo ve snaze si vzpomenout. „Mám pocit, že na těch místech bylo cosi pohřbeno. Ale nevzpomínám si, jestli se říkalo co.“

Mord-Sitha stála jako socha a pečlivě studovala knihu. „Doufala jsem, že tohle mi přinese nějaké vodítko.“

Verna si znovu těžce povzdechla.

„Berdine, strašně ráda bych tady zůstala a strávila čas prohlížením všech těch knih. Opravdu bych ráda věděla, co obsahují zdejší knihovny, ale bohužel nás čekají mnohem naléhavější záležitosti. Musíme se vrátit k armádě a mým Sestrám.“

Naposledy se rozhlédla kolem sebe. „Než půjdu, ráda bych se však tady v Paláci proroků podívala na jednu věc. Možná bys mi mohla pomoci.“

Berdine váhavě zavřela knihu a vrátila ji zpět do police. Pak opatrně zasunula skleněná dvířka knihovny.

„Dobrá, matko představená. Co chceš vidět?“

Kapitola třicátá

Když uslyšela jediné dlouhé zazvonění zvonu, Verna se zarazila.

„Co to bylo?“

„Zasvěcení,“ řekla Berdine, která se zastavila a ohlédla se zpátky na Vernu. Hluboké zvonění rozezvučelo prostorné mramorové a žulové chodby Paláce lidu.

Všichni lidé, bez ohledu na to, kam předtím mířili, se teď obrátili a bez váhání se vydali k široké chodbě, ze které hluboký, znělý zvuk přišel. Zdálo se, že nikdo nespěchá, ale všichni cíleně kráčeli k pomalu doznívajícímu zvuku zvonu.

Verna udiveně pohlédla na Berdine. „Co prosím?“

„Zasvěcení. Víš přece, co to je.“

„Myslíš zasvěcení lordu Rahlovi? Tohle zasvěcení?“

Berdine přikývla. „Zvon oznamuje, že je čas na zasvěcení.“ Zádumčivě hleděla směrem, kam lidé mířili.

Mnozí ze shromažďujících se lidí byli oděni do rób a šatů nejrůznějších barev. Verna se domnívala, že bílé róby se zlatým nebo stříbrným lemováním byly odznakem úředníků nebo vládních představitelů. Každopádně je nosili lidé, kteří zřejmě žili a pracovali v Paláci. Rozhodně se chovali jako úředníci. Všichni, od správců až po posly v tunikách se zelenými pruhy, kteří nesli kožená pouzdra se zdobeným písmenem „R“, znakem rodu Rahlů, spolu během chůze poklidně rozmlouvali. Další lidé pracující v některé z nesčetných řemeslných dílen, byli oděni úměrně své profesi, ať už to byli koželuzi, šperkaři, hrnčíři, tesaři nebo krejčí, zkrátka lidé, kteří v paláci dělali vše, od údržby po úklid.

Pak tady bylo množství lidí oděných v prostých šatech farmářů či obchodníků, z nichž mnohé doprovázely jejich ženy a některé i děti. Zřejmě to byli návštěvníci, kteří se sem přišli podívat nebo dorazili za obchodem. Pak zde procházeli lépe oblečení lidé, možná cestovatelé nebo vzdělanci. Verna od Berdine věděla, že v Paláci jsou pokoje pro hosty, které bylo možné si pronajmout i na delší časové období. Byly tu také ubytovny pro množství lidí, kteří v Paláci žili a pracovali.

Lidé v úředních róbách kráčeli většinou klidně, jako by to byla běžná součást jejich dne. Ti v lepších šatech se snažili tvářit stejně klidně a upřeně nezírat na úžasnou architekturu Paláce, ale Verna viděla, jak jejich rozšířené oči přebíhají sem a tam. Prostě odění návštěvníci, kteří se připojili k proudu lidí mířících k široké chodbě, odkud zazněl zvon, si otevřeně a bez ostychu prohlíželi všechno, na co jim zrak padl. A bylo tu na co se dívat. Mohutné krásné sochy mužů a žen v pyšných pózách vytesané z mnoha druhů kamene; vznosné sloupy z leštěného mramoru vypínající se kolem balkónů až ke stropu. Úchvatná temně černá žula a onyx, ze kterých byly vyrobeny podlahy.

Verna věděla, že její složité ornamenty musely být vyrobeny těmi nejtalentovanějšími mistry řemesel v celém Novém světě. Již nějakou dobu sloužila jako matka představená Paláce proroků a vypořádala se s úkolem nahradit část podlahy s překrásným vzorem, kterou kdysi v minulosti poškodili mladí čarodějové ve výcviku. Přesné události, které vedly k poškození, a kdo přesně byl za to zodpovědný, zůstaly zahaleny tajemstvím. Kus zlomyslné magie však v jediném okamžiku rozerval dlouhý úsek překrásné mozaikovitě vykládané podlahy z mramoru. Suť a uvolněné dlaždice už byly dávno odstraněny, ale podlaha zůstala poškozena celá desetiletí. Rozbitý mramor byl nahrazen funkčním, ale na pohled nijak hezkým vápencem, zatímco život v Paláci proroků pokračoval. Sestry a palácoví představitelé se k nezbedným mladým čarodějům chovali shovívavě, částečně proto, že všem přišlo líto, že tam ty mladé muže drží proti jejich vůli.

Verně se odjakživa nelíbilo, že poškozenou část nikdo neopravil - mimo jiné proto, že to všem budoucím čarodějům dávalo

špatný příklad. Vždycky se jí zdálo, že je jediná - kromě Richarda - koho trápí, že je tak překrásná podlaha zjizvená. Richard očekával, že chlapci, cvičící se na čaroděje, převezmou odpovědnost za své činy. I když byl v Paláci také držen proti své vůli, nikdy netoleroval nesmyslné destruktivní chování.

Warren se na věci díval stejně jako Richard. Možná to byl částečně důvod, proč se z nich tak rychle stali přátelé. Warren se choval vždycky vážně a velice oddaně všemu, co dělal. Poté, co Richard opustil Palác, Warren Verně připomněl, že jako nová matka představená už se nemusí nečinně dívat na chování mladých čarodějů ani na stav podlahy. Povzbudil ji, aby jednala podle svého předsevzetí. A tak Verna stanovila nová pravidla chování a pustila se do opravy škod na podlaze.

Tehdy se o podobných podlahách naučila několik věd, a zjistila také, že z množství řemeslníků, kteří se hrdě prohlašují za mistry svého řemesla, jen málokteří jimi skutečně jsou. Ten rozdíl byl jasně vidět při práci. Ti první dělali ze svého úkolu noční můru, ti druzí zvládli, co slíbili, a byla radost se na ně dívat.

Vzpomněla si, jak na ni byl Warren pyšný, když ten úkol dokončila, a jak ji chválil, že se spokojila až s tím nejlepším. Moc jí chyběl.

Verna se rozhlédla po úchvatném Paláci, ozdobné kamenické práci a úžasných sochách, ale přesto s ní ta krása nepohnula. Od té doby, co Warren zemřel, jí všechno připadalo prázdné, nezajímavé a nedůležité. Samotný život se pro ni stal utrpením.

Všude v Paláci procházely ostražité vojenské hlídky. Muži si nejspíš ani neuvědomili, a ani je nenapadlo, kolik lidské představivosti, dovednosti a úsilí bylo potřeba, aby vzniklo tak nádherné místo, jakým byl Palác lidu. Byli jeho součástí, díky nim a ostatním obyvatelům Palác ožil. Vojáci, stejně jako jejich předkové, kráčeli chodbami a starali se o jeho bezpečí.

Verna si všimla, že někteří ze strážných chodí v párech, zatímco jiní hlídkují ve větších skupinách. Vojáci byli oděni v uniformách s chrániči ramen a hrudními pláty z tvrzené kůže. Všichni byli ozbrojeni alespoň mečem. Mnoho vojáků také neslo píky se zářícími kovovými hroty. Verna si povšimla zvláštních stráží,

které nosily černé rukavice a přes ramena jim visely kuše. V toulcích u pasů měli tito vojáci červeně nabarvené šipky. Oči vojáků se neustále pohybovaly a nic jim neuniklo.

„Myslím, že si vzpomínám, jak Richard o zasvěcení mluvil," řekla Verna. „Nevěděla jsem, že se ten obřad provádí, i když lord Rahl není v paláci. A zvláště ne od té doby, kdy se lordem Rahlem stal Richard."

Verna nechtěla, aby to znělo shovívavě, i když si vzápětí uvědomila, že to tak muselo vypadat. To jen, že Richard byl... no Richard.

Berdine na ni úkosem pohlédla. „On je lord Rahl pořád, ať je kdekoli. Naše pouto k němu není slabší jen proto, že je pryč. Zasvěcení se tady v paláci provádí stále, ať už tu lord Rahl je nebo není. A bez ohledu na to, jak ho vidíš, je lord Rahl v každém ohledu. Nikdy jsme neměli lorda Rahla, kterého bychom respektovali tolik jako Richarda. Díky tomu je zasvěcení ještě významnější a důležitější než kdy předtím."

Verna už držela pusu zavřenou, ale hleděla Berdine přímo do očí a nenechala se zastrašit jejím kosým pohledem. I když chápala Berdinin postoj, ona sama byla matkou představenou Sester Světla, oddaná služebnice Stvořitele. Jako Sestra Světla žijící v Paláci proroků pod kouzlem zpomalujícím stárnutí viděla vládce přicházet a odcházet. Sestry Světla se před žádným vládcem nikdy nesklonily.

Připomněla si, že Palác proroků už není. Císařský řád teď ovládal mnoho Sester.

Berdine pozvedla paži a opsala kolem sebe oblouk. „Tohle všechno je možné díky lordu Rahlovi. Dává nám domov. Je magie proti magii. Jeho vláda nás chrání. I když jsme v minulosti měli vládce, kteří zasvěcení považovali za důkaz poddanství, původně to vlastně není nic jiného než projev úcty."

Verna pocítila závan podráždění. Berdine nemluvila o nějakém mýtickém vůdci z dávných dob, o nějakém moudrém starém králi. Mluvila o Richardovi. I když si ho Verna vážila a cenila si ho, pořád to byl Richard. Zálesák Richard.

Vzápětí pocítila lítost nad takovými nehezkými myšlenkami.

Richard vždycky bojoval za to, co je správné. Pro ušlechtilé ideály statečně nasazoval život.

Byl také ten, o kom mluvilo proroctví.

Navíc byl hledač.

Stal se lordem Rahlem, Poslem Smrti, který obrátil svět vzhůru nohama. Díky Richardovi byla Verna matkou představenou. Nebyla si jistá, zda je to požehnání nebo kletba.

Richard byl také jejich poslední nadějí.

„No, jestli si nepospíší a nepřipojí se k nám, aby vedl d'haranskou armádu do poslední bitvy, nezůstane nikdo, kdo by mu prokazoval úctu."

Berdine náhle odvrátila svůj znechucený pohled a vyrazila k chodbě, která zatáčela doleva - k té, ze které zazněl zvon. „My jsme ocel proti oceli. Lord Rahl je magie proti magii. Pokud nebude bojovat s armádou, je to jen proto, že bude plnit svou úlohu, chránit nás před temnými silami magie."

„Taková prostoduchost," zamumlala si Verna sama pro sebe a spěchala, aby ji Mord-Sitha neutekla. „Kam jdeš?" zavolala na ni.

„Chci se zúčastnit zasvěcení. Každý v Paláci tam chodí."

„Berdine," zavrčela Verna a chytila Berdine za paži, „na to nemáme čas."

„Je to zasvěcení. Součást našeho závazku k lordu Rahlovi. Bylo by od tebe moudré, kdyby ses také zúčastnila. Pak si na to možná vzpomeneš."

Verna stála strnule v rozlehlé chodbě a ohromeně hleděla na odcházející Mord-Sithu. Měla ještě v živé paměti dobu, kdy se její pouto k Richardovi přerušilo. Nebylo to nadlouho, ale během Richardovy nepřítomnosti ve světě živých přestalo pouto mezi lordem Rahlem a jeho svěřenci existovat.

V tom krátkém čase, když Richard a pouto zmizeli, vkradl se do Verniných snů Jagang, aby ovládl její mysl. Ovládl také Warrena. Moc dobře si pamatovala na strašlivou hrůzu, kterou cítila, když snový cestovatel ovládal její vědomí, a bylo to ještě o to horší, že si uvědomovala, že Warren je úplně stejně bezmocný. Jagangova krutá přítomnost ovládala každý aspekt jejich života, od toho, na co směli myslet, až k tomu, co směli dělat. Nebyli svými

pány. Jediné, na čem záleželo, byla Jagangova vůle. Stačila pouhá vzpomínka na řezavou bolest, kterou způsobovala přítomnost snového cestovatele v její mysli, aby Verně náhle vhrkly do očí slzy.

Rychle je otřela a pospíšila si za Berdine. Čekali ji neodkladné záležitosti, ale kdyby se pokoušela najít v obrovitém Paláci lidu cestu sama, ztratila by příliš mnoho času. Potřebovala Mord-Sithu, aby jí ukázala směr. Kdyby Verna vládla svým darem, pomohlo by jí to najít, co hledala, ale v Paláci byl její Han prakticky bez užitku. Nezbývalo jí než následovat Berdine a doufat, že se brzy vrátí zpátky k práci, aniž by ztratily příliš mnoho času.

Chodba vlevo vedla pod jakýmsi vnitřním mostem se sloupovým zábradlím z šedého mramoru, protkaném bílými žilkami. V místě, kde se sbíhaly čtyři chodby, se síň rozšiřovala do velikého náměstí s otvorem ve střeše. Uprostřed náměstí bylo jezírko s obrubou z leštěné šedé žuly. Uprostřed jezírka ležel velký kámen posetý prohlubněmi. Na vrcholu kamene spočíval zvon - zjevně ten, jehož zvuk svolával lidi k obřadu.

Otevřenou střechou padal k zemi jemný déšť. Hladina jezírka se čeřila v rytmu dopadajících kapek. Verna viděla, že podlaha celého náměstí se mírně svažuje ke žlabům odvádějícím vodu. Zemi pokrývaly dlaždice z vypáleného jílu.

Všude kolem klesali lidé na kolena a skláněli hlavy k podlaze. Klečeli tváří k jezírku, nad kterým spočíval tichý bronzový zvon.

Když Berdine zjistila, že Verna přišla také, její nespokojenost zmizela. Šťastně se na ni usmála a pak udělala podivnou věc. Natáhla se a uchopila Vernu za ruku.

„Pojď, ukážu ti jezírko. Žijí v něm ryby."

„Ryby?"

Berdinin úsměv se ještě rozšířil. „Ano. Miluji náměstí s rybami."

A skutečně, když prokličkovaly davem klečících lidí až k jezírku, Verna uviděla, že se ve vodě prohánějí hejna oranžových ryb. Verna s Berdine měly v davu klečících lidí před jezírkem nedostatek místa.

„Nejsou pěkné?“ zeptala se Berdine. V jejím chování se znovu objevilo cosi holčičího.

Verna na mladou ženu vrhla kradmý pohled. „Jsou to ryby.“

Berdine to vůbec neubralo na radosti a dívka poklekla na místě, které jim ostatní lidé uvolnili. Podle postranních pohledů, které na ni vrhali, Verna usoudila, že všichni mají před Mord-Sithou patřičný respekt. Téměř to hraničilo se strachem. Přestože nikdo nevypadal natolik vyděšeně, aby odešel, nikdo zjevně nechtěl být na stejném místě jako Berdine. Také se zdálo, že mají strach, koho vlastně Mord-Sitha přivedla na zasvěcení, jako by se mohlo jednat o nenapravitelného hříšníka, kterého vzápětí srazí na zem.

Těsně před tím, než se Berdine sklonila k zemi a položila ruce na dlážděnou podlahu, pohlédla přes rameno na Vernu. V tom krátkém pohledu se skrýval pokyn, aby Verna udělala to samé. Verna si všimla, že ji pozorují stráže. Tohle bylo šílené; ona je matkou představenou Sester Světla, Richardovou rádkyní a jedním z jeho nejbližších přátel.

To ale stráže nevědí.

Verna si až příliš dobře uvědomovala, že její moc je v Paláci nepatrná. Tohle byl starobylý domov rodu Rahlů. Celý Palác byl postaven ve tvaru kouzelné runy, která zvětšovala moc Rahlů a odebírala moc ostatním.

Verna si povzdechla a klesla na kolena, opřela se o ruce a jako všichni ostatní se uklonila. Klečely blízko jezírka, ale otvor ve střeše byl stejně tak velký, takže pršelo převážně na jeho hladinu. Těch několik kapek, které na ně dopadlo, jí ve skutečnosti připadalo velice osvěžující. Zejména s přihlédnutím k tomu, jak byla rozpálená vzteky.

„Na tohle jsem příliš stará,“ postěžovala si Verna šeptem své průvodkyni.

„Matko představená, jste mladá zdravá žena,“ odvětila Berdine zvesela.

Verna ze sebe vydala povzdech. Nemělo smysl přít se o tom, jaká je hloupost klečet na podlaze a odříkávat slova zasvěcení muži, kterému byla již dávno zasvěcena mnoha způsoby. Nebylo to jen hloupé, bylo to směšné. A navíc to bylo plýtvání časem.

„Mistře Rahle, provázej nás,“ začal téměř najednou dav odříkávat. Všichni lidé se stále skláněli k zemi a čely se dotýkali podlahy.

„Mistře Rahle, uč nás,“ pronesli všichni unisono.

Berdine s čelem přitisknutým k podlaze vrhla na Vernu hněvivý pohled. Verna obrátila oči v sloup, sklonila se k zemi a přitiskla čelo na dlážděnou podlahu.

„Mistře Rahle, ochraňuj nás,“ zamumlala a připojila se tak k zasvěcení, přestože se Richardovi zasvětila již dávno. „Žijeme ve světle tvé přítomnosti. V tvém milosrdenství nacházíme útočiště. Kořímе se před tvou moudrostí. Žijeme pouze abychom sloužili. Naše životy patří tobě.“

Verna se naklonila k Berdine a zašeptala. „Kolikrát musíme zasvěcení odříkat?“

Berdine, která teď vypadala přesně jako Mord-Sitha, vrhla na Vernu nespokojený pohled. Nic neřekla. Ani nemusela. Verna ten pohled znala. Sama jej nesčetněkrát použila, když káravě hleděla na zlobivé novicky, nebo neposlušné mladé čaroděje ve výcviku. Verna obrátila oči zpátky k dlážděné podlaze a sama se trochu cítila jako mladá novicka. Tiše spolu s ostatními lidmi odříkávala vzývání.

„Mistře *Rahle, provázej nás. Mistře Rahle, uč nás. Mistře Rahle, ochraňuj nás. Žijeme ve světle tvé přítomnosti. V tvém milosrdenství nacházíme útočiště. Kořímе se před tvou moudrostí. Žijeme pouze abychom sloužili. Naše životy patří tobě.*“

Šepot odříkávané modlitby, která zněla z tisíců hrdel lidí na náměstí se odrážel ozvěnou chodbami Paláce.

Po pohledu, kterého se jí od Berdine dostalo považovala Verna za nejlepší nechat si námitky pro sebe a odříkávat slova zasvěcení spolu s ostatními.

Tiše vyslovovala jeho slova a přemítala nad nimi. Uvažovala nad tím, kolikrát se ta slova ukázala jako pravdivá. Zejména pro ni osobně. V jejím životě změnil Richard vše. Verna si dříve myslela, že nejdůležitějším úkolem Sester je dávat magicky nadaným chlapcům na krk obojek a vycvičit je v používání jejich schopností. Richard ji však naplnil pokorou a víru, o které dřív ani nepře-

myšlela, úplně rozbořil. Změnil všechno, přinutil ji, aby o všem znovu přemýšlela a řadu věcí přehodnotila.

Nebýt Richarda, nejspíš by se nikdy nepřiblížila k Warrenovi a jejich vzájemná náklonnost by nikdy nepřerostla v lásku. Díky Richardovi poznala to nejkrásnější ve svém životě.

„Mistře Rahle, provázej nás. Mistře Rahle, uč nás. Mistře Rahle, ochraňuj nás. Žijeme ve světle tvé přítomnosti. V tvém milosrdenství nacházíme útočiště. Kořímе se před tvou moudrostí. Žijeme pouze abychom sloužili. Naše životy patří tobě.“

Slova modlitby vyslovované s nábožnou vroucností zněla starobylými chodbami Paláce a naplňovala je svou melodií.

Dokonce i ve shromážděném davu, se Verna cítila osamělá. S bolestí si uvědomovala, jak moc jí Warren chybí. Vybudovala kolem svých pocitů zeď a zabouchla dveře. Doufala, že tak zabrání strašlivé bolesti, která se ukrývala v její duši, aby ji přemohla. Teď ji náhle zaplavilo zoufalství pramenící z toho, jak moc jí Warren chyběl a jak moc ho milovala. On byl to nejlepší, co ji v celém jejím životě potkalo - a teď byl pryč. V očích se jí začaly hromadit slzy beznaděje. Cítila se tak osamělá.

„Mistře Rahle, provázej nás. Mistře Rahle, uč nás. Mistře Rahle, ochraňuj nás. Žijeme ve světle tvé přítomnosti. V tvém milosrdenství nacházíme útočiště. Kořímе se před tvou moudrostí. Žijeme pouze *abychom sloužili. Naše životy patří tobě.“*

Verna potlačila vzlyk, neboť si vzpomněla, jak Warrena naposledy políbila, když umíral. To byl ten nejstrašlivější okamžik v celém jejím životě. Navzdory času, který od té doby uplynul, připadalo jí, jako by se to stalo včera. Warren jí tolik chyběl, až jí to způsobovalo fyzickou bolest.

„Mistře Rahle, provázej nás. Mistře Rahle, uč nás. Mistře Rahle, ochraňuj nás. Žijeme ve světle tvé přítomností. V tvém milosrdenství nacházíme útočiště. Kořímе se před tvou moudrostí. Žijeme pouze abychom sloužili. Naše životy patří tobě.“

Verna vyslovovala slova zasvěcení, vkládala do nich to, co cítila, znovu a beze spěchu je vyslovovala spolu s ostatními. Šeptem vyslovované vzývání zaplňovalo její mysl. Tiše vzlykala, když přemýšlela o době strávené s Warrenem.

Vzpomněla si na jeho poslední slova: *polib mě*, zašeptal Warren, *dokud jsem ještě naživu. A netruchli nad tím, co končí. Prožili jsme spolu v životě krásné chvíle. Polib mě, má lásko.*

Bolest a touha jí zkroutily nitro. Po Warrenově smrti se jí svět rozpadl. Nic už pro ni nemělo význam. Už nechtěla dál žít.

„Mistře Rahle, provázej nás. Mistře Rahle, uč nás. Mistře Rahle, ochraňuj nás. Žijeme ve světle tvé přítomnosti. V tvém milosrdenství nacházíme útočiště. Koříme se před tvou moudrostí. Žijeme pouze abychom sloužili. Naše životy patří tobě.“

Verna vší silou potlačovala vzlyky a vyslovovala slova modlitby. Ani jí nenapadlo přemýšlet, jestli si jí někdo všiml. Připadalo jí to tak nesmyslné. Mladý muž bez jakýchkoliv výjimečných schopností, bez zájmů a bez užitku Warrena zavraždil, jen aby prokázal svou věrnost věci Císařského řádu. A ta věc spočívala v zásadě v tom, že lidé jako Warren nemají právo žít svůj vlastní život, ale místo toho by se měli obětovat ve prospěch takových, jakým byl třeba Warrenův vrah.

Richard bojoval, aby s takovým šílenstvím skoncoval. Bojoval ze všech sil proti těm, kteří tuto nesmyslnou krutost na svět přinesli. Obětoval se v boji, aby s tím skoncoval a aby lidé nemuseli ztrácet své milované, tak jako Verna ztratila Warrena. Richard skutečně chápal její bolest.

Verna se propadla do rytmu vzývání, nechala je, aby skrze ni volně proudilo. Stál za vším, za co celý život bojovala - pevnost, cílevědomost, odhodlání. Zasvěcení takovému muži nebylo žádným kacířstvím, připadalo jí to zcela správné. Svým způsobem to vnímala jako zasvěcení životu samotnému. To proto, kým Richard byl a za čím stál.

Richard byl Warrenův dobrý přítel, jeho první skutečný přítel. Richard vyvedl Warrena ze sklepení Paláce do slunečního světla, přivedl ho do světa. Warren Richarda miloval.

Tiché vzývání pro ni začalo být uklidňujícím útočištěm.

Verna cítila, jak na ni dopadají hřejivé paprsky slunce, které prorazily skrze mraky. Koupala se v jemné zlatavé záři slunečního svitu. Zářivé světlo ji objalo a zahřálo až na dno duše.

Warren by si přál, aby Verna žila svůj život naplno a neutápěla se v minulosti.

V laskavém dotyku zářících slunečních paprsků pocítila poprvé za dlouhou dobu klid a mír.

„Mistře Rahle, provázej nás. Mistře Rahle, uč nás. Mistře Rahle, ochraňuj nás. Žijeme ve světle tvé přítomnosti. V tvém milosrdenství nacházíme útočiště. Koříme se před tvou moudrostí. Žijeme pouze abychom sloužili. Naše životy patří tobě.“

V tichém toku slov zasvěcení odplula do zátoky klidu, paprsky slunce jí hřály na duši a ona měla pocit, že někam patří. Šeptala slova zasvěcení a jejich proud odnášel střípky bolesti. Klečela s hlavou na dlážděné podlaze, vkládala své srdce a duši do slov a cítila se zbavena vší bolesti a strastí. S úžasem cítila, jak jí naplňuje radost ze života a nábožná úcta ke všemu živému. Vzývala spolu s ostatními a koupala se v jemné záři slunečního světla. Připadalo jí tak zářivé, tak ochraňující. Tak laskavé.

Téměř jako Warrenovo milující objetí.

S odmlkami pro nadechnutí, znovu a znovu se všemi ostatními pronášela slova modlitby, a čas nenápadně plynul. Díky klidu, který se jí v duši rozhostil, si uvědomovala, jak je čas nedůležitý.

Zvon dvakrát zazvonil. Tichý konejšivý zvuk, který potvrzoval, že zasvěcení skončilo. Přinášel však příslib toho, že zasvěcení zůstane navždy ve Vernině duši.

Když Verna ucítila na svém rameni ruku, vzhlédla. Uviděla Berdine, která se na ni usmívala. Verna se rozhlédla a spatřila, že většina lidí už odešla. Ona sama stále ještě klečela na všech čtyřech na podlaze před jezírkem. Berdine klečela vedle ní.

„Verno, jsi v pořádku?“

Verna se narovnala. „Ano... jen mi na tom slunečním světle bylo tak dobře.“

Berdine pozvedla obočí. Pohlédla na kapky deště tančící na hladině jezírka.

„Verno, celou dobu prší.“

Verna se rozhlížela a pomalu vstala. „Ale... já jsem to cítila. Viděla jsem záři slunečního světla všude okolo sebe.“

Zdálo se, že v tu chvíli Berdine pochopila a konejšivě položila Verně ruku na záda. „Chápu.“

„Opravdu?“

Berdine s chápavým úsměvem přikývla. „Zasvěcení přináší možnost zamyslet se nad svým životem a může ti poskytnout útěchu v mnoha podobách. Možná tě přišel utěšit ten, kdo tě miluje.“

Verna zírala na jemný úsměv ve tváři Mord-Sithy. „Tobě se to někdy stalo?“

Berdine polkla a přikývla. Její oči lesknoucí se slzami prozradily, že to je pravda.

Kapitola
třicátá první

Kráčely bludištěm klikatých chodeb a Verně připadalo, že se motají sem a tam. Ne, že zabloudily, nebo se chtěly procházet a náhodně kráčely různými chodbami. Žádná přímá cesta tady prostě neexistovala.

Složitý matoucí průchod labyrintem byl nezbytný, protože místo nebylo postaveno, aby se skrze něj snadno cestovalo. Bylo postaveno v přesném tvaru mocného kouzla načrtnutého na tvář země. Pomyšlení, že je to kouzelná formule podobná kouzlům, které sama črtala do prachu, připadalo Verně úžasné. Ještě úžasnější jí připadalo, že se prochází jednotlivými elementy vytvářejícími toto kouzlo. Z nitra Paláce se na zaklínání dívala z úplně jiné perspektivy a byla ohromená. Protože mocné kouzlo sloužící lordu Rahlů bylo stále aktivní, Verna věděla, že jeho základní nárys musel být načrtnut krví... krví někoho z Rahlů. Když s Berdine kráčely rozsáhlými chodbami, byla opakovaně krásou tohoto místa, nemluvě o jeho velikosti. V minulosti viděla mnoho velkolepých míst, ale velikost Paláce lidu se zdála neuvěřitelná. Nebyl to ani tak Palác, jak spíš město na opuštěných Azrithských pláních.

Palác na obrovské náhorní plošině byl jen částí rozsáhlého komplexu. Pod plošinou se nacházely tisíce místností a chodeb, nesčetná schodiště vedoucí do různých směrů. Dole lidé prodávali své služby a nabízeli zboží. Vyšplhat se po nekonečných schodech až nahoru do překrásného Paláce na vrcholku bylo dlouhé a náročné. V dolních částech plošiny se věnovali svým záležitostem mnozí návštěvníci, kteří přišli za obchodem a nikdy nenavštívili Palác nahoře. Ještě víc lidí obchodovalo pod širým nebem na tržištích kolem úpatí plošiny.

Vzhůru na plošinu vedla klikatá cesta přerušená padacím mostem. Tudy i kdyby nebyla bráněná, bylo téměř nemožné palác napadnout. Vnitřek plošiny nabízel mnohem více cest vzhůru - dokonce i rampy pro jezdce - ale nitra chodeb strážily tisíce vojáků. V případě potřeby, zde bylo mnoho obrovitých dveří, které se daly neprodyšně uzavřít a oddělit tak Palác od podzemí.

Sochy z černého kamene stojící po obou stranách chodby z bílého mramoru sledovaly Vernu a Berdine, které kráčely dlouhou chodbou kolem nich. Na leštěném černém mramoru se odráželo světlo pochodní a v tomto světle vypadaly sochy téměř živě. Kontrast černé barvy soch a bílé mramorové chodby dodával místu na tajuplnosti.

Většina schodišť, po kterých stoupaly byla poměrně rozlehlá. Některá schodiště měla balustrády z leštěného mramoru širší než délka paže. Verně připadalo množství druhů kamene použitého na stavbu Paláce neuvěřitelné. Vypadalo to, jako by každá velká komnata, každá chodba a každé schodiště měly svou vlastní kombinaci barev. Několik služebních místností a neveřejných oblastí, kterými je Berdine vedla, bylo postaveno z obyčejného vápence, ale všechny důležitější veřejné části paláce doslova vířily barvami v nádherných vzorech, dodávajících obrovskému prostoru krásu, hloubku a tajemno. Některé soukromé chodby, sloužící jako zkratky pro úředníky, byly obložené leštěným dřevem, které osvětlovaly lampy s nablýskanými stříbrnými zrcadly, které dodávaly těmto chodbám hřejivou atmosféru.

Zatímco některé ze soukromých chodeb byly poměrně malé, hlavní chodby měly několik pater. Ty největší chodby - hlavní větve kouzla - prosvětlovala okna ve střeše, kudy sem proudily kužely světla. Po obou stranách chodeb se k výšinám vypínaly vzdušné sloupy. Na lidi, procházející dole hleděly balkóny zdánlivě visící ve vzduchu mezi těmito pilíři. Na několika místech se chodby a průchody křížily v několika patrech nad sebou.

Občas musely vystoupat do těchto vyšších pater, překračovat mosty nad bezednými hlubinami a pak klesat do spleti chodeb, jen aby na dalším místě znovu vystoupaly do výše. Navzdory cestě,

která se zdánlivě zmateně klikatila sem a tam a vedla nahoru a dolů, blížily se stále víc do středu Paláce.

„Tudy," řekla Berdine, když dorazily k dvoukřídlým mahagonovým dveřím, dvakrát tak vysokým jako Verna. Do povrchu silného mahagonu byl vyřezán pár hadů, na každých dveřích jeden. Ocasy měli omotány kolem větví stromů vysoko nad hlavami návštěvníků. Oba hadi viseli dolů, takže příchozí měli jejich hlavy v úrovni očí. Z otevřených tlam jim čněly hrozivé zuby, jako by se hadi chystali zaútočit. Madla dveří neležela níž než hadí hlavy. Byla bronzová a pokrytá patinou, která vypovídala o jejich věku. Měla podobu lebek v životní velikosti.

„Nádhera," zamumlala Verna.

„Slouží jako varování," řekla Berdine. „Mají lidem přikázat, aby se drželi stranou."

„To prostě nemohli na dveře napsat *nevstupovat?*"

„Ne každý umí číst." Berdine pozvedla obočí. „Když je přistihnut, jak ty dveře otevírá, ne každý, kdo umí číst, to přizná. Tohle to ovšem nikomu neposkytuje výmluvu, aby mohl překročit práh a pak tvrdit, že nevěděl, že se sem nesmí vstupovat, když ho stráže přistihnou."

Při pohledu na dveře projel Vernou mrazivý pocit. Lebky skutečně plnily svůj účel. Berdine se opřela do pravého křídla dveří a to se poddalo její váze.

Uvnitř ležela místnost pokrytá kobercem, obložená stejným mahagonem jako dveře. Nebyli tu žádní vyřezávání hadi, ale zato tu stáli na stráži čtyři urostlí vojáci. Vypadali mnohem děsivěji než bronzové lebky.

Nejbližší voják jim okamžitě vstoupil do cesty. „Do této oblasti je přístup zakázaný."

Berdine se zlověstně zamračila a obešla ho. „Výborně. Tak se postarej, ať to tak zůstane."

Verna, která si až příliš dobře uvědomovala, že její moc je v Paláci omezená, rychle Berdine následovala. Voják zřejmě neměl chuť pustit se s Mord-Sithou do křížku, a tak místo toho zapískal na píšťalku, která ze sebe vydala tenký chvějivý tón. Tento zvuk

se nepochybně donesl, až k ostatním strážím. Do cesty jim vstoupili dva další vojáci.

Jeden z nich zdvořile, ale neústupně zvedl ruku, a přikázal jim, aby zastavily. „Omlouvám se, Paní, ale jak dobře víte, toto je zakázaná oblast."

Berdine si založila ruku v bok. Do druhé jí vklouzl Agiel. Pokynula jím, zatímco hovořila.

„Protože oba sloužíme stejné věci, nezabiju tě na místě, kde stojíš. Buď vděčný, že dnes nejsem oblečená v rudé kůži, protože v tom případě bych se věnovala tomu, abych tě naučila způsobům. Jak bys měl dobře vědět, Mord-Sithy jsou osobní strážkyně lorda Rahla. Proto můžeme chodit, kam se nám zlíbí."

Muž přikývl. „To si dobře uvědomuji. Ale již nějakou dobu jsem vás v Paláci neviděl..."

„Byla jsem s lordem Rahlem."

Odkašlal si. „Ano, ale v době, kdy jste byla pryč, velící generál zpřísnil v této oblasti bezpečnostní opatření."

„Výborně. Vlastně jsem tady, abych s velícím generálem Trimackem právě tuto otázku probrala."

Muž sklonil hlavu. „Dobrá, Paní. Nahoru po schodech. Někdo se vás ujme."

Když strážní ustoupili, Berdine je obdařila nuceným úsměvem a s Vernou v závěsu proklouzla mezi nimi.

Kráčely po hustém, zlatě a modře vyšívaném koberci a došly ke schodišti vytesaném ze zlatohnědého mramoru protkaného žilkami načervenalé barvy. Takový kámen Verna dosud nikdy neviděla. Byl neuvěřitelně krásný. Když na hladce vyleštěném povrchu spočinula svými prsty, ucítila, jak je chladný.

Dorazily na široké odpočívadlo a zamířily k další části schodů. Na jejich vrcholku Verna spatřila nejen patrolující vojáky, ale to, co na první pohled vypadalo jako armáda, která tam na ně čekala. Kolem těch mužů se Berdine tak snadno nedostane.

„Co myslíš, že tu všichni ti vojáci dělají?" zeptala se Verna.

„Tam nahoře a pak rovně chodbou se nachází Zahrada Života," odpověděla Berdine tichým hlasem. „V minulosti jsme v ní měli potíže."

To byl důvod, proč se tam Verna chtěla porozhlédnout. Slyšela vydávané rozkazy a kovový cinkot provázející přibíhající vojáky.

Na vrcholku schodiště se setkaly s tucty strážných, z nichž měli mnozí tasené zbraně. Verna si povšimla, že zde většina vojáků nosí černé rukavice. Muži byli ozbrojeni kušemi. Tentokrát však měli zbraně natažené a nabité šipkami s rudými dříky.

„Kdo tady velí?“ dožadovala se Berdine a neohroženě čelila mladým tvářím vojáků.

„Já,“ zazněl dospělý hlas jakéhosi muže, který si k nim řadou vojáků razil cestu. Měl pronikavě modré oči, ale Verninu pozornost upoutaly bledé jizvy na jeho tvářích a bradě.

Když Berdine muže uviděla, její tvář se rozzářila. „Generál Trimack!“

Vojáci generálovi uctivě uhýbali z cesty. Pozorně si prohlédl Vernu, a teprve potom obrátil svou pozornost k Berdine. Verna měla dojem, že na jeho tváři zachytila slabý úsměv.

„Vítejte zpátky, paní Berdine. Již nějakou dobu jsem vás neviděl.“

„Připadá mi to jako věčnost. Je hezké být zpátky doma.“ Napřáhla ruku a ukázala na Vernu. „Tohle je Verna Sauventreen, matka představená Sester Světla, osobní přítelkyně lorda Rahla, která vede kouzelníky a čarodějky bojující v řadách d'haranské armády.“

Muž pokývl hlavou, ale nespouštěl z ní podezřívavý pohled. „Matko představená.“

„Verno, představuji vám velícího generála Trimacka, z Prvního Kruhu Paláce lidu v D'Haře.“

„První Kruh?“

„Když je lord Rahl v Paláci, vytváříme kolem něj prstenec z oceli, matko představená. Než se k němu nepřítel dostane, padneme do posledního muže.“ Jeho oči přeskakovaly střídavě na obě ženy. „Vzhledem k veliké vzdálenosti dokážeme vycítit jen to, že lord Rahl je kdesi daleko na západě. Nevíte náhodou, kde přesně se nachází? Máte tušení, kdy se lord Rahl vrátí zpátky mezi nás?“

„Na tuhle otázku by chtělo znát odpověď velké množství lidí, generále Trimacku," řekla Verna. „Obávám se, že se budete muset postavit na konec velmi dlouhé fronty."

Generál vypadal, že je upřímně zklamaný. „A co válka? Máte nějaké novinky?"

Verna přikývla. „Císařský řád rozdělil své síly."

Vojáci vědoucně pohlédli jeden na druhého. Trimackova tvář ztvrdla starostmi. Čekal, až Verna dodá podrobnosti.

„Řád zanechal značnou část svých sil na druhé straně hor, blízko Aydindrilu ve Středozemí. Museli jsme tam zanechat část našich vojáků a obdařených, aby před nepřítelem průsmyky bránili. Veliký kontingent nejlepších vojáků Řádu však v současnosti míří dolů Středozemí. Věříme, že mají v plánu obejít hory a zaútočit na D'Haru z jihu. Hlavní část naší armády proto nyní přesouváme na jih, abychom se s nepřítelem střetli."

Nikdo z mužů neřekl ani slovo. Tiše stáli a nedávali najevo žádnou reakci na nejspíš nejděsivější novinu, jakou během svých mladých životů slyšeli. Byli to opravdu muži z ocele.

Generál si přejel dlaní přes tvář, jako by se starosti všech vojáků zobrazily jen v něm samotném. „Takže naše armáda mířící na jih je blízko Paláce?"

„Ne, je odsud stále ještě poměrně daleko na sever. Armády se nepohybují rychle, pokud to není nezbytně nutné. Protože musíme urazit mnohem kratší vzdálenost než armáda Řádu, a Jagang se se svými vojáky pohybuje pomalu, cítili jsme, že bude lepší, když naše muže uchováme při zdraví a při síle, než abychom je vyčerpali dlouhým přesunem na jih. S Berdine jsme jely napřed, protože bylo nanejvýš nutné, abych si prohlédla některé zdejší knihy... jedná se o záležitost, která souvisí s magií. A když už jsem tady, myslela jsem si, že bych zkontrolovala Zahradu Života, abych se ujistila, že je vše v pořádku."

Generál se zhluboka nadechl a poklepával si prsty na opasek se zbraněmi. „Rád bych vám pomohl, matko představená, ale mám rozkazy od tří čarodějů, abych tam nikoho nepouštěl. Rozkazy jsou naprosto jasné: nesmí tam vstoupit nikdo, ani zahradníci."

Verna se zamračila. „Kteří tři čarodějové?“

„Čaroděj prvního řádu Zorander, samotný lord Rahl a nakonec čaroděj Nathan Rahl.“

Nathan. Verna měla předpokládat, že Nathan se bude v Paláci důležitě naparovat a nepochybně dramaticky předvádět roli čaroděje Rahla, Richardova předka. Vernu napadlo, kolik potíží v Paláci lidu Nathan ještě způsobil.

„Velící generále, jsem Sestra a matka představená Sester Světla. Bojuji na stejné straně jako vy.“

„Sestra,“ řekl s obviňujícím odmítavým výrazem, který se mohl objevit jen na tváři armádního důstojníka. Jedna Sestra nás navštívila už dříve. Před pár lety. Pamatujete, hoši?“ Rozhlédl se po zachmuřených tvářích a pak se obrátil zpátky k Verně. „Vlnité hnědé vlasy na ramena, vysoká zhruba jako vy, matko představená. Chyběl jí malíček na pravé ruce. Možná si na ni vzpomenete. Myslím, že to byla jedna z těch vašich.“

„Odetta,“ potvrdila Verna a přikývla. „Lord Rahl mi vyprávěl o potížích, které jste s ní měli. Byla to odpadlá Sestra.“

„Je mi opravdu jedno, na jaké straně stála v den, kdy nás navštívila. Vím jen to, že cestou do Zahrady Života zabila téměř tři stovky mužů. Tři stovky! Cestou zpátky zabila sto dalších. Byli jsme proti ní zcela bezmocní.“ Tvář mu zrudla a to ještě více zvýraznilo jeho bledé jizvy. „Víte, jaké to je vidět své muže umírat a nedokázat proti tomu udělat jedinou zatracenou věc? Víte, jaké to je zodpovídat za jejich životy a přitom vědět, že mou povinností je zabránit jí, aby se tam dostala... a přitom proti tomu být úplně bezmocný?“

Pod pronikavým pohledem jeho modrých očí sklopila Verna zrak. „Je mi to líto, generále, ale ona bojovala proti lordu Rahlovi. Já ne. Jsem na vaší straně. Bojuji proti takovým, jako je ona.“

„To sice může být pravda, ale mám rozkazy, jak od Zedda, tak od samotného lorda Rahla. Poté, co tu strašlivou ženu zabil, mi přikázal, že tam nikdo další vstoupit nesmí. Nikdo. Kdybyste byla má vlastní matka, nesměl bych vás tam pustit.“

Něco jí na tom nesedělo.

Verna pohodila hlavou. „Jestli se tam Sestra Odetta dokázala dostat a vaši muži ji nedokázali zastavit, jak si myslíte, že dokážete zastavit mě?“ zeptala se s pozvednutým obočím.

„Nechtěl bych, aby na to došlo, ale tentokrát již máme prostředky, jak své rozkazy splnit. Už nejsme bezmocní.“

Verna se zamračila. „O čem to mluvíte?“

Velící generál Trimack vytáhl černou rukavici, kterou měl zastrčenou za opaskem, natáhl si ji na ruku a důkladně zahýbal prsty. Potom palcem a ukazováčkem opatrně vytáhl z toulce visícího na opasku jednoho z vojáků šipku s rudým dříkem. Verna si povšimla, že každý z vojáků je vyzbrojen šesti takovými šipkami.

Generál Trimack držel šipku za opačný konec a hrot ostrý jako břitva namířil na Verninu tvář, aby si jej mohla zblízka prohlédnout. „Hrot této střely není tvořen jen ocelí. Je obdařen mocí, která dokáže srazit čaroděje.“

„Pořád nevím, o čem to mluvíte.“

„Hrot střely je nabit magií, která dokáže prorazit každý čarodějný štít.“

Verna natáhla ruku a prstem se opatrně dotkla dříku. Dřív než stihla ucuknout, vystřelila jí do ruky a zápěstí prudká bolest. Navzdory tomu, že její dar byl tady v Paláci omezený, dokázala lehce rozeznat auru moci, která smrtící hrot obklopovala. Byla to vskutku mocná zbraň. Každý čaroděj, i kdyby vládl sebevětší mocí, by měl potíže, kdyby proti němu jedna z těchto šipek letěla.

„Pokud jste měli takové zbraně, jak to, že jste nedokázali Sestru Odettu zastavit?“

„Tehdy jsme je neměli.“

Verna se zamračila ještě víc. „A kdy jste je tedy získali?“

Generál se rozzářil spokojeným úsměvem člověka, který ví, že již nikdy nebude proti čarodějnému nepříteli bezbranný. „Když nás navštívil čaroděj Rahl, ptal se mě na naši obranu. Vyprávěl jsem mu o útoku čarodějky a o tom, jak jsme byli proti jejímu útoku bezbranní. On pak prohledal Palác a našel tyhle zbraně. Zjevně byly ukryté na nějakém bezpečném místě, kde je dokázal najít jen čaroděj. To on dodal mým mužům šipky a kuše.“

„To je od čaroděje Rahla moc hezké.“

„Ano, to je.“

Generál opatrně vrátil šipku do zvláštního toulce, ve kterém byly jednotlivé šipky od sebe navzájem odděleny. Verně bylo jasné, že je to naprosto nezbytné. Nebylo možné určit, jak staré tyhle zbraně doopravdy jsou, ale Verna se domnívala, že jsou to relikty z veliké války.

„Čaroděj Rahl nám dal instrukce, jak s těmito nebezpečnými zbraněmi zacházet.“ Generál zvedl ruku a druhou si začal stahovat rukavici. „Řekl nám, že šipky nesmíme nikdy brát do ruky bez těchto speciálních rukavic.“

Generál si ji sundal a zastrčil za opasek, kde měl ještě jednu. Verna před sebou sepjala ruce, zhluboka se nadechla a pečlivě se zamyslela nad tím, co řekne.

„Generále, znala jsem Nathana Rahla ještě předtím, než se narodila vaše babička. Není vždycky úplně upřímný, co se týká nebezpečí spojeného s věcmi, které dělá. Být vámi, zacházela bych s těmito zbraněmi s maximální opatrností. Na nic z toho, co vám o nich Nathan řekl nezapomeňte, protože je to otázka života a smrti.“

„Naznačujete snad, že je lehkomyslný?“

„Ne záměrně, ale Nathan má často tendenci podceňovat záležitosti, které se mu nehodí. Kromě toho, je velmi starý a velmi talentovaný, takže je pro něj občas velmi snadné zapomenout, o kolik toho ví o magii víc než většina ostatních lidí. Zapomíná, že on se svým darem dokáže věci, kterým ostatní ani nejsou schopni porozumět. Dalo by se říci, že je jako starý muž, který zapomene říci návštěvě, že jeho pes kouše.“

Vojáci stojící v chodbě si vyměnili pohledy. Někteří z nich viditelně odtáhli ruce od toulců s šipkami.

Generál Trimack si zahákl palec za opasek vedle krátkého meče, který měl zastrčený v pochvě. „Neberu vaše varování na lehkou váhu, matko představená. Doufám však, že chápete, že také beru vážně zmařené životy mých mužů, kteří zemřeli, když se tu naposledy objevila nějaká Sestra. Byli proti její magii bezbranní. Beru vážně životy svých podřízených. Nechci, aby se taková věc opakovala.“

Verna si navlhčila rty a připomněla si, že ten muž jen dělá svoji práci. Vzhledem k tomu, jak Palác vysával její Han, částečně sdílela s generálem vědomí vlastní bezmoci.

„Rozumím, generále Trimacku.“ Odhrnula si pramen vlasů. „I já znám nesmírnou váhu zodpovědnosti za životy ostatních.

Je pochopitelné, že životy vašich mužů jsou cenné a vše, co je uchrání před nepřítelem, stojí za vyzkoušení. Právě proto vám radím, abyste se zbraněmi, které jsou opatřeny magií zacházeli opatrně. Takové zbraně totiž většinou nejsou určeny pro neznalé ruce obyčejných lidí bez daru.“

Generál přikývl. „Bereme vaše varování vážně.“

„Výborně. Pak byste měl také vědět, že obsah té místnosti, je značně nebezpečný. Je nebezpečný pro nás pro všechny. A já se musím přesvědčit, že je vše v pořádku, když už jsem tady.“

„Matko představená, chápu vaše starosti, ale vy musíte pochopit, že mé rozkazy jsou naprosto jasné a nepřipouštějí žádné výjimky. Jednoduše vám nemohu dovolit tam vstoupit jen na základě vašeho prohlášení, kdo jste, a že vaše záměry jsou přátelské. Co kdybyste byla zvěd? Nebo zrádce? Samotný Strážce vtělený do ženy? Přestože vypadáte upřímně, nestal jsem se velícím generálem díky tomu, že bych se nechal ovlivnit atraktivními ženami.“

Vernu na okamžik vyvedlo z rovnováhy, že byla před všemi těmi lidmi nazvána atraktivní ženou.

„Ale mohu vás osobně ujistit, že nikdo - vůbec nikdo - v té zahradě nebyl od chvíle, kdy ji lord Rahl naposledy navštívil. Dokonce ani Nathan Rahl tam nevstoupil. Nikdo se v Zahradě Života ničeho nedotkl.“

„Rozumím, generále.“ Bude trvat dlouho, než se znovu dostane do Paláce. Nedalo se určit, kde je Richard, ani kdy se vrátí. Promnula si prsty čelo a promýšlela toto dilema. „Víte co, mám návrh. Co kdybych nešla dovnitř a místo toho zůstala stát ve dveřích - mimo Zahradu Života - a jen se podívala, abych se ujistila, že všechny tři schránky, které se tam nalézají, jsou v pořádku. Na záda mi klidně může mířit tucet vašich mužů těmi smrtícími šipkami.“

Generál si okusoval spodní ret a přemýšlel. „Budou na vás mířit kušemi muži před vámi, muži po stranách i muži za vámi. Všichni budou mít prsty na spouštích. Přes ně se můžete podívat dovnitř do Zahrady Života, ale pod trestem smrti nesmíte překročit práh."

Ve skutečnosti se Verna nepotřebovala dostat tak blízko, aby se schránek mohla dotknout. Po pravdě řečeno, ani se k nim blízko dostat nechtěla. Potřebovala se jen ujistit, že se jich nedotkl nikdo jiný. Současně se jí příliš nelíbila představa, že na ni vojáci budou mít namířené kuše a prsty budou mít na spoušti. Jediný nepatrný pohyb ji bude dělit od toho, aby na ni vypustili své smrtící šipky. Koneckonců, nápad, že zkontroluje schránky Ordenu ji napadl jen tak mimochodem, když už byla na stejném místě. Ale kvůli tomu původně do Paláce vůbec nešla. Když už je však tady...

„Takže dohodnuto, generále. Potřebuji se jen přesvědčit, že jsou v pořádku, abychom všichni mohli o trochu lépe spát."

„S tím naprosto souhlasím."

Velící generál Trimack vedl Berdine s Vernou, obklopené kruhem vojáků, širokou chodbou z leštěné žuly. Podél stěn podpíraly strop v pravidelných intervalech nádherné sloupy. Patřily k tomu nejkrásnějšímu, co dokázaly vytvořit ruce Stvořitelových dětí, neboť se nacházely poblíž Zahrady Života. Chodba odrážela zvuk jejich kroků. Míjeli sérii křižovatek. Trasy, které křížily hlavní průchod vycházely z pomyslného středu kouzelné formy, který tvořila právě Zahrada Života. Nakonec dorazili k dvoukřídlým dveřím, do jejichž povrchu byl vyřezán motiv krajiny - vlnící se kopce a lesy koupajíd se ve zlatavém světle slunce.

„Za těmito dveřmi je Zahrada Života," řekl Verně generál věcným tónem.

Vojáci ji obklopili, pozvedli kuše a generál začal otevírat jedno z obrovitých zlatavých křídel dveří. Někteří z mužů, kteří stáli po stranách a vzadu, jí namířili na hlavu. Čtyři muži, kteří stáli před ní, namířili šipky na její srdce. Ulevilo se jí, že alespoň nemíří do tváře. Všechna bezpečnostní opatření jí připadala směšná, ale

věděla, že vojáci to berou smrtelně vážně, a tak se podle toho chovala.

Když se zlaté dveře otevřely dokořán, Verna i s kruhem vojáků popošla kousek blíž, aby mohla vidět dovnitř. Musela natáhnout krk a nakonec gestem ruky jemně pobídla jednoho z mužů, aby jí kousek uhnul. Teprve potom měla nezakrytý výhled do veliké místnosti.

Z matně osvětlené chodby hleděla dovnitř a spatřila Zahradu v celé její slávě a velkoleposti, protože do ní dopadalo světlo skrze okna s tabulkami z olovnatého skla, nacházející se vysoko nad hlavou. Užasla, když viděla, že tady v samém středu Paláce lidu se nachází něco, co vypadá jako... rozlehlá zahrada.

Z toho, co mohla vidět, se všechny pěšinky klikatily mezi záhony květin. Země byla pokrytá okvětními plátky, z nichž některé ještě planuly živými barvami. Většina však byla vysušená a zetlelá. Za květinami rostly malé stromky a ještě více vzadu stály nízké kamenné zídky pokryté popínavými rostlinami, ohrazující prostor, ve kterém rostly nejrůznější keře a ozdobné rostliny. Většina porostu byla ve špatném stavu kvůli nedostatku péče. Bylo vidět, že keře potřebují prostříhat. Některé rostliny dusilo agresivní popínavé víno. Zdálo se, že generál Trimack mluvil pravdu, když říkal, že sem nesmí vstoupit ani zahradníci.

V Paláci proroků vybudovali také vnitřní zahradu, ale ta byla mnohem menší. Měli zde systém okapů a trubek vedoucí ze sudů na střeše, které Zahradu zavlažovaly. Verna si v rohu Zahrady Života všimla podobných trubek a uvědomila si, že i tady mají rostliny neustálý přísun dešťové vody a díky úžasnému světlu prospívají navzdory tomu, že sem nechodí zahradníci.

Uprostřed veliké místnosti se nacházel neudržovaný trávník, který měl tvar téměř dokonalého kruhu. Jen na jediném místě byl kruh trávy přerušen klínem bílého kamene. Na tomto kameni stály dva nízké vroubkované podstavce, na kterých spočívala žulová deska.

Na tomto oltáři stály tři schránky, jejichž povrch byl inkoustově černý. Verna málem čekala, že schránky pohltí světlo z celé

místnosti a nakonec uvrhnou celý svět do věčné temnoty podsvětí. Samotný pohled na ně způsobil, že se jí strachem rozbušilo srdce.

Verna věděla, že ty tři schránky tvoří bránu a jejich jméno odpovídá jejich účelů. Společně tvoří bránu mezi světem živých a světem mrtvých. Tato brána byla vytvořená pomocí magie obou světů. Kdyby se průchod mezi světy někdy uzavřel, závoj by se porušil a Bezejmenný... Strážce mrtvých by byl osvobozen.

Protože tato informace se nacházela jen v zakázaných knihách, jen několik lidí v Paláci proroků bránu znalo pod jejím starobylým jménem schránky Ordenu. Tyto tři schránky fungovaly společně a společně také bránu tvořily. Podle toho, co věděli zasvěcení v Paláci Poroků, byla brána po více než tři tisíce let ztracená. Každý si myslel, že zmizela navždy, a všichni se shodovali, že je to dobře. Po celá staletí se dokonce vedly spekulace, zda brána doopravdy existovala. Samotná možnost její existence byla důvodem mnoha vášnivých teologických debat.

Teď však bylo jisté, že brána - schránky Ordenu - skutečně existuje a Verna od ní nedokázala odtrhnout zrak.

Při pohledu na tak děsivé věci jí srdce bušilo jako o závod. Oděv se jí lepil na tělo pokryté chladným potem.

Připadalo jí jako malý zázrak, že všichni tři čarodějové generálovi přikázali, aby do místnosti nikoho nepouštěl. Verna přehodnotila svůj názor na Nathana.

Schránky byly vyjmuty z umně vypracovaných obalů a odhalovaly tak svou naprostou čerň. Darken Rahl chtěl schránky využít. S mocí Ordenu chtěl získat vládu nad světem živých. Richard ho naštěstí zastavil.

Ukrást schránky by však zloději nijak neprospělo. Člověk potřeboval mnoho znalostí, aby pochopil, jak magie Ordenu pracuje a jak funguje brána. Část těchto informací byla obsažena v knize, která však existovala již jen v Richardově paměti. Zapříčinil to způsob, kterým porazil Darkena Rahla.

Kromě rozsáhlých znalostí by zloděj také musel ovládat subtraktivní a aditivní magii. Jinak by bránu použít nemohl, ani by nedokázal získat moc Ordenu.

Nebezpečí však spočívalo v tom, že se najde takový blázen, který si znovu začne s těmito nebezpečnými věcmi zahrávat.

Verna si povzdechla úlevou, když viděla, že se žádné ze tří kostek zjevně nikdo nedotýkal, a že jsou přesně tam, kde Richard řekl, že je zanechal. Prozatím neexistovalo bezpečnější místo, kde přechovávat tak nebezpečnou magii. Jednoho dne může Verna pomoci najít způsob, jak bránu zničit - pokud je taková věc vůbec možná - ale prozatím jsou schránky v bezpečí.

„Děkuji vám, generále Trimacku. Jsem ráda, že jsem se mohla přesvědčit, že je všechno, jak má být."

„A tak to také zůstane," odvětil generál a opřel se do otevřeného křídla dveří. To se vzápětí tiše zavřelo. „Dovnitř nevstoupí nikdo, s výjimkou lorda Rahla."

Verna se na generála usmála. „Výborně." Rozhlédla se kolem sebe po úchvatném Paláci, který vzbuzoval iluzi stálosti, míru a bezpečí. Kéž by tomu tak bylo. „Obávám se, že už musíme jít. Vrátím se k naší armádě. Vyřídím generálu Meiffertovi, že Palác je v dobrých rukách. Doufejme, že lord Rahl se k nám brzy přidá a společně zastavíme Císařský řád, aby nedošel až sem. Proroctví říká, že pokud se k nám lord Rahl připojí v závěrečné bitvě, budeme mít šanci Císařský řád rozdrtit, a možná i zahnat zpátky do starého světa."

Generál zachmuřeně pokýval hlavou. „Kéž vás dobří duchové provázejí, matko představená."

S Berdine po boku se Verna vydala zpátky zakázanou oblastí. Rychlým krokem se vzdalovaly od Zahrady Života. Když znovu sestoupily dolů po schodech, přestože si dělala starosti s úkolem, který je čeká, Verna cítila úlevu, že se může vydat na zpáteční cestu k armádě. Uvědomila si, že od chvíle, kdy přišla do Paláce, vnímá mnohem silněji smysl pro povinnost a cítí se mnohem více spjata s tím, co se za Richardovy vlády stalo D'Haranskou říší. Kromě toho cítila větší lásku k životu.

Ale jestli Richarda nenajdou a nepřesvědčí, aby vedl jejich síly do nastávajícího boje, bude střetnutí sjagangovou armádou sebevražda.

„Matko představená,“ řekla Berdine, když zavřela dveře s vyřezaným hadem.

Verna se otočila a sledovala Mord-Sithu, která přejížděla dlaní po bronzovém madle ve tvaru lebky.

„Copak je, Berdine?“

„Myslím, že bych tu měla zůstat.“

„Zůstat?“ Verna pohlédla Mord-Sithe do očí. „Ale proč?“

„Pokud Anna najde lorda Rahla a odvede ho k armádě, bude mít tebe a další Mord-Sithy, které ho budou chránit. Ty mu budeš moci radit a on učiní, co uzná za vhodné. Ale Anna ho možná nenajde.“

„Musí. Richard také ví, jak je proroctví závažné, a je si vědom toho, že se musí zúčastnit poslední bitvy. I když ho Anna nenajde, věřím, že přijde sám a připojí se k nám.“

Berdine pokrčila rameny a obtížně se pokoušela najít správná slova. „Možná. Ale možná ne. Verno, já s ním strávila spoustu času. On takhle nepřemýšlí. Proroctví pro něj neznamená tolik, co pro tebe.“

Verna si ztěžka povzdechla. „Asi máš pravdu, Berdine.“

„Zde je domov lorda Rahla. I když tady nikdy doopravdy nežil, s výjimkou doby, kterou tu strávil jako zajatec. Ale i tak mu na nás, jako jeho poddaných, začalo nesmírně záležet. Záleží mu na jeho přátelích. Strávila jsem s ním hodně času. Vím, jak moc velkou odpovědnost za nás cítí, a vím, že si uvědomuje, jak moc nám záleží na něm. Možná pocítí potřebu vrátit se domů.

Pokud ano, myslím, že bych tu pro něj měla zůstat. Potřebuje mou pomoc s knihami a s překlady - alespoň věřím, že ji potřebuje. Díky němu mám pocit, že jsem důležitá. Nevím, ale mám pocit, že bych měla zůstat v Paláci pro případ, že sem přijde. Pokud ano, musí se dozvědět, že se ho zoufale snažíš najít. Někdo mu musí říct, že se blíží poslední bitva.“

„Říká ti tvé pouto, kde teď je?“

Berdine ukázala na západ. „Někde tímto směrem, ale hodně daleko.“

„Generál řekl stejnou věc. To může znamenat, že Richard je znovu v Novém světě.“ Verna konečně našla důvod se usmát. „Už bylo na čase. To je dobré vědět.“

„Čím blíže jsou mu jeho poddaní, kteří k němu mají pouto, tím snáze budou moci určit, kde se Richard nachází.“

Verna se nad tím na okamžik zamyslela. „Tvá společnost mi bude chybět, Berdine, ale myslím, že musíš udělat, co považuješ za správné. A já musím připustit, že to, co říkáš, zní docela rozumně. Čím víc bude míst, na kterých budeme čekat, až se Richard objeví, tím větší máme šanci, že ho nalezneme včas.“

„Opravdu si myslím, že je správné, abych tu zůstala. Kromě toho chci studovat některé z knih a pokusit se je srovnat s tím, co říká Kolo. Některé věci mne znepokojují. Pokud se mi to podaří, možná pomohu lordu Rahlovi zvítězit v poslední bitvě.“

Verna se smutným úsměvem přikývla. „Vyprovodíš mě ven?“

„Samozřejmě.“

Obě se obrátily, protože uslyšely zvuk kroků. Byla to další Mord-Sitha oděná v rudé kůži. Byla plavovlasá a vyšší než Berdine. Její pronikavé modré oči si Vernu změřily s tím druhem odměřené vypočítavosti, který vypovídal o naprosté sebedůvěře.

„Nyda!“ zvolala Berdine.

Žena se koutem úst usmála a zastavila. Položila Berdine ruku na rameno v gestu, o kterém Verna věděla, že mezi Mord-Sithami znamená projev veliké radosti. Jedinou výjimkou byla Berdine, která dokázala radost projevovat srozumitelněji.

Nyda hleděla na Berdine a její oči se do ní vpíjely. „Sestro Berdine, už je to dlouho, co jsme se viděly naposledy. D'Hara byla bez tebe osamělé místo. Vítej domů.“

„Je dobré být zase doma a opět vidět tvou tvář.“

Nyda sklouzla pohledem na Vernu. Berdine si okamžitě vzpomněla na dobré způsoby.

„Sestro Nydo, tohle je Verna, matka představená Sester Světla. Je přítelkyní a rádkyní lorda Rahla.“

„On je na cestě sem?“

„Naneštěstí nikoli,“ odvětila Berdine.

„Takže vy dvě jste sestry?“ zeptala se Verna.

„Ne,“ odvětila Berdine a odmítavě mávla rukou. „Říkáme si tak, stejně jako ty tak nazýváš ostatní ženy z tvého Řádu. Nyda je stará přítelkyně.“

Nyda se rozhlédla. „Kde je Raina?“

Při vyslovení toho jména Berdinina tvář zbělela. Její hlas se změnil v šepot. „Raina zemřela.“

Nydina tvář byla nečitelná. „To jsem nevěděla, Berdine. Zemřela dobře, s Agielem v ruce?“

Berdine ztěžka polkla a zírala do země. „Zemřela na nákazu. Bojovala až do konce... ale nakonec podlehla. Zemřela v náručí lorda Rahla.“

Verna si pomyslela, že Nydiny oči jsou o trochu vlhčí, než by měly být. Nyda chvíli mlčky hleděla na svou sestru Mord-Sithu.

„Je mi to tak líto, Berdine.“

Berdine vzhlédla. „Když umírala, Lord Rahl plakal.“

Podle tichého, ale užaslého výrazu na Nydině tváři Verna poznala, že je neslýchané, aby se některý s předchozích lordů Rahlů staral o to, zda je některá z Mord-Sith živá či mrtvá. Podle toho, jak se Nyda tvářila, byl takový důkaz starosti o jednu z nich něčím neuvěřitelným.

„Slyšela jsem takové příběhy o našem novém lordu Rahlovi. Takže jsou skutečně pravdivé?“

Berdine se zářivě usmála. „Ano, jsou pravdivé.“

Kapitola
třicátá druhá

„Co čteš tak zajímavého," zeptala se Rikka a ramenem strčila do tlustých dveří, aby se zavřely.

Zedd nespokojeně zavrčel a teprve pak k ní vzhlédl od knihy, která před ním ležela otevřená na stole. „Prázdné stránky."

Kulatým oknem po jeho levici byly vidět střechy města Aydindril táhnoucí se do dáli. Ve zlatém světle zapadajícího slunce vypadalo město překrásně, ale toto vzezření byla jen iluze. Vzhledem k tomu, že většina obyvatel byla pryč, neboť si útěkem chtěla zachránit životy před hordami nájezdníků, bylo město pouhou mrtvou prázdnou skořápkou jako opuštěná kůže cikád, které se nedávno vynořily na povrch.

Přes nádhernou vyleštěnou desku stolu se k němu Rikka naklonila a zamžourala na knihu. „Nejsou úplně prázdné," oznámila. „Nemůžeš číst úplně prázdnou stránku. Z toho vyplývá, že čteš písmo a ne prázdná místa. Měl by jsi se ve svém mluveném projevu snažit o pravdomluvnost, nebo alespoň větší přesnost."

Zeddův výraz ještě více potemněl a jeho zrak se zvedl, aby se střetl s jejím. „Občas je to, co zůstane nevyřčeno, mnohem důležitější, než to, co je řečeno. Napadlo tě to vůbec někdy?"

„Prosíš mě snad, abych byla zticha?" Postavila na stůl velikou dřevěnou mísu, ve které byla Zeddova večeře. Kouř, který se nad ní zvedal s sebou přinášel vůni cibulek, česneku, zeleniny a šťavnatého masa. Vonělo to neuvěřitelně lákavě.

„Ne. Vyžaduji to."

Kulatým oknem po své pravici mohl Zedd vidět temné zdi Pevnosti tyčící se do výše. Vystavěna na úbočí hory, která shlížela na Aydindril, byla Pevnost horou sama o sobě. Stejně jako město,

i Pevnost byla prázdná - až na Rikku, Slídiče, Ráchel a Zedda. Nebude však trvat dlouho a v jejích útrobách bude lidí víc. Alespoň v Pevnosti bude znovu žít rodina. Prázdné chodby se znovu rozezvučí smíchem a hovorem, tak jako kdysi dávno, když byla domovem pro mnoho lidí.

Rikka se spokojila s tím, že si začala prohlížet police rozestavěné kolem celé kruhové místnosti ve věži. Zaplňovaly je lahvičky a džbány všech možných i nemožných tvarů, a také různobarevné skleněné ampule, z nichž některé obsahovaly přísady pro kouzla, a v jednom případě leštidlo na stůl, zdobně vyřezávané křeslo s rovným opěradlem, nízká truhla vedle křesla a dřevěné knihovny. Rohové knihovny s prosklenými dveřmi obsahovaly mnoho starobylých svazků.

Rikka si založila ruce na prsou, naklonila se k jedné z knihoven a prohlížela si zlacené hřbety knih. „Opravdu jsi četl všechny ty knihy?“

„Samozřejmě,“ zamumlal Zedd. „Mnohokrát.“

„Být čarodějem musí být pěkná nuda,“ řekla. „Musíš zbytečně moc číst a přemýšlet. Je jednodušší získávat odpovědi tím, že necháš lidi krvácet.“

Zedd něco zavrčel. „Člověk v agonii je sice ochotný mluvit, ale snaží se ti říct, co si myslí, že chceš slyšet, ať už je to pravda nebo ne.“

Rikka vytáhla jeden svazek a prolistovala jej, než ho vrátila zpátky na polici. „Právě proto nás cvičí vyslýchat lidi s použitím vhodných metod. Ukážeme jim, o kolik bolestivější by pro ně bylo, kdyby nám lhali. Když lidé pochopí, jak strašlivé následky by pro ně lhaní mělo, začnou mluvit pravdu.“

Zedd ji neposlouchal. Jeho pozornost se upírala na knihu, která před ním ležela. Snažil se zjistit význam jednoho fragmentu proroctví. Každá další možnost, která ho napadala, mu však o to víc kazila chuť k jídlu. Na stole čekala kouřící mísa. Uvědomil si, že se tu Rikka možná zdržuje proto, že čeká, až se nějak vyjádří o jídle. Možná čeká na kompliment.

„Takže, co je k jídlu?“

„Dušené maso se zeleninou.“

Zedd se narovnal a pohlédl na dřevěnou mísu. „A kde jsou suchary?“

„Žádné suchary. Jen dušené maso.“

„Dušené maso znám. Vidím, že to je dušené maso. Ale ptám se, kde jsou k tomu dušenému masu suchary.“

Rikka pokrčila rameny. „Jestli chceš, přinesu čerstvý chléb.“

„Tohle je dušené maso,“ prohlásil Zedd zamračeně. „Dušené maso volá po skutečných sucharech, ne po chlebu.“

„Kdybych věděla, že chceš k večeři suchary, udělala bych ti suchary a nenamáhala bych se s dušeným masem. To jsi ale měl říct dřív.“

„Já nechci suchary *místo* dušeného masa,“ zavrčel Zedd.

„Koukám, že když jsi nabručený, každou chvíli měníš svůj názor.“

Zedd na ni zamžoural jedním okem. „Vidím, že v mučení lidí jsi opravdu nepřekonatelná.“

Usmála se, otočila se na patě a vznešeným krokem opustila malou komnatu. Zedda napadlo, že Mord-Sithy se zřejmě naparují, i když jsou o samotě.

Vrátil se zpátky ke knize a snažil se přistoupit k problému z jiného úhlu. Než se závora na dveřích zvedla a do místnosti vstoupila Ráchel, nesoucí něco v obou rukách, měl čas přečíst si kritickou pasáž jen několikrát. Nohou za sebou zavřela dveře.

„Zedde, měl bys tu knihu odložit a věnovat se večeři.“

Zedd se na dítě usmál. Vždycky ho k tomu přiměla. Její úsměv byl nakažlivý.

„Copak jsi mi přinesla, Ráchel?“

Natáhla se a postavila na desku stolu cínovou mísu. Pak ji postrčila směrem k němu.

„Suchary.“

Zedd, vyvedený z míry, povstal trochu z křesla a naklonil se, aby se do cínové mísy podíval.

„Co tu mají co dělat suchary?“

Ráchel na něj zamrkala svýma velkýma očima, jako by jí položil tu nejdivnější otázku na světě. „Jsou jako příloha k večeři.

Rikka mě požádala, abych jí je sem pomohla donést. Měla plné ruce s mísami dušeného pro tebe a pro Slídiče.“

„Neměla bys té ženské pomáhat,“ řekl Zedd se zlověstným zamračením a posadil se. „Ona je zlá.“

Ráchel se zahihňala. „Nebuď směšný, Zedde. Rikka mi vypráví pohádky o hvězdách. Říká, že vytvářejí obrazce a o každém obrazci existují příběhy.“

„No vida. Nu, alespoň se něčím zabaví.“

Protože se stmívalo, bylo stále těžší číst. Zedd natáhl ruku a vůlí vyslal jiskřičky světla k tuctům svíček ve zdobeném železném svícnu. Malou komnatu ozářilo hřejivé světlo, které zdůraznilo dokonale opracované kamenné stěny a dubové trámy na stropě.

Ráchel se usmála a oči se jí zaleskly úžasem. Hrozně se jí líbilo, když Zedd zapaloval svíčky. „Ty děláš ty nejkrásnější kouzla, Zedde.“

Zedd si povzdechl. „Přál bych si, abys mě neopouštěla, maličká. Rikka ten můj drobný trik se svíčkami tak neocení.“

„Budu ti chybět?“

„Ne, doopravdy ne. Jen nechci zůstat sám s Rikkou,“ řekl a znovu se začetl do textu proroctví.

Nejprve s ním budou zápasit a pak budou potají plánovat jeho uzdravení. Co to může znamenat?

„Možná bys mohla přemluvit Rikku, aby ti vyprávěla nějaké příběhy o hvězdách.“ Ráchel začala vypadat smutně a obešla stůl. „Ty mi budeš chybět úplně hrozně moc, Zedde.“

Zedd vzhlédl od knihy. Ráchel rozpřáhla ruce a čekala na objetí. Zedd ji vzal do náruče a přemohl ho úsměv. Jen málo věcí v životě v něm vzbuzovalo tak dobrý pocit jako objetí od Ráchel. Objímání bylo její vášní a do každého objetí vždycky dávala všechno.

„Umíš krásně objímat, Zedde. Richard taky hezky objímá.“

„Ano, to ano.“

Zedd si vzpomněl, jak byl kdysi dávno ve stejné místnosti jako dnes a jeho vlastní dcera byla zhruba ve stejném věku jako Ráchel. Také se za ním přišla podívat a chtěla obejmout. Teď už mu zbyl jen Richard. Hrozně moc Zeddovi chyběl.

„Budeš mi chybět, maličká, ale než se naděješ, budeš tu zpátky se zbytkem své rodiny, a pak si budeš moci hrát se svými bratry a sestrami, a ne jen s obyčejným starcem, jako jsem já.“ Zedd si ji posadil na koleno. „Bude skvělé mít vás tady všechny v Pevnosti. Stane se z ní místo plné radosti, které znovu ožije.“

„Rikka říkala, že až sem dorazí má matka, už nebude muset sama nikdy vařit.“

Zedd si usrkl vlažného čaje z cínové konvice, která stála na truhle vedle něj. „Ta to má panečku vymyšlené.“

Ráchel přikývla. „A taky říkala, že má matka tě nejspíš přinutí, aby sis učesal vlasy.“ Natáhla ruce, aby jí také půjčil konvici a nechal napít. Zedd to udělal a naklonil hlavu na stranu.

„Já že si mám učesat vlasy?“

Ráchel s vážným výrazem ve tváři přikývla. „Trčí ti na všechny strany. Ale mně se to líbí.“

„Ráchel,“ řekl Slídič, který neslyšně vstoupil do komnaty, „už zase otravuješ Zedda?“

Ráchel zavrtěla hlavou. „Přinesla jsem mu suchary. Rikka říkala, že Zedd má k dušenému masu rád suchary, a já jsem mu jich přinesla plnou mísu.“

Slídič si založil ruce v bok. A jak si má asi ty suchary sníst, když mu klín obsadila taková ošklivá holčička? Strachy z tebe mu určitě utekla všechna chuť k jídlu.

Ráchel se zahihňala a seskočila na zem.

Zedd znovu pohlédl na knihu. „Už jste sbaleni?“

„Ano,“ řekl obrovitý muž. „Chci odejít časně. Vyrazíme ráno, jestli ti to nevadí.“

Zedd nad tím mávl rukou, aniž by spustil na okamžik oči z proroctví. „Jistě, jistě. Čím dřív sem dostaneš svou rodinu, tím lépe. Všichni se budeme cítit lépe, až budou tady v bezpečí a zase spolu.“

Slídič přimhouřil své pronikavé hnědé oči. „Zedde, co se s tebou děje? Co je špatně?“

Zedd zamračeně vzhlédl. „Špatně? Nic. Nic není špatně.“

„Je úplně ponořený do čtení,“ oznámila Ráchel Slídiči, objala mu nohu a opřela si hlavu o jeho bok.

„Zedde,“ řekl Slídič tónem, který jasně naznačoval, že čaroději nevěří ani slovo.

„Proč si myslíš, že je něco špatně?“

„Vůbec jsi nejedl.“ Slídič položil ruku na dřevěnou rukojeť dlouhého nože, který měl zastrčený za opaskem, a druhou hladil Ráchel po dlouhých zlatých vlasech. Ten muž měl kolem pasu a v pouzdrech na nohou snad tucet nožů různých délek. Až bude ráno odcházet, přidá k nožům ještě meče a sekery. „To může znamenat jen jediné, totiž, že něco je špatně.“

Zedd si strčil do úst kousek sucharu. „Tak vidíš,“ zamumlal s plnými ústy. „Spokojený?“

Zatímco Zedd žvýkal teplý suchar, Slídič se sklonil dolů, uchopil děvčátko za bradu a obrátil jí tváří k sobě. „Ráchel, běž do svého pokoje a dokonči balení. Očekávám, že tvé nože budou zítra ráno pěkně vyčištěné a nabroušené.“

Dychtivě přikývla. „Budou, Slídiči.“

Na tak malou dívenku měla Ráchel tvrdý život. Z důvodů, které se zdály Zeddovi silně podezřelé, byla Ráchel neobvykle často středem mnoha nebezpečných situací. Když se Slídič osiřelé dívky ujal a začal ji vychovávat jako vlastní dceru, Zedd důrazně trval na tom, aby ji naučil se bránit. Naléhal na Slídiče, aby ji naučil být jako on, neboť jen tak bude schopná se ubránit a zůstat v bezpečí. Ráchel Slídiče obdivovala a zbožňovala. Dychtivě hltala všechny lekce, které jí dával. S jedním z malých nožíků, které nosila, dokázala přišpendlit motýla, který seděl na plotě deset kroků daleko.

„A chci, abys šla časně spát, protože zítra musíš být odpočinutá,“ přikázal jí ještě Slídič. „Jestli budeš unavená, neponesu tě.“

Ráchel na něj vrhla udivený pohled. „Nosíš mě, i když ti říkám, že nejsem unavená.“

Slídič pohlédl na Zedda, obrátil oči v sloup a pak se na děvčátko předstíraně zamračil. „Zítra půjdeš pěkně po svých.“

Ráchel vážně přikývla a nezdála se nijak vyvedená zmíry. „Půjdu.“ Pohlédla na Zedda. „Přijdeš mi dát pusu na dobrou noc?“

„Samozřejmě,“ odvětil Zedd s úsměvem. „Přijdu za tebou, než půjdeš spát.“

Napadlo ho, jestli se u ní zastaví Rikka a poví jí pohádku. Pomyšlení, že Mord-Sitha vypráví pohádky o hvězdných obrazcích na obloze, ho hřálo u srdce. Zdálo se, že Ráchel ovlivňuje úplně každého.

Slídič sledoval ze dveří svou dceru, která běžela pryč po širokém ochozu. Zedd byl spokojený, že si děvčátko na Pevnost čarodějů tak rychle zvyklo. Zakrátko ji přijala za svůj domov a šťastně se prohánělа chodbami, které byly tisíce let staré. Chovala se báječně a nikdy neopouštěla oblasti, které ji Zedd k pohybu vymezil. Navzdory svému útlému věku dobře rozuměla nebezpečí. Krátce se zastavila a mezi zuby cimbuří pohlédla dolů na město. Pak se znovu rozběhla. Zedda naplnilo úžasem, jakou rychlost dokáže na svých krátkých nožkách vyvinout.

Když se Slídič ujistil, že je Ráchel daleko, zavřel za sebou těžké dubové dveře a přistoupil blíž ke stolu. Jeho obrovitá postava způsobila, že komnata, kterou Zedd vždycky považoval za docela pohodlnou, mu začala připadat poněkud stísněná.

„Tak co je za problém?“

Nebude spokojený, dokud se nedozví víc. Zedd si povzdechl a prstem otočil knihu, aby si jí hraniční strážce mohl přečíst.

„Tak se podívej. A pověz mi, co vidíš.“

Slídič si prastarou knihu prohlédl. Podíval se na obě stránky, na kterých byla kniha otevřená.

„Jak už jsem řekl, co je za problém? Tady toho zřejmě není moc, s čím by sis mohl dělat starosti.“

Zedd zdvihl obočí. „To je právě ten problém.“

„Jak to myslíš?“

„Tohle je kniha proroctví. Předpokládá se, že bude obsahovat text - zmíněné proroctví. Nemůžeš mít knihu beze slov. To už by pak nebyla kniha. A text z knihy je pryč.“

„Pryč?“ Slídič se poškrábal po šednoucím spánku. „To vůbec nedává smysl. Jak může text zmizet? To přece není, jako by ho někdo mohl ukrást. Nelze ukrást slova ze stránky.“

Zajímavý způsob, jak se na to dívat. Že někdo ukradl slova přímo ze stránky. Slídič byl většinu svého života strážcem hranice - dokud hranice před pár lety nepadla - a viděl za vším zlodějinu.

Tahle možnost Zedda vůbec nenapadla. Jeho mysl však tímto směrem již uháněla.

„Nevím, jak ta slova mohla zmizet," přiznal se a usrkl čaj.

„O čem je to proroctví?" zeptal se Slídič.

„Je to kniha proroctví, která se shodou okolností zabývá převážně Richardem."

Slídič vypadal naprosto klidně, což znamenalo, že byl všechno možné, jen ne klidný. Jsi si jistý, že tam byl nějaký text?" zeptal se. „Jestli je ta kniha stará, možná jsi jen zapomněl, že v ní je tolik prázdných stránek. Koneckonců, když si přečteš knihu, vzpomeneš si spíš na to, co je v ní napsáno než na prázdné stránky."

„To je pravda." Zedd odložil cínovou konvici. „Nemohu s jistotou přísahat, kolik ta kniha obsahovala textu, ale jednoduše nevěřím, že byla převážně prázdná. A teď je."

Slídič s neproniknutelným výrazem přemýšlel nad záhadou. „Přiznávám, že to zní zvláštně... ale je to skutečně problém? Richard na proroctví stejně nikdy nebyl; vždy je víceméně ignoroval."

Zedd vstal, zabodl prst do knihy a netrpělivě na ni poklepal. „Slídiči, tahle kniha je přechovávána tady v Pevnosti tisíce let. Po tisíce let obsahovala text - text proroctví. Jsem si tím jistý. Teď je najednou prázdná. Tobě to připadá jako něco nevýznamného?"

Slídič pokrčil rameny a zahákl si palce za opasek. „Já nevím, Zedde. Na takové věci nejsem odborník. Myslím, že až přijde den, kdy za mnou přijdeš pro odpovědi na otázky ohledně knih proroctví, ocitneme se až po uši v problémech. Ty jsi čaroděj, ty to pověz mně."

Zedd opřel ruce o desku stolu a naklonil se k němu.

„Nevzpomínám si na nic, co v té knize stálo. Nevzpomínám si na nic, co bylo napsáno na nyní prázdných místech všech ostatních knih proroctví, ve kterých také chybí text."

Slídič se zachmuřil. „I v dalších knihách jsou prázdné stránky?"

Zedd přikývl a uhladil si vlasy. Pohlédl do okna, za kterým se rychle stmívalo. Chtěl se podívat na svůj odraz, ale venku bylo pořád ještě příliš světla.

„Myslíš, že bych se měl učesat?“ Pohlédl na Slídiče. „Trčí mi vlasy na všechny strany?“

Slídič nechápavě zavrtěl hlavou. „Cože?“

„To nic,“ zamumlal Zedd a odmítavě mávl rukou. „Podstatné je, že jsem prázdná místa objevil v mnoha knihách proroctví a jsem z toho zmatený.“

Slídič přesunul svou váhu z nohy na nohu a založil si ruce na prsou. Na čele se mu objevily vrásky. Začal vypadat, že má vážné obavy, což ve Slídičově případě znamenalo, že vypadá, jako by si myslel, že bude muset povraždit velké množství lidí.

„Možná bude lepší, když tady prozatím zůstanu. Nemusíme odejít hned zítra. Můžeme počkat, dokud nezjistíš, zda tě nečeká nějaký problém, který naléhavě potřebuje řešení, a se kterým ti mohu pomoci.“

Zedd si povzdechl a začal si přát, aby se o ničem nezmiňoval. Tohle nebyl Slídičův problém. Zedd by toho muže neměl děsit něčím, čemu nerozumí a s čím nemůže nic udělat. Celá věc byla jen zatraceně zvláštní.

„To není nutné. Tento druh potíží nejspíš nebude vyžadovat řešení, na která se specializuješ. Tohle je úplně jiný problém. Problém s knihami. Nechci tě zatěžovat starostmi. Jedná se o moji oblast a já jsem si jistý, že na to dříve nebo později přijdu. Jen mě zajímalo, co si o tom budeš myslet. Občas pomáhá získat nezávislý názor na věc.“

Slídič ukázal na knihu ležící na stole. „Co vlastně znamená ta poslední část? *Nejprve se proti němu postaví, pak budou potají plánovat jeho uzdravení?* Říkal jsi, že se proroctví týká Richarda. To zní, jako když proti němu bude někdo něco potají plánovat.“

„Plánovat ano, ale ne nezbytně proti němu,“ řekl Zedd a promnul si čelo ve snaze o nejlepší vysvětlení. „Slovo *potají* může znamenat ledacos. Předmětná pasáž hovoří o Richardových nejbližších rádcích, jeho spojencích. Její význam je nejspíš takový, že jeho nejbližší budou muset Richarda nejdříve přesvědčit, že

potřebuje jejich pomoc, a teprve potom se ho pokusí uzdravit. Těmi spojenci jsou možná někteří z nás.“

„Uzdravit ho z čeho?“

„O tom se tu nic nepíše.“

„Takže to není tak vážné.“

Zedd vrhl na pohraničníka vážný pohled. „Věřím, že se to psalo na těch prázdných stránkách.“

„Takže to je vážné. Richard má potíže. Potřebuje pomoc. Možná je zraněný.“

Zedd nešťastně zavrtěl hlavou. „Podle mých zkušeností je proroctví jen zřídka tak doslovné.“

„Ale tohle by mohla být výjimka.“

Zedd na Slídiče chvíli mlčky hleděl. „Ani zdaleka na tom ještě nejsme tak špatně, abychom si museli vymýšlet věci, které nám jen přidělají starosti. Kromě toho, určit přesnou chronologii proroctví je vždycky ošidné. Podle všeho, co vím, se část, o které teď mluvíme, už mohla odehrát. Například by mohla mluvit o době, kdy byl Richard ještě dítě a dostal horečku. Já jsem musel najít správné bylinky, abych ho uzdravil.“

„Pak by to mohlo být součástí tvých vzpomínek.“

Zedd bezradně rozhodil ruce. „To by mohlo. Ale bez chybějícího textu - nebo bez vědomostí, které vysoce přesahují moje - je nejspíš nemožné proroctví správně zařadit.“

Slídič přikývl, ale pak ustoupil stranou, neboť dveře se otevřely a do místnosti vklouzla Rikka. Chtěla odnést mísy, ale zarazila se, když uviděla, že jsou ještě plné.“

„Co se stalo? Proč jsi nejedl?“ Když Zedd mávl rukou, jako by se snažil záležitost jídla odsunout stranou, podívala se na Slídiče. „Copak je nemocný? Myslela bych, že touhle dobou už vylíže misku dosucha a bude se požadovat přídavek. Možná bychom měli vymyslet způsob, jak ho přinutit jíst.“

„Už chápeš, co jsem měl na mysli, když jsem mluvil o plánování?“ poznamenal Zedd ke Slídiči. „Nemusí jít o nic vážnějšího, než je právě toto.“

Rikka Zeddovi chvíli zkoumavě hleděla do tváře, jako by v ní hledala známky šílenství, a pak obrátila svou pozornost na Slídiče. „O čem to žvaní?“

„Něco o knihách,“ oznámil jí Slídič.

Vrhla na Zedda hněvivý pohled. „Po tom všem, čím jsem prošla, abych ti tohle jídlo připravila, se koukej hned posadit a sníst ho. Jinak to odnesu a nakrmím tím červy na smetišti. Až později dostaneš hlad a přijdeš si stěžovat, bude to jen tvoje vina. Ode mě se nedočkáš ani za mák pochopení.“

Zedd na ni užasle pohlédl. „Cože? Co jsi to říkala?“

„Ze to dám červům, jestli to hned...“

„No vida!“ vykřikl Zedd a luskl prsty. „To je ono!“ Napřáhl k ní paže. „Rikko, ty jsi génius. Měl bych tě obejmout.“

Rikka se vzdorně napřímila. „Dávám přednost tomu, když svůj obdiv ke mně projevuješ na větší vzdálenost.“

Zedd jí však neposlouchal. Mnul si ruce a snažil si vzpomenout, kde přesně tu zmínku zahlédl. Bylo to už dávno. Ale jak dávno? A kde?

„Co se děje?“ zeptal se Slídič. „Vyřešil jsi tu hádanku?“

Zedd usilovným přemýšlením zkřivil ústa. „Vzpomínám si, že jsem o podobné události někde něco četl. Určitě jsem viděl nějakou exegezi.“

„Co prosím?“

„V podstatě vysvětlení. Rozbor této záležitosti.“

„Takže je to nějaká věc z knih.“

Zedd přikývl. „Ano, přesně tak. Jen si musím vzpomenout, kde přesně jsem tu pasáž viděl. Pojednávala o červech.“

Slídič nejprve vrhl postranní pohled na Rikku a pak se poškrábal v hustých hnědých vlasech, které mu na skráních šedivěly. „Červi?“

Zedd si stále mnul ruce a hlavou mu probíhaly dávné mlhavé vzpomínky. Bohužel si však nedokázal vybavit detaily, které mu navzdory usilovné námaze stále unikaly.

„Zedde, o čem to mluvíš?“ zeptala se ho Rikka. „Co jsi to řekl? Červi?“

„Cože? Ach ano, přesně tak. Červi. Proročtí červi. Ten text se myslím snažil zhodnotit, zda něco takového může způsobit rozpad proroctví.“

Slídič a Rikka na něj mlčky zíraly, jako by ho považovaly za blázna, ale ani jeden z nich nic neřekl.

Zedd začal přecházet od stolu k rohové knihovně a zpátky. Během přecházení odstrčil stranou těžké dubové křeslo a stále přemýšlel. V duchu se probíral seznamem míst, na kterých by mohla kniha s touto zmínkou být. Celou pevnost doslova prošpikovávaly knihy. V knihovnách byly tisíce knih - možná desítky tisíc. A bylo otázkou, zda tu zmínku vůbec viděl tady. Navštívil množství knihoven na různých místech. Množství archivů se nacházelo v Paláci zpovědníků v Aydindrilu. Na Královské třídě, také v Aydindrilu, stály paláce, které obsahovaly rozsáhlé sbírky knih. Depozitáře a archívy byly v mnoha městech, která Zedd během svého života navštívil. Na světě bylo tolik knih, jak si má vzpomenout na jedinou konkrétní, kterou již celé věky neviděl?

„O čem přesně to mluvíš?“ zeptala se ho Rikka, kterou již unavilo sledovat jeho přecházení. „Jaké vysvětlení máš na mysli?“

„To si zatím nejsem jistý. Je to už dávno. Musí být. Viděl jsem tu knihu, když jsem byl mladý. Ale jsem si jistý, že si vzpomenu. Jen se nad tím musím zamyslet. Vzpomenu si, kde jsem tu pasáž viděl, i kdyby to mělo trvat celou noc. Přál bych si, abych tu měl své řešitelské křeslo,“ zamumlal a odvrátil se.

Rikka se zamračila na Slídiče, ale po očku stále sledovala přecházejícího Zedda. „A o čem to mluví teď?“

„Ještě v Západozemí míval na verandě křeslo, ve kterém seděl, přemýšlel a řešil problémy,“ vysvětlil tichým hlasem. „Bylo to kdysi dávno, když všechno začalo. Potom přišel Darken Rahl a pokusil se Zedda a Richarda zajmout. Uprchli právě včas. Přišli za mnou a já jsem je převedl přes hranici.“

„Mně připadá, že tady je křesel spousta. Zrovna teď Zedd o jedno prakticky zakopává.“ Rikka smutně potřásla hlavou. „Kromě toho, člověk nepotřebuje křeslo, aby přinutil mozek fungovat. A pokud ano, něco není v pořádku.“

„Asi máš pravdu.“ Slídič a Rikka chvíli společně sledovali Zeddovo přecházení. Slídič nakonec nevydržel stát na místě a chytil Zedda za rukáv róby. „Myslím, že zatímco budeš přemýšlet, půjdu se podívat za Ráchel. Chci se ujistit, že má sbaleno a je v posteli.“

Zedd pokývl hlavou a zamával rukama. „Ano, máš naprostou pravdu. Běž napřed. Řekni jí, že ji za chvíli přijdu dát pusu na dobrou noc. Jen se musím ještě chvíli soustředit na tenhle problém.“

Jakmile byl Slídič pryč, Rikka oděná v kůži se opřela o těžký stůl a založila si ruce na prsou. „Chceš říct, že chybějící slova proroctví sežral nějaký druh červa? Něco jako knihomol, který pojídá knihy?“

„Ano, ale ten červ jí pouze slova a ne papír.“

„Takže co je to zač? Nějaký malý červík, který se živí inkoustem?“

Zedd rozhněvaný neustálým přerušováním se zastavil a pohlédl na ni. „Jestli se živí inkoustem? Tak jednoduché to není. Jedná se o magický úkaz. Zjednodušeně řečeno, velmi chytře vymyšlené kouzlo. Jestli si dobře vzpomínám, mluvilo se o něm jako o prorockém červu, protože to dokázalo požírat celé větve proroctví. Podobně jako červotoči mohou sežrat celý strom. Prorocký červ začíná požírat nejprve příbuzná proroctví. Příbuzná ve smyslu předmětu, o kterém pojednávají, nebo ve smyslu chronologie. Požírá stále další a další části proroctví, až nakonec sežere celý prorocký strom. V tomhle případě je napadena větev, která hovoří o době od Richardova narození.“

Rikka vypadala zcela fascinovaná a současně znepokojená. Pozorně Zedda poslouchala. „Magie vážně dokáže takovou věc?“

Zedd, který si podpíral bradu rukou, něco zavrčel. „Myslím, že ano,“ dodal potom. „Možná. Nejsem si jistý.“ Vydal ze sebe netrpělivý podrážděný povzdech. „Pokouším se vzpomenout. Viděl jsem tu zmínku jen jednou. Nemohu si upamatovat, jestli to, co jsem četl, byla teorie, nebo jestli to bylo samotné kouzlo.

Také to mohl být jen nějaký nápad, který si kdosi zapsal nebo... počkat...“

Zahleděl se ke stropu a v usilovném soustředění se zamračil. „Jsem si naprosto jistý, že to bylo ještě před Richardovým narozením. Vzpomínám si, že jsem byl mladík. To znamená, že jsem to musel vidět někde tady. To dává smysl. A jestli jsem byl tady...“

Zedd sklonil hlavu. „Drazí duchové.“

Rikka se k němu dychtivě naklonila. „Co? Už sis vzpomněl?“

„Vzpomněl,“ zašeptal Zedd a oči se mu rozšířily. „Vzpomínám si, kde jsem to viděl.“

„A kde?“

Zedd si vyhrnul rukávy a zamířil ke dveřím. „To je jedno. Postarám se o to. Ty se běž věnovat hlídkování, nebo čím se to vlastně zabýváš. Vrátím se později.“

Kapitola třicátá třetí

Zedd uháněl po širokém ochozu. Slunce zapadalo a vzduch se začínal ochlazovat. Obrovité kameny zdi s cimbuřím vyzařovaly teplo, které do sebe z paprsků slunce přes den natáhly. Město rozkládající se hluboko dole pod horou, se utápělo v moři šera a narudlé záblesky mizejícího slunce laskaly vrcholky nejvyšších věží Pevnosti. Umírající světlo soumraku s sebou přinášelo ticho rušené jen vzdáleným zpěvem cikád.

Zedd zahnul kolem rohu doprava. Na rozdíl od vnější hradby, pod kterou se nacházela jen propast hluboká tisíce stop, vedla po vnějším obvodu vnitřní obranné hradby až na její ochoz strmá schodiště. Hluboko dole pod hradbou se nacházela nádvoří, na která si mohli vyjít lidé pracující v hlubokých sklepeních Pevnosti. Zedd předpokládal, že obyvatelé pracující dole v hlubinách, si občas zaskočili na čerstvý vzduch.

Spěchal podél bašty a nad hlavou se mu protínaly můstky vedoucí k věžím. Před ním na konci ochozu se tyčila do výše mohutná zeď s vertikálními řadami vyčnívajících klenáků vnitřních podlaží. V úpatí mohutné zdi se nacházely velkolepé dvoukřídlé dveře s překlady zdobenými tesanými reliéfy. Zedd se však vydal po úzkém schodišti, které vedlo po vnější straně hradby. Strmé, úzké a zdánlivě nekonečné schody vedly dolů do temné hlubiny.

Potřeboval sestoupit dolů, do nejhlubších částí Pevnosti ukrytých v nitru hory. Potřeboval navštívit místa, kam nikdy nikdo nechodil.

Místa, o jejichž existenci nevěděl nikdo jiný než on.

Kamenné zábradlí, kterým bylo schodiště ohrazeno, nebylo příliš vysoké, a v důsledku toho byl sestup po rovném schodišti

dlouhém stovky stop bez odpočívadel nepříjemnou zkušeností. Po Zeddově levici se tyčily dokonale opracované kamenné bloky, na kterých byla postavena vnitřní zeď. Po jeho pravici se za nízkým zábradlím nacházela propast, na kterou by byl hrdý každý útes. Sestup po monumentálních schodech způsobil, že si Zedd připadal nepatrný. Na dně dokázal rozeznat jen rozeklaný skalní útvar u úpatí jedné z kruhových věží, která se zvedala do výše z malého nádvoří.

Po nějaké době si Zedd náhle uvědomil, že shora slyší kroky, které spěchají, aby ho dohonily. Zastavil se a obrátil. Byla to Rikka.

„Co si myslíš, že děláš?“ zavolal na ni.

Průvan, který vznikal v úzkém kaňonu tvořeném kamennými zdmi mu zvedl vlasy i šaty. Měl pocit, že se sám vznese a vítr ho odvane do dáli jako uschlý list.

Rikka se zastavila několik schodů nad ním a oddychovala námahou. „Co si asi myslíš, že dělám?“

„To nevím, ale vypadá to, že rozhodně neděláš, co jsem ti řekl, abys dělala.“

„Pojďme,“ řekla a mávla rukou, aby ho pobídla. „Půjdu s tebou.“

„Řekl jsem, že se o to postarám. Řekl jsem, abys šla na obchůzku nebo tak něco.“

„Tohle se týká lorda Rahla.“

„Jde jen o pár informací ve starých knihách, na které se musím podívat.“

„Slídič a Ráchel zítra ráno odcházejí. Kdyby se nestalo něco, co ti způsobilo veliké starosti, seděl by jsi u Ráchel, vyprávěl jí pohádky a loučil se s ní. Tohle se týká lorda Rahla. Jestli to dělá starosti tobě, dělá to starosti i mně. Jdu s tebou.“

Zedd nechtěl stát na otevřeném schodišti a hádat se s ní, a proto to neudělal. Obrátil se a pospíchal dolů. Oběma rukama si nadzvedával róbu, aby nezakopl o její okraj a neupadl. Kromě toho, že se táhly zdánlivě do nekonečna, byly schody také neuvěřitelně příkré. Pád po schodech z takové výšky by mohl být osudový.

Když konečně doběhli až dolů, Zedd se zastavil na prvním nášlapném kameni a obrátil se. „Zůstaň na kamenech.“

Rikka se rozhlédla po nádvoří porostlém popínavými rostlinami. Před ní se nacházela vnější hradba tyčící se do výše mnoha set stop. Za sebou měla schodiště a vnitřní baštu. Napravo se tyčila věž, kolem jejíhož úpatí číhala rozježená skaliska.

„Proč?“ zeptala se, když následovala Zedda po nášlapných kamenech.

„Protože to říkám.“

Neměl čas ani chuť vysvětlovat povahu magických pastí. Kdyby sestoupila z kamenů, magické štíty střežící toto místo by jí zabránily v tom, aby šla tam, kde nemá co dělat. Pro ty, kteří nevládli příslušnou mocí, bylo nejlepší držet se od těchto štítů co nejdál.

Kdyby vetřelce při pokusu o překročení střeženého nádvoří nezastavily štíty, uvěznily by ho popínavé šlahouny rostlin. Když by se jejich oběť snažila uniknout, popínavé šlahouny by jí omotaly ještě pevněji. V odpověď na to, jak by sebou jejich oběť cukala vyrazily by z popínavých šlahounů ostré trny, které dokázaly probodnout maso až na kost. Osvobodit někoho z moci popínavých šlahounů byla bolestivá a krvavá záležitost, která občas končila smrtí postiženého. Obranné hráze Pevnosti čarodějů byly hrozivé a nelítostné.

„Ty popínavé šlahouny se pohybují.“ Rikka ho uchopila za rukáv. „Svíjejí se jako klubko hadů.“

Zedd se na ni přes rameno zamračil. „Proč myslíš, že jsem ti říkal, abys zůstala na nášlapných kamenech?“

Minuli půlkulaté dveře, došli ke druhým a tam se Zedd zastavil. Zvedl jakousi páku, dveře se otevřely a on vstoupil dovnitř. Cítil, jak mu Rikka téměř dýchá na krk. Kostnatýma rukama zašátral naslepo ve tmě a v držáku na stěně napravo od sebe nahmatal hladkou kouli. Přejel rukou po jejím vyleštěném povrchu a koule začala vydávat nazelenalou záři. Vstupní komnata byla malá, vytesaná z hladkého nezdobeného kamene. Nad hlavami měli strop z dřevěných trámů a prken. U zdi napravo stála jednoduchá

kamenná lavička, na které si mohli případní návštěvníci odpočinout. Ze zbylých dvou stěn vedly temné chodby.

Podél stěny nad lavicí byly rozmístěny tucty držáků. Zhruba v polovině z nich ležely koule zářící stejným nazelenalým světlem jako ta, které se Zedd dotkl. Vzal jednu z koulí z držáku. Byla těžká, vyrobená ze skla, ve kterém však byly další příměsi. Tyto příměsi dokázaly reagovat na magické pokyny. Nazelenalé světlo se v jeho rukou změnilo na teplejší žlutou záři. Nechal jiskru svého daru proniknout koulí a její světlo zesílilo, až zahnalo stíny z obou chodeb, které na ně čekaly.

Pak důrazně šťouchl kostnatým prstem do Rikky a posadil ji na kamennou lavici. „Dál nepůjdeš."

Její modré oči na něm utkvěly a na tváři se jí objevil výraz zachmuřeného odhodlání. „S knihami proroctví se děje něco zvláštního. Už se v nich probíráš celé dny. Nejedl jsi, ani jsi nespal. Ale co je ještě horší, proroctví, která zmizela se týkají lorda Rahla."

Bylo to konstatování, nikoli otázka. Zedd si myslel, že se mu daří svůj vnitřní zmatek tajit. Ale Rikka byla zjevně mnohem pozornější, než si myslel. Nejspíš se příliš soustředil na něco jiného, takže si neuvědomil, jak pozorně ho sleduje. V každém případě vinou své zaneprázdněnosti si ani neuvědomil, jak moc je na něm jeho vnitřní zmatek vidět. To bylo špatné znamení.

„Pokud mohu posoudit, máš pravdu v tom, že mnoho zmizelých proroctví se týká Richarda. Myslím však, že ne všechna. Podle toho, co jsem zatím dokázal zjistit, jedná se bez výjimky o proroctví, která se vztahují k době jeho narození. To ale neznamená, že jsou všechna o něm. Prázdných míst v knihách je spousta. Protože si nepamatuji, co na těch prázdných místech stálo, zjevně není způsob, jak zjistit, o čem ta chybějící proroctví byla."

„Ale z toho, co jsi dal dohromady, je zjevné, že mají něco společného s lordem Rahlem."

Ani tohle nebyla otázka, ale konstatování, které vycházelo ze znalostí faktů, nebo alespoň zdůvodněných dohadů. Rikka teď byla Mord-Sitha kladoucí otázky ohledně ohrožení bezpečnosti

lorda Rahla. Zeddovi bylo jasné, že nemá náladu na vyhýbavé odpovědi.

„Musím souhlasit, že mezi Richardem a záhadou se zmizelými proroctvími je přinejmenším silné propojení."

Rikka vstala z lavice. „Pak není vhodná doba, aby ses choval tajnůstkářsky. Je to vážné. Lord Rahl je životně důležitý pro nás pro všechny. Nejde jen o bezpečnost tvého vnuka, ale budoucnost všech našich životů."

„A já se postarám, aby..."

„Není to důležité jen pro tebe; Richard je nepostradatelný pro nás všechny. Pokud objevíš něco významného a něco se ti stane, připravíš nás o důležitou informaci. Tohle je důležitější než tvá tajemství."

Zedd si založil ruce v bok a na chvíli se obrátil, aby přemýšlel. Nakonec se k ní otočil zpátky.

„Rikko, dole jsou věci, o kterých nikdo neví. Existují pro to dobré důvody."

„Nehodlám ti ukrást žádný poklad, a pokud máš strach, že uvidím nějaké veliké starodávné tajemství, pak ti klidně odpřísáhnu na svůj život, že je neprozradím nikomu s výjimkou lorda Rahla, a to jen v případě největší nutnosti."

„Nejde jen o tohle. Mnoho věd v těch nejrozsáhlejších sklepeních Pevnosti je neuvěřitelně nebezpečných pro každého, kdo se k nim přiblíží."

„I mimo Pevnost jsou nesmírně nebezpečné věci. A my už si nemůžeme dovolit ten luxus mít před sebou tajemství."

Zedd jí pozorně hleděl do očí. Měla pravdu. Pokud by se mu něco stalo, informace, kterou by měl, by byla k ničemu. Vždycky měl v plánu všechny znalosti předat Richardovi, ale až dosud si nenašel čas, a dokud se nevynořil problém s knihami proroctví, měl pocit, že nemusí spěchat. Ale teď s ním měla sestoupit dolů Rikka, nikoli Richard.

„Co si myslíš, čaroději? Že půjdu do města a budu tam každému vykládat o tom, co jsem viděla? Vždyť tu stejně nikdo nezbyl. Řád obsadil většinu Nového světa a obyvatelé Aydindrilu

uprchli do D'Hary. Její budoucnost visí na vlásku. Naše budoucnost visí na vlásku.“

„Existují důvody, proč některé znalosti držet v tajnosti.“

„Jsou také důvody, proč moudří lidé musí občas vyjevit ostatním, co vědí. Jde o život. Pokud je nějaké poznání, které může pomoci zachránit životy mnoha lidí, pak by nemělo zůstat tajemstvím - zvláště pokud o toto poznání můžeme přijít smrtí jediného člověka.“

Zedd stiskl rty a přemýšlel nad jejími slovy. Tohle tajemství objevil, když byl ještě chlapec. Během svého života o něm nikdy nikomu neřekl. Nikdo mu nepřikázal, aby to držel v tajnosti - to ani nešlo, protože o něm nikdo jiný nevěděl. Zedd však nepochyboval o tom, že nikdy nemělo vejít ve známost, a existují důvody, proč zůstávalo skryté. Všechno má nějaký důvod.

Zedd jen nevěděl, jaký ten důvod vlastně je.

„Zedde, jménem lorda Rahla, jménem nás všech tě prosím, abys mi dovolil jít s tebou.“

Zedd chvíli odhadoval její odhodlání. „Nikdy o tom nesmíš nikomu říct.“

„S výjimkou lorda Rahla o tom nikomu neřeknu. Mord-Sithy si berou svá tajemství do hrobu.“

Zedd přikývl. „Dobrá. Tohle tajemství s tebou do hrobu půjde, pokud se se mnou něco nestane. Pokud ano, musíš Richardovi prozradit, co jsem ti dnes v noci ukázal. Přísahej, že o tom neřekneš nikomu jinému, ani žádné ze svých sester.“

Rikka k němu bez zaváhání napřáhla ruku. „Přísahám.“

Zedd její ruku přijal a dohodu tak zpečetil.

Kdyby mu někdo v době během války s D'Harou, když byl čarodějem prvního řádu, dříve, než vytyčil hranice a zabil Panise Rahla, otce Darkena Rahla, řekl, že ohledně něčeho tak důležitého uzavře dohodu s Mord-Sithou, považoval by ho za blázna. Byl nesmírně rád, že se věci změnily k lepšímu.

Kapitola třicátá čtvrtá

„Je to obtížná cesta," oznámil jí Zedd.

Rikka pozvedla obočí. „Musel si mě někdy hledat, protože jsem se ztratila během svých obchůzek Pevnosti?"

Zedd si uvědomil, že se to nikdy nestalo. A přitom věděl, jak je snadné se tady ztratit. Ve skutečnosti to byla součást obrany Pevnosti.

Na několika místech během cesty Pevností narazil člověk na navzájem propojené místnůstky, kterých byly tisíce. Na těchto místech nebyly žádné chodby s výjimkou schodů vedoucích nahoru a dolů. Tato třírozměrná bludiště střežila průchod do několika nejpečlivěji chráněných oblastí. Bylo snadné navždy se ztratit v bludišti těchto navzájem propojených místností. Dokonce i lidé, kteří v Pevnosti vyrostli, se na nich mohli snadno ztratit.

Útočník, který to místo neznal, se mohl ocitnout hluboko v labyrintu, a pak ho čekala namáhavá pouť zpátky ven. Po několika místnostech, po průchodu několika dveřmi začalo všechno vypadat úplně stejně. Nebyla tam žádná okna, podle kterých by se člověk mohl orientovat, a směr brzy ztratil význam. Neexistoval způsob, jak určit, zda člověk v místnosti, kterou procházel už někdy byl. Místnosti a průchody se navzájem podobaly jako vejce vejci. V minulosti občas pronikali do Pevnosti zvědové, kteří se v bludišti ztratili. V dávných dobách nebylo neobvyklé najít v těchto místech tělo vetřelce.

Samozřejmě ne všichni, kteří chtěli obyvatelům Pevnosti ublížit, byli cizinci. I mezi místními se našli zrádci.

„Ne, myslím, že ses nikdy neztratila," přisvědčil nakonec Zedd. „Alespoň zatím ne. Nejsi tu ještě tak dlouho, aby si stihla

prozkoumat většinu Pevnosti. Číhají tu nejrůznější nebezpečí. Ztratit se v labyrintu chodeb je jenom jedno z nich. Tam, kam jdeme nás čeká podobné bludiště. Ztratit se v něm je ještě snazší. Ty si ale budeš muset zapamatovat cestu pro případ, že by se mi něco stalo. Pomohu ti, jak to jen půjde."

Rikka přikývla a zdálo se, že nemá žádné obavy. „Vždycky jsem si dokázala snadno zapamatovat, kolikrát chodba zatáčí a kde je která odbočka. Když jdu na obhlídku, vždycky si zapamatuji cestu zpátky."

„Nebuď přehnaně sebejistá. Cesta, která nás čeká, je složitější než jen série několika zatáček a odboček. Já sám jsem se v Pevnosti ztratil, a to jsem tady vyrostl. Tam, kam jdeme neexistuje jedna správná cesta. Cesta, kterou se člověk vydal naposledy, nemusí vždy vést na stejné místo, protože v hlubinách Pevnosti se stěny občas přesouvají a otevírají tak nové průchody. Staré chodby tak znenadání končí kamennou zdí. Pevnost byla postavena, aby nebylo tak snadné projít - pro případ, že by nějaký zvěd nakreslil mapu pro armádu útočníků."

Rikka pokrčila rameny a nezdálo se, že by to na ni udělalo nějaký dojem. „Rozumím. Palác lidu vypadá v některých částech stejně. Na místech, kam nesmí vstupovat veřejnost jsou chodby, které se čas od času mění, některé stěny mizí a jiné se náhle objevují. Navíc nikam nevede přímá cesta, je to hotové bludiště."

„Vím, dobře si na to vzpomínám. Byl jsem v Paláci lidu, i když jen v částech přístupných veřejnosti. Ale i ty byly dost matoucí." Dorazili jsem poté, co Darken Rahl zajal Richarda. Měl jsem ale výhodu v tom, že Palác lidu je postaven ve tvaru kouzla načrtnutého do země a já vím, jak tohle konkrétní kouzlo vypadá. Proto jsem dokázal odhadnout, kde jsou hlavní místnosti a spojovací chodby."

„My, kteří se v Paláci lidu vyznáme, dokážeme využívat zkratek, které nás rychle dostanou z místa na místo," řekla Rikka. „Když někoho pronásledujeme, dokážeme myslet dopředu a odhadnout, kudy se vydá. Musíme vymyslet, jak se dostat před svou kořist. Musíme dokázat mnohem víc, než si jen pamatovat sérii chodeb a zatáček. Musíme chápat prostorové rozložení místa, na

kterém se nacházíme. Každá zatáčka, kterou se vydám, vytváří v mé mysli kousek mozaiky, která je jako obraz místa, na kterém se nacházím. Každá nová chodba se k tomuto obrazu okamžitě přimaluje. Ten obraz s každým dnem roste, takže po čase dokážu dojít k dli i po jiné cestě, než po jaké jsem dosud chodila, protože si umím představit, jak spolu jednotlivé chodby a místnosti souvisí."

Zedd překvapeně zamrkal. „Myslím, že to je velmi pozoruhodný talent."

„Vždycky jsem podobným věcem dokázala rozumět lépe, než rozumím lidem."

Zedd se krátce zasmál. „Myslím, že lidem rozumíš líp, než jsi ochotná přiznat."

Rikka se jen usmála.

„Dobrá, teď mě poslouchej," řekl. „Nejen, že si budeš muset dnes v noci zapamatovat velké množství chodeb a odboček. Tvůj úkol bude těžší. Jediná cesta k našemu cíli vede přes množství štítů. Nemáš dar, a proto budeš moci projít přes štíty jen v doprovodu obdařené osoby, která ti je pomůže překonat. Pokud to bude nutné, provede tě přes ně Richard, tak jako tě dnes v noci přes tyto štíty provedu já. Bez ohledu na to, jak dobře to místo budeš znát, sama nikdy neprojdeš. To znamená, že si cestu nebudeš moci nacvičit."

Aby svá slova zdůraznil, potřásl jí před obličejem prstem. „Ať tě ani nenapadne pokoušet se projít skrze štíty násilím. Takový pokus by měl tragický konec."

Rikka přikývla. „Rozumím. Nemám důvod tam chodit bez tebe nebo lorda Rahla."

Zedd se k ní naklonil ještě blíž. „Na tvé slovo a tvůj život."

„Své slovo už jsem ti dala a přísahala jsem. Tak to zůstane."

Zedd celou záležitost jediným přikývnutím uzavřel. „Dobrá. Pojďme."

V těsném závěsu s Rikkou spěchal čaroděj úzkou kamennou chodbou nalevo a na cestu svítil koulí, kterou nesl. Když k dalším koulím přicházeli na dohled, světla se rozžíhala v držácích. Poté, co je minuli, zase pomalu pohasínala. Na prvním schodišti, ke

kterému dorazili, se Zedd vydal nahoru. Věděl, že předtím, než začnou sestupovat ke svému cíli, musí překonat několik míst, které byly dole neprůchodné. Proto musí nejprve vyjít nahoru.

Kráčeli širokými chodbami s krásným dřevěným obložením a kamennými podlahami vykládanými mozaikou. Prošli několika komnatami, které sloužily jako studovny nedalekých knihoven. V komnatách stály stolky, pohodlná křesla a ležely husté koberce. Bylo v nich také množství lamp, aby měli čtenáři dostatek světla. Zedd to věděl, protože v těchto knihovnách strávil velké množství času.

Prošli sérií prostých kamenných chodeb, které vedly různými směry a nakonec dorazily do hlavní chodby v této části Pevnosti. Chodba byla téměř sto stop vysoká a její stěny se u stropu k sobě přibližovaly. Vzbuzovalo to pocit, jako by kráčeli obrovskou puklinou. Slunce již zapadlo, takže úzkými štěrbinami ve stěnách pronikalo dovnitř jen málo světla. Těmito štěrbinami vylétávali ven netopýři. Každého dne za soumraku se k otvorům snášela hejna netopýrů, kteří žili v nejtemnějších částech Pevnosti a vylétla do noci.

Došli ke zdobeným dveřím, kde se Zedd zastavil a obrátil k Ricce. „Tenhle průchod je střežený štítem. Vezmi mě za ruku, abychom mohli společně projít.“

Nezaváhala. Zedd prošel štítem jako první. Štít způsobil, že ho při průchodu, začala trochu svrbět kůže. Když se obrátil zpátky k ní a protáhl její ruku štítem, škubla sebou.

„Dokud tě budu držet, neublíží ti to,“ ujistil ji. „Můžeme pokračovat?“

Přikývla. „Já jen, že je to tak chladné. Ten pocit mě překvapil, nic víc.“

Pevně svíral její ruku a protáhl ji dveřmi. Když prošla, začala si mnout paže.

„Co by se stalo, kdybych se pokoušela projít bez tebe?“

„To je těžké říct, protože různé štíty dělají různé věci, ale na druhou stranu by jsi určitě neprošla. Tenhle štít nemá žádné varovné pole, takže jeho účinek by nejspíš nebyl smrtelný. Budeme

však procházet mnoha štíty, které by ti rovnou spálily maso z kostí. Takové štíty však předem varují.“

Nezdála se potěšena tím, co slyší, ale nic neřekla. Mord-Sithy neměly magii rády. Zedd věděl, že se Rikka snaží potlačit svůj přirozený odpor.

Dveřní průchod ústil do chodby, která byla obložená bílým mramorem - podlaha, stěny i strop. Bílá barva sloužila k tomu, aby zabránila určitým magickým trikům, které mohly obelstít štít při průchodu tam nebo zpátky pomocí vyvolání různých barev. Na konci chodby byl další štít, který nevyužíval chlad, ale naopak žár. Také tímto štítem Zedd úspěšně Rikku protáhl.

Když opustili chodbu, sestoupili po několika schodištích, jejichž stupně byly vytesány z černého mramoru pokrytého prachem. Dole pod schodištěm se chodba větvila do tří směrů a Zedd zamířil doleva. Koule, kterou nesl, jim poskytovala dostatek světla. Procházeli hrubě vytesaným tunelem, který vedl do prostých místností z jednoduchých kamenných bloků.

Většina místností měla jedny nebo dvoje dveře, ale některé měly tři nebo dokonce čtyři průchody ústící do dalších místností. Z některých vedlo krátké schodiště do dalších a dalších komnat. Mnoho komnat bylo mírně nad nebo pod základní úrovní. Většina však byla na stejné úrovni. Velikost komnat se nepatrně lišila a žádná nebyla vybavena nábytkem. Některé komnaty měly hladké stěny a některé byly dokonce vymalované, i když malba z nich ve většině případů odpadávala a všude se válela mračna prachu, který se zde celá staletí usazoval. Když byl Zedd ještě chlapec, ztratil se v tomto bludišti místností na celý den. Protože sem nikdy nikdo nechodil, daly se na prachem pokryté podlaze ještě rozeznat jeho nezřetelné otisky.

Prošli zdánlivě nekonečnou sérií místností a nakonec se objevili v široké chodbě z hrubě opracovaných kvádrů z šedé žuly. Chodba byla sice široká, ale strop byl tak nízko, že se museli trochu skrčit, aby se neuhodili hlavou o strop. Místo bylo sice prázdné a vypadalo jednoduše, ale Zedd tady měl vždycky pocit zlověstného nebezpečí. Za rohem byly držáky s dalšími skleněnými koulemi, které se při průchodu rozsvěcovaly. Když je oba poutníci

minuli, zase pohasínaly. Na několika místech ústila užitná kamenná schodiště do nízkých chodeb. Několik dalších vyšších chodeb se odpojovalo od hlavního koridoru.

Na konci široké chodby s nízkým stropem vstoupili do hlavního koridoru, jehož stěny byly omítnuté a vymalované pískovou barvou. Seshora dolů byly na stěnách vytesány reliéfy pilířů, které vyvolávaly monumentální dojem. Po nějaké době Zedd zastavil a ukázal na strop.

„Vidíš nahoře tu železnou mříž, kterou se sem dostává čerstvý vzduch?“

Zahleděla se na zdobenou mříž. „Skutečně připomíná knihu?“

Železné tyče, které tvořily mříž byly umně vykovány do tvaru otevřené knihy. Kniha měla sloužit jako rychlá orientační pomůcka. Označovala část Pevnosti, která obsahovala množství knihoven.

„Ano. Ta mříž ti pomůže, aby sis zapamatovala, že tady se musíš otočit. Chodba nad námi je hlavní koridor, ze kterého odbočují další chodby. Sem dolů vede mnoho cest a odsud se můžeš různými cestami dostat téměř kamkoli. Ale ty si musíš pamatovat, že pod mříží musíš zatočit do téhle chodby.“ Ukázal k malé chodbě. „Je to jediná chodba, která vede tam, kam chceme.“

Zedd ji pozoroval, jak se rozhlíží kolem sebe a ještě jednou se dívá na železnou mříž nad hlavou. Když si byla Rikka jistá, že si místo pamatuje, dala to najevo přikývnutím a oba pak vyrazili naznačeným směrem.

Chodba procházela množstvím místností, které podle Zeddova názoru dříve sloužily jako skladiště zásob a náčiní pro údržbu. Věděl, že v jedné z těchto místností je ještě množství nástrojů. Na konci chodby se nacházelo několik hrubě opracovaných kamenných místností a za nimi byly úzké průchody vedoucí do několika směrů. Kráčeli hlavní chodbou a na jejím konci vstoupili do bludiště krátkých křivolakých chodbiček a komínů, které se neustále mírně zvedaly a klesaly. Míjeli prázdné místnosti a zrezivělé železné dveře, které zůstávaly zavřené. Úzké průchody byly na několika místech uzavřené pavučinami. Tam, kde byla podlaha chodby o několik stop níže než okolní terén, se držela voda. Ve

špinavé vodě plavaly tlející krysí mrtvoly. Beze slova se brodili vodou, aby se dostali na druhou stranu.

Nakonec bludiště opustili a dorazili k točitému schodišti, které klesalo do inkoustově černé tmy. Zářící koule v Zeddově ruce zaháněla stíny, které zde vládly nespočet let. Schody byly droboučké a úzké, stěží tak na jedno chodidlo. Poutník sestupující dolů měl pocit, jako by ho polykalo kamenné monstrum.

Dole pod točitým schodištěm světlo osvítilo hrubě otesané chodby, které sloužily jen k tomu, aby zde dávní stavitelé mohli kontrolovat základy této části Pevnosti. V kamenných blocích, které je tvořily se třpytily kousky křišťálu, kdykoliv na ně dopadlo světlo. Zedd vedl Rikku dolů po úzkých schodech, které klesaly pod základovou zeď. Než sestoupili oba pohlédli do úzké průrvy v zemi.

Dole kráčeli úzkou štěrbinou vedoucí podél úpatí základny Pevnosti. Kameny se tyčily do výše nad nimi a jiskřící křišťál vypadal jako hvězdy. Po pravici měli hrubě otesanou stěnu z měkké skály. Kdyby se stěna zhroutila, zůstali by pohřbeni na místě, kde by je nikdy nikdo nehledal.

Úzká štěrbina, kterou kráčeli, sloužila k tomu, aby se základové bloky mohly v případě nutnosti trochu posouvat. Bloky byly zasazeny do tvrdého skalního podloží. Úzká štěrbina také umožňovala kontrolu základů. Zeddovi vždycky připadalo pozoruhodné, že si nikdy nevšiml žádného kamenného bloku, který by se rozpadal. V některých z nich byly praskliny, ale ty nepředstavovaly žádný zásadní problém. Na konci úzkého průchodu dorazili k dalším úzkým schodům, které je zavedly ještě hlouběji do černočerné tmy.

„Skončí to někdy?“ zeptala se Rikka.

Zedd se na ni přes rameno ohlédl a zářící koule osvítila jeho tvář jasným žlutým světlem. „Jsme hluboko v nitru hory a blížíme se k jednomu z vedlejších srázů. Ještě stále nás čeká dlouhá cesta.“

Pouze rezignovaně přikývla.

„Myslíš, že se dokážeš dostat až sem - za předpokladu, že jsi se mnou nebo Richardem, abychom tě provedli přes štíty?“

Prošli již mnoha štíty a některé z nich v ní zanechaly nepříjemné pocity. Pro každého, koho nechránil dar, to byla velmi nepříjemná zkušenost, navzdory Zeddově pomoci.

„Myslím, že ano," řekla.

Po dalším sestupu se dostali do kulatých tunelů obložených dlaždicemi, které sloužily jako drenáž. Zedd s jistotou kráčel spletí tunelů a na křižovatkách určoval směr, který si pamatoval od doby, kdy byl chlapcem. Chodbami zněly ozvěnou padající kapky vody. Vládl tu takový chlad, až se jim před ústy srážel dech v páru. Ve štěrbinách mezi dlaždicemi se leskla voda, kvůli které byla podlaha velmi kluzká.

Na různých místech naráželi na štíty rozmístěné zdánlivě náhodně. Některé z těchto štítů byly tak silné, že dlouho předtím, než k nim došli, dávaly varování. Při průchodu těmito štíty ji Zedd musel obejmout pažemi, aby ji bezpečně provedl na druhou stranu.

„Je tady spousta krys," prohlásila Rikka.

Zedd slyšel jejich pištění všude kolem. Zdálo se, že se bojí světla a prchají před ním, takže jejich přítomnost odhaloval jen zvuk. Tu a tam naráželi na jejich mrtvá těla.

„Ano. Bojíš se krys?"

Zastavila a zamračila se na něj. „Nikdo nemá rád krysy."

„O tom se s tebou nebudu hádat."

Na každé křižovatce Zedd ukázal směrem, kterým musí jít. Nedokázal si představit, že by si to mohla zapamatovat. Doufal, že to nikdy nebude zapotřebí. Věřil, že on bude ten, kdo Richardovi cestu ukáže. Když byl Zedd ještě chlapec, využíval magické značky, aby si zapamatoval cestu. Rikka dávala dobrý pozor a na každé křižovatce se pozorně dívala, kterým směrem jdou. Zedd si byl jistý, že tohle je na ni příliš a že si to nezapamatuje. Napadlo ho, že by ji tudy měl provést několikrát, aby si všechno pořádně uložila do paměti. Pak by ji mohl vyzkoušet a nechat ji jít jako první.

Po době, která jim připadala nekonečná a kdy kráčeli stále níž a níž, vstoupili nakonec do obrovité komnaty, která se táhla do nedohledna a připomínala jeskyni. Jako by ji v srdci hory kdysi dávno vyhloubily ruce obrů. Žula pocházející z tohoto místa byla

použita pro výrobu kamenných bloků sloužících jako základy Pevnosti. Tento obrovský kamenolom byl po dokončení stavby opuštěn a zůstal tu jako připomínka dávného úsilí.

Na některých místech zanechali stavitelé podél stran silné kamenné pilíře, které podpíraly slabší místa stropu. Na stěnách podél komnaty se táhly široké žíly obsidiánu, černého lesklého kamene, který byl jako stavební materiál naprosto nevhodný. Zedd věděl, že na několika místech v Paláci je obsidián použit, ale převážně jako dekorace. Ve světelné záři skleněné koule byly na jeho povrchu vidět zářící zakřivené hrany, které v něm zanechalo dláto kameníků. Trochu to připomínalo rybí šupiny.

Ve středu gigantické místnosti, kde byla skála nejtvrdší dosahoval strop výše 250 stop. Podle jeho tvaru to vypadalo, že dělníci začali nahoře, odkud vysekávali obrovité kamenné bloky z jedné vrstvy. Pak se posunuli o něco níž a stejným způsobem pokračovali v práci. Nakonec se prokutali až na současnou podlahu. Na stěnách se dala rozeznat výška jednotlivých vrstev, která odpovídala velikosti kamenných boků, tvořících základ Pevnosti. Ze stěn obrovité komnaty vedly rampy, po kterých sunuli stavitelé bloky dolů směrem k základům.

„Vidíš, támhle na druhé straně?“ zeptal se Zedd a ukázal na obrovskou temnou chodbu, ke které vedly všechny okolní rampy. „Ten koridor vyhloubili jako první. Tamtudy byly základové bloky transportovány odsud až k základům vyhloubeným ve skále. Podívej se, jak je podlaha vyhlazená.“

Podlaha černé chodby byla tak hladká, až to vypadalo, jako by ji někdo záměrně vyleštil.

„Proč jsme nepřišli tamtudy - byla by to mnohem kratší cesta.“

Na Zedda udělalo dojem, že si Rikka uvědomila, že hlavní chodba vede směrem, ze kterého přišli. Kamenné bloky základů bylo nutné dopravovat na místo určení po co nejpřímější cestě.

„Máš pravdu, bylo by to kratší, ale jsou tam štíty, kterými nedokážu projít. Protože se tam nemohu dostat, nevím, co tam je. Domnívám se, že tam stavitelé pravděpodobně vybudovali míst-

nosti, kde uložili věci, které musí být chráněny. Opravdu mě nenapadá jiný důvod pro existenci těch štítů.“

„Proč tamtudy nemůžeš projít? Jsi čaroděj prvního řádu.“

„Čarodějové z dávných dob vládli oběma druhy daru. Richard je po tisíciletích první člověk, který vládne stejnými schopnostmi jako oni. Štíty stvořené pomocí subtraktivní magie jsou smrtící a většinou se dávaly pouze na ta nejnebezpečnější místa, nebo tam, kde jsou uloženy obzvláště důležité předměty, které dávní stavitelé považovali za nutné chránit.“

Zedd vedl Rikku přes rozsáhlou komnatu podél vnější stěny. Chodíval sem dolů jen zřídka, a proto si musel kamennou stěnu pečlivě prohlížet, aby si vzpomněl, kde je. Když dorazili na místo, které hledal, uchopil Rikku za paži a přinutil ji zastavit.

„Tady je to.“

Rikka se začala překvapeně rozhlížet. Nezkušenému oku se to jevilo stejně jako zbytek prostoru. „Co tu je?“

„Tajné místo.“

Vypadalo to jako část obrovité komnaty. Stěny byly poseté prohlubněmi, které na něm před tisíci lety zanechaly nástroje dělníků.

Zedd pozvedl skleněnou kouli, aby Rikka viděla, kam ukazoval. „Tady. Vidíš tu prohlubeň támhle nahoře? Tu, která směřuje v tomto úhlu podél štěrbiny a je uprostřed trochu širší? Strč tam levou ruku. Na konci prohlubně, hluboko v prasklině je důlek.“

Rikka se na něj mračila, ale pak se postavila na špičky a vsouvala do pukliny ruku, až v ní zmizely celé prsty.

„Vedle nohy máš kamenný výstupek,“ řekl jí Zedd. Když jsem byl menší, vždycky jsem si na něj stoupl, abych tam dosáhl. Můžeš udělat to samé.“

„Ne, mám to,“ řekla. „A co dál?“

„Máš za sebou polovinu úkolu. Zasuň tam ruku hlouběji.“

Zasunula ruku do pukliny až po zápěstí. „Dál už to nejde. Prsty nahmatám pevnou skálu.“

„Jeď ukazováčkem nahoru a dolů, dokud nenajdeš díru.“

Zavrtěla hlavou a zašmátrala ve skále. „Mám to,“ prohlásila po chvíli.“

Zedd ji uchopil za pravou ruku a vedl jí do podobné prohlubně v jiné části stejné praskliny, tentokrát ve výši pasu. „Najdi díru i tady. Až se ti to podaří, zasuň do obou děr prsty.“

Hledala a ztěžka oddechovala námahou. „Našla jsem je! Mám je obě. Udělám, co říkáš.“

„Dobrá, takže zatímco budeš strkat prsty do děr, kopni pravou nohou do stěny tady vedle téhle spáry.“

Zamračila se na něj, ale udělala, co jí řekl. Nic se nestalo.

„To nemůžeš zatlačit silněji? Neříkej mi, že nejsi silnější než vychrtlý stařík, jako jsem já.“

Vrhla na něj zamračený pohled, pak zasténala námahou a uštědřila stěně pořádný kopanec botou. Skála se najednou začala pohybovat a odsouvat pryč. Zedd Rikku odtáhl o krok zpátky. Oba se dívali, jak část stěny tiše klouže dozadu, jako by to byly mohutné dveře. Po pravdě řečeno, to byly dveře. Navzdory své obrovité hmotnosti byly tak dokonale vyvážené, že jakmile se uvolnily dvě západky, stačilo do nich pořádně kopnout, aby se otočily.

„Drazí duchové,“ zašeptala Rikka, naklonila se k temnému ústí a nahlédla do jeho otevřené tlamy. „Jak jsi to vůbec mohl najít?“

„Našel jsem to jako dítě. Vlastně jsem našel druhou stranu. Když jsem odtamtud přišel sem, věděl jsem, kde se tohle místo nachází, a snažil jsem se pořádně si to zapamatovat, abych je dokázal najít znovu. Při prvních pokusech se mi to nepodařilo, takže jsem si celou tu cestu musel projít znovu.“

„A co to vlastně je?“

„Když jsem byl ještě chlapec, byla to moje spása. Tudy jsem se dokázal proplížit zpátky do Pevnosti, aniž bych musel všem na očích přecházet přes most jako ostatní.“

Podezřívavě zvedla obočí. „Musel jsi být pěkně nezbedné dítě.“

Zedd se usmál. „Musím připustit, že mnozí by s tebou souhlasili. Tohle místo mi skvěle posloužilo. Tudy jsem se dostal dovnitř, tak jako v době, kdy Pevnost obsadily Sestry Temnot.

Strážily jen hlavní vchod. Ani ony ani nikdo jiný netuší, že takové místo existuje.“

„Takže to jsi mi chtěl ukázat? Tajnou cestu do Pevnosti?“

„Ne, to je na tomto místě ta zdaleka nejméně důležitá a nejméně pozoruhodná věc. Pojď se mnou a já ti ukážu víc.“

Její podezření znovu vzrostlo. „Co je to vlastně za místo?“

„Zedd pozvedl světelnou kouli, naklonil se k ní a zašeptal: „Za těmito dveřmi je věčná noc: chodba mrtvých.“